

Vậy Không Cần Rời Khỏi Anh

Contents

Vậy Không Cần Rời Khỏi Anh	2
1. Chương 1: Gặp Lại	2
2. Chương 2: Hôn Ước	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	46
10. Chương 10	51
11. Chương 11	56
12. Chương 12	61
13. Chương 13	65
14. Chương 14	71
15. Chương 15	78
16. Chương 16	84
17. Chương 17	93
18. Chương 18	100
19. Chương 19	105
20. Chương 20	112
21. Chương 21	120
22. Chương 22	127
23. Chương 23	132
24. Chương 24	138
25. Chương 25	144
26. Chương 26	151
27. Chương 27	159
28. Chương 28	167
29. Chương 29	176
30. Chương 30	181
31. Chương 31	187
32. Chương 32	193
33. Chương 33	198
34. Chương 34	203
35. Chương 35	207
36. Chương 36	212
37. Chương 37	220
38. Chương 38	227
39. Chương 39	234
40. Chương 40	239
41. Chương 41	242

42. Chương 42	253
43. Chương 43	255
44. Chương 44	260
45. Chương 45	264
46. Chương 46	269
47. Chương 47	276
48. Chương 48	283
49. Chương 49	290
50. Chương 50	295

Vậy Không Cần Rời Khỏi Anh

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình hiện đại, HE, Tình cảm ngọt sủng, Thanh mai trúc mã, 1v1CP: D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vay-khong-can-roi-khoi-anh>

1. Chương 1: Gặp Lại

“Dung Tự”

“Tuổi?”

“Mười tám”

“Tôi hội chợ làm cái gì?”

“Chỉ ngang qua thôi”

“Cậu đi ngang qua?” Người cảnh sát đối diện đột nhiên lớn tiếng, đem cái bàn đập xuống một tiếng không nhỏ “Cậu có nhìn qua thông báo các loại máy bay an toàn chưa hả? Có biết là ở thành phố Bắc Kinh cấm máy bay không người lái không?”

.....

“Cậu đây hẳn cũng không phải là lần đầu tiên phải không? Trước kia máy bay cũng bị đánh hạ xuống?”

.....

Nói chuyện!

Ánh nắng buổi chiều chiếu qua cửa sổ, biến thành một chùm ánh sáng, soi rõ ra từng hạt bụi bay lên rồi an tĩnh nằm trên sàn nhà.

Không khí im lặng nửa ngày, chàng trai hơi nheo đôi mắt lại. Nhìn rõ phía sau mình là bóng dáng một người trầm mặc khẽ run. Mái tóc trên đầu cũng theo đó mà lắc lư.

Xùy.

Anh ở trong lòng cười nhẹ.

Dừng lại một lúc, mới liếm liếm khóe môi. Lộ ra một chút thái độ nhận sai, thở dài nói:

“Anh nói nhỏ một chút. Đừng có mà hù dọa cô ấy”

Thanh âm trong trẻo trầm thấp, lại mang theo một chút vô lại. Giống như chỉ là sự thay đổi giọng nói của thời kỳ con trai. Nhưng thực chất bên trong lại lộ ra một chút thận trọng cùng xa cách.

Nghê Ca đang cầm di động ngồi ở trên ghế sofa để gửi tin nhắn cho anh trai. Đột nhiên bị điểm danh. Có chút mờ mịt ngẩng đầu “Gì cơ?”

Ánh mắt trời theo sườn mắt chiếu vào sườn mặt cô, lộ ra gò má trắng nõn cùng cái cằm tinh xảo. Mái tóc đen dài buông ở trên vai. Lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ sạch sẽ vô hại.

Người cảnh sát nhìn qua cô, nhanh chóng an ủi

“Không có việc gì. Cô gái nhỏ. Chú không có nạt cháu. Chú là thay cháu giáo dục tên tiểu tử này. Cháu ngồi thêm một lúc. Lát nữa người trong nhà sẽ đến đón cháu”

Nghê Ca chưa từng gặp qua chuyện này. Không biết nên nói cái gì. Nhấn nhin nửa ngày mới nhỏ giọng nói được một câu “....Cảm ơn chú”

“Không cần phải sợ” Người cảnh sát lại an ủi cô thêm một câu. Đến khi quay về lại là một sắc mặt nghiêm nghị. Về mặt nghiêm túc gõ gõ mặt bàn giáo huấn Dung Tự.

“Hôm nay là lần thứ mấy cậu ngồi ở nơi này bị giáo huấn hả? Cười? Nhóc con cậu còn có mặt mũi cười?”

Dung Tự ngồi ở trên ghế. Chân dài gác vào nhau. Đôi tay ôm mặt. Không nhin được cười.

“Thật xin lỗi. Cháu nhận sai” Nửa ngày, anh đưa tay vịn lên trán. Về mặt nghiêm túc nói như đang tuyên thệ “Máy bay không người lái của cháu hôm nay bị mất kiểm soát. Mới không cẩn thận xông vào khu vực cấm bay”

Hơi ngừng lại còn có ý tốt bổ sung thêm một câu “Bắt quá còn làm tóc của cô gái nhà người ra bị đứt một đoạn. Chuyện này thật là vô cùng ngoài ý muốn”

Người cảnh sát giương mắt nhìn “Cậu còn có mặt mũi nói chuyện này?”

Máy bay không người lái bay vào khu vực cấm của hội chợ lúc đầu cùng không phải là chuyện lớn gì. Đầu năm nay nó khá phổ biến. Người dân thành phố cũng không có ý kiến gì. Chính là mặc kệ. Thường ngày máy bay bị đánh hạ xuống. Tình huống không có gì nghiêm trọng. Bắt được người liên giáo dục vài câu liền thả ra.

Nhưng hôm nay cái tên tiểu tử này. Lật qua sổ ghi chép. Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Hôm nay máy bay của anh bay không được ổn. Liên tục lắc lư. Cô gái nhỏ đang đi trên đường thì bị chiếc máy bay hướng thẳng đầu bay tới. Cánh quạt quần lấy mái tóc dài. Anh đành phải đưa cô đến đồn cảnh sát cầm kéo cắt xuống một đoạn tóc mới có thể lấy chiếc máy bay xuống.

“Ngồi nghiêm túc và suy ngẫm lại cho tôi”

Giáo huấn nửa ngày cũng khá mệt. Người cảnh sát đứng lên lấy ấm đun nước bên cạnh. Lấy ra hai chén giấy rót nước. Đem một ly đưa cho Nghê Ca “Cô gái nhỏ. Uống nước đi cháu”

Nghê Ca có chút ngoài ý muốn liền đưa tay ra nhận lấy “Cảm ơn chú ạ”

Cô gái nhỏ vẩy trắng tóc dài. Hai chân khép lại ngồi ở đằng kia không nhúc nhích. Vóc dáng không cao không thấp lại rất tinh xảo. Cả người nhẹ nhàng dịu dàng. Trông rất ngoan ngoãn.

Anh ta cười “Đừng khách khí”

Một giây sau, điện thoại trong văn phòng vang lên.

Người cảnh sát đi vào văn phòng nhận điện thoại. Cách một bức tường, âm thanh đứt quãng

“Dung thủ trưởng...Vâng.....Vẫn là chuyện đó.....Vâng, đã xong...Ồ là tôi giáo huấn cậu ấy.....Vâng, tôi khẳng định không nể tình...”

Nghê ca nháy mắt mấy cái, lặng im không tiếng động liền đoán. Người gọi tới chắc chắn là Chú Dung. Khẳng định là giống như khi còn bé. Luôn liên tục cường điệu “Nếu là Dung Tự gây chuyện, không cần phải nể mặt. Thậm chí có thể mắng nhiều hơn nữa”.

Khóe mắt cô cong cong. Trong mắt không tự giác hiện lên ba phần ý cười.

Dung Tự đang nhìn chăm chăm vào kia. Như là có cảm giác. Đột nhiên quay đầu lại. Nhẹ nhàng nhìn cô một chút.

Bốn mắt nhìn nhau. Ý cười trong mắt Nghê Ca cũng giảm đi một chút.

Dung Tự híp mắt “Chặc”

“Được rồi. Cậu đi đi” Vừa cúp điện thoại, người cảnh sát trở về nói với Dung Tự “Trở về thì ngoan ngoãn một chút. Đừng có lại làm mất trật tự nơi công cộng”

“Vâng”

Xét thấy người cha già nhà mình đã tận tâm chỉ bảo qua trăm lần. Dung Tự biểu hiện vô cùng kính cẩn nghe lời “Cảm ơn chú cảnh sát”

Cơ hồ là sau một giây khi thanh âm anh vừa nói ra thì điện thoại Nghê Ca liền vang lên.

Cô ấn nút nhận máy. Đơn giản vâng dạ vài tiếng. Sau đó người liền đứng lên đi tới

“Chú ơi, anh trai của cháu đã đến. Cháu cũng xin đi trước. Cảm ơn chú ạ”

“Không có gì. Không có gì”

Dung Tự bước chân dừng lại. Khóe miệng hơi cong không dễ phát hiện.

Hai người cùng đi ra khỏi đồn cảnh sát thì mặt trời đã sắp lặn. Ráng chiều màu đỏ. Mặt trời ngã về phía Tây. Đám mây lơ lửng trông giống như hình vẩy cá.

Nghê Ca nhìn xung quanh. Ở đường đối diện thấy được xe của anh trai mình – Nghê Thanh. Anh ngồi trong xe, xa xa hướng cô vẫy tay.

Cô vội vàng chạy qua. Vừa chạy đến bên đường thì đột nhiên bị gọi lại “Chuyện đó—”

Bước chân hơi ngừng lại. Cô xoay người nhìn.

Bầu trời ở sau lưng Dung Tự vừa cao vừa xa. Ánh tịch dương ở chân trời nhuộm một mảnh tím đậm mềm mại. Anh cách cô mấy bước chân. Đôi tay đôi chân dài đẹp đẽ. Thân hình cao ngất. Lông mày đen nhánh. Tóc cắt rất ngắn. Đường nét khuôn mặt sắc sảo.

Anh chỉ đơn giản mặc một chiếc áo tay ngắn cùng quần đùi. Giống như hình ảnh trong trí nhớ cùng một dạng. Tuấn mỹ đến mức làm cho người khác khó mà chống đỡ.

“Này” Dung Tự thần sắc vẫn như cũ nhàn nhạt. Dừng một chút. Lại từ trong túi lấy ra một nhúm tóc. Đặt ở lòng bàn tay cô.

“Tôi vừa lấy từ trên cánh quạt xuống. Nhìn có vẻ không ít”

Thề với trời. Anh không phải là cố ý. Chiếc máy bay không người lái kia đột nhiên không thể điều khiển, xông vào khu vực ngoài vùng bay của nó. Sau đó thẳng tắp mà đáp ở trên đầu cô.

Bất quá....Anh thăm nghĩ xin lỗi. Nhưng lời đến khóe miệng lại biến thành một câu khác “Dù sao thì em, tóc em cũng không đến nỗi ít”

Gió đêm mang theo mùi hương hoa. Nghê Ca nhìn anh một lát. Nửa ngày mới nhẹ nhàng đem nhúm tóc nhận lấy. Sau đó cô mềm giọng gọi “Dung Tự”

“Hửm?”

Một giây sau, cô gái nhỏ hốc mắt không biết làm sao lại đỏ lên.

Cô nắm chặt nhúm tóc kia. Hung hăng vút vào người anh. Thanh âm dù tức giận cũng rất ngọt ngào “Anh thật phiền”

Sau đó dường như sợ anh trả thù. Xoay người cũng không dám nhìn lại anh. Nhanh như chớp liền bỏ chạy.

Bầu trời còn một chút ráng chiều. Cô gái tóc đen mượt mà. Làn váy nhẹ nhàng tung bay.

Dung Tự lẳng lặng đứng tại chỗ. Rất lâu sau cho đến khi gió thổi đi mấy sợi tóc dài mềm mại cô vừa ném lên người anh. Anh mới chậm rãi híp mắt, có chút vui vẻ nói

“Vài năm không gặp. Tính tình thật lớn!”

Hôm nay là ngày thứ hai Nghê ca trở lại Bắc Kinh cũng là tròn 7 năm cô rời khỏi Dung Tự. Bình tĩnh mà xem xét, cô hoàn toàn không nghĩ tới hai người sẽ gặp lại nhau trong loại tình huống này.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô thở dài đưa tay che mặt.

Nghê Thanh lúc này ngồi ở bên liếc cô một cái, ôn hòa nhắc nhở “Nghê Nghê, thắt dây an toàn”

“Dạ” Nghê Ca đáp một tiếng.

“Buổi chiều không phải đi hội chợ sao?” Thanh âm của Nghê Thanh rất nhẹ, ôn nhu lại trầm thấp hỏi “Làm sao mà giờ lại ở đồn cảnh sát?”

Mới đầu nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát. Anh còn cảm thấy cực kỳ không thể tin được.

Nghê Ca những năm nay ở phương Nam chữa bệnh nên hai người không hề liên lạc được nhiều. Nhưng mà em gái của anh từ nhỏ đến lớn đều là bộ dạng ngoan ngoãn. Tuyệt đối sẽ không đi gây chuyện.

“Bởi vì...Xảy ra chút sự cố nhỏ. Một mô hình máy bay không người lái đụng vào em” Nghê Ca gãi gãi đầu, có chút buồn bực nói “Là Dung Tự”

Nghe Nghê Ca nói xong cái tên đó, Nghê Thanh hơi ngạc nhiên sau đó liền bật cười. Anh quay xe lại lái đi “Là tên nhóc đó à? Thế thì cũng bình thường. Đây quả thực là việc mà nó có thể làm được”

Nghê Ca rất đồng ý “Vâng. Nhiều năm như vậy không gặp. Cậu ấy vẫn rất hung dữ”

“Tại sao nói như vậy?” Nghê Thanh cười nói “Khi còn bé hai đứa không phải rất tốt sao? Anh nhớ được cậu ta đưa cho em không ít mô hình máy bay và tàu thuyền nha?”

Nghê Ca trợn tròn mắt “Không phải đâu. Cậu ấy rõ ràng một mực bắt nạt em”

Nghiêm túc mà nói thì cô và Dung Tự kỳ thật có thể coi là thanh mai trúc mã. Nghê gia cùng Dung gia quan hệ vô cùng tốt. Ba cô cùng chú Dung lúc trước cùng học ở 1 trường quân đội nên đã tốt càng tốt hơn. Trước 9 tuổi cô đều sống ở khu đại viện. Khi đó Dung Tự là hàng xóm bên nhà cô.

Lúc đó ở đại viện, Nghê Ca là cô bé nhỏ tuổi nhất. Hơn nữa lại sinh non ốm yếu, thân thể không tốt. Hai ba ngày lại vào bệnh viện. Cho nên đám trẻ ở trong khu viện đều đặc biệt quan tâm đến cô. Còn nói cô có thể chọn người để đi theo.

Thế là cô liền tìm một người trong đám trẻ ở đó. Tiêu chuẩn chính là người nào đẹp mắt nhất liền chọn. Sau đó suốt ngày đi theo. Người có nhan sắc nhất trong đám trẻ này chính là Dung Tự.

Dung Tự lớn hơn cô hai tuổi. Nhưng một chút dáng vẻ làm anh trai cũng không có. Bình thường thấy người khác đã quen, nhìn thấy cô ngoan ngoãn mềm mại như một nắm cơm nếp lại muốn bắt nạt cô một phen.

Cho nên buổi sáng lúc cô tìm anh. Anh liền trừng mắt nhìn “Đi theo anh làm gì hả?”

Nghê Ca mặc dù cảm thấy anh có chút hung dữ. Nhưng cô rất thẳng thắn, cẩn thận nói “Anh đẹp trai”

Dung Tự quay đầu bỏ đi.

Nhưng chút việc này cũng không đủ kích sự nhiệt tình của Nghê Ca. Cô đối với chuyện này vô cùng tràn trề năng lượng. Mỗi ngày trong đại viện đều quanh quẩn bên cạnh anh lắm nhãi.

“Dung Tự. Bên cạnh trường học vừa mở một quán trà sữa. Em mời anh đồ uống được không?”

”Dung Tự, truyện tranh vừa mới ra tập mới nhất kia? Em mượn cho anh đọc nha.

“Dung Tự, anh có muốn chơi máy bay mô hình không? Đến nhà của em chơi nha!”

.....

Cô suốt ngày mở miệng là Dung Tự này Dung Tự kia làm cho anh một bên vừa buồn phiền một bên lại sinh ra ảo giác giống như bản thân bị bao nuôi.

Anh khó hiểu cực kỳ “Em chỉ là một học sinh nhỏ, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy mua đồ?”

Nghê Ca lại không cảm thấy kinh ngạc “Tiền này đều là em trúng xổ số có được. Anh không muốn mua à?”

“.....”

Khi cô cười hai bên má có lúm đồng tiền nhỏ “Em có siêu năng lực đó. Vận khí vô cùng tốt”

Cô gái nhỏ con mắt vừa đen vừa sáng. Dung Tự sững sốt một chút. Sắc mặt liền nghiêm nghị nói “Cái gì anh cũng không muốn. Không cần mua cho anh”

“....Ồ”

Dừng lại một lúc. Anh có chút mất tự nhiên. Thanh âm trầm thấp lung túng bổ sung thêm một câu “Về sau để anh mua cho em”

Sau đó mối quan hệ của hai người cứ như vậy vụng về.

Sau chín tuổi Nghê Ca mắc bệnh nặng. Ở thành phố Bắc không quá thích hợp. Cho nên cha của cô cần rằng trực tiếp đem cô đi nhà ông ngoại ở phương Nam đến tỉnh dưỡng.

Cô đi vội vàng. Thậm chí còn không kịp cùng đám trẻ trong khu tạm biệt. Cho nên về sau để đền bù, cô hằng năm đều viết một bức thư gửi cho Dung Tự.

Bất quá chỉ là....

Cảnh vật ngoài cửa sổ lướt qua cực nhanh. Nghê Ca rũ mắt xuống, có chút thất thần.

Trong đầu chợt nghĩ lại lúc này anh rời đi. Ánh mắt không chút để ý.

Cô đã đi nhiều năm như vậy cũng chưa từng nhận được bức thư hồi âm của anh.

Khi đó cô không có điện thoại. Viết nhiều thư như vậy cũng không được hồi âm liền cho rằng anh lười nhác cùng cô liên hệ.

Mà bây giờ.....

Tên gia hỏa này, trong lần đầu tiên gặp lại liền đem tóc của cô phá hỏng. Tính tình so với quá khứ còn tệ hơn.

Cô buồn bực nghĩ. Thật sự là vô cùng đáng ghét.

Nửa giờ sau, Nghê Thanh đem xe dừng lại ở trước cửa khách sạn.

Vì con gái rời đi nhiều năm nên Nghê gia liền bày tiệc mời khách tới để chào đón cô con gái nhỏ của mình trở về. Khách khứa cũng chỉ là những người hàng xóm thân quen.

Vào phòng bao, Nghê Ca lập tức bỏ nhào vào bố mẹ mình.

Người đang ngồi đều là người quen. Nghê Ca từ nhỏ đến lớn luôn là một cô bé ngoan. Hiện tại phát triển càng là xinh đẹp. Mấy người hàng xóm đặc biệt nhiệt tình:

“Nghê Nghê. Lúc trước ta nghe nói cháu vì dưỡng bệnh cho nên phải đi. Bây giờ trở về thân thể có tốt hơn không?”

“Không khí ở phương Nam chính là rất tốt. Nghê Nghê sống ở đó mấy năm đến làn da đều trắng nõn ra”

“Ai, lời này lại là làm sao? Nghê Nghê lúc trước cũng rất trắng mà. Đây chính là cô gái nhỏ mấy năm nay nảy nở đó”

“Nghê Nghê khai giảng là lên trung học phải không? Nghê Nghê học ở đây về sau liền thi đại học ở đây luôn được nha. Nhưng mà cháu đã thích ứng với trường học bên này chưa?”

.....

Một đám người này đến người khác hỏi. Nghê Ca mỉm cười trả lời từng câu một

“Ban đầu đúng là vì muốn chữa bệnh. Nhưng về sau cháu lại cảm thấy hoàn cảnh ở đó cũng không tệ nên liền ở đó sống thêm một thời gian ạ”

Một người chú cười nói “Nghê Nghê vừa đi chính là bảy năm liền. Có nghĩ tới mấy người trong đại viện hay không?”

Nghê Nghê khúc khích cười “Đương nhiên có ạ”

Nhưng mà một giây sau, người chú đó lại nói tiếp “Vậy những người đang ngồi ở đây. Cháu có thể gọi họ lên không?”

Chuyện này....

Nghê Ca bỗng có chút quẫn.

Đương....Đương nhiên là không thể.

Thời điểm cô rời đi. Bọn họ cũng không có bộ dạng như thế này. Những đứa trẻ trải qua tuổi dậy thì thì giống như trổ mã phát triển rất tốt. Trong đại viện đám con trai lại có sức ăn vô cùng khỏe. Căn bản chính là một năm một bộ đáng.

Người chú đó cũng không có ác ý gì. Chỉ đơn giản là muốn đùa cô gái nhỏ một chút, cười ha ha.

Đối diện với cô là chàng trai có vóc dáng cao gầy, đơn giản mặc một bộ đồ thoải mái màu đen. Tóc cắt ngắn. Ôn hòa dễ ngậ

“Nếu đã như vậy chúng ta lại một lần nữa giới thiệu. Nhắc đến tên chắc cậu khẳng định có thể nhớ lại”

Nghê Ca thoải mái gật đầu “Được”

“Vậy liền bắt đầu từ tôi đi” Người kia lại nói “Tôi là Tống Hựu Xuyên”

“Tôi là....”

Nghê Ca vừa nghe vừa hướng đến từng người chào hỏi. Đôi mắt cô sáng lấp lánh, cong cong lại thành một vầng trăng non.

“Đúng rồi. Còn có Lê Tịnh Sơ” Tống Hựu Xuyên đột nhiên nhớ tới “Cô ấy mấy năm trước do điều động công tác mới đến đây. Cậu chắc không quen. Cô ấy tham gia vào cuộc thi viết văn. Qua một thời gian nữa mới trở về”

Nghê Ca vừa muốn gật đầu. Tống Hựu Xuyên lại cười

“Bắt quá cậu đừng lo lắng. Cô ấy đoạt giải. Khi trở về khẳng định sẽ mời chúng ta ăn cơm. Chờ đến khi đó cậu liền có thể thấy cô ấy”

Giới thiệu một vòng mới đến phiên người cuối cùng. Dung Tự không nói một lời. Ngồi trên ghế chân duỗi ra bắt chéo vào nhau. Khoanh tay tựa vào ghế không nói lời nào.

“Chuyện này” Tống Hựu Xuyên đột nhiên cười. Ôm lấy bờ vai anh “Nghê Ca. Cậu quên ai chắc cũng không thể quên cậu ấy đâu nhỉ”

Nghê Ca “.....”

Cô vô ý thức. Cẩn thận từng chút nuốt cuống họng.

“Anh Tự từ nhỏ không biết nói chuyện. Chưa từng tham gia vào hoạt động xã giao nào. Đối với mọi bữa tiệc đều chẳng thèm ngó tới. Vậy tự giới thiệu chắc cũng sẽ không làm. Trong số những đứa trẻ chúng ta trong đại viện. Số cậu ta liền đáng thương nhất” Tổng Hựu Xuyên miệng toàn nói phét “Cứ như vậy một bộ dáng lạnh lùng cô độc. Cả người chính là tịch mịch. Chỉ có khi nghe tin cậu trở về. Cậu ta vốn yên tĩnh đã lâu, nội tâm chính là Băng Phong Thiên Lý, mới xuất hiện một tia nhỏ gọn sáng khó phát hiện”

Nghê Ca “....”

Cậu ta còn biết dùng cả thành ngữ?

“Nói bậy bạ gì đó” Dung Tự nhú mày, lưỡi biếng làm một bộ đá cậu ta “Lăn”

“Đương nhiên cái này cũng không phải là trọng điểm” Tổng Hựu Xuyên không chịu một chút ảnh hưởng nào. Lại bày ra vẻ đàng hoàng nghiêm túc nói “Quan trọng nhất chính là....”

Nghê Ca mí mắt giật giật liên tục.

Một loại dự cảm kỳ quái xuất hiện trong lòng Nghê Ca khiến cô không thể chống đỡ. Một giây sau, thanh âm của Tổng Hựu Xuyên không có chút gọn sáng nhưng lại đem cô đánh vào trong lòng một cái. Phảng phất như có thiên lôi rơi xuống.

“.....cậu ta là vị hôn phu của cậu”

2. Chương 2: Hôn Ước

Trước khi trở về Bắc Kinh, mẹ Nghê đã lết lút đặt ba điều kiện với cô: Một là chăm chỉ học tập, không được gây chuyện. Hai là rời xa Dung Tự. Ba là nếu Dung Tự nhắc tới hôn ước thì coi như không tồn tại chuyện này.

Vừa nói đến điều thứ ba đã khiến Nghê Ca kinh hãi. Cô bắt quá chỉ là rời khỏi đại viện, đi phương Nam nhà ngoại để tĩnh dưỡng. Làm sao mà vừa mới trở về liền mang trên lưng là một cái hôn ước??

Mẹ Nghê ở đầu dây bên kia chỉ hàm hồ nói “Chờ con trở lại rồi hẵng nói”

—nhưng mà sau khi trở về, mẹ Nghê vẫn không nói cho cô biết nguyên do. Cô ra về lơ đãng hỏi, lại bị đối phương dùng giọng nói ầm áp lại ôn nhu nói một câu “Mẹ sẽ không hại con” liền chặn lại.

Nào ngờ trước mắt Tổng Hựu Xuyên lại lần nữa nhắc tới chuyện này. Trong bữa tiệc lại không có người nào tiếp đỡ cho cô. Cô chỉ có thể trong lòng tràn đầy xấu hổ “Tôi....”

Sau đó liền bị mắc kẹt chỗ này.

“Tôi” nửa ngày rồi cũng không thấy Nghê Ca nói thêm cái gì.

Dung Tự thấy cô một lúc lâu không nói lên lời. Chậm rãi thu hồi biểu tình lưỡi nhác không chút để ý lại, hàm dưới không tự giác được mà căng chặt. Ánh mắt lạnh xuống.

Lại qua một phút thấy cô vẫn lắp bắp không nói được gì. Tổng Hựu Xuyên kinh ngạc “Không phải là cậu thật sự không nhớ rõ?”

Nghê Ca có chút khó mở miệng “Tôi quả thật không nhớ rõ...”

Cô cùng anh khi nào mà lại có cái hôn sự này vậy? Thực sự đã hỏi qua cô rồi sao?

Dung Tự mím môi lại. Một chút dư quang cuối cùng trong mắt cũng đã tắt. Tổng Hựu Xuyên cách anh rất gần. Chỉ cảm thấy người bên cạnh trong nháy mắt biến thành một tảng băng. Toàn thân tỏa ra cỗ hơi thở lạnh lùng.

“À ờ...Cũng không phải là chuyện này!” Cảm nhận được thái độ của người bên cạnh thay đổi, Tống Hựu Xuyên nhanh chóng sửa lại “Nghê Nghê lúc đó còn nhỏ nha. Tôi đây tám chín tuổi cũng không nhớ được cái gì. Trong đại viện chúng ta có ai tám chín tuổi có thể nhớ rõ được nhiều chuyện như vậy chứ? Mọi người nói có đúng hay không?”

Các trưởng bối đều vui vẻ hớn hở không mở miệng. Mặt khác có người cùng tuổi cậu ta nhanh chóng phụ họa

“Đúng thế, anh Tự trên mặt không có sẹo cũng không có mụn nhọt. Không nhớ được cũng là bình thường!”

“Đúng vậy. Nghê Nghê phải nhớ ba nhớ mẹ, nhớ anh trai, còn phải nhớ anh cảnh vệ, nhân viên cần vụ. Đúng là phải nhớ quá nhiều người! Đầu óc cũng không đủ lớn nhớ được nhiều thế!”

“Vậy đi, anh Tự lại một lần nữa giới thiệu. Hai người liền vẫn là anh em tốt!”

.....

Nghê Ca “.....”

Cô mới rời đi có mấy năm thôi mà. Như thế nào mà đám người này đều đổi nghề nói hợp xướng rồi??

Bên trong âm ỉ ồn ào. Dung Tự lạnh mặt đẩy ghế ra đứng lên.

“Xin lỗi” Anh thấp giọng “Tôi đi toilet”

Mắt nhìn thẳng một đường đi ra đến cửa.

Khi bên người cô đi qua, liền một chút cũng không nhìn cô.

Trong phòng bao chớp mắt liền yên tĩnh. Tống Hựu Xuyên thò qua an ủi

“Anh Tự vẫn luôn là như vậy, cậu đừng để trong lòng”

“Không sao” Nghê Ca vội vàng nói “Tôi biết mà”

Nhưng bởi vì là biết cho nên cô mới càng uể oải.

“Cậu học ở ban nào?” Dung Tự không trở về, Tống Hựu Xuyên lại chủ động đổi đề tài “Sau khi khai giảng chúng tôi liền tìm cậu”

“Hình như là ban 1”

Có người đột nhiên xen vào “Thật khéo. Chủ nhiệm lớp bọn tớ chính là giáo viên dạy môn ngữ văn lớp cậu...”

“Phốc, cậu nói chính là lão Tôn. Cũng không phải chứ...”

“Haizz, ai lại cùng cái này nói đùa. Lão Tôn dạy học chính là một người vô cùng chuyên chú lại nghiêm khắc...”

.....

Ánh đèn màu cam rũ xuống. Trong phòng bao vẫn như cũ ồn ào.

Nghê Ca lắng nghe. Không biết đầu tiên bắt đầu từ câu nào. Lực chú ý bắt đầu không tự giác rời đi. Rơi xuống vào cửa sổ trong phòng bao.

Bên ngoài cửa sổ bầu trời đã vào đêm. Bầu trời đêm bao la tràn ngập các vì tinh tú. Gió ban đêm mùa hè có chút hơi nóng nhẹ nhàng thổi. Phía chân trời là mặt trăng hình lưỡi liềm. Dung Tự một mình đứng ở đó. Đưa lưng về phía cô. Bóng dáng thon dài lại thẳng tắp. Phẳng phất mang theo một chút trầm mặc.

Nhân viên phục vụ khi ngang qua ngẫu nhiên dừng chân, thấp giọng hỏi anh có cần giúp đỡ gì không. Anh lắc đầu rồi lại quay trở lại nhìn. Hai tay đặt ở rào chắn song cửa sổ không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nghê Ca không hiểu sao có chút khổ sở. Nhịn không được nghĩ. Nhiều năm như vậy không gặp... Tên gia hỏa này...Thực sự một chút đều không muốn gặp cô sao??

Nhưng câu hỏi này, tất nhiên là cô không dám đi tìm người nào đó hỏi.

Sau khi trở về nhà đã rất muộn. Cô không kịp nghỉ ngơi vài ngày liền bắt đầu đi học.

Mấy ngày nay ba Nghê không ở nhà. Nhiệm vụ đưa cô đến trường liền giao cho Nghê Thanh.

Đồ ăn sáng rất phong phú. Làm cho tâm tình sa sút của Nghê Ca giảm bớt một chút. Nghê Thanh đưa cô đến trường học. Trước khi xuống xe, đột nhiên gọi cô lại “Nghê Nghê”

“Dạ?”

Anh thoáng lui ra phía sau một chút, dò xét nhìn em gái mình. Ngày đầu tiên khai giảng học kỳ mới phải tham gia huấn luyện quân sự. Hôm nay cô mặc một bộ quân phục. Ngày trước Nghê Ca có học múa nên cô đem mái tóc để rất dài, lại làm cho làn da cô càng thêm trắng nõn. Lúc nào cũng lộ ra một bộ dạng mềm mại đáng yêu. Bây giờ mặc bộ quần áo này trên người, lại đem mái tóc buộc lên. Lộ ra một cái trán trơn bóng. Ngược lại hiện ra mấy phần khí khái.

Nghê Ca lại bị Nghê Thanh chăm chú nhìn như vậy. Cô không hiểu sao sinh ra một cảm giác khẩn trương “Trông em rất kỳ quái à?”

“Không phải” Nghê Thanh cười, vỗ vỗ lên bờ vai cô “Anh đang nghĩ, ở nơi này hình như còn thiếu một cặp quân hàm?”

“Trước khi đi em có tìm qua. Nhưng khắp nơi trong nhà đều không có” Nghê Ca lúc sau mới có cảm giác, có chút bối rối “Không biết có phải hay không lúc nhận quân phục không cẩn thận làm rơi mất”

“Không sao. Như thế này cũng rất đẹp” Thấy cô như lâm vào đại địch, Nghê Thanh vỗ đầu cô cười hiền hòa “Nếu như huấn luyện viên có hỏi thì em cứ giải thích đúng sự thật”

Nghê Thanh lớn hơn cô 6 tuổi. Đã sắp tốt nghiệp đại học. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai sẽ trở thành một vị quan ngoại giao.

Trong nhà họ Nghê, ba Nghê thì bề bộn công việc vô tâm lo cho gia đình. Mẹ Nghê thì toàn bộ thời gian tinh lực đều đặt sự chú ý trên người anh trai. Hiện nay lại được anh trai an ủi. Có cả người tâm tình đều tốt đẹp “Cảm ơn anh trai”

Nhưng tâm tình tốt đẹp cũng không kéo dài được bao lâu. Bởi vì nửa giờ sau, trên sân tập, lần đầu tiên cô bị huấn luyện viên gọi tới “Em kia! Ra khỏi hàng!”

Huấn luyện viên trẻ tuổi mặt không chút biểu tình “Quân hàm của em đâu?”

“Báo cáo huấn luyện viên! Em...” Nghê Ca cảm thấy chính mình cũng không nói rõ được nó ở đâu. Lại bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn. Trong lòng cô có ký ức không tốt hiện lên. Ngón tay không tự giác cuộn lại. Thanh âm cũng giảm xuống “Em cảm thấy...có thể là đánh mất”

“.....”

“Người cũng lớn như vậy rồi. Sao không đem chính mình ở nhà luôn mà còn ở đây?” Huấn luyện viên nhíu mày “Đứng ở chỗ này. Khi nào đem quân hàm tìm về mới được trở về chỗ”

Trong đội ngũ vài tiếng cười vang lên.

Nghê Ca không nói gì.

“Có nghe thấy không? Nói chuyện!”

Nghê Ca đành phải nói “Báo cáo huấn luyện viên! Nghe thấy được!”

“Cười! Cười cái gì mà cười hả?” Huấn luyện viên quay đầu liền đi giáo huấn những người khác “Còn có ai mặc vậy? Ai đi giày thể thao? Đều ra khỏi hàng cho tôi!”

Mùa hè ở Bắc Kinh mặt trời lên rất nhanh. Mới chỉ một lúc mà ánh sáng đỏ dịu nhẹ ban sáng đã biến mất thay vào đó là mặt trời chói lòa. Nhiệt độ xung quanh nhanh chóng tăng lên. Nghê Ca đứng ở nơi xa bóng

râm. Trên sân tập không ngừng truyền đến âm thanh của huấn luyện viên. Cô đứng tại chỗ một cử động nhỏ cũng không dám. Đứng được nửa ngày, đỉnh đầu cô lắc lư rơi xuống dưới một sợi tóc gãy. Cô chớp chớp mắt rồi liền chu môi thổi nhẹ một chút.

Một chút gió mát thổi nhẹ qua. Xa xa trong tiếng gió truyền đến một tiếng kêu vui vẻ

“Này, anh Tự, kia có phải là cô vợ nhỏ của anh không?”

Nghê Ca thân hình cứng đờ. Thanh âm là từ phía sau truyền đến. Cô không có cách nào quay đầu nhìn mà chỉ có thể duỗi lưng thật thẳng.

“Chúng ta đi tới chào hỏi cô ấy đi. Dù sao huấn luyện viên cũng không ở đây....Ồ, tôi chưa từng thấy Nghe Nghe mặc quân phục đâu. Cậu còn không lại nhìn xem?”

Nghê Ca cực kỳ không được tự nhiên. Lưng nóng muốn bốc cháy đến nơi.

Sau đó cô nghe thấy vang lên một tiếng “Hừ”

Nghê Ca “.....”

Bất quá giây lát, Tống Hựu Xuyên lại nhảy nhót đến trước mặt Nghe Ca. Cậu không dám đến quá gần, chào một câu “Nghê Ngê”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái. Ra hiệu cô nghe thấy. Cô không chỉ nghe thấy mà còn thấy được không chỉ Tống Hựu Xuyên mà còn cả người bên cạnh cậu – Dung Tự.

Học kỳ mới bắt đầu. Đại khái là anh đi lấy sách. Mặc trên người bộ đồng phục của trường, tay áo xắn đến cánh tay. Sườn mặt mi thanh mục tú. Hình dáng sạch sẽ rõ ràng.

“Đi thôi, Xuyên Tử”

Từ đầu tới cuối anh một chút cũng không nhìn cô.

Nghê Ca rũ mắt xuống dưới. Trên sân tập thổi qua một trận gió nóng. Đem thanh âm của Tống Hựu Xuyên đang rời đi truyền đến bên tai cô “Ai, Nghe Nghe rất ngoan nha...”

”Cô ấy vì sao lại bị phạt đứng.

Im lặng thật lâu.

Xùy. Cô nghe thấy rõ ràng. Dung Tự phát ra một tiếng cười giễu “Cô ấy làm chuyện gì tôi làm sao biết được!”

Cùng bị phạt đứng với Nghe Ca còn có hai người bạn học cùng lớp một nam một nữ. Bạn nữ tên gọi là Mạnh Viện. Đôi mắt to tròn. Mặc một chiếc váy màu bạc hà rất đáng yêu. Giống như tên của cô ấy vậy.

Thật vất vả chịu đựng đến khi kết thúc. Cô ấy thân mật lại gần “Cậu vì cái gì mà không mang quần hàm vậy?”

Nghê Ca gãi gãi đầu “Có thể là bị mất”

“Vậy tớ lợi hại hơn” Mạnh Viện cười hắc hắc “Tớ không có mặc quần quân phục”

“.....”

Không cần nhắc nhở. Quá rõ ràng. Cô đều có thể nhìn ra.

Nghê Ca suy nghĩ một chút, hiếu kỳ “Cậu như vậy, không sợ bị phạt đứng sao?”

“Tớ cũng không nghĩ” Mạnh Viện nói “Nhưng mà quần phục của tớ bị thiếu quần”

Nghê Ca khó có thể tin được “Quần phục của cậu không có quần sao?”

“Ừm”

Nghê Ca cảm thấy có chút không thích hợp. Nhưng cô không dám kết luận quá sớm.

Trước đó học sinh nhập học, quân phục cùng túi hồ sơ là cùng một chỗ phát ra. Nhưng người bán quân phục chính là ở trung gian. Nếu như thiếu đồ vật, phải tự bản thân đi tìm bọn họ mà lấy.

Buổi chiều còn phải tiếp tục huấn luyện. Cô cũng không dám trì hoãn. Ăn cơm xong liền cùng Mạnh Viện hướng cửa trường học mà chạy.

Lúc đến mới phát hiện. Có rất nhiều người đều đang xếp hàng. Nghe Ca kinh ngạc " Mọi người đều thiếu đồ vật sao?"

"Đúng vậy"

Có người thiếu thắt lưng. Có người thiếu giày. Nhưng giống như Mạnh Viện thiếu quần vẫn là số ít. Phần lớn cũng đều giống như Nghe Ca, thiếu quần hàm, hoặc là thiếu cái vật nhỏ.

Mạnh Viện lôi kéo cô gia nhập vào đội ngũ xếp hàng.

Đến phiên Nghe Ca. Dì phát đồ vật có mái tóc quần cũng không ngần ngại lên "Thiếu gì?"

"Quần hàm"

Đối phương ra hiệu "Nhìn xem giá bao nhiêu đi?"

Nghe Ca liếc mắt nhìn qua. Trên chiếc bàn nhỏ có dán một tờ giấy đều công khai ghi giá của từng món đồ vật.

Nghe Ca đột nhiên cười "Dì xác định sẽ phát sao?"

Đối phương tay hơi ngừng lại, ngẩng đầu "Cháu có ý gì?"

"Như thế nào lại có nhiều người thiếu đồ vật vậy?" Nghe Ca bình tĩnh nói "Khi nhập học bọn cháu đều đã trả tiền khi nhận quân phục. Dựa vào cái gì lại phải trả thêm lần nữa?"

"Làm sao tôi biết được. Có lẽ là do các cháu không cẩn thận đánh mất?" Dì tóc quần lơ đãng nói "Mỗi năm đều có người đánh mất quần áo đồ vật. Tồn thất như thế này sao lại tìm bọn ta chịu trách nhiệm được?"

"Nhưng là..."

"Cũng chỉ có mấy chục đồng, cô có mua hay không? Không mua thì tránh ra, đằng sau còn có rất nhiều người xếp hàng"

"Cháu không thiếu mấy chục đồng tiền. Nhưng vấn đề ở đây không phải là tiền" Nghe Ca cố chấp, muốn cùng đối phương lý luận "Coi như là quần hàm do cháu đánh mất, nhưng mà còn có người thiếu giày, thiếu quần áo. Ai sẽ đem những đồ vật lớn như vậy mà làm mất rồi lại đến mua?"

"Tôi nói cô có phải bị bệnh hay không? Đến gây chuyện?" Bà ta hơi nóng nảy "Tôi nói phải trả tiền chính là trả tiền. Chỉ mấy đồng tiền mà cùng tôi ở chỗ này mấy lời vô ích. Cô không mua thì cũng đừng có đứng ở đây làm chướng mắt"

"Nhưng là..."

"Tránh ra!" Kiên nhẫn của dì tóc quần đã hết. Đưa tay muốn đẩy Nghe Ca ra.

Một giây trước khi đụng vào cô. Một cái bóng rỏ đột nhiên bay tới. Không chút sao lệch đập ầm lên một tiếng bên trên cửa kim loại. Cánh cửa bị kéo theo bỗng nhiên đụng vào trên lưng bà ta làm cho bà ta lão đảo. Suýt chút nữa quỵ xuống.

"Con mẹ nó nói cái gì?"

Nghe Ca sững sờ.

Giây tiếp theo, chàng trai có vóc dáng cao ráo không nhanh không chậm bước tới, cười lạnh "Sao? Để tôi mời hiệu trưởng đến xem là cuối cùng là thật sự hay không thiếu đồ vật?"

3. Chương 3

Dung Tự đang chơi bóng rổ ở gần đó.

Ngày đầu tiên khai giảng. Cả một buổi sáng anh đều thất thần.

Tổng Hựu Xuyên trêu ghẹo “Anh Tự đi chỗ kia lấy sách trở về, tựa như đánh mất luôn hồn phách”

Mùa hè ở Bắc Kinh thật sự quá nóng. Thời gian này còn là cuối tháng tám. Học sinh lớp 12 đều hận không thể mở điều hòa ngay trên lớp học. Nhưng Nghe Ca lại ở sân tập bị phạt đứng.

Nghĩ lại thấy phiền.

Anh ngồi trong lớp học. Trong đầu lại không ngừng suy nghĩ: Cô ấy khi còn bé thể trạng cơ thể kém như vậy. Có thể nào sẽ bị phơi chết trên sân tập? Nhưng nghe Tổng Hựu Xuyên nói. Cô bởi vì không mang quần hàm mới bị phạt đứng. Vì sao lại không cùng huấn luyện viên giải thích một chút chứ...

Nhưng mà chính là bấy năm trước đã phát sinh qua loại chuyện này. Cô hẳn là không dám cùng thầy huấn luyện viên nói chuyện được...Cứ như vậy, cô ấy có thể nào bị phơi chết không???

Trong đầu Dung Tự lung tung rối loạn. Tan học liền hướng thẳng tới sân tập mà đi tới.

Kết quả là cái người không tim không phổi kia, không những không bị làm sao. Lại còn với bạn cùng lớp cười cười nói nói.

Dung Tự “....”

Đây là cái mùa hè khiến người ta bực bội cỡ nào!

Vì thế anh liền xụ mặt. Một bên đánh bóng rổ một bên lại nghĩ nghĩ rồi lại nghĩ.. Vạn nhất nếu đồ ngu xuẩn Nghe Ca giữa trưa quên mua quần hàm. Buổi chiều lại bị phạt đứng. Vậy thì anh liền thay cô đi mua một bộ. Rồi rầm thật lâu mới quyết định xong. Kết quả lại thấy được một màn này.

Hai bên giằng co. Dì tóc xoăn trước cười “Hù dọa ai đây? Tôi cùng với hiệu trưởng các cậu quan hệ rất tốt. Ai mà không biết ngài ấy đang bồi dưỡng ở bên ngoài. Nửa tháng nay đều không ở trường học”

Dung Tự cười khê “À. Vậy thử nhìn một chút xem”

Nói xong liền theo thói quen mở ra điện thoại tìm tên liên lạc. Sau đó bắt đầu gọi. Nghe Ca liền nhận ra. Anh chính là gọi điện thoại đến phòng làm việc của hiệu trưởng. Một loạt tiếng tút vang lên nhưng lại không có ai tiếp máy.

Một lát trong điện thoại truyền đến “Xin lỗi. Thuê bao quý khách vừa gọi hiện tại đang có cuộc trò chuyện...”

Dì tóc xoăn dương dương đắc ý “Tôi nói đúng rồi phải không? Hiện tại các người mau nhanh tránh ra. Đừng làm chậm trễ các bạn học khác mua đồ vật”

Dung Tự trên mặt không có chút biểu hiện nào. Lại ấn gọi một lần nữa. Nghe Ca nhin không được. Muốn nhắc nhở anh là văn phòng sẽ không có người tiếp cuộc gọi “Dung....”

Dung Tự “Im miệng”

“.....”

Trên mặt dì tóc quăn ý cười đều không dấu điểm. Nhưng mà giây tiếp theo, Dung Tự đột nhiên lại nói “Alo. Xin chào. Thầy giáo Dương”

Hiệu trưởng họ Dương. Là giáo viên môn vật lý dạy lớp 12. Bình thường bọn anh đều trực tiếp gọi là thầy Dương.

Dì tóc quăn ý cười trên mặt ngưng lại.

“Là như thế này” chàng trai không nhanh không chậm, âm thanh trầm thấp “Em vừa mới gọi điện thoại qua văn phòng nhưng không có ai nhận. Cho nên mới gọi vào số cá nhân của thầy....Em không quấy rầy thầy chứ?”

“Không quấy rầy. Không quấy rầy” Thanh âm hiệu trưởng rõ ràng hòa ái “Sao vậy? Việc học có vấn đề?”

Nghê Ca hơi hơi nghiêng đầu. Giương mắt nhìn Dung Tự.

Không biết vì cái gì. Anh giống như vĩnh viễn nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Không phải việc học” Dung Tự môi mỏng khẽ mím lại. Dem sự tình nói lại một lần. Anh nói một câu. Sắc mặt của dì tóc quăn lại khó coi một phần.

“Hỗn láo! Thầy đem những chuyện này toàn quyền giao cho bọn họ. Bọn họ cư nhiên như vậy lại dám lừa dối” Không đợi nghe anh kể xong. Hiệu trưởng đã giận dữ đến mức không kiềm được “Bây giờ em đi chỗ hội học sinh gọi thầy Lý tới xử lý chuyện này!”

Dung Tự đáp lại không nặng không nhẹ “Được”

Chờ anh kết thúc cuộc gọi. Sắc mặt dì tóc quăn đã khó coi tới cực điểm.

Bà ta liếm liếm môi nói “Chuyện kia...tôi đem đồ vật các bạn học thiếu trở lại. Tôi sẽ không thu tiền”

Dung Tự không phản ứng bà ta. Anh theo bản năng rũ mắt nhìn Nghê Ca. Cũng vừa lúc Nghê Ca đang nhìn anh.

Đôi mắt của cô rất xinh đẹp. Con ngươi đen như mực mang theo một chút ý vị tìm kiếm. Ánh nắng chiếu vào đúng lúc. Tựa như thấp sáng lên một vì sao nhỏ dịu dàng.

Dung Tự đột nhiên vui vẻ “Đứng gốc ở đó làm gì? Đi thôi”

Anh nắm lấy quai đeo cặp sách của cô. Xoay người liền đi.

“Bạn học! Bạn học!... Dì không thu tiền...” Dì tóc quăn ở say lưng còn không buông tha mà kêu lên. Nhưng anh một lần cũng không quay đầu lại.

Nghê Ca cùng Dung Tự đến chỗ hội học sinh. Cô cơ hồ đem toàn bộ thời gian nghỉ trưa đều lãng phí ở chuyện này. Sự việc về quân phục huấn luyện quân sự đã diễn ra rất nhiều lần. Nhưng nói tới nói lui cũng là mấy loại chuyện liên quan đến mấy chục đồng tiền này. Ở trường trung học Nhất Trung không bao giờ thiếu kẻ có tiền. Vì vậy không ai sẽ thật sự đi so đo.

Nhưng hiện giờ tính toán. Mới phát hiện lừa trên gạt dưới lâu như vậy. Dung Tự đi ra từ chỗ hội học sinh. Đột nhiên nhớ tới, quay qua nói với cô “Loại người như thế này nhìn cũng có thể thấy không thể nói đạo lý được. Em làm gì còn ngu ngốc đứng ở đó cùng bà ta lý sự? Sao không trực tiếp đi tìm thầy giáo hỗ trợ?”

“...Bởi vì em cảm thấy chuyện này không phải là chuyện lớn gì....Quân phục quần áo cùng quân hàm, cũng chỉ là mấy chục đồng tiền” Nghê Ca vẻ mặt thành thật nói “Là bởi vì nhìn thấy người khác...bọn họ cũng có rất nhiều người đều thiếu đồ vật. Cảm thấy rất kỳ quái nên mới...”

“Đến em còn như vậy còn suốt ngày nghĩ muốn giúp ai?” Dung Tự đột nhiên lạnh giọng đánh gãy lời cô.

Nghe từ miệng cô nhắc “người khác”, trong nháy mắt anh nhớ lại buổi sáng hôm nay. Cùng bị đứng phạt bên cạnh cô còn có một bạn nam. Không biết làm sao. Tâm tình tốt của anh nháy mắt không còn sót lại chút gì.

Nghê Ca mê mang nháy mắt mấy cái. Không rõ người này vì cái gì lại vẫn luôn âm dương quái khí...

“Thật sự em...” Cô muốn nói, cô cũng không phải suốt ngày nghĩ giúp người khác thì lại bị anh trực tiếp cắt ngang

“Em cho là em giúp đỡ người khác còn chưa ăn đủ đau khổ?”

Nghê Ca sưng sờ. Sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Dung Tự nói câu kia mà không suy nghĩ. Chỉ thuận miệng nói ra. Nói xong mới ý thức được chính mình vừa nói cái gì. Cũng lập tức sưng sờ.

Sau đó liền nhanh chóng túm lấy cô “Anh không có ý đó...”

“Anh không cần kéo em”

Nghê Ca chưa từng đối với anh giận dữ như bây giờ. Cả khuôn mặt ghen lại, tức muốn học máu “Anh thực sự phiền chết!”

“Nghê....”

Cô gái nhỏ thét chói tai “Anh thực sự phiền chết đó Dung Tự!”

Tổng Hựu Xuyên mãi cảm thấy được. Hôm nay áp suất Dung Tự so với ngày thường cực thấp. Buổi chiều có một trận mưa. Tí tách tí tách rơi mãi cho đến tiết thứ 3 vẫn chưa ngừng.

Cậu ta cùng Dung Tự đi đến chỗ hội học sinh lấy sách. Đỉnh đầu anh mây đen cuộn cuộn, sấm sét vang dội. Sắc mặt giống như là quỷ thần ác sát.

“Anh Tự. Cậu đừng như vậy. Tôi thật sự rất sợ đó” Tổng Hựu Xuyên không biết sợ hãi mà trêu chọc anh “Cậu nếu không vui đi lấy sách. Tôi có thể giúp cậu lấy mà. Cậu cũng không cần đến đó”

Dung Tự nhếch môi không nói chuyện. Nửa ngồi trên mặt đất kiểm tra lại số lượng sách.

“Giữa trưa không phải trời mưa à. Tôi nghe nói xế chiều hôm nay huấn luyện quân sự bị hủy bỏ” Tổng Hựu Xuyên ra vẻ lơ đãng nói “Cho nên cậu không cần lo lắng. Dù không có quân hàm thì buổi chiều cũng không bị phạt đứng”

Dung Tự mặt không biểu tình “Nghê Ca không bị phạt đứng? Có cái rắc gì liên quan đến tôi?”

Tổng Hựu Xuyên vô đầu, vô tội nói “Tôi đâu có nói Nghê Ca”

Dung Tự xụ mặt đứng dậy. Đem sách đang cầm chia một nửa cho cậu ta “Cầm. Đi thôi”

“Tôi nói này, cậu...” Tổng Hựu Xuyên mấy bước đuổi theo “Cậu nếu không yên tâm về cô ấy. Thì liền trực tiếp đi tìm xem. Dù sao chúng ta lấy sách mang về lớp học. Lát nữa cũng sẽ đi ngang qua khối 10...”

Một chữ sau còn chưa nói ra miệng. Dung Tự đột nhiên quay đầu lại. Dùng một tay che miệng cậu liền kéo đi trốn ở phía sau bức tường.

Hai giây sau, chỗ rẽ bên kia truyền ra thanh âm của hai cô gái.

“Nghê Nghê. Cậu đi chỗ hội học sinh lấy sách trước đi. Mình đi rửa tay xong liền lập tức tới”

“Được. Vậy mình đi trước”

.....

Dung Tự lúc này mới nghiêm mặt buông Tổng Hựu Xuyên ra.

“Cậu làm cái gì vậy?” Tổng Hựu Xuyên “Phi” hai tiếng. Lập tức ý thức được vừa mới nghe thấy là giọng nói của Nghê Ca. Liền trợn mắt.

“Cậu có bệnh à? Như thế nào lại vừa thấy cô vợ nhỏ của mình lại giống như trộm hán tử lại bị chồng mình về nhà bắt được như vậy?”

“.....”

Dung Tự dừng một chút. Nghiêm túc nhíu mày nói “Cậu nói bữa cái rắc gì vậy?”

Bởi vì trời mưa nên không phải huấn luyện. Nghê Ca không có việc gì làm. Liền dứt khoát bị chủ nhiệm lớp phái tới dọn sách.

Sách giáo khoa mới trước khi vào học đã bị một đám con trai mang đi một đợt rồi. Còn lại bây giờ là mấy cuốn sách bài tập mỏng, cũng không nặng lắm.

Cô ngồi xổm ở phòng hội sinh viên mà đếm. Một bóng đen bỗng nhiên tiến đến.

“Nghê Nghê” Tổng Hựu Xuyên cười nói “Dọn sách à? Anh giúp em dọn nhé?”

“Anh Hựu Xuyên” Nghe Ca vui vẻ “Sao anh lại ở chỗ này?”

“Đi ngang qua” Tống Hựu Xuyên một bên nói dối, một bên khom người nghĩ nghĩ. Cậu ta đương nhiên là bị buộc tội.

Hai phút trước, ở bên kia, Cậu vô cùng đau khổ hỏi Dung Tự “Cậu vì sao không tự mình đi giúp cô ấy mà bảo tôi?”

Dung Tự mặt vô biểu tình “Tôi giữa trưa vừa mới lớn tiếng với cô ấy.”

“....Cho nên?”

“Mặt mũi đàn ông lớn hơn trời”

“....Haha”

Tống Hựu Xuyên một bên xếp sách hỏi “Lớp em cũng là 60 người à?”

“Vâng” Nghe Ca cũng hỗ trợ với cậu. Xong xuôi liền vội vàng nói “Cảm ơn anh nha, anh Hựu Xuyên”

Thanh âm của cô thanh thúy. Giọng nói nhỏ nhẹ lộ ra nét mềm mại. Giống như là đầu ngón tay chạm vào nắm cơm nếp vậy. Cực kỳ mềm.

Cho nên hai từ “anh” này đem Tống Hựu Xuyên giật mình kêu một tiếng “Đừng, đừng. Không cần khách khí. Về sau ở trường học cứ kêu trực tiếp tên anh là được.”

Mỗi lần mà nghe Nghe Ca gọi cậu là “anh”. Biểu tình Dung Tự cơ hồ là muốn giết người.

Nghe Ca cười cười không nói.

Qua một lát, Tống Hựu Xuyên lại gọi “Nghe Nghe”

“Vâng?”

“Em cùng với anh Dung Tự cãi nhau sao?”

“....Không phải ạ”

Là anh một mình đối với cô không để ý tới.

“Đừng lừa anh. Anh đều nhìn ra” Tống Hựu Xuyên miệng lưỡi dẻo quẹo “Cãi nhau sao được nha? Mọi người đều là anh chị em người một nhà. Phải đối với nhau thật tốt mới đúng”

“Không phải...” Nghe ca không biết nên nói cái gì. Nhấn nhẹn nửa ngày nhen ra một câu “Là anh ấy. Từ sau khi em trở về...Anh ấy giống như là không mấy vui vẻ”

“Ồ, cậu ta có thể cảm thấy là em đem cậu ta quên đi. Làm cho cậu ta mất hết mặt mũi. Làm ảnh hưởng đến tôn nghiêm của cậu ta đi”

“.....”

“Cậu ta giống như là loại con trai kia. Rất để ý đến mặt mũi”

“.....”

“Nhưng mà, em thật sự không có quên....” Trong đầu Nghe Ca linh quang vừa hiện ra, liền hỏi Tống Hựu Xuyên “Anh lần trước nói...anh ấy...là vị hôn phu của em?”

“Đúng vậy. Lúc trước khi được mấy bạn nữ thổ lộ. Đều bị cậu ta dùng câu ”Tôi đã có vị hôn thê” làm lý do. Đem toàn bộ đều từ chối”

Lần trước ở bữa ăn. Có các vị trưởng bối đều ở đó. Cô cũng không thể nào mà hỏi qua được chuyện này.

Nghe Tống Hựu Xuyên nói đến khẳng định như vậy. Nghe Ca quả thực là ngũ lõi oanh đỉnh “Em...Anh ấy...Sao lại có thể như vậy?”

Tống Hựu Xuyên “.....”

Em gái Nghe Ca thoát nhìn đối với hôn nhân này bộ dáng rất không hài lòng.

“Việc này phải nói về chuyện em năm đó đi...”

Nghê Ca lúc ấy mới vừa từ ICU chuyển qua phòng bệnh bình thường. Ba Nghe đang giúp cô liên hệ với nhà ngoại ở phương Nam. Chọn lựa nơi thích hợp cho cô tĩnh dưỡng. Cân nhắc chuyện giúp cô chuyển viện.

Phòng bệnh khi đó không đông. Mọi người không ai để ý. Đột nhiên xuất hiện một vị thầy bói.

Thầy bói nhìn cô bé nhỏ. Rung đùi đặc ý mà huyền thuyên nói một đồng lớn

“Anh khi đó cũng còn nhỏ. Không nhớ rõ nội dung cụ thể. Dù sao thì chỉ nhớ vị thầy kia nói rất nhiều”
Tống Hựu Xuyên cố gắng nhớ ra “Nhưng đại khái là ý này. Cô gái nhỏ mệnh không quá tốt. Nhưng điều kiện gia đình lại rất được. Mệnh cách cô không chịu nổi. Nếu như tìm người thích hợp, âm dương hòa hợp. Về sau có thể bình an, sống vui vẻ hạnh phúc”

Nghê Ca khiếp sợ “.....”

Này mẹ nó là loại thầy bói cầm thú gì vậy? Khi đó cô mới được bao nhiêu tuổi chứ???

Cô khó có thể tin “Em khi đó mới 9 tuổi”

“Không phải. Em bình tĩnh một chút. Nghe anh nói hết” Tống Hựu Xuyên rất bình tĩnh “Mấy loại đạo sĩ giang hồ nói chính là không có căn cứ, khẳng định không ai nghe. Cho nên ông ta còn nói, coi như hiện tại không vội mà âm dương giao...ừm, là tìm trước người đánh hôn cũng được”

Nghê Ca “.....”

Cô cẩn thận mà suy đoán “Sau đó bố mẹ em liền tùy ý mà định ra. Chọn Dung Tự?”

“Không phải. Sau đó bố mẹ em liền gọi bảo vệ bệnh viện tới. Mang thầy bói đem ra ngoài”

Nghê Ca “.....”

Cô khó hiểu “Vậy vì cái gì....”

“Bởi vì, tuy rằng lúc ấy tất cả mọi người đều không cho là thật....” Tống Hựu Xuyên hơi ngừng lại, rồi nghiêm túc nói “....nhưng Dung Tự lại cho là thật”

Nghê Ca sững sờ

“Cậu ta thực sự nghiêm túc mà chạy đến trước mặt ba mẹ em nói....”

— Chú, dì.

—Cháu muốn cưới Nghe Nghe.

—Dem cô ấy gả cho cháu, có được không?

Edit: Thanh xuân lại nợ ta một Dung Tự -_-

4. Chương 4

Gió nhẹ mang theo tấm rèm cửa trong căn phòng bay bay. Thổi đến một phòng tràn đầy hương hoa thơm ngát.

Nghê Ca đứng yên tại chỗ sững sờ rất lâu.

“Nghe Nghe. Mình tới rồi đây! A...” Mạnh Viện vừa tới phòng hội học sinh liền bắt gặp một chàng trai ngồi xổm trước chồng sách “Đây là...”

“Anh là học sinh lớp 12. Tình cờ đi ngang qua đây” Tống Hựu Xuyên cười tự giới thiệu “Anh tiện đường nên giúp các em lấy sách qua luôn”

Mạnh Viện tất nhiên không có ý kiến “Vây cảm ơn anh. Học trưởng!”

Chờ Tổng Hựu Xuyên cùng các cô cùng nhau dọn sách mang đi. Mạnh Viện liền bát quái hỏi Nghê Ca “Nghê Nghê! Cậu vậy mà quen biết Tổng Hựu Xuyên?”

“Ừ” Nghê Ca gật đầu “Nhà bọn mình là hàng xóm”

“Thanh mai trúc mã sao? Thật là làm người ta hâm mộ quá đi!” Mạnh Viện hai mắt đảo qua “Cậu chuyển trường tới nên không biết. Trường chúng ta có nhiều học sinh nữ từ khi còn học cấp 2 Nhất Trung đã đặc biệt thích Tổng Hựu Xuyên cùng Dung Tự”

Nghê Ca ngoài ý muốn “Cấp 2?”

“Đúng vậy” Mạnh Viện cười to “Cấp 2 rất dễ dàng nảy sinh tâm tư thiếu nữ nha. Chẳng lẽ cậu lúc học cấp 2 không có thích bạn nam nào sao?”

Nghê Ca “....”

Cái này cũng là một đề tài quá khó để nói. Mẹ Nghê từ khi còn nhỏ đã giáo dục cô học tập cho thật tốt. Đừng nghĩ đến chuyện khác. Cô liền nghe theo đó. Lúc học cấp 2 cho dù mẹ cô không ở bên cạnh thì khi ấy làm cho cô phải suy nghĩ nhiều cũng chỉ có 2 chuyện:

Một là, Dung Tự vì sao lại không hồi âm thư của cô? Anh còn sống không? =)))

Hai là, sáng mai ăn gì? Bữa trưa ăn gì? Bữa tối ăn gì?

“Bất quá, Dung Tự học trưởng thoát nhìn bộ dáng tính tình thật không tốt. Trước kia có một bạn nữ tìm anh thổ lộ nhưng anh đều không phản ứng, siêu cấp lạnh lùng” Nghê Ca không tiếp lời. Mạnh Viện lại lẩm bẩm “Hơn nữa ở bên cạnh anh có đàn chị Lê....Không những với anh mà còn cùng Tổng Hựu Xuyên giống như quan hệ cũng không tệ”

“Đàn chị?” Nghê Ca bắt được từ quan trọng, hiếu kỳ hỏi “Dung Tự có gian tình với người khác?”

“Đúng vậy. Chính là học sinh lớp 12 cùng lớp với anh ấy, Lê Tịnh Sơ. Tuy rằng không biết học trưởng có thích chị ấy hay không. Nhưng mà đàn chị hẳn là rất thích học trưởng...” Dừng một chút, Mạnh Viện cười nói “Chị ấy viết văn rất hay. Hình như còn lấy hình tượng của học trưởng viết không ít tiểu thuyết”

Lê Tịnh Sơ...

Đây là lần thứ hai Nghê Ca nghe được cái tên này.

“Bất quá, cậu nghĩ một chút đi. Dù là học ban tự nhiên, nhưng đàn chị lại viết văn siêu cấp thiên tài. Mặc dù học trưởng tính tình xấu nhưng vừa gặp mặt đàn chị liền lập tức trở thành chàng trai biết nghe lời...” Mạnh Viện cười bốp bốp khuôn mặt cô “Nghĩ đến cái giả thiết này không phải siêu cấp kích thích, giống như phim thần tượng trên truyền hình, làm rung động trái tim thiếu nữ sao?”

Kích thích? Nơi nào mà giống kích thích???

Nghê Ca không nói chuyện mà cười cười. Trong lòng có chút ác ý mà nghĩ:

Lấy anh làm hình tượng để viết tiểu thuyết có mà cái rắm....

Nhưng mà hình như, cô cũng có chút chuyện xưa với nam chính. Lúc còn tiểu học cô liền bị anh đơn phương tuyên bố đính hôn đó!:(:)))

Nghê Ca không nghĩ tới. Cô như vậy mà lại thật nhanh liền thấy được đàn chị “Siêu cấp phim thần tượng của trường cấp ba Nhất Trung” Lê Tịnh Sơ trong truyền thuyết này

Sau khi kết thúc đợt huấn luyện quân sự. Toàn trường chính thức khai giảng.

Nghê Ca sáng nay dậy trễ. Vội vàng chạy tới trường học. Vừa bước chân vào cổng trường thì tiếng chuông đã vang lên. Khi cô chạy đến sân điền kinh thì trên sân các học sinh đã xếp hàng để chuẩn bị làm nghi thức

chào cờ. Cô nhìn thấy một cái bảng hiệu đề tên ban. Cũng không hề phân biệt liền vội vàng gia nhập vào đội ngũ.

“Mời các bạn chưa đứng vào đội hình nhanh chóng trở về đơn vị. Ủy viên thể dục nhanh chóng chỉnh đốn lại đội ngũ. Nghi lễ chào cờ lập tức bắt đầu. Mời các bạn học...”

Người điều hành lại một lần nữa thúc giục. Nghe Ca đứng ở trong đội ngũ. Cảm giác hàng phía trước phát sinh một trận xôn xao.

“Tôi không phải đã nói là đội hình xếp theo thứ tự từ thấp đến cao sao?” Thời điểm ồn ào mang theo một thanh âm trầm thấp của một chàng trai phát ra. Hơi thở ngày càng lớn, từng chút từng chút di chuyển đến hàng phía sau “Đây cái bạn cao chỉ đến thắt lưng kia mau bước ra. Thấp như thế này còn dám đứng vào giữa hàng. Có biết hay không đội hình vì cậu nơi này đều bị lệch xuống...”

Đột nhiên dừng lại.

Nghê Ca sụp đổ gục tay che mặt lại.

“Con mẹ nó, em...” Dung Tự khuôn mặt lộ vẻ khiếp sợ, sắc mặt vô cùng khó coi “Em như thế nào mà lại đứng ở đội hình của lớp 12?”

Nghê Ca “Xin...xin lỗi. Em có thể là chưa tỉnh ngủ”

Dung Tự trừng mắt nhìn.

Anh trong tay cầm một cuộn giấy cuộn lại thành cái ống, chọc chọc vào bạn nam đứng bên cạnh Nghe Ca.

“Đây, đây, ai vậy?”

“Học sinh mới không phân biệt được lớp học nên mới nhầm lẫn đứng vào đội hình chúng ta. Cậu nhìn một chút liền biết. Sao lại không nhắc nhở một chút?” Dung Tự trầm giọng nói.

“Không phải là học kỳ mới sao...” Bị chọc chọc khiến cho bạn nam đỏ mặt lên giải thích “Tôi tưởng cô ấy là bạn học mới. Lại nói, cô ấy xinh đẹp như vậy. Người ta đều tới đây, ai có thể không biết xấu hổ mà đuổi người đi được...”

Tổng Hựu Xuyên ở bên cạnh cười không ngừng.

Dung Tự lạnh mặt xuống “Nói thêm câu nữa?”

Bạn nam kia lập tức im miệng.

Nghê Ca cho rằng tiếp theo bị chỉnh là mình liền run rẩy trốn ra sau.

Một giây sau liền bị anh kéo lại.

Dung Tự thanh âm không có cảm xúc gì. Giọng nói trầm thấp giống như đơn giản chỉ là một câu nhắc nhở “Đi xuống đứng ở cuối hàng đi”

Đứng ở chỗ này, thật quá chói mắt.

“...Em muốn trở về lớp học của mình. Anh chỉ cho em biết phương hướng là được”

Dung Tự ngẩng đầu nhìn về phía cột cờ. Thấy người kéo cờ đã vào chỗ.

“Nghi thức chào cờ chuẩn bị bắt đầu rồi. Đừng chạy lung tung”

“Ồ”

Nghê Ca ngoan ngoãn đi theo anh đến vị trí cuối hàng. Một đường vô cùng hấp dẫn ánh mắt của các bạn học nữ. Điều vô tình cố ý mà hướng cô nhìn qua –

“Đây là ai? Dung Tự biết sao...”

“Mẹ nó chứ! Bây giờ mấy đàn em cũng quá có tâm cơ rồi. Tôi lúc trước học lớp mười cũng không nghĩ đến chiêu này”

“A, tôi cảm thấy chắc chỉ là đi nhầm. Tôi lớp mười còn đi nhầm qua lớp các cậu khiến cho các cậu kinh hãi đó thôi”

.....

Bước chân Dung Tự hơi ngừng lại. Ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua. Lập tức một mảnh liên yên lặng. Nghe Ca đi đến cuối hàng. Dung Tự ở bên người cô dừng bước.

Nghe Ca hơi giật mình “.....”

Đây là muốn cùng cô đứng ở cuối hàng luôn sao?

Không đợi cô nghĩ nhiều thêm, nghi lễ chào cờ đã bắt đầu.

Lần đầu tiên chào cờ trong học kỳ mới nên cũng trịnh trọng một chút. Hiệu trưởng cùng thầy phụ trách như thường lệ nói triển vọng tương lai sau này, cuối cùng trước khi kết thúc. Liên gọi tên một người “Lớp mười hai ban một, Lê Tịnh Sơ”

Nghe Ca liền giật mình. Bên tai một tràng vỗ tay như sấm vang lên.

Cô vô ý thức ngẩng đầu. Phát hiện không thể thấy lễ đài. Liên không tự giác kiễng chân lên.

Dung Tự như có cảm giác. Mặt không biểu tình quay qua liếc mắt nhìn cô một cái.

Nghe Ca “.....”

Cô cẩn thận hạ lại đôi chân mình xuống.

“Xin chào thầy cô và các bạn. Chúc mọi người buổi sáng tốt lành. Em là Lê Tịnh Sơ đến từ lớp mười hai ban một”

Mặc dù người tạm thời không nhìn thấy nhưng qua giọng nói quả thực dễ nghe. Trên lễ đài cô chia sẻ kỳ nghỉ của mình là tham gia thi đấu kinh nghiệm cùng quá trình, cuối cùng không ngoại lệ mà tổng kết lại “...Nếu bạn muốn hiện tại thoải mái, vậy thì hãy đi ngủ. Nếu bạn muốn tương lai thoải mái, vậy hãy đi nỗ lực. Tôi tin tưởng các bạn học sinh lớp mười hai. Chắc chắn...”

Nghe Ca không nghe được hết câu thì điện thoại của cô rung lên. Cô sờ sờ túi. Cẩn thận mà quan sát biểu tình của Dung Tự một chút. Sau đó lén lút móc di động ra nhìn.

Trên màn hình là tin nhắn của Nghe Thanh gửi tới [Tối nay anh phải tham gia bữa tiệc. Không thể đi đón em được. Nhưng mà không cần lo lắng. Anh từng cùng A Tự có nói qua. Cậu ta sẽ đưa em về nhà]

Nghe Ca sững sốt một chút. Còn chưa kịp phản ứng thì Dung Tự bên cạnh liếc mắt bắt gặp cô đang cầm điện thoại. Nhíu mày trầm giọng “Nghi lễ chào cờ còn chưa kết thúc. Cất di động vào ngay”

Nghe Ca hoang mang bối rối tắt di động lại.

Ngừng một chút cô lại nghĩ: Khoan đã, cô vì cái gì mà lại đột nhiên bối rối như vậy

Nghe ca “....”

Đêm nay cùng nhau về nhà. Cô thật sự sẽ không bị ném ở giữa đường. Sau đó liền phơi bày ở đó luôn chứ!

Nghi lễ chào cờ cuối cùng cũng tới phân đoạn kết thúc. Lê Tịnh Sơ xuyên qua đám người hướng lớp mình đi tới. Nghe Ca lòng bàn chân đầy mồ hôi đang tính toán chạy đi.

Kết quả vừa đi được nửa bước đã bị Dung Tự nắm lấy cổ áo “Em lại chạy lung tung?”

“Em...” Nghe Ca suy yếu phản kháng “Em có thể tìm được lớp học”

Dung Tự không nói gì nhưng cũng không buông tay.

“A Tự” Giây tiếp theo cô nghe thấy được một giọng nữ. Theo vừa rồi ở trên phát biểu truyền ra cũng không có gì khác biệt. Chính là ở trong giọng nói cơ hồ ngọt ngào một chút.

Nghê Ca quay đầu nhìn một cái. Liền thấy một cái vóc dáng cao của một chị gái nhỏ.

Cô ta mặc một chiếc váy kẻ ô vuông màu đỏ sọc đen đồng phục của trường. Áo sơ mi ngắn tay màu trắng. Trên cổ áo đeo một cái nơ. Tóc đuôi ngựa được cột cao lên. Bởi vì thân hình cao lừng lại thẳng tắp. Lộ ra cần cổ thiên nga trắng nõn xinh đẹp. Liền nhìn đến ngực cũng phi thường đầy đặn.

Nghê Ca đột nhiên cúi đầu xem ngực mình “.....”

=)))))))))

Lê Tịnh Sơ thấy Dung Tự đang túm lấy một cô gái, có chút kinh ngạc “Đây là....”

“Đây là Nghê Ca. Là cô gái nhỏ của đại viện chúng ta” Tống Hựu Xuyên cười nói “Dù sao sớm hay muộn cũng đều gặp mặt. Không bằng hiện tại đem giới thiệu một lần. Cô ấy mới chuyển tới đây. Học lớp mười”

Nghe cái tên này, Lê Tịnh Sơ rõ ràng sửng sốt một chút. Nhưng cô ta cũng nhanh chóng khôi phục lại, cười nói “Xin chào, Nghê Nghê”

“Xin chào, đàn chị” Nghê Ca cũng cười chào hỏi.

Cô uốn qua uốn lại muốn làm cho Dung Tự buông cô ra. Lê Tịnh Sơ kỳ quái hỏi “Hai người đây là chuyện gì?”

“Đồ ngốc này lạc đường, không tìm ra lớp học” Thanh âm Dung Tự thực lãnh đạm. Trong mắt lại mang theo một chút ngay cả chính mình đều không phát giác được ý cười “Tôi đang định từ mình đưa cô ấy trở về”

Anh vừa dứt lời. Nghi lễ đã kết thúc. Trước mặt đội ngũ nhao nhao sôi nổi giải tán.

Nghê Ca trước mắt sáng ngời “Anh đứng kéo em. Em nhìn thấy bạn học! Mạnh Viện!”

Mạnh Viện ánh mắt đảo qua. Nhìn thấy cô ánh mắt cũng sáng lên. Liền nhanh chóng đi qua.

“Vậy em cùng bạn học đi trước đây” Nghê Ca nhẹ nhàng đảo cảnh tay thoát ra “Anh Dung Tự, Anh Hựu Xuyên, đàn chị. Hẹn gặp lại”

Dung Tự đang muốn mở miệng thì Lê Tịnh Sơ cười nói “Hẹn gặp lại, Nghê Nghê”

Dung Tự liền ngậm miệng lại.

Trên đường trở về, Tống Hựu Xuyên cười hì hì “Hai ngày trước không phải hai người cãi nhau hay sao? Làm hòa rồi?”

Dung Tự làm bộ đá cậu ta “Lăn”

“Đừng nha. Cùng cô vợ nhỏ cãi nhau, làm hòa có gì mất mặt đâu? Đều không nói đầu giường cãi nhau cuối giường....”

“Đừng nói đùa nữa” Dung Tự đánh gãy cậu “Cô ấy mới vài tuổi. Mỗi ngày cậu lấy cô ấy ra trêu ghẹo”

“Hừ, nói giống như cậu không có như vậy nhỉ?”

Dung Tự không nói chuyện.

Ngày đó sau khi lấy sách trở về. Anh mới biết Tống Hựu Xuyên cùng Nghê Ca nói chuyện năm đó.

Kỳ thật lúc trước anh cũng không nghĩ quá nhiều. Cô khi đó còn quá nhỏ. Bởi vì sợ lạnh nên mỗi năm mùa đông cả người đều bọc từng lớp từng lớp giống như quả trứng. Đối với cô khi đó, anh luôn có loại cảm giác...Giống như là nuôi một đứa bé.

Tống Hựu Xuyên thấy anh không nói lời nào, cho rằng anh lại tự hỏi như thế nào lại muốn cùng cô âm dương hòa hợp “Vậy nếu cậu không phải là phương diện kia, lúc trước sao lại cùng ba mẹ cô ấy nói muốn cưới cô ấy?”

Vấn đề này nhắc tới khiến cho Dung Tự có điểm mù mịt. Nếu như không phải là anh em nhắc đến. Anh thậm chí căn bản không nghĩ tới anh cùng Nghê Ca có quan hệ như thế nào. Anh cảm thấy chuyện này hết

sức tự nhiên. Đều như nước chảy mây trôi. Dù là bảy năm trước khi phát sinh loại chuyện đó. Cô rời đi mà không có tin tức gì. Anh ở phương diện này ý nghĩ cũng không thay đổi. Trong tưởng tượng của anh, anh và cô, bọn họ sẽ như vậy lớn lên. Mặc kệ xảy ra chuyện gì. Cho dù tách ra thì cũng ở trong lòng của đối phương.

“Có thể là bởi vì...” Dung Tự ánh mắt lóe lên một cái, trong chớp mắt lại mờ mịt. Nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên đắm chìm trong một mảnh tình thương của người mẹ, có chút do dự nói “Tôi lúc đó nghĩ muốn nuôi đứa bé đi”

Tổng Hựu Xuyên “.....”

Nhưng mà bị coi là đứa bé Nghe Ca lại vô cùng không tín nhiệm người cha Dung Tự này.

Sau khi khai giảng, Bắc Kinh bắt đầu bước vào mùa thu. Nhiệt độ không khí tuy rằng không có giảm xuống nhưng mà thường thường cũng có cơn mưa.

Hôm nay trời lại mưa.

Mạnh Viện trước khi rời đi nhắc nhở cô:

”Thời tiết không tốt. Cậu quét dọn vệ sinh xong liền về sớm một chút nha. Đừng một mình ở trường học quá muộn. Không an toàn.

Nghe Ca hàm hồ “Được”

Kỳ thực cô thật sự rất muốn ở lại một hồi nữa. Nhưng mà để Dung Tự chờ lâu quả thực không tốt lắm.

Nhìn tin nhắn trong điện thoại chỉ đơn giản nói hai chữ “Xuống dưới”. Cô ừ ừ trả lời “Em đang xuống”

Sau đó kéo khóa cặp sách mang lên. Khóa cửa xuống dưới lầu.

Anh không nói đợi cô ở đâu. Cho nên Nghe Ca vừa đi vừa một đường nhìn quanh. Đi từ lầu bốn xuống lầu ba. Cô dừng chân lại. Có hai người đang đứng ở gần cầu thang lầu 3.

Lê Tịnh Sơ cùng Dung Tự.

“Kỳ nghỉ này tớ đi tham gia dự thi gặp rất nhiều bạn học thú vị”

Dung Tự “Ừm”

“Cuộc thi văn có một đề tài rất hay. Nếu cậu có hứng thú, tớ có thể đưa cậu đi”

Dung Tự “Ừm”

“Sau khi trở về tớ muốn mời mọi người ăn một bữa cơm. Đã lâu không tụ họp qua... Cậu cảm thấy ở khách sạn tốt hay tự mình nấu tốt hơn?”

Dung Tự “Ừm”

Nghe Ca “.....”

Tên gia hỏa này là người máy sao? Thế nào mà lại ừ ừ liên tục như vậy, nói khác một chút liền không được??

Một giây sau, đột nhiên anh phát ra một tiếng thở dài “A”

Nghe Ca “.....?”

Thanh âm của anh trầm thấp mà thanh đậm mang theo hơi thở nhẹ nhàng. Không hiểu sao lại có chút gợi cảm.

Một giây sau, anh quay tới. Ánh mắt nhìn về phía cầu thang, thẳng tắp rơi xuống trên người Nghe Ca “Xuống đây đi”

5. Chương 5

Nghê Ca nhỏ giọng nói “Vâng” nắm chặt quai đeo cặp sách đi xuống phía dưới. Chủ động hướng Lê Tịnh Sơ chào hỏi “Đàn chị”

Không biết có phải ảo giác của cô hay không. Nụ cười trên mặt Lê Tịnh Sơ dường như có chút cứng đờ.

Nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt. Cô ta rất nhanh cùng cô cười nói “Nghê Nghê”

Nói xong thuận thế giơ tay lên. Liền muốn sờ đến đầu của cô.

“Ôi” Nghê Ca đột nhiên ngồi xổm xuống “Giây dày bị tuột rồi”

Lê Tịnh Sơ sờ vào không khí. Dung Tự đẩy mắt khẽ nhúc nhích. Không tự giác hiện lên hai phần ý cười. Thanh âm vẫn như cũ thanh lãnh “Nhanh lên”

“Vâng” Nghê Ca đứng lên. Đối với Lê Tịnh Sơ cười nói “Tạm biệt đàn chị ”

“Nghê Nghê” Lê Tịnh Sơ đột nhiên túm chặt lấy tay cô “Cuối tuần chị muốn làm một bữa tiệc nhỏ ở khách sạn trung tâm thành phố. Em có thể tới được không?”

Nghê Ca hơi giật mình, sau đó cười nhẹ “Được ạ”

“Vây...” Lê Tịnh Sơ ánh mắt sáng lên, quay đầu nhìn qua “A Tự, cậu...”

Dung Tự không nhìn cô. Anh tay cầm cán ô túm lấy cặp sách Nghê Ca, trầm giọng “Đi nhanh lên. Có sấm sét”

Nghê Ca bị túm vừa đi vừa nói “Nhưng mà đàn chị, chị ấy giống như có chuyện...”

“Im miệng” Mặt anh âm trầm có chút không kiên nhẫn quay qua nhìn cô rũ mắt xuống nói “Sấm lớn như vậy. Con mẹ nó ai nghe được cái gì?”

Nghê Ca “...Vâng”

“Dung...” Lê Tịnh Sơ giấy dựa một chút, vẫn không thể nào gọi anh lại.

Cô đứng ở trên lầu nhìn đến hai người cùng đi xuống dưới. Từng bước dần dần tiến vào trong màn mưa.

Một lúc sau, móng tay cô ta không nhịn được mà đâm vào lòng bàn tay.

Trường trung học Nhất Trung bao gồm khối mười và khối mười hai chiếm diện tích rất lớn. Từ phòng học đi ra tới cửa đã là hai mươi phút.

Trời mưa rả rích. Chiếc ô không lớn cũng không nhỏ. Nghê Ca cách Dung Tự quá gần. Cả người liền không được tự nhiên, bèn dè dặt cẩn trọng cùng anh duy trì khoảng cách.

Cách một chút...Lại cách một chút...

“Hừ” Nghê Ca còn chưa kịp cách xa, Dung Tự đột nhiên cười lạnh “Em, con mẹ nó lại cách thêm một chút nữa thì dứt khoát đứng ngoài luôn cho anh?”

Nghê Ca “....”

“Em cũng mang ô” Cô nhỏ giọng đề nghị “Nếu không em tự mình che ô nhé?”

“Được”

Nghê ca vui vẻ tính toán lấy ô ra.

“Vây em cũng tự mình đi về nhà luôn đi”

“....”

“Em rất độc lập, rất có năng lực mà” Bước chân anh dừng lại một chút “Chỉ trời mưa mà thôi, có cáiร่ม gì chuyện lớn? Chỉ tự đi về nhà thôi cũng có cáiร่ม gì chuyện lớn?”

“....”

Anh lại bắt đầu cố tình gây sự với cô.

Nghê Ca thực sự vô cùng ủy khuất. Nghĩ tới nghĩ lui. Thực sự không nghĩ ra bản thân chỗ nào chọc tới anh.

“Em...” Cô có chút luống cuống. Không tự giác mà dừng chân lại.

Dung Tự cũng lập tức dừng lại theo cô. Chiếc ô lẳng lặng che ở trên đỉnh đầu cô.

Nhưng Nghe Ca không có chút nào ý thức. Còn nhớ lúc trước Tống Hựu Xuyên nói. Nếu là nguyên nhân kia....

Cô ngẩng đầu, thanh âm trong trẻo nói “Em không có quên anh”

Dung Tự sững sốt. Trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ không được tự nhiên

“Em có thể hay không đừng ở chỗ này...”

“Nhưng mà Dung Tự, nói thật” Cô cẩn thận nghiêm túc mà nói “Tôn...Tôn nghiêm đàn ông không phải là dựa vào mặt mũi mà nói đến”

“....”

Dung Tự mờ mịt một chút “Em đang nói cái gì?”

“Lúc trước anh Hựu Xuyên có nói, anh...anh rất để ý đến mặt mũi. Nói chuyện kia liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông” Nghe Ca không dám nói trắng ra, sợ lại lần nữa tổn thương đến lòng tự tôn yếu ớt của anh.

“Cho nên em...em đi tra Baidu một chút, tôn nghiêm đàn ông là cái gì?”

Đáp án tất cả đều là:

Thận lớn bao nhiêu mới đạt tiêu chuẩn? Tôn nghiêm đàn ông của bạn còn tốt không?

Tin mừng cho những người đàn ông trung niên! Duy trì luồng gió mạnh mới để giữ gìn tôn nghiêm đàn ông!

Ăn rau củ xyz để có thể bảo vệ tốt tôn nghiêm đàn ông!

.....

#Edit: An dịch tới đây không nhịn được cười. Poor anh Tự quá =))))

Dung Tự sắc mặt khó coi “Câm miệng”

“Nhưng mà...” Nghe Ca giãy dụa “Em cảm thấy Baidu nói rất có đạo lý. Anh thật sự xác định anh không phải...”

Anh đánh gãy lời cô “Anh không có tức giận”

“Nhưng...”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi “Nhưng mà em ngậm miệng lại”

“....”

Nghê Ca trầm mặc một hồi mới cảm thấy chính mình nói đều không đúng lắm.

Đi đến trước cổng trường. Cô rũ mắt. Có chút mất mát lên xe của Dung gia

“Aizz!!” Cô thở một hơi dài.

Dung Tự thu chiếc ô lại ngồi vào xe. Từ góc của anh nhìn qua, thấy nét mặt của cô ỉu xìu uể oải. Bộ dạng ủy khuất giống như một cái bánh bao nhỏ.

Nhìn một chút, đầu lười anh không tự giác chống lên má.

Làm sao lại trở nên mềm mại như vậy!

Anh sờ sờ tới bờ vai phải ướt đầm. Không tìm lòng được mà nghĩ:

Chuyện mấy năm nay cô vừa đi liền toàn bộ tin tức đều không có, cũng không một chút liên hệ gì với anh....Giống như cũng không phải là khó chịu đựng lắm!

Khi Nghê Ca về nhà thì ba và anh trai đều không có. Tuy vậy thức ăn trên bàn cũng không vì thế mà giảm bớt. Mẹ Nghê thấy cô trở về. Một bên vừa cời tạp dề, một bên vừa cười chào hỏi “Về rồi à? Mau cất cặp sách rồi đi rửa tay ăn cơm”

Nghê Ca ngoan ngoãn trả lời “Vâng ạ”

Bởi vì ít người nên không khí trên bàn ăn có chút trầm mặc. Mẹ Nghê làm nghề tự do. Nhưng mà sau khi kết hôn với ba Nghê thì lại rút lui chỉ ở phía sau chăm sóc cho gia đình. Mặc dù bà yếu đuối mềm mại lại quan tâm anh trai hơn cô nhưng mà Nghê Ca vẫn rất thích bà.

“Món sườn xào này ăn thật ngon” Nghê Ca mềm giọng nói “Mặc dù ngọt nhưng khi ăn lại không cảm thấy ngấy”

Mẹ Nghê hiển nhiên rất vui vẻ “Vậy con ăn nhiều một chút”

“Được ạ”

Dừng một chút, mẹ Nghê chợt hỏi “Nghê Nghê, hôm nay con ngồi xe Dung gia trở về?”

“Dạ”

“Anh trai con gần đây rất bận rộn sao?”

“Con cảm thấy...khá bận ạ”

“Con đã trưởng thành rồi” Mẹ Nghê ôn nhu nhắc nhở “Nghê Nghê. Đừng làm phiền hàng xóm quá!”

Nghê Ca động tác dừng lại “Vâng”

Sau khi ăn xong cơm tối, cô lên lầu làm bài tập. Sau đó như thường lệ học thuộc bài rồi đi tắm rửa. Vừa tắm xong liền nằm trên giường nhìn chằm chằm trần nhà. Lăn qua lộn lại một hồi cũng không ngủ được.

Đến lần thứ bảy thất bại trong việc đi ngủ. Nghê Ca có chút uể oải đứng lên. Đến bàn học bật máy tính lên. Gõ vào mấy chữ: Lê Tịnh Sơ.

Một loạt chữ hiện ra trước mắt cô.

“.....”

Cô từng cái từng cái một ngồi xem.

Đúng như lời Tống Hựu Xuyên đã nói, vị đàn chị này nhìn qua có rất nhiều giải thưởng. Từ cấp hai bắt đầu diễn thuyết cùng viết tiểu thuyết. Đến lớp mười hai, giấy khen cùng các loại báo đều có tên cô ta. Nhìn mà muốn hoa mắt chóng mặt.

Khiến người ta sợ hãi thán phục nhất chính là. Văn phong cô ta rất phong phú. Tựa như có thể viết về bất cứ đề tài gì. Cô tra trên Baidu, không chỉ có thể loại thanh xuân vườn trường, còn có loại “Nửa đêm ai đến gõ cửa sổ tôi”. Thật là kinh dị.

“Quả nhiên là một người rất lợi hại, nhưng mà...” Nghê Ca mờ mịt lắm bầm “Tại sao mình lại muốn tra chị ấy?”

Một giây sau, cửa sổ phòng cô phát ra một tiếng “Bộp” nho nhỏ.

Cô ngẩn người tưởng là gió. Nhưng mà ngay sau đó, lại phát ra một tiếng “Bộp” thứ hai.

Thanh âm này rất nhẹ. Nhưng khi đâm đến lại mang theo vẻ rất chắc chắn. Giống như là toàn tâm toàn ý mà hướng về phía cánh cửa kính mà đến. Hoàn toàn không sợ bị thịt nát xương tan.

Cô mờ mịt nhìn qua. Bóng đen phía sau lại đâm vào, lại thêm một tiếng “Bộp” nữa phát ra.

Nghê Ca nuốt nuốt cuống họng. Đột nhiên vô cùng gấp gáp

“Ai...ai vậy? Ai lại nửa đêm gõ vào cửa sổ nhà tôi?”

Ngoài cửa sổ không có ai trả lời. Mà tiếng “Bộp” lại tiếp tục.

Cô đứng lên. Cả gan tiến tới gần. Dem màn cửa kéo ra một góc.

Trong bóng đêm, cửa kính phản chiếu ra khuôn mặt của cô. Ánh mắt cô di chuyển nhìn bầu trời đêm tịch mịch lại có một thứ không ngừng hướng tới cửa sổ phòng cô mà đung vào.....

Máy bay không người lái!!!

Nghê Ca “.....”

Cô liền chạy nhanh lấy điện thoại gọi điện “Dung Tự”

Anh nhận điện thoại rất nhanh. Thanh âm miễn cưỡng nói “Hửm?”

“Anh..máy bay lại bị mất?”

“A” Dung Tự âm thanh kéo dài, không để ý ngáp một cái “VẬY em trước giữ nó lại mấy ngày đi. Chờ đi học lại rồi nói”

Nghê Ca “.....”

Đây rồi cuộc là một mô hình máy bay hay là một con sủng vật???

Được rồi” Gác điện thoại. Cô cẩn thận quay đầu kiểm tra một lần. Xác nhận trong phòng ngủ không có cái gì vướng víu sẽ bị nó đâm vào mới dám ra mở cửa sổ.

Chiếc máy bay “Vèo” một cái xông vào phòng. Tốc độ nhanh chóng giảm xuống. Yên tĩnh đáp ở trên sàn.

Nghê Ca đi qua. Dem nó nhặt lên. Rồi lại lấy tay che nắp camera lại.

“Nửa đêm bay vào phòng ngủ...Bất kể nhìn thế nào đều thấy rất đẹp” Cô tìm kiếm xung quanh, muốn tìm một cái hộp để đựng được cái máy bay nhỏ.

Vừa tìm được cái hộp liền định bỏ nó vào. Trong lúc vô tình ngón tay đụng phải phần bụng của chiếc máy bay. Hình như có chút kỳ quái nhô lên.

Nghê Ca hơi ngừng lại lật. Đưa nó lật qua lộ ra cái bụng. Sau đó liền sững sờ. Dưới đáy vậy mà lại có hai miếng dẻo trong suốt....

Kẹo đường??

Nghê Ca đem máy bay cùng kẹo đường cất đi.

Cuối tuần, “Đàn chị lợi hại” Lê Tịnh Sơ hẹn cô cùng đi mua sắm.

“Chị thường nghe bọn họ nhắc đến em” Hôm nay đây là lần thứ ba Lê Tịnh Sơ lặp lại câu nói này.

“Em cũng nghe bọn họ nhắc đến chị” Nghê Ca suy tư một lúc, lễ phép nói “Ừm...Nói chị viết văn rất lợi hại. Được nhận thưởng rất nhiều”

“Thật sao?” Lê Tịnh Sơ mặt mày cong cong. Còn rất tự nhiên ôm lấy cánh tay Nghê Ca “Chị nên sớm tìm em một chút. Trong đại viện ít bạn nữ. Chị lại nhiều tuổi hơn em. Nên mang em đi chơi nhiều nơi hơn.”

Nghê Ca có chút không được tự nhiên, vô ý mềm giọng khiêm nhường nói “Không không. Phải là em nên mang chị đi. Em ở chỗ này thời gian so với chị lâu hơn. Không chừng Bắc Kinh cũng có nhiều nơi chị còn chưa đi qua”

Cô nói lời này không hề có ý tứ gì khác. Nhưng Lê Tịnh Sơ có một chút cứng đờ.

Hơi ngừng, cô ta dường như không có việc gì gọi đề tài “VẬY em lần này trở về là ở lại bao lâu?”

“Khả năng không đi nữa. Em muốn ở đây tham gia thi đại học” Nghe Ca cúi đầu chọn hạt tiêu, nhìn lại giỏ hàng “Nguyên liệu nấu ăn nhìn không sai biệt lắm, còn thiếu cái gì sao?”

“Để chị nhìn xem” Lê Tịnh Sơ nghiêm túc kiểm tra lại tờ giấy ghi chú “Còn thiếu một lọ nhựa cao su”

Nghe Ca giật mình cũng không kịp phản ứng “Đây cũng là nguyên liệu nấu ăn?”

“Em làm sao vui tính như vậy. Đây là đồ A Tự muốn mua” Lê Tịnh Sơ cười hì hì hai tiếng “Mấy năm nay em không trở về nên không biết. Bọn chị luôn cùng nhau làm mô hình máy bay. Ừm...Bởi vì muốn chuẩn bị tham gia cuộc thi. A Tự chơi cũng vui. Lần trước cậu ta đoạt giải còn đưa cho chị cái mô hình nhỏ. Có cơ hội em qua nhà chị làm khách, chị đưa cho em xem”

Nghe Ca tròn tròn mắt sững sốt một chút. Hồi lâu mới nhỏ giọng nói “Ồ”

Về mặt này rơi vào trong mắt Lê Tịnh Sơ. Cô ta liền lý giải thành đó là mắt mát.

Nhưng mà trên thực tế, Nghe Ca đang rối rắm nghĩ: Cô hoài nghi Dung Tự chính là bán mô hình, xem ai thuận mắt liền đưa cho người đó...

Bởi vì hồi nhỏ, anh cũng đưa cho cô rất nhiều mô hình máy bay.

Không phải là một hai cái mà chính là tất cả. Khi anh tham gia cuộc thi mô hình máy bay. Sau khi lấy được giải thưởng là mô hình. Điều sẽ bị anh ngang ngược mà bá đạo đưa cho cô. Giống như là trao tặng huy chương vậy.

Những cái mô hình đó hiện tại còn được đặt trên giá sách trong nhà cô. Đủ loại kiểu dáng máy bay, chất đầy thành từng hàng từng tầng.

Nghe Ca đang cúi đầu ngẩn người. Hoàn toàn không có ý thức được rằng Lê Tịnh Sơ đã nắm tay cô mang tới kệ hàng nhựa cao su phía trước.

Giây tiếp theo, cô không hề phòng bị mà “bịch” một cái. Đụng phải một cái lưng rắn chắc phía trước.

Cứng quá....

Nghe Ca theo bản năng che đầu lại. Vừa định ngẩng đầu xin lỗi thì liền nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài trầm thấp:

“Ai vậy?”

Thanh âm trầm bổng mang theo ba phần hờ hững vô lại.

Nghe Ca liền co cổ chạy. Dung Tự nhanh tay nhanh mắt nắm lại cô

“Xin lỗi ngay. Không xin lỗi đã muốn bỏ chạy? Em cho rằng anh Dung Tự của em khi còn bé dạy em như vậy?”

“Ai, Thực xin lỗi”

Lê Tịnh Sơ nguyên bản đang đứng ở giá hàng phía bên kia. Nghe thấy tiếng vang liền đi qua, thấy Dung Tự thì về mặt kinh hãi “A Tự. Sao cậu lại cũng ở chỗ này?”

Dung Tự không tiếp lời.

“Lúc trước tớ nói muốn mở tiệc. Gửi tin nhắn cho cậu, cậu cũng không trả lời qua” Bất quá Lê Tịnh Sơ bị Dung Tự lơ đi đã quen. Dung Tự một mực lãnh đạm, nhìn uể oải. Ai cũng không đoán được anh đang nghĩ gì. Cho nên cô ta cũng không chịu một tí ảnh hưởng nào

“Tớ vừa mới tìm được một cái nhựa cao su. Cậu cùng đến để mua nhựa cao su sao?”

Lúc này đuôi lông mày anh khẽ nhúc nhích “Ừm”

Buổi sáng hôm nay anh đi Nghe gia để tìm Nghe Ca. Muốn lấy chiếc máy bay mô hình mắt kia trở về. Lại tiện thể, thừa cơ cùng cô nói thêm mấy câu.

Nhưng anh lại chậm một bước.

Nghê Thanh nói cho anh biết. Nghê Ca cùng Lê Tịnh Sơ cùng nhau đi mua sắm ở siêu thị trung tâm thành phố.

Thế là anh liền xách đuôi đuôi theo, vội vàng mà chạy tới.

“Đây chỉ là chuyện nhỏ. Cậu có thể gửi tin nhắn cho tớ. Tớ có thể mua giúp cậu”

Dung Tự lại không nói chuyện.

Lặng im chớp mắt một cái. Lê Tịnh Sơ rút cuộc cũng hậu tri hậu giác cảm thấy xấu hổ. Cô ta ngẩng đầu. Thấy anh nhìn chằm chằm vào Nghê Ca, rất có ý vị mà nói “Hôm nay cũng quá khéo. Chúng ta vậy nhưng mà cũng có thể ở chỗ này gặp được. Buổi tối còn có bữa tiệc. Không bằng chúng ta cùng nhau đi qua? Nghê Nghê vừa đến, khả năng hoàn cảnh không còn quá quen thuộc. Vừa lúc chúng ta có thể cùng nhau coi như là mở tiệc tẩy trần cho cô ấy”

Nghê Ca chớp chớp mắt, vừa định nói không cần. Dung Tự cúi đầu, đột nhiên nhẹ nhàng cười rộ lên.

Tiếng cười của anh rất thấp, nghe vào rất êm tai. Lê Tịnh Sơ vừa nghe được liền trong lòng đập mạnh.

Nhưng mà một giây sau, cô ta ngẩng đầu chạm vào ánh mắt của anh mới phát hiện. Trong mắt của anh không hề có chút nhiệt độ nào.

“Chuyện này, cô ấy từ nhỏ đến lớn so với cậu vô cùng quen thuộc? ”

“Còn phải cần được cậu hoan nghênh?”

6. Chương 6

Dung Tự nói xong câu kia liền lưu vào trong đầu Nghê Ca.

Cô cảm thấy không được tự nhiên. Càng nghĩ càng cảm thấy. Câu nói này kỳ lạ.

Trọng điểm của anh cuối cùng là “Không cần thiết hoan nghênh Nghê Ca trở về?” hay là “Không cần thiết Lê Tịnh Sơ hoan nghênh cô?”

Ba người ngồi trong một chiếc xe taxi. Cảnh vật ngoài cửa sổ lướt qua thật nhanh. Bên trong xe yên tĩnh đến quỷ dị.

“Cái này...” Suy nghĩ nửa ngày. Nghê Ca liền nổi lên dũng khí, nhỏ giọng gọi “Dung Tự”

“Chuyện gì?”

Đại ma vương ngồi ở ghế lái phụ hung tợn quay đầu nhìn cô. Ngực khí của anh phá lệ phần nộ. Ánh mắt như ánh đèn laser mà phóng tới.

Mấy ngày trước cô còn nghiêm túc như vậy nói chưa quên anh. Anh vốn đang rất vui vẻ. Tâm tình vừa mới tốt lên một chút. Lại bị cô tạt cho một chậu nước lạnh.

Khi ba người từ siêu thị đi ra gọi xe taxi. Anh vô ý thức muốn ngồi cạnh cô. Nhưng lại bị cô ngăn cản lại.

Cô gái nhỏ mang một khuôn mặt tha thiết mà nhìn anh, mặt lộ vẻ khó xử

“Anh có thể ngồi phía trước không?”

Để Lê Tịnh Sơ một cô gái lại ngồi ở phía trước, quá lúng túng rồi. Nhưng mà Dung Tự lại hiểu sai ý. Trong đầu anh đều là: Cô không muốn ngồi bên cạnh anh.

Thế là anh trầm mặt. Tức giận mở cửa xe bên cạnh tài xế. Tức giận ngồi lên xe. Lại tức giận nói với tài xế địa điểm. Sau đó tức giận không thềm để ý tới cô.

Nghê Ca không rõ anh là làm sao liền từ khi lên xe liền bày ra một khuôn mặt thối. Hơn nữa còn không giải thích được ánh mắt như đèn laser của anh đâm cô hai cái.

Cô dừng một chút, lúng túng nói “..Không, không có gì”

Sau một lát cô vụng trộm mà nghĩ: Anh thật là hung dữ.

Hơi ngừng lại liếm liếm khóe môi. Trong lòng sửa chữa lại: Không đúng. Là so với trước kia càng hung dữ hơn.

Bữa tiệc được mở ở khách sạn trung tâm thành phố. Vị trí rất tốt. Trong phòng có phòng bếp, phòng ngủ, phòng KTV rất đầy đủ.

Một đường đi tới. Khi ba người tới nơi thì đã có rất nhiều người đến.

“Ồ. Anh Tự. Khách quý. Khách quý” Tống Hựu Xuyên ngồi ở trên ghế sofa thấy anh liền trêu đùa “Lúc trước không phải cậu nói không đến ư? Nói muốn toàn tâm toàn lực chuẩn bị để thi đại học. Không tham gia vào mấy hoạt động như thế này sao?”

Dung Tự chỉ đơn giản “Hừ” một tiếng.

Anh đến chỗ ghế sofa ngồi đợi. Mọi người liền chậm rãi kéo tới. Lúc sắc trời chạng vạng, mọi người cuối cùng cũng đến đông đủ.

Tống Hựu Xuyên cùng một đám người mang đồ ăn đã chuẩn bị đem ra ngoài. Đặt đồ ăn lên bàn xong bèn hô “Tới đây. Tới đây. Có thể ăn rồi. Vì Tịnh Tịnh đoạt giải nên chúng ta phải đặc biệt chúc mừng cho cô ấy nào!”

Những người khác cười phụ họa theo.

Lê Tịnh Sơ từ phòng bếp đi ra. Sừng sốt một chút mới mang theo vẻ mặt có lỗi nói

“Hôm nay thêm người. Đồ ăn nhìn qua có khả năng không đủ. Không bằng lại gọi thêm hai cái pizza đi!”

“Được” Tống Hựu Xuyên không nghĩ nhiều. Liền móc điện thoại ra giúp cô ta tìm địa chỉ “Ở chỗ nào?”

“Tôi nhớ có một quán... Lúc trước cùng A Tự cùng nhau ăn qua một lần” Lê Tịnh Sơ suy nghĩ một chút nói “Là loại pizza lớn. Có thể tự mình chọn phối thêm nguyên liệu. Chúng ta có thể chọn nhiều loại vị khác nhau”

Dung Tự không tiếp lời. Anh ngồi trên ghế. Hai tay vòng lại ở trước ngực. Chân dài duỗi ra ở dưới bàn. Ánh mắt bình tĩnh. Không biết đang nhìn cái gì.

“Cái đó tiệm kia hình như gọi là...À đúng rồi. Chính là APP bên trên vừa mới đề cử tiệm đó” Lê Tịnh Sơ hỏi “Lần này chắc có vị gì ngon hơn chẳng?”

Dung Tự vẫn là không nói chuyện.

Nghê Ca đang ngồi đối diện với anh. Cúi đầu chăm chú nhìn một hộp sữa chua dâu tây.

Cô từ nhỏ thể hàn. Người trong nhà liền không cho cô đụng vào đồ uống lạnh. Khó có được dịp liên hoan. Cô vừa muốn uống vừa không dám uống. Cúi đầu giống như lâm vào một chuyện vô cùng xoắn xuýt. Mái tóc dài theo đó mà rơi xuống.

Nửa ngày, có người gọi anh “Này, A Tự”

Dung Tự giống như ở trong mộng mới tỉnh. Không chút để ý ngẩng đầu “Ừm?”

Một đám người vẻ mặt chờ mong nhìn anh “Pizza ăn vị gì?”

Dung Tự sừng sốt chớp mắt. Rất nhanh liền phản ứng lại.

Anh cúi đầu xuống. Khóe môi mang theo ý vị không rõ mà cong lên.

“Hỏi tôi làm gì?” Ngờ khí anh uể oải. Hơi ngừng lại, dùng chân đụng vào người đối diện “Em ăn vị gì?”

“..A?” Đột nhiên bị hỏi, Nghê Ca sừng sốt một chút. Thuận miệng nói “Em...Hoa quả đi”

Lê Tịnh Sơ vô ý nắm chặt điện thoại, cười nói “Tôi nhớ là A Tự thích ăn hải sản?”

Dung Tự thân mình hơi ngừng lại. Không trả lời. Đột nhiên đứng lên đi vào phòng bếp.

Lê Tịnh Sơ nụ cười trên khuôn mặt gần như không thể giữ được.

“Chọn một cái mà thôi. Chuyện này có gì mà phải đẩy qua nhau?” Tống Hựu Xuyên chờ không kịp. Hùng hùng hổ hổ đoạt điện thoại lấy đến “Các người không chọn vậy để tôi chọn. Cả hai loại tôi đều thích. Chọn luôn cả hai đi”

Không khí lại bắt đầu sôi nổi.

Lê Tịnh Sơ lặng không một tiếng động nhấp nhấp môi.

Mọi người tiếp tục cười cười nói chuyện. Bên trong là một trận ồn ào. Nghe Ca cúi đầu. Vẫn quyết định mở hộp sữa chua ra.

Nhưng mà cái này rất lạnh. Cô nghĩ không dám uống nhiều lắm. Dè dặt cẩn trọng cầm lấy thìa nhỏ. Ý đồ từng chút một uống—

Đầu lưỡi còn chưa đụng tới thìa thì sữa chua cùng cái thìa đều cùng nhau bị người khác lấy đi.

Hai tay Nghe Ca đột nhiên trống trơn “.....”

Cô ngẩng đầu, Nhìn thấy Dung Tự hai cái tay cầm đồ trên tay cô. Hộp sữa chua thì bị ném vào thùng rác. Còn cái thìa nhỏ thì bị ném thẳng vào bồn rửa bát kêu “Đình” một tiếng.

Nghe Ca hơi giật mình, liền giận dữ “Anh làm cái gì?”

Giây tiếp theo, trước mặt đột nhiên nhiều thêm một ly nước ấm.

Ánh mắt cô chớp chớp tròn vo. Trông giống như chú khủng long nhỏ trong mấy bộ phim hoạt hình.

Nóng giận cũng đáng yêu như vậy!

Dung Tự trên mặt không chút biểu hiện nhưng trong lòng lại có chút buồn cười.

Anh trở về chỗ của mình. Khôi phục lại thành tư thế của lão đại mà ngồi. Như không có việc gì mà ngồi chơi điện thoại. Một lát sau, đột nhiên nghe anh không đầu không đuôi nói

“Tôi căn bản không ăn pizza”

Âm lượng không lớn, nhẹ nhàng rơi vào trong không khí.

Lê Tịnh Sơ thân hình cứng đờ. Một chút ý cười trên mặt cuối cùng cũng biến mất.

Sau bữa ăn tối, mọi người một đám liền tụ tập ở phòng khách lên bên trong chơi người sói.

Nghe Ca ở bên cạnh nhu thuận ngồi xem bọn họ chơi. Ở giữa Tống Hựu Xuyên chuyển đến một rương bia. Liền đặc biệt hướng cô cường điệu

“Trẻ thành niên không được phép uống”

Nghe Ca hừ một tiếng “Em không uống”

Vừa mới lúc này tử ẩm bên trong bếp cô tìm được hai chai nước dừa. Cái này uống so với bia tốt hơn nhiều.

“Được rồi. Được rồi. Vừa mới chơi đến chỗ nào rồi?” Tống Hựu Xuyên mở chai bia, lại tìm số trong bài của mình “Tịnh Sơ, cậu phát xong nói sao?”

“Ừm” Lê Tịnh Sơ mỉm cười “Tớ nói. Tớ là một người tốt”

“Điều này không phải vô nghĩa sao. Người sói đều nói chính mình là người tốt” Tống Hựu Xuyên ngồi xuống “Đến phiên tôi”

Sau đó cậu ta liền trình bày thật dài.

Trò chơi vòng thứ nhất kết thúc, Lê Tịnh Sơ bị giết đầu tiên.

Lật bài là một con sói.

“Ai” Cô ta che mặt, bắt đầu cười “Tôi quả nhiên một cái cũng sẽ không nói dối người khác”

Nghê Ca tròn tròn mắt. Ngậm cái ống hút. Nhìn trái lại nhìn phải.

Lê Tịnh Sơ trước mắt đột nhiên sáng ngời “Nghê Nghê, em đang uống cái gì? Nước dừa sao?”

“Vâng”

“Còn có không? Chị cũng muốn uống cái gì ngọt một chút”

“Đây là em vừa mới ở phòng bếp trong tủ ấm tìm được” Nghê Ca chân thành nói “Hình như chỉ có hai chai. Một chai nữa Dung Tự uống”

Chai của cô rõ ràng đã thấy đáy. Lê Tịnh Sơ di chuyển tầm mắt. Bắt gặp trước mặt Dung Tự quả nhiên cũng có một chai.

—chỉ uống một ngụm, cơ hồ vẫn còn đầy.

Cô ta khẽ nhúc nhích. Rút ra một ly cốc giấy ra nói “A Tự. Cậu có thể hay không rót cho tớ...”

Cô ta còn chưa nói xong.

Cơ hồ là cách một cái phòng khách đối diện với Nghê Ca. Dung Tự đột nhiên quơ lấy bình thủy tinh trước mặt. Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch còn thừa có một chút dưới đáy.

Nghê Ca “.....”

Sau đó giây tiếp theo. Dung Tự liếm liếm môi. Ngẩng đầu.

Không biết là hướng về phía Tống Hựu Xuyên, hay là đối với Lê Tịnh Sơ

“Thật khéo” Anh lười biếng nói “Tôi cũng hết rồi”

Không ngờ tới anh sẽ có phản ứng như thế này. Lê Tịnh Sơ rõ ràng sững sốt một chút.

Sau đó cố gắng chống đỡ ý cười “Không việc gì. Tớ đi hỏi trong cửa hàng một chút. Trong đó hẳn là có. Tớ tiện đi mua mấy chai luôn”

Nói xong, cô ta đứng lên “Có ai muốn uống nước dừa không?”

Những người khác còn chưa mở miệng thì Dung Tự đã nói

“Không cần” Dung Tự đứng dậy. Đôi chân dài bước tới, nhàn nhạt nói

“Tôi cùng Nghê Ca đi là được”

Nghê Ca tròn mắt ngạc nhiên “Vì sao...”

Anh lạnh giọng “Một chai khác không phải là em uống?”

“...Phải”

Anh đơn giản thô bạo “Vậy thì đi”

Nói xong liền giống như là bộ dáng xách con gà. Đem cô lôi dậy.

Hai thân ảnh một cao một thấp cùng sóng vai nhau rời đi phòng khách. Rất nhanh trong tầm mắt liền biến mất.

Lê Tịnh Sơ chăm chú nhìn trong chốc lát. Tò mò quay lại hỏi

“Hai người bọn họ, từ nhỏ quan hệ đã tốt như vậy sao?”

“Xem là vậy đi” Tống Hựu Xuyên cười to “Anh Tự hồi nhỏ siêu cấp hung dữ. Cũng chỉ có Nghê Nghê là không ghét bỏ cậu ấy”

“Vậy lúc đó Nghê Nghê, vì sao lại muốn chuyển đi?”

“Bởi vì thân thể cô ấy không tốt. Mẹ cô ấy thân thể cũng không tốt lắm. Tổ cảm thấy khả năng là do di truyền”

“Nhưng mà...” Lê Tịnh Sơ dừng một chút, cười hỏi “Tổ nghe người khác nói, còn có nguyên nhân khác?”

Đi nhanh ra khỏi khách sạn. Không khí mát mẻ đầu mùa thu trong làn gió cuốn tới. Dưới bầu trời đêm đen. Các tòa nhà cao tầng rực sáng. Ánh đèn hiện ra có vẻ lạnh lẽo trong không khí. Bị gió thổi qua một chút. Nghê Ca lập tức tỉnh táo lại.

“Chuyện đó...” Dung Tự trầm mặt đi ở phía trước, cô ở phía sau nhỏ giọng hỏi “Trong khách sạn có cửa hàng tiện lợi. Chúng ta vì sao lại bỏ gần tìm xa mà lại đến đây mua?”

Dung Tự nhanh chóng suy tư một chút. Cảm thấy lý do có chút xấu hổ. Thế là mất kiên nhẫn nói “Em sao lại nhiều lời như vậy?”

“.....”

Được rồi. Cô không nói nữa vậy.

Dung Tự thấy cô trầm mặc. Trong lòng không hiểu sao dâng lên một cỗ phiền chán.

Kỳ thực không có nguyên do gì khác. Chỉ là anh ngồi ở phía trong đợi cảm thấy thực phiền. Bên trong có người không ngừng lải nhải lẩm bẩm. Anh nghĩ muốn cùng cô đơn độc bên nhau một lúc. Dù là cái gì đều mặc kệ, cũng rất tốt.

“Nghê Ca” Đứng ở phía trước cửa hàng. Thanh âm của anh cứng rắn.

“...Vâng”

“Em có muốn ăn hay uống thứ gì khác không?” Vẫn là thanh âm cứng rắn.

“Không cần đâu”

Cô so với anh thấp hơn một cái đầu. Khi cô cúi đầu, anh liền chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu cô. Hoàn toàn không có biện pháp phân biệt nét mặt của cô.

Nhưng thanh âm của cô rất nhỏ. Nghe qua có vẻ rầu rĩ.

Dung Tự đột nhiên có chút luống cuống. Nhưng mà tư thái vẫn như cũ cao cao tại thượng “Em ở chỗ này chờ anh một chút”

“Được” Đáp ứng rất kiên quyết.

Không có giận dữ không để ý anh, cũng không có phát giận.

Nhưng mà Dung Tự vẫn cảm thấy trong lòng ghen muốn chết.

Anh không chút để ý tìm kiếm nước dừa ở trên cao. Sau mấy phút liền trở lại. Ở cánh cửa liền thấy Nghê Ca đang đứng cùng với một cô gái trẻ mặc quần áo bà bầu. Bụng cô gái có chút nhô ra. Nhìn giống như đang cùng cô nói cái gì đó.

Dung Tự trong đầu “Ong” một tiếng. Bước nhanh về phía trước. Không nói hai lời bèn tiến lên nắm lấy cổ tay cô kéo về bên cạnh mình.

“Em đang làm gì?”

Nghê Ca lão đảo một cái liền đụng vào trên cánh tay anh.

“Em...”

“Là như thế này” Thấy người tới có sắc mặt không tốt, cô gái trẻ nhanh chóng giải thích “Tôi cùng chồng đi tản bộ ở gần đây nhưng không cẩn thận bị lạc mất. Cho nên muốn mượn điện thoại của cô ấy dùng một chút”

Dung Tự sắc mặt khó coi.

“Bắt quá cô cái nhỏ không cho mượn” Cô gái trẻ vừa cười vừa nói “Có ý thức đề phòng như vậy là tốt. Tôi lại đi hỏi nhân viên cửa hàng tiện lợi một chút”

...Không cho mượn à?

Dung Tự không nhịn được nhìn cô một cái.

Anh nghĩ một chút cho rằng cô lại muốn làm người tốt.

“Vậy tôi không quấy rầy hai người nữa” Cô gái trẻ cười cười, quay đầu đầy cánh cửa của cửa hàng tiện lợi “Cảm ơn hai người”

Mãi cho đến khi cô gái kia đi vào cửa hàng tiện lợi. Biến mất trong tầm mắt hai người. Nghe Ca đều không có nói chuyện.

Gió đêm chậm rãi thổi vào mặt. Dung Tự liền bình tĩnh lại.

Phát hiện ra bản thân còn nắm lấy cổ tay cô.

“Chuyện này...” Anh đột nhiên khấn trương lên. Lời xin lỗi đến bên miệng lại biến thành một câu trách cứ “Em một mình ở bên ngoài muốn giống như người già cùng bà bầu có người suốt ngày ở bên sao?”

“.....”

“Giờ là nửa đêm, trên đường không thiếu cảnh sát giao thông. Sao không tìm bọn họ mà lại muốn tìm một cô gái nhỏ như em?”

“....”

“Em có biết hay không?”

“Anh nói đủ chưa?”

Dung Tự sững sốt “Hả?”

“Em hỏi anh nói đủ chưa?” Nghe Ca không thể nhịn được nữa. Dùng sức thoát ra khỏi tay anh, cổ họng rống lên “Ai cần anh lo?”

Dung Tự thấp giọng hỏi “Em làm gì?”

“Anh lại muốn làm gì?” Nghe Ca ủy khuất nhìn không được muốn khóc. Cô né tránh anh cầm tay mình “Em biết hồi nhỏ em vì loại sự tình này. Thiếu chút nữa bị người ta kéo tới trong ngõ nhỏ đánh một trận. Các người đều thấy em đặc biệt ngu xuẩn...Đúng! Em quả thật là ngu xuẩn đến chết. Nhưng là lần này! Lần này em làm cái gì sai? Anh làm gì vẫn liên tục hung dữ em?”

Cô gái nhỏ bộc phát. Tức giận giống như một con vật nhỏ. Trên người liễu mạng run rẩy.

Dung Tự đột nhiên vui vẻ.

Khóe miệng anh giương lên “Em còn hỏi à? Dám cầm tóc vút vào người anh. Dám nói anh phiền. Còn nói không muốn anh quản. Bấy năm không thấy. Em đi liền không nói một tiếng. Sau này trở lại lá gan lớn rất nhiều”

Nói xong anh liền vươn tay. Giống như trong quá khứ đồng dạng, sờ sờ đầu cô.

Hồi nhỏ tóc của cô rất đẹp. Khi đó anh còn không biết rằng. Trong mười năm tới, chứng hói đầu sẽ trở thành một vấn đề lớn đối với những lớn trong thành phố.

Anh chỉ biết là. Cô bé hàng xóm nhà họ Nghe từ nhỏ đã rất xinh đẹp. Bộ dáng xù lông cũng mềm mại vô cùng, so sánh với những đứa con trai trong khu đại viện thì đều không giống. Ngoại trừ vừa ốm yếu vừa khóc nháo thì chỗ nào cũng đều tốt. Anh lúc nào cũng muốn hướng đến đầu cô mà sờ một cái.

Nhưng mà Nghe Ca hậu tri hậu giác lui một bước liền tránh khỏi.

Dung Tự sững sờ. Bàn tay anh dừng giữa không khí.

“Vậy anh còn muốn thế nào?” Cô cúi đầu, móng tay đâm vào lòng bàn tay. Giọng nói ngày càng nhỏ “Là máy bay của anh làm hỏng tóc em. Chẳng lẽ còn muốn em nhượng nhịn đi xin lỗi anh sao?”

Anh không để cập tới bảy năm còn tốt. Nhắc tới chuyện này. Nghe Ca lại bắt đầu cảm thấy khổ sở.

“Còn có cái này, cái này trả lại anh..” Cô cúi đầu ngấp ngừng, từ trong túi lấy ra hai viên kẹo đường. Cũng không thèm nhìn tới, một phát đặt vào lòng bàn tay anh “Em không cần kẹo đường của anh. Anh lấy lại đi”

Giọng nói của cô đều là giận dữ. Dung Tự nháy mắt ý hỏa khí dâng lên, trong mắt ý cười không còn sót lại chút gì “Anh nói em....”

Cô căn bản không nghe lời anh nói. Chỉ biết cúi đầu, thanh âm đứt quãng “Đánh một cái lại đưa cho em kẹo đường. Anh dựa vào cái gì? Anh lại...anh cũng không phải là ba em.”

“Từ khi em trở về anh liền vẫn luôn âm dương quái khí...Anh có phải hay không nghĩ cũng không muốn em trở về”

“Nhưng mà em mấy năm nay. Rõ ràng vẫn luôn viết thư cho anh...Là chính anh không trả lời. Em viết cho anh thật nhiều thư...Anh lại không để ý tới em. Bây giờ anh lại có tư cách gì trách em”

Dung Tự nghe cô nói đến câu cuối cùng. Liền lập tức sững sờ tại chỗ.

“Anh...”

Chuyện này khẳng định có hiểu lầm gì đó.

Nhưng anh lo lắng. Nếu như bây giờ nói với cô: Anh nhiều năm như vậy cái gì cũng không nhận được. Cô có thể sẽ càng khổ sở hơn.

—Mẹ nó.

Khi mười tuổi anh liền biết rõ:Con người bản chất là bồ câu nhưng Nghe Ca bản chất lại là vòi nước.

Đầu óc nóng lên. Dung Tự không cần nghĩ ngợi

“Anh không cùng Lê Tịnh Sơ cùng nhau ăn pizza”

“....”

Nghe Ca hơi giật mình, thanh âm nói ra vẫn rầu rĩ

“Sao đột nhiên lại nói cái này?”

Bị anh thành lĩnh như vậy mà thay đổi đề tài. Cô chớp chớp mắt, hơi nước trong mắt liền nén lại.

Sau đó liền hậu tri hậu giác cảm thấy....

Có chút mất mặt.

Cũng không phải là chuyện lớn gì. Làm sao mà mới gặp Dung Tự cô liền có phản ứng lớn như vậy.

Dung Tự trong lòng thấp thỏm, đứng ở trước mặt cô cẩn thận mà quan sát biểu tình trên khuôn mặt.

Anh chặn ánh đèn đường. Không cẩn thận đem khuôn mặt hoang mang của cô lý giải thành khổ sở. Tay đặt ở trong túi do dự. Rốt cuộc là giống như hạ quyết tâm, chậm rãi lấy ra.

Anh khàn giọng “Được rồi. Là anh Tự sai. Anh Tự xin lỗi em”

Nghe Ca nháy mắt mấy cái, lông mi run rẩy.

“Đây là tạ lỗi”

Giây tiếp theo, anh giống như đang cầm trên tay bảo tạng. Dem nắm tay hướng cô đưa tới trước mặt. Chạm rãi mở ra.

Dưới ánh đèn đường, Nghe Ca tò mò mở to hai mắt.

Trong lòng bàn tay anh, yên tĩnh nằm trong đó chính là.....Tóc.

Nghê Ca “...”

Cổ tình đương sự không hề phát giác gì, vẻ mặt thành thật nghiêm túc, tin tưởng mười phần “Đây là bồi thường cho em. Em lại kêu anh là anh Tự. Chúng ta liền huề nhau”

Nghê Ca sững sốt nửa ngày. Khuôn mặt chạm rãi đỏ bừng “Ai...ai muốn tóc của anh chứ!”

Dung Tự nheo mắt lại. Thật sự là rất nhiều năm không nghe qua loại âm thanh mềm mại này...

Thật sự cực kỳ êm tai.

“Bất quá em vừa mới nói...” Anh có chút dăm chiêu, đột nhiên ngừng đầu “Thời điểm nào gửi thư cho anh?”

7. Chương 7

Nghê Ca sững sốt. Cô có chút kinh ngạc ngừng đầu

“Anh...không nhận được sao?”

Cô gái nhỏ ánh mắt sáng lấp lánh. Hơi nước bên trong còn chưa tan hết.

Sau lưng cô, cảnh sắc ban đêm rực rỡ. Nhà nhà đều là ánh đèn chiếu rọi. Tất cả hào quang giống như đều tiến vào bên trong đôi mắt này.

Dung Tự hô hấp hơi chậm lại.

Ma xui quỷ khiến. Anh nâng tay lên, nhẹ nhàng véo nhẹ một cái vào một bên má cô “Không có”

“Em...Em thời điểm đó ở phía nam...” Nghe Ca bị anh véo một cái liền giống như khối thịt nhỏ. Thân thể không tự giác nghiêng về phía anh. Trong mắt là một mảnh mờ mịt “...vẫn luôn một mực viết thư cho anh”

Lực chú ý của Dung Tự đã hoàn toàn không hề đặt lên bức thư.

Làn da của cô rất tốt. Trắng trắng mềm mềm. Mỗi lần khấn trương đều theo cái cảm mà run nhẹ. Giống như bản thân hoàn toàn không thể khống chế được.

Mẹ nó!!

Dung Tự ở trong lòng mắng.

Đáng yêu đến mức phạm quy rồi!

Nhưng cô còn đang cúi đầu nói liên miên lời nhảm “....Mặc dù không phải là thường xuyên...Nhưng...Nhưng em xác thực...”

“Được rồi” Anh đánh gãy lời cô, mím môi nhẹ nói “Anh đã biết”

Nghê Ca mở to mắt. Giống như người máy bị cắt nguồn điện liền lập tức thông minh mà im lặng.

Dung Tự trong lòng đột nhiên có chút cảm giác khó chịu.

Có phải bởi vì anh mỗi ngày đều bắt cô im miệng nên để lại di chứng cho cô ấy.

“Chuyện này...” Anh muốn nói. Thư gửi hay không gửi đều không quan trọng. Dù sao bây giờ hiện tại em đã ở đây. Hơn nữa trên thực tế, chỉ cần em không quên anh, anh rất vui vẻ.

Nhưng.....

Dung Tự nghiêng răng nghiêng lợi.

Con mẹ nó!!!

Không nói được nên lời!

“Anh là muốn nói” Đứng tại chỗ khó khăn đấu tranh tư tưởng thật lâu. Anh rũ mắt xuống. Biểu tình có chút mất tự nhiên. Lại đem lòng bàn tay kia mở ra “Anh bóc cho em nhé”

—Trong lòng bàn tay anh hai viên kẹo đường nằm yên ở đó.

“Nói đến chuyện này thì phải nói về thật lâu về trước. Lúc Nghê Nghê còn chưa rời đi”

“Khi Nghê Nghê còn nhỏ, gặp được một giáo viên đặc biệt rác rưởi. Luôn luôn nhắm vào cô ấy. A, nói như vậy khả năng dễ bị hiểu nhầm. Chính là giáo viên kia thích nhắm vào những cô bé có dáng dấp đẹp mặt. Cho nên cũng không tính là đơn độc nhắm vào cô ấy. Nghê Nghê chỉ là một người bị nhầm trúng trong những cô bé đó”

“Sau đó Nghê Nghê, cô ấy, tớ không biết cậu có thể hiểu được hay không. Khi còn nhỏ cô ấy thực sự được người trong nhà bảo hộ quá tốt. Cho nên chính là suốt ngày ngốc nghếch. Cảm thấy toàn bộ thế giới này đều là người tốt....Đương nhiên, tớ nói lời này cũng không phải nói cô ấy. Về sau có một lần, cô ấy đi xe buýt đi học. Trên xe cô ấy gặp một tên trộm. Nhưng mà không phải trộm đồ của cô ấy mà là của người khác”

“Kết quả cậu đoán xem như thế nào? Nghê Ca đặc biệt thiếu thông minh liền trực tiếp xông tới bắt lấy người kia, nói hắn là kẻ trộm.”

“Cậu nghĩ mà xem, trên xe buýt chính là một đám người đều là kẻ trộm. Sao lại có thể tha cho cô ấy? Cho nên lúc cô ấy xuống khỏi xe buýt liền bị người kéo vào trong một hẻm nhỏ”

Nghe đến đó, Lê Tịnh Sơ không nhịn được mà xen vào “Sau đó cô ấy bị đánh sao?”

“Làm sao có thể?” Tống Hựu Xuyên may mắn nói “Trùng hợp khi đó có người lớn đi ngang qua liền giải cứu cho cô ấy”

Lê Tịnh Sơ thở dài “Vậy là tốt rồi”

“Chuyện này sau khi xảy ra bọn tớ đều vô cùng đau lòng, anh Thanh lúc đó hận không thể ngày ngày đem Nghê Nghê đến phòng học cùng. Kết quả cậu biết giáo viên của cô ấy làm gì không? Giáo viên đó vậy mà ngày ngày lấy chuyện này cười nhạo cô. Khắp nơi đều nói “Lớp chúng ta có cô gái nhỏ trên xe buýt quá ngu xuẩn, kém chút nữa bị người ta đánh một trận. Quả thực là buồn cười chết!” Mẹ nó chứ, cậu nói xem có tức hay không?”

Tống Hựu Xuyên bây giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy rất tức giận.

“Chúng ta đều cảm thấy đặc biệt không thể hiểu nổi. Khi ấy thiếu chút nữa anh Thanh đã đem vị giáo viên kia kéo tới hẻm đánh cho một trận rồi”

“Bất quá khi đó chủ yếu vẫn là Nghê Nghê quá yếu ớt. Hơi một tí là lại phát sốt phải vào bệnh viện. Cho nên chữa bệnh vẫn là quan trọng hơn. Bọn tớ liền không so đo với giáo viên kia”

.....

Lê Tịnh Sơ ngồi xếp bằng trên ghế sofa, rất có hứng thú mà nghe Tống Hựu Xuyên kể về quá khứ.

Làm rõ chân tướng sự tình, cô ta hỏi “Những chuyện này A Tự đều biết hết sao?”

“Biết chứ” Tống Hựu Xuyên nói “Bắt đầu từ lúc đó, hai người bọn họ ngày ngày đều cùng một chỗ”

Lê Tịnh Sơ đáy mắt toát ra ghen tị “Thật tốt. Tôi cũng muốn có một thanh mai trúc mã như vậy”

Tống Hựu Xuyên trêu ghẹo cô ta “Cậu hiện tại có thể đi yêu đương. Cần gì đến thanh mai trúc mã”

Lê Tịnh Sơ cười làm bộ muốn đánh Tống Hựu Xuyên nhưng lại bị cậu né tránh.

Gió ở bên ngoài xuyên vào. Hai cái bóng đứng ở trước cửa. Cô ta như có cảm giác liền ngẩng đầu. Dung Tự vừa vặn đẩy cửa đi vào. Đằng sau anh còn có một cái đuôi nhỏ.

“Sao lại đi lâu vậy?” Tống Hựu Xuyên tiếp nhận đồ uống, thuận tay mở một chai ra “Hai người đi tìm cây dừa sao?”

Dung Tự kéo lên khoe miệng, không phản ứng lại.

Tống Hựu Xuyên quay đầu lại, một khuôn mặt ghét bỏ chặc chặc hai cái “Nhìn xem. Nhìn anh Tự mặt đầy xuân sắc. Đi ra ngoài mua đồ uống về lại mừng rỡ giống như nhặt được ở đường một cô vợ nhỏ”

Dung Tự ảo não. Rốt cuộc nhắc chân đá cậu ta “Lăn”

Bên kia Lê Tịnh Sơ thân mật lại gần “Nghê Nghê”

“Vâng?”

“Chị vừa mới nghe Hựu Xuyên kể lại chuyện em hồi nhỏ”

Nghê Ca hơi giật mình, sau đó chậm rì rì mà “A” một tiếng.

“Mọi chuyện đều đã qua. Hiện tại người thầy kia cũng không dạy em, em....”

Nghê Ca đột nhiên mở miệng. Mơ hồ không rõ mà đánh gãy lời cô ta “Không liên quan”

“Cái gì?”

“Cùng chị không có liên quan”

“....”

Lê Tịnh Sơ sửng sốt.

Dung Tự khoe miệng cong nhẹ một cái khó phát hiện. Vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình “Lại đây ngồi”

“Vâng” Nghê Ca không có nhìn lại Lê Tịnh Sơ. Trong miệng là hai viên kẹo đường khiến cho má cô phồng lên. Trông giống như là một con hamster nhỏ.

Một đám người ngồi vào chỗ. Tống Hựu Xuyên lại bắt đầu trò chơi.

Thẻ bài đặt ở bên phía tay trái Dung Tự. Cậu ta liền vươn thân mình qua lấy. Liền ác ý giở thủ đoạn mà ấn mạnh xuống tay anh. Tiếp xúc chưa đến nửa giây đã bị đối phương một phen ném ra “Lăn. Đừng chạm vào tay lão tử”

“Làm cái gì vậy?” Tống Hựu Xuyên sửng sốt một chút “Phản ứng sao lớn như vậy. Không phải vừa rồi tâm tình vẫn rất tốt sao? Thật không hiểu nổi”

Dung Tự nghiêm mặt mà ngồi tại chỗ. Ánh mắt rơi vào bên trên vành tai nhỏ trắng hồng của Nghê Ca. Nửa ngày cũng không nói gì.

Anh cảm thấy, khả năng anh có chút biến thái.

Nhưng mà làm sao bây giờ—

Vừa mới giúp cô lột vỏ kẹo. Hiện tại ngón tay của anh hình như cũng có chút ngọt.

Quốc Khánh qua đi. Toàn trường bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ.

Lớp mười hai đã dùng kỳ kiểm tra tháng, kiểm tra tuần để thay thế cho kỳ thi giữa kỳ. Cho nên Dung Tự không hề thấy áp lực.

Nhưng Nghê Ca mỗi ngày đều khẩn trương lo lắng.

Thành tích của cô không kém. Kỳ thi vào cấp ba vừa rồi của cô xếp trong Top 300 của tỉnh. Nhưng mà chế độ thi của Bắc Kinh và phía nam không quá giống nhau. Cô có điểm không quen thuộc cho lắm.

“Cho nên hôm nay tiết giữa giờ, cậu không có ý định xuống tập thể dục sao?” Mạnh Viện một bên xoa đầu cô, một bên cười khì “Tớ xem như đã biết trước khi vì cái gì mà thân thể của cậu không tốt. Mỗi buổi sáng cậu đều ngồi xuống nhìn chăm chăm một quyển sách có thể không nhúc nhích mà xem suốt năm giờ. Liên WC cũng đều không đi. Cậu lười vận động như vậy, thời gian dài sẽ dẫn đến sỏi thận. Cậu có biết hay không?”

Nghê Ca mềm nhũn nằm liệt ở trên bàn. Giống như một khối thạch hoa quả tùy ý mà lật.

“Cùng không hoàn toàn là lười động...” Suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cô cũng tìm được lý do, nhỏ giọng kháng nghị “Mình còn phải đi giúp thầy Tôn đưa bài tập. Chính là rất bận. Mình không có thời gian tập thể dục”

“Vậy được” Mạnh Viện cũng không ép buộc “Hết tiết giữa mình đi mua phiếu ăn. Cậu thể ăn còn tiền chứ? Có muốn mình giúp cậu mua phiếu ăn luôn không?”

“Được được” Nghê Ca nhanh chóng đưa thẻ ăn cho cô ấy “Cảm ơn cậu”

Mạnh Viện đáp lại là mỉm cười ở trên đầu cô dùng sức mà xoa.

Cho nên Nghê Ca hôm nay lại không đi xuống tập thể dục.

Trong phòng học, cô viết thêm hai câu hỏi toán học. Sau đó mới ôm toàn bộ bài tập hướng văn phòng đi tới.

Thầy giáo dạy văn họ Tôn. Là chủ nhiệm hai lớp cấp ba. Theo thứ tự là lớp mười ban một và lớp mười hai ban một.

Thầy Tôn là một giáo viên nghiêm túc cứng nhắc nhưng ngẫu nhiên cũng là một người đàn ông đáng yêu. Tiết học ngữ văn đầu tiên, trên lớp hỏi ai muốn làm đại biểu môn Văn. Nghê Ca lúc đó cũng không biết làm sao mà lại ma xui quỷ khiến giờ tay.

Cho nên hiện tại...

“Báo cáo”

“Vào đi”

Nghê Ca nhắc chân đạp vào cạnh cửa khép hờ của văn phòng. Sau đó dùng bả vai đẩy cánh cửa ra, nghiêng người đi vào.

Vừa vào cửa lại liền nghe được thầy Tôn đang giáo huấn người khác

“Tôi có không dạy qua cách làm thế nào để phóng đại câu sao? A? Cái này cũng có thể nộp lên? Đây là viết cái gì?”

“.....”

“Còn có viết văn, tôi chưa nói qua viết văn như thế nào sao? Ba phần của cậu đâu? Phần mở đầu kết thúc đâu? Phần chủ đề nằm ở đâu?”

“....”

Nghê Ca ôm chồng bài tập chậm rãi đi tới. Cùng người con trai đang đứng trước bàn làm việc nhìn thoáng qua, hô hấp liền ngừng lại.

“Vất vả cho em rồi. Em đặt ở đó đi” Thầy giáo Tôn đi tới vỗ vỗ vai Nghê Ca, cười ôn hòa “Đủ không?”

“Không ạ?” Cô nhìn qua chồng bài tập nói “Còn thiếu hai người”

“Vậy em ngồi đó chờ thầy một chút”

“..Vâng”

Nói với cô xong, thầy Tôn quay trở lại, dùng sức gõ gõ cái bàn

“Cậu còn không mau đọc lại cho tôi nghe?”

“.....”

Dung Tự rũ mắt nhìn bài tập của mình. Sau một lúc, anh bĩu môi, thanh âm lưỡi biếng không nhanh không chậm mà mở miệng.

“Con ngựa trên thảo nguyên...”

“Lớn tiếng thêm một chút”

“Con ngựa đang chạy nhanh ở trên thảo nguyên! Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch lạch cạch đất!”

Giọng nói của anh vừa kết thúc. Trong văn phòng vang lên một loạt tiếng cười.

Giữa giờ rất nhiều giáo viên đang ở trong văn phòng. Nghe Ca lấy tay che mặt. Cảm thấy trong căn phòng tràn ngập nụ cười.

“Cậu đây là viết về ngựa hay là viết về máy móc?” Chỉ có thầy giáo Tôn là không cười nổi “Còn có, cậu đừng cho là cậu đem chính bàn học cùng ghế của mình chuyển đi thì tôi liền không phát hiện cậu trốn học?”

Nghe Ca kinh ngạc.

Còn có loại chuyện này nữa??

Dung Tự không nói chuyện, làm bộ cụp mi rũ mắt mà nghe giáo huấn.

Cha già dạy, không được ngỗ nghịch cùng trưởng bối.

Vậy thì nghe tai này ra tai kia đi.

“Còn có bạn của cậu, gọi là cái gì, cái gì Tứ Xuyên. Nhiều lần nói với tôi ”Thầy Tôn, lớp em căn bản không có bạn học này. Không tin người nhìn đi. Căn bản cũng không có thêm bàn ghế học mà“” Thầy Tôn dừng một chút “Cậu gốc hay là bạn cậu gốc, vẫn là người thầy như tôi gốc đi? Có phải nghĩ tôi già rồi ngu gốc lú lẫn không?”

“.....”

Dung Tự không còn lời nào để nói.

“Hahaha, thầy Tôn nói đủ rồi đi. Ngữ văn của thầy cậu ta còn tốt xấu mà biết viết, còn tiếng Anh của tôi cậu ta có làm đâu? Cậu ta chính là nhìn cũng không thèm nhìn một chút” Giáo viên tiếng Anh bên cạnh cười ha ha “Thầy xem khoảng thời gian trước Quốc Khánh, tôi không phải là phát bài tập cho bọn họ trở về làm sao. Kỳ này bài tập tôi khẳng định phải giảng, dứt khoát không thu lại. Trực tiếp ở trên lớp mà nói luôn một thể”

“Tôi để cho Dung Tự lên làm. Bảo cậu ta đọc đáp án. Cậu ta đọc xong lúc sau một cái cũng đều không đúng. Tôi nói cậu đây như thế nào lại làm được? Cùng nhau nói một chút? Người ta đặc biệt tự tin mà đứng lên. Thao thao bất tuyệt mà nói mười phút”

“Tôi lại tưởng tự tin như thế này là chuyện tốt, nhưng tất cả đều sai! Xem xét lại một chút. Người ta bài tập đều là giấy trắng. Đến cái tên cũng không thèm viết. Hóa ra là ở chỗ này diễn kịch cho tôi xem! Căn bản chính là nhìn cũng chưa từng nhìn, dường như không có việc gì mà nói ý thứ bốn lại nói thêm ý thứ bảy rồi chọn lại chọn ý thứ năm”

Nghe Ca rớt cuộc không nhịn được. Mượn chồng sách che chắn mà cười rộ lên.

Dung Tự mí mắt đột nhiên giật giật.

“Dung Tự” Mắng cũng mắng qua, giờ nói gì cũng chính là dầu muối cũng không vào. Thầy Tôn đành phải thở dài, vỗ vỗ vai anh “Tôi biết cậu bên khoa tự nhiên thành tích rất tốt. Cuộc thi mô hình máy bay và vật lý đạt được nhiều giải thưởng. Về sau dựa vào đó có thể tự do ứng tuyển bằng cách tự đăng ký”

“Nhưng mà Ngữ văn Tiếng anh. Đây đều là môn học chung bắt buộc phải học cũng như thi qua. Cậu sẽ không để những môn này ngăn cản cậu tốt nghiệp trung học đi?”

Dung Tự vẫn là không nói chuyện, hơi nâng lên khóe mắt.

Văn phòng ánh sáng rất tốt. Buổi sáng mười giờ. Ánh mặt trời chiếu khắp. Ánh sang trong trẻo trong suốt rơi xuống sàn nhà.

Nghê Ca trốn ở sau chổng sách. Cho là không ai nhìn tới, vụng trộm ôm miệng mà cười.

Anh tâm tình không hiểu lại tốt hơn “Thầy Tôn, em...”

“Báo cáo” Giấy tiếp theo, cửa văn phòng cốc cốc vang lên ba tiếng “Thầy Tôn, thầy tìm em?”

Nghê Ca ngẩng đầu, gặp Lê Tịnh Sơ đi tới.

“Đúng thế” Thầy Tôn lấy từ trong ngăn kéo ra một chùm chìa khóa “Thầy tiết cuối muốn giảng một chút về bài thi. Em đi tìm ngăn tủ số 60. Lấy bài thi trong đó đi phát cho lớp”

“Vâng” Lê Tịnh Sơ thoải mái cầm lấy chìa khóa.

Thầy Tôn quay lại đối mặt với Dung Tự. Nụ cười trên mặt nháy mắt không còn sót lại gì

“Nhìn Lê Tịnh Sơ đi. Cậu ngược lại nên học tập theo người ta một ít.”

“Thầy Tôn” Lê Tịnh Sơ một bên mở tủ, một bên vừa cười nói “Em có thể phụ đạo cậu ấy môn văn”

Dung Tự ngay lập tức nói “Thầy Tôn, em không muốn tham gia ứng tuyển”

“Em cũng có thể dạy cậu ấy tiếng Anh”

“Em muốn thi vào trường quân đội”

“....”

Hai đoạn đối thoại được nói liền mạch. Rõ ràng là đối với thầy Tôn nói. Nhưng vừa nói xong, mấy người đều sững sờ.

Không hiểu làm sao lại lộ ra một chút buồn cười.

Lê Tịnh Sơ mím mím môi, không nói gì nữa. Đếm xong bài kiểm tra liền ôm đi.

Nghỉ giữa giờ đã xong. Thầy Tôn cũng không muốn giáo huấn người quá lâu liền phát tay để Dung Tự đi

“Trở về đi. Đừng để tôi gặp cậu lại viết thể loại văn như thế này.”

“Vâng”

Nói xong liền cầm lấy bài thi rời đi.

Nghê Ca cùng thầy Tôn chỉ đơn giản mà nói về tình huống thiếu bài tập. Một lát sau cũng liềnrà khỏi văn phòng.

Đi tới cửa mới phát hiện anh thế nhưng không đi.

Trên hành lang nhiều người qua lại. Chàng trai thân hình cao dài. Đồng phục cổ áo mở rộng lộ ra bên trong là một áo đen tay dài có hoa văn trước ngực. Anh dựa vào lan can, khoanh tay vào nhau, thần sắc nhàn tản.

Nghê Ca trong lòng nhảy dựng.

Đang muốn đi qua chào hỏi, bên tai truyền đến một tiếng gió kèm một tiếng kêu hấp tấp truyền đến “Này! Tránh ra!”

Nghê Ca theo bản năng quay đầu lại.

Không chờ thấy rõ cái gì. Trong chớp nhoáng, hai cánh tay từ khóe mắt cô vượt qua xé rách tầm nhìn, dừng ở hai bên lỗ tai cô.

“....”

Nghê Ca theo bản năng nhắm mắt lại. Dừng một chút mới giương mắt nhìn lên.

Ngực chàng trai gần trong gang tấc, lồng ngực hơi phập phồng. Một cánh tay duỗi ra ôm đầu cô. Ngón tay chạm vào lỗ tai, tay còn lại dừng ở sau gáy cô.

Cứ như vậy vừa ôm lấy cô, vừa lấy tay bắt lấy quả bóng rổ đang hướng tới.

Nghê Ca đột nhiên có điểm choáng.

Đây là...bóng rổ??

“Cười à!”

Không đợi cô tỉnh lại từ cơn mơ hồ choáng váng. Anh hơi cúi đầu xuống. Thanh âm trầm thấp, mang theo một ít ý cười, hơi nóng phả vào tai cô.

“Như thế nào tiếp theo lại cười? Hửm?”

8. Chương 8

Nghê Ca hôn mê mất hai giây.

Cô thật lâu rồi không gần gũi tiếp xúc với anh. Lồng ngực chàng trai gần trong gang tấc. Cô có thể ngửi được trên người anh một mùi hương chanh nhẹ mà dễ ngửi. Giống như làn gió mát nhẹ nhàng thổi vào ngày nắng hè.

Nhiều năm như vậy anh đều không đổi qua sữa tắm...

“Thật xin lỗi” Đằng sau một chàng trai vội vã chạy đến. Một bên thở một bên đánh gậy suy nghĩ của cô “Vừa rồi tôi không cẩn thận nên bóng trượt khỏi tay”

Nói xong liền ra hiệu Dung Tự đưa bóng cho cậu ta.

Nhưng mà Dung Tự không nhúc nhích.

“Quy định của trường” Anh vẫn duy trì động tác như cũ, rũ mắt xem người có cái đầu với mái tóc dài đang ở trong vòng tay anh. Thanh âm không nhanh không chậm, lộ ra một loại hơi thở áp lực “Trong hành lang không được phép chơi bóng rổ”

“Chuyện này...” Chàng trai có chút chột dạ gãi gãi đầu “Tôi không có ở trong hành lang đánh”

“Đi cùng thầy phụ trách nói chuyện”

“Cậu –” Cậu ta lập tức nóng nảy. Nhào tới muốn cướp bóng rổ.

Nhưng mà Dung Tự một tay túm lại Nghê Ca. Một tay khác lắc cổ tay một cái. Bóng liền bay ra tạo thành một đường vòng cung tiến thẳng vào văn phòng.

Lực đạo khổng lồ chế đến vừa vặn. Bóng lăn một vòng trên sàn nhà lập tức dừng lại.

Nghê Ca nín thở. Không quá hai giây quả nhiên nghe thầy Tôn thét chói tai.

“Ai lại ở trên hành lang đánh bóng rổ? Như thế nào mà lại hướng trước mắt tôi đánh tới vậy hả?”

Thần kinh của cô lập tức buông lỏng. Đột nhiên có chút buồn cười.

Cậu ta quay đầu trừng Dung Tự một cái. Sau đó chậm rì rì mà đi vào văn phòng.

Lập tức chỉ còn lại hai người.

Người đi ra đi vào ở cửa văn phòng rất nhiều, làm học sinh đi qua luôn liếc mắt nhìn tới.

“Em đi đây” Nghê Ca đột nhiên có chút co quắp “Anh mau về lớp đi”

Dung Tự không ngăn cản, ý tứ hàm xúc không rõ “A” một tiếng, ra vẻ tùy ý hỏi

“Em có phải hay không cao lên?”

Nghê Ca cũng sờ “Cái gì?”

“Anh nói” Anh đưa tay ra so so một chút “Em thật giống như là cao lên”

“Có sao?” Nghê Ca bỏ qua tính từ anh dùng. Nghĩ mãi mà không ra cô có thay đổi gì. Nếu có thì cũng là “Nhưng em chỉ có lúc lễ Quốc Khánh đi cắt tóc thôi...”

Mẹ Nghê đối với mái tóc dài của cô thật sự không hài lòng. Hơn nữa có một đoạn tóc của cô bị phá hư. Trông có vẻ giống như bị cái gì gặm.

Do vậy thừa dịp Quốc Khánh liền bắt cô đi sửa lại.

“Ồ” Dung Tự hiểu rõ “Thì ra trước kia là do mái tóc nên mới trông lùn”

“....”

Nghê Ca không nghĩ cùng anh nói chuyện tiếp.

Cô cúi đầu, tính toán bên người anh đi qua.

Trong chớp mắt vai kề nhau. Thời tiết đầu thu, vãn đạm phong khinh.

Người con trai giọng nói trầm thấp, thanh âm không chút để ý, nhẹ nhàng rơi xuống.

“Nhưng vẫn khá xinh đẹp”

Dung Tự vậy mà lại khen người khác.

Nhận thức được chuyện này. Nghê Ca rất khiếp sợ.

Cho nên dù Mạnh Viện sau khi từ căn tin trở về, liên miên lải nhải nói bên tai cô. Nào là khen Dung Tự cỡ nào soái khí, cao lớn, hấp dẫn. Lặp đi lặp lại hết một tiết học. Cô cũng không quá để vào trong lòng.

Thẳng đến khi giáo viên gọi “Mạnh Viện! Đi lên chữa bài”

Cô gái nhỏ lập tức ỉu xiu mà vội vàng hấp tấp xem bài của Nghê Ca.

Nghê Ca cũng mau chóng đem bài tập của mình đưa cho cô ấy.

Cũng may lời giải giống như trong sách đề ra. Giáo viên cũng không nhiều lời nói cái gì.

Mạnh Viện từ trên bục giảng đi xuống dưới, vẻ mặt rất cảm kích

“Cảm ơn cậu”

“Không cần phải cảm ơn” Nghê Ca đáp, đột nhiên nhớ tới “Đúng rồi. Thẻ cơm có phải hay không cậu vẫn chưa đưa cho mình?”

Mạnh Viện nhỏ giọng kháng nghị

“Cậu khẳng định hồi này không nghe mình nói chuyện”

Nghê Ca có chút xấu hổ “Mình...đang nghe giảng bài”

“Được rồi” Mạnh Viện không cùng cô so đo “Mình vừa mới nói là: Thẻ cơm của cậu bị học trưởng Dung Tự cầm đi”

“...??”

“Mình vừa mới tập thể dục xong thì đi căn tin. Ở chỗ mua phiếu ăn có rất nhiều người. Sau đó mình liền gặp học trưởng” Mạnh Viện nói “Anh ấy nói tiết sau của anh ấy là tiết thể dục. Có thể xếp hàng lấy đồ ăn trước. Vì vậy mình đưa thẻ ăn cho anh ấy và đi trước. Anh ấy nói cậu sau khi học xong thì tìm anh ấy lấy thẻ”

Nghê Ca “.....”

Kể lừa đảo.

Tiết sau của anh rõ ràng là tiết Ngũ văn.

Nhưng mà...

Cô sưng sốt nửa giây lập tức nhớ tới. Hai người họ thời điểm tách ra cũng đã tới tiết tiếp theo. Cho nên cô về phòng học còn anh đi căn tin?

Người này....

Có phải hay không lại trốn tiết ngũ văn????:))))))

Nghê Ca không vội vã đi tìm Dung Tự lấy thẻ cơm.

Cô thể hàn. Vừa đến kỳ sinh lý liền không thoải mái. Bụng giống như có cái gai nằm trong, đem cảm giác muốn ăn đều kiềm chế xuống dưới.

Cho nên cô gửi cho Dung Tự một tin nhắn, nói cho anh biết mình tan học sẽ tìm anh lấy thẻ. Sau đó ôm sách giáo khoa chui vào phòng tự học.

Lúc này ít người. Cô dự định ngủ trưa một chút.

Nhưng mà con mắt nhắm lại chưa tới năm phút. Vừa tới thời điểm muốn ngủ thì bị tiếng kéo ghế bén nhọn vang lên đánh thức.

Nghê Ca “...”

Cô dụi dụi mắt. Ngẩng đầu.

Trong phòng tự học cách mấy bước chân. Đứng ở đó là một bạn nữ cột tóc đuôi ngựa. Dung mạo xinh đẹp, tóc dài tung bay. Mặc đồng phục nhà trường. Áo khoác ngoài không gài mở ra.

“Đánh thức cậu à?” Tóc đuôi ngựa kéo ghế ngồi cạnh cửa sổ “Xin lỗi nhé”

Nói là xin lỗi nhưng mà ngữ khí rất tùy ý.

Nghê Ca vô ý quay đầu nhìn thoáng qua. Bên trong phòng tự học hiện tại không có người khác. Cho nên bị âm ỉ cũng chỉ có cô ấy.

“..Không có việc gì”

Tóc đuôi ngựa cũng không nói cái gì nữa.

Yên tĩnh hai phút. Nghê Ca ôm lấy cái gối ôm nhỏ. Lăn nữa nằm sắp xuống bàn ngủ.

Không bao lâu ở cửa phòng học lại vang lên tiếng bước chân người đến. Sau đó là âm thanh một nam một nữ đối thoại.

Thanh âm tuy rằng tận lực đè thấp. Nhưng ở trong phòng tự học trống rỗng này vẫn cứ dị thường rõ ràng

“Anh hai năm rồi chưa tới phòng tự học. Tuổi trẻ thật tốt. Nơi này thế nhưng đều không có người. Em chưa thấy qua phòng tự học lớp mười hai. Thật sự rất lớn. Tất cả đều là những học sinh hăng say học tập!”

“Xí, lớp mười hai các anh không phải mỗi lớp đều có một phòng tự học nhỏ riêng sao? Ở tầng cao nhất trên kia, em đi qua hết một lần đều nhìn. Rõ ràng là rất ít người”

“Đó là phòng tự học nhỏ nên người đương nhiên ít. Đây là em không hiểu, phòng tự học cao nhất của lớp mười hai không phải ai cũng có thể đi, phải trong kỳ thi tháng ở top ba trăm” Người con trai hơi ngừng một chút, như là mười phần cảm khái nói “Chắc, chủ nhiệm lớp anh nói. Thành tích không tốt. Về sau đi lên chính là cắt chuột. Đừng ảnh hưởng đến người ta học sinh tốt tự học”

Nghê Ca “....”

Cô nhin không được trong lòng than một tiếng: Chủ nhiệm lớp anh thật là có mắt nhìn xa.

Anh đúng là cứt chuột.

Nhưng mà một giây sau, người con gái cười nói “Anh lấy cứ nhiều như vậy làm gì. Muốn gặp em thì nói thẳng”

“Đúng, Đúng. Đúng” Người con trai bỗng chốc cười rộ lên, mập mờ thấp giọng nói “Anh chính là muốn gặp em”

Nghê Ca “....”

(Bóng đèn 1000W =)))

Cô đứng lên. Im lặng không tiếng động lôi ra khóa kéo cửa gối ôm. Dem cái gối ôm làm thành áo choàng. Sau đó đem mũ kéo xuống, che đi lỗ tai. (Gối ôm gì lạ vậy. Tui cũng muốn một cái:())

Thanh âm nam nữ nói chuyện với nhau bị ngăn cách bỗng chốc nhỏ lại rất nhiều.

Nhưng Nghe Ca buồn ngủ đã giảm đi một nửa. Cô gối đầu lên cánh tay mở to mắt. Trong lòng không cách nào không chế hiện lên sự tò mò.

—Yêu đương là cái dạng gì?

Không chờ cô nghĩ rõ ràng. Trong phòng học trống trơn, xa xa truyền đến âm thanh kỳ quái hừ nhẹ. Thanh âm này đứt quãng nhưng lại rất có lực xuyên thấu.

Nghê Ca sững sốt một chút. Bên trong hai tai nháy mắt đỏ lên.

Hai người kia đang hôn nhau!!!!

Cô điên mất.

“Đây hai bạn học!” Cô không thể nhịn được nữa, vỗ bàn đứng lên “Nơi này là phòng tự học. Có thể phiên hai bạn làm...”

Làm người đi!

Giọng cô cao vút nhưng khi mấy chữ cuối cùng kia sắp đến bên miệng, vẫn là không thể không biết xấu hổ nói ra được.

“....làm một người tuân thủ quy định phòng tự học” Nghe Ca ý đồ muốn cùng đối phương giảng đạo lý “Không cần phát ra âm thanh. Cũng không cần quấy rầy người khác!”

Tóc đuôi ngựa từ trong lòng ngực người con trai thoáng rời ra. Di chuyển từ trên xuống dưới mà đánh giá cô. Ánh mắt rất kỳ quái. Giống như là nhìn thấy đồ vật gì đó khó có thể lý giải được.

“Mẹ nó” Người con trai bực bội mà nắm chặt tóc. Liếc mắt nhìn một cái liền quay lại thấp giọng mắng

“Mẹ nó, sao lại là cô gái này?”

Nghê Ca sững sốt một chút mới phản ứng lại.

Người con trai này....

Có phải là học sinh lớp mười hai sáng hôm nay vừa bị thầy chủ nhiệm khối tịch thu bóng rổ?

“Không có việc gì” Tóc đuôi ngựa vỗ vỗ trán an ủi cậu ta, cao giọng hỏi Nghe Ca “Bọn mình có ảnh hưởng đến cậu sao?”

“Đương nhiên là ảnh hưởng đến mình”

Bằng không cô làm gì lại ở chỗ này nói nhảm nhiều vậy.

Tóc đuôi ngựa hiểu ý, rất khinh thường nở nụ cười

“Cậu là hâm mộ ghen tị đúng không? Vậy cậu cũng tìm một bạn nam yêu đương đi”

“Đây là hai việc khác nhau mà...” Nghe Ca đầu đau muốn nứt ra.

“Tuy rằng yêu sớm trái với nội quy trường học. Nhưng mà mình cũng không cho các cậu nói. Dù sao thì đối với mình cũng không có quan hệ gì...” Cô vẫn không từ bỏ giảng đạo lý “Vấn đề chính là, các cậu cũng không thể ở chỗ này...”

“Một số người thật là xấu. Bản thân không yêu liền hi vọng khắp thiên hạ mọi người cũng đều không yêu đương. Thật là tốt quá?”

Nghê Ca “...”

“Ha, nhìn người cũng không đến nỗi xấu. Cậu chính là muốn học mới đi phòng tự học. Mình hiểu” Tóc đuôi ngựa cười “Nhưng mà cậu muốn học tập, hoàn toàn có thể đi nơi khác mà. Bọn mình khẳng định không ngăn cản?”

“Rõ ràng là cậu” Nghê Ca tức quá hóa cười “Là các cậu chiếm địa bàn người khác”

“Địa bàn người khác? Phòng tự học viết cho ai chuyên dụng sao?”

“Cậu...” Nghê Ca còn nghĩ muốn lý luận.

Lời còn chưa dứt. Một cỗ sức mạnh đá văng cánh cửa khép hờ căn phòng. Cánh cửa đánh vào tường, phát ra một tiếng “Cạch” rất lớn.

Mấy người cùng nhau nhìn qua.

“Tôi nói –”

Chàng trai không nhanh không chậm mà đi vào. Ra vẻ ngạc nhiên. Thanh âm lười biếng vang lên trong phòng rất có lực “Các người tụ tập ở chỗ này, nói nhảm chuyện gì vậy?”

Nghê Ca ánh mắt sáng lên “Dung Tự”

Dung Tự không nhìn cô. Yên lặng nhìn chăm chăm vào người con trai kia.

“Lại là cậu?” Người con trai nhìn thấy anh. Khóe miệng khẽ nhếch. Trong mắt tràn ra lệ khí “Chuyện bóng rổ tôi còn chưa tính sổ với cậu. Cậu mẹ nó lại còn đụng vào chuyện này?”

“Không nghĩ rời khỏi phòng tự học?” Dung Tự không tiếp lời, nhàn nhạt nói “Vậy thì dừng đi. Ở chỗ này đợi một chút”

Người con trai kia bị phản kích “Mẹ nó cậu nói không đi thì tôi liền không đi?”

“Được thôi” Dung Tự đứng ở cửa, lấy một loại tư thế bác ái “Bắc Kinh hoan nghênh bạn”, mở hai tay ra “Cậu có thể đi ra ở cửa này. Tối giúp cậu gọi ba cậu”

Người con trai cười lạnh một tiếng, dùng sức ném cánh tay anh ra.

Tóc đuôi ngựa cũng vội vàng đuổi theo.

Dung Tự đứng không nhúc nhích.

Nghê ca ngẩng đầu, Thấy anh đối mặt với chính mình. Đột nhiên bắt đầu đếm “Ba, hai, một...”

Cô trong lòng không hiểu sao đập mạnh.

Âm “một” còn chưa rơi xuống.

Người con trai vừa vặn đi ra tới cửa. Không biết là trông thấy cái gì. Thân hình cứng đờ, mắt trắng bệch “Thầy...thầy hiệu trưởng”

Trong phòng Nghê Ca cũng là sững sờ.

Sau đó cô nghe được một giọng nói của một người đàn ông.

“Đi ra đây”

“Em...”

“Tôi lặp lại lần nữa” Hiệu trưởng bình tĩnh nói “Đi ra đây cho tôi”

9. Chương 9

Hôm nay là một ngày đẹp trời. Gió nhẹ và bầu trời trong xanh. Rất thích hợp để vận động.

Cho nên Dung Tự cũng xem như là không lừa Mạnh Viện.

Anh thật sự đi học tiết thể dục.

Hiệu trưởng mang đội thi đấu mô hình máy bay, sau lễ Quốc Khánh liền tiến hành tuyển chọn các bạn học sinh mới. Gọi Dung Tự đi cho các học sinh mới phổ cập khoa học đơn giản.

Dung Tự ra vẻ đứng đắn “Vậy tiết ngữ văn của em thì làm sao?”

Hiệu trưởng đầu cũng không ngẩng lên “Em trốn bao nhiêu tiết rồi? Thiếu một tiết có ảnh hưởng sao?”

Dung Tự “...”

Cho nên anh kéo theo cái đuôi to. Vui vẻ mà đi tham gia hoạt động.

Nguyên bản lúc đầu anh tính toán rất tốt. Nghĩ thầm kết thúc hoạt động liền cùng Nghê Ca tìm một chỗ cùng ăn trưa. Mang theo một đám đàn em trong nhóm không hiểu biết gì nhiều chỉ biết dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn anh. Không chừng còn có thể ở trước mặt cô mà kiêu ngạo một chút.

Kết quả thất sách.

Vừa mới bước ra khỏi phòng hoạt động. Liền nhận được tin nhắn của cô. Vô cùng đơn giản mà nói một câu [Em muốn đi phòng tự học ngủ một lát. Không ăn cơm trưa. Cảm ơn anh giúp em với thể ăn. Tan học gặp ^ _ ^]

Dối trá.

Lỗi thời.

Khó coi.

Không có thành ý.

.....

Dung Tự mặt không biểu cảm nhìn câu cuối của cô. Cái icon này một chút cũng không có chút đáng yêu nào. Trong đầu hình dung từ bùm bùm nhảy ra.

Nhảy trong chớp lát. Anh liền mặt không thay đổi cất điện thoại. Lại mặt không thay đổi dắt tay hiệu trưởng.

Hiệu trưởng khiếp sợ “....??”

“Hiệu trưởng”

“Ừm?”

“Học sinh gọi cảm”

“.....”

“Thành kính mời thầy cùng đi ăn trưa”

“.....”

Thế là hai người liền từ phòng hoạt động đi ra. Liền cùng nhau hướng tới nhà ăn mà đi.

Trường trung học Nhất Trung có dãy phòng học, khu nhà hành chính cùng với nhà ăn nối tiếp nhau. Đi qua phòng tự học của khối mười. Dung Tự đi được hai bước lại lui về. Nhấn nhin một lúc vẫn là không nhin được

“Hiệu trưởng. Thầy chờ em hai phút. Em đi tìm đứa em gái đưa cho cô ấy cái thẻ ăn rồi quay lại”

Thầy Dương lập tức tươi cười đến ý vị thâm trường

“Em gái?”

Dung Tự giơ tay lên thề “Là em gái thật”

Sau đó anh xoay người đi đẩy cửa vào. Liền đụng phải một màn như vậy.

Nghe anh nói xong quá trình tại sao lại đi cùng thầy hiệu trưởng. Nghe Ca ngạc nhiên mới thoáng hạ xuống một chút.

“Vậy nên em mới nói sao lại khéo như vậy. Hiệu trưởng cũng không phải do anh biến ra”

Làm sao mà anh liền ở đâu thì thầy hiệu trưởng liền xuất hiện luôn ở đó.

Dung Tự không nghe rõ, dừng lại một chút “Em nói gì cơ?”

Cô nhanh chóng rút lại “Không, không có gì”

Dung Tự “....”

Đột nhiên dừng lại nhưng Nghe Ca lại không cảm thấy anh muốn mắng cô.

“Nhưng mà...” Nghe Ca đem áo choàng thu xếp xong thành cái gối ôm nhỏ mang theo cùng anh đi nhà ăn, mềm giọng hỏi “Không phải anh được nghỉ sớm sao? Tại sao giờ vẫn chưa ăn trưa?”

Anh mẹ nó đương nhiên là đang đợi em —

Lời nói đến bên miệng lại bị Dung Tự cưỡng chế thu lại hỏa khí, nghiêng răng nghiêng lợi đổi thành một câu “Huấn luyện đội mô hình máy bay”

Trong mắt cô hiện lên kinh ngạc “Anh lớp mười hai còn làm cái này?”

“Ừm, giúp thầy Dương dạy cho đội mới một chút”

Không biết làm sao. Nghe Ca lại một lần nữa không thể hiểu mà nhớ tới Lê Tịnh Sơ nói.

“Các anh...” Cô liếm liếm môi, do dự một chút hỏi “Các anh chuẩn bị tự ứng tuyển sao?”

“Không phải” Vào nhà ăn. Dung Tự hỏi “Ăn gì?”

“Em ăn một chút cháo là được” Nghe Ca kiên nhẫn hỏi tiếp “Vậy anh khi nào chuẩn bị đăng kí?”

“Em rất rảnh” Anh lại hỏi “Cháo có thể no sao? Ăn loại cháo hương vị gì?”

“Có thể, loại gì cũng được” Nghe Ca đôi mắt sáng lấp lánh “Anh có thể nói kỹ với em chút được không? Máy năm nay anh tham gia thi như thế nào?”

Dung Tự “....”

Anh buông mắt xuống. Mặt không biểu cảm nhìn cô.

Cô vẫn đang giữ cái gối ôm, ngẩng đầu nhìn anh. Cô gái nhỏ ánh mắt sáng sủa mà nghiêm túc. Ngón tay không tự giác nắm lấy vạt áo anh. Giống như là sợ anh chạy mất. Bộ dạng mười phần chính là khao khát học hỏi.

Nhưng là....

Anh đột nhiên cảm thấy. Anh giống như trong mấy cái cuốn tiểu thuyết. Là một vị tổng giám đốc bá đạo. Ở trong nhà có người con gái giúp anh nấu cơm, ủi quần áo, chuẩn bị nước tắm. Cuối cùng mặc một bộ đồ quyến rũ, toàn tâm toàn ý chờ đợi tình lang về nhà. Lúc sau nhìn thấy tổng giám đốc trở về lại bị đối phương một câu “Tôi bận công việc. Trong mắt tôi chỉ có tiền đồ không có chỗ cho loại kiêu diễm đề tiện như cô ở đây” rồi liền đuổi cô đi. Thật là thẻ thăm đáng thương cho cô gái giúp việc.

“.....” Thấy anh trầm mặc thật lâu. Nghe Ca như có cảm giác. Cô thật cẩn thận mà đem bàn tay nắm lấy gấu áo của anh chậm rãi buông ra.

Cái đầu nhỏ cùng hai tai rũ xuống một cách lo lắng.

Dung Tự hít môi hơi thật sâu rồi quay qua nói “Xin chào. Cháu muốn một phần cháo đường đỏ, hai cái bánh bao hấp, một phần bánh ngọt, còn có...”

Nghê Ca ngẩng đầu nhìn anh “Em không ăn nhiều như vậy”

Anh tức muốn học máu “Ai nói là cho em ăn?”

“....”

Anh gọi món xong thì đồ ăn liền tới. Cả hai người ngồi xuống cùng ăn.

Anh vừa ăn xong. Đang ngồi liền đứng dậy đi đến gọi thêm một tô mì.

Nghê Ca ngồi đối diện, im lặng không một tiếng động mà húp cháo. Cô thật sự không động đến hai bánh bao cùng phần bánh ngọt anh gọi.

Dung Tự “....”

Anh nhin, nhin, nhin....Không được.

Sau đó xụ mặt, đem thẻ ăn của cô đẩy tới

“Hai loại này...”

“....”

“Anh là dùng thẻ của em quẹt”

“....”

Nghê Ca nhìn đến thẻ của mình bên trên có một chữ “Công” rất lớn. Hai tai nhanh chóng đỏ lên, đem thẻ ăn cấp tốc thu lại.

Dung Tự ngữ khí lạnh lạnh “Em như thế này, suốt ngày còn nghĩ muốn tấn công ai?”

Nghê Ca ở trong lòng nhỏ giọng hừ một tiếng. Sau đó bắt đầu từ từ động đũa.

Dung Tự mím môi, lạnh mặt nói “Qua một thời gian ngắn, trường học sẽ có buổi tọa đàm nói về chuyện ứng tuyển ”

Bấm tay tính toán một chút, thời gian cũng không sai biệt lắm.

Phần lớn cuộc thi đều tập trung vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè. Dưới tình huống bình thường. Trường học sẽ mời những giáo viên chuyên môn tới giảng về cách ghi danh. Thời gian thường vào giữa kỳ sau. Trước kỳ nghỉ đông.

“Em hiểu rồi. Cảm ơn anh” Nghê Ca gật đầu.

Qua một lát, lại vô cùng tò mò, nhỏ giọng hỏi “VẬY....anh chơi mô hình máy bay, cũng là vì muốn ứng tuyển sao?”

“Không” Dung Tự nói không cần nghĩ ngợi “Ứng tuyển cùng anh không có quan hệ gì lớn. Anh muốn thi vào trường quân đội”

“Nghê Ca” Anh dừng một chút, ngẩng đầu, khó có khi được nghiêm túc mà nói

“Em cũng không hoàn toàn vì kỳ thi mà tồn tại, không phải sao?”

— Em cũng không hoàn toàn là vì cuộc thi mà tồn tại, không phải sao?

Buổi tối về nhà, Nghê ca ngồi vào trước bàn ăn. Trong đầu không tự chủ lại hiện ra câu nói này.

Câu nói này giống như là một câu hỏi tu từ.

Nhưng cô cảm thấy. Không phải ai cũng có vốn từ mà hỏi được loại câu này.

“...Nghê Nghê” Ba Nghê giọng nói hơi cao một chút mà gọi cô “Ba vừa mới nói, con có nghe không?”

“Dạ” Nghê Ca ngoan ngoãn gật đầu thuật lại “Phải chuẩn bị thật tốt cho kỳ thi giữa kỳ. Lúc trước thành tích không kém nên thay đổi trường học cũng không thể chậm trễ được”

“Đúng thế” Ba Nghê hiển nhiên rất vừa lòng “Nghê Nghê thật ngoan”

“Nghê Nghê vẫn luôn ngoan như vậy” Trong nhà khó có được đầy đủ người nhà cùng ngồi với nhau. Mẹ Nghê tất nhiên rất vui vẻ. Bữa cơm nấu nhiều thêm món. Cuối cùng mới bưng lên bàn ăn “Dù là chúng ta không ở bên cạnh cũng rất ngoan”

Cô kỳ thật rất muốn không ngoan. Đáng tiếc lại không có cơ hội.

—Nghê Ca không nhịn được mà nghĩ.

Cô ở nhà ngoại mấy năm cùng người trong nhà liên hệ cũng rất thường xuyên.

Ba mẹ và anh trai, hai ba ngày đầu đều cùng cô gọi video trò chuyện. Chỉ duy nhất khác biệt ở chỗ, ba mẹ là ba loại câu hỏi “Thân thể tốt không? Thành tích tốt không? Dì có tốt không?”. Còn anh trai ba loại câu hỏi là “Còn tiền hay không? Tiền có đủ không? Anh chuẩn bị thêm tiền cho em nhé?”

“Nhưng mà nói đến chuyện này...” Ba Nghê hình như nhớ tới “Lê Tịnh Sơ có phải học cùng trường với con?”

Nghê Ca cúi đầu gặm đùi gà “Vâng”

Mẹ Nghê hỏi “Làm sao vậy?”

“Nghe nói con gái nhà họ Lê kỳ nghỉ tham gia cuộc thi, lấy được 20 điểm của đại học A” Ba Nghê rất nỗ lực mà nói chuyện vẫn đậm phong khinh “Nếu điều kiện cho phép, có thể thích hợp học con bé chút”

Nghê Ca nghe cách ông dùng từ ngữ hài hước, không nói gì.

“Nghê Nghê múa rất đẹp” Nhưng Nghê Thanh hiển nhiên không tính toán. Anh dùng đũa gấp thức ăn. Đôi đũa trong tay anh dừng một chút. Một cái đùi gà trong tay anh rơi xuống bát Nghê Ca “Cũng cầm qua phần thưởng lớn”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái.

Nguyên nhân lúc trước cô rời khỏi Bắc Kinh cũng không phải duy nhất là do thân thể cô không tốt, không muốn gặp lại thầy giáo kia. Mà còn vì lúc ấy công việc của ba Nghê không được tốt lắm.

Nhưng mà Nghê Thanh cũng không cho rằng. Tạm thời để cho em gái rời đi có thể làm cho ba Nghê nhẹ nhàng hơn.

Ngược lại ông cang cánh trong lòng rất nhiều năm.

Ba mẹ Nghê lại không dấu vết mà thay đổi đề tài.

Sau khi cơm tối kết thúc, Nghê Ca và anh trai cùng nhau lên lầu, suy nghĩ một chút, lén lút nói.

“Lần sau em mời anh ăn chân gà”

Hơi ngừng, cô lại bổ sung “Ăn cái loại rất lớn kia”

Nghê Thanh nhất thời nở nụ cười “Gần đây xương cốt của anh bệnh cũ quay lại. Rất khó chịu. Nếu như em có thể theo cùng anh đi bơi lội. Có lẽ so với ăn đùi gà càng làm cho người ta vui vẻ hơn”

“Vậy cũng được” Nghê Ca suy nghĩ một chút, lại lắc đầu “Nhưng mà thời gian gần đây thì không được”

“Ừm. Vậy chờ em thi giữa kỳ xong chúng ta đi” Nghê Thanh cười cười, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói “Anh vô cùng chờ mong xem thành tích thi của Nghê Ca nhà chúng ta”

Nghê Thanh nói như vậy, khiến Nghê Ca không hiểu sao sinh ra một loại cảm giác. Chính là bản thân được người khác vô cùng kỳ vọng.

Nhưng mà vừa mới thi xong hai môn, cô có một loại cảm giác hồng hót...

“Nghê Nghê” Mạnh Viện mượn từ giáo viên lớp bên cạnh đáp án hai môn. Đối chiếu một lượt, tinh thần hốt hoảng “Mình cảm thấy. Khả năng mình không thể đậu đại học”

“.....”

Chính Nghê Ca cũng vô cùng hoảng hốt.

Cô không hiểu đề mà làm sai một ít. Cảm thấy người ra đề không lý do mà giết được cô.

“Mình thì cảm thấy...” Nghê Ca rối rắm thật lâu nói “Mình hẳn là đi chẵn dê”

Câu này vừa nói ra liền bị Mạnh Viện nhớ kỹ. Sau đó đăng lên vòng bạn bè.

Nhưng mà không biết có phải do kỳ sinh lý đã qua hay không. Ngày thứ hai kỳ thi, Nghê Ca ngược lại có chút nhẹ nhõm.

Vô luận Mạnh Viện hô là “Đề thật khó” hay là “Môn này thật đơn giản”, cảm thụ của cô chỉ có hai chữ “Cũng được”

Ngày cuối cùng kỳ thi, Dung Tự đột nhiên gửi tin nhắn.

Thi xong rồi?

Nghê Ca: Vâng

Dung Tự: Thi như thế nào?

Nghê Ca:...Không biết.

Dừng một chút cô lại bổ sung: Giáo viên còn chưa cho đáp án.

Cô cũng lười đi tìm giáo viên xin đáp án.

Dung Tự [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh]

Nghê Ca “.....”

Cô mở ra. Quả nhiên tất cả đều là đáp án kỳ thi lần này.

Nghê Ca nhin không được gửi tin nhắn thoại “Anh làm cái gì?”

Ngừng một lúc. Bên kia Dung Tự cũng gửi đến một tin nhắn thoại. Ngữ khí lười biếng, mang theo một chút vô lại, chậm rãi ung dung.

“Giúp em quyết định hạ quyết tâm chẵn dê”

Tác giả có lời muốn nói: Dung Tự hỏi: Nếu em muốn tấn công người khác thì tôi là cái gì? Tôi là cái gì?

Điều quan trọng phải nhấn mạnh ba lần.

—

Ngày đó, Tống Hựu Xuyên thấy trong lịch sử ghi chép tìm kiếm của Dung Tự:

Hai vợ chồng chẵn dê trên thảo nguyên, một năm có thể kiếm bao nhiêu tiền?

Vợ chồng không làm bạch phú mỹ, về quê nuôi dê, chán ghét cuộc sống sinh hoạt nơi thành phố.

80 năm sau, vợ chồng cùng nhau chẵn dê và nhìn núi, chờ đợi trông mong lũ dê ngày càng nhiều!

Bao hài =))))

10. Chương 10

Nghê Ca tức giận hừ một tiếng.

Sau đó giận dữ mà cất di động. Không hề trả lời lại anh.

“Nghê Nghê” Mạnh Viện từ bên ngoài đi vào, thấy những bạn học khác đều ở phòng tự học, ha giọng nói “Mình vừa mới cầm đáp án từ văn phòng về. Thầy Tôn bảo cậu trước khi đi buổi tọa đàm thì tìm thầy một chuyện”

Nghê Ca một bên thu thập túi sách, một bên hỏi “Thầy nói có chuyện gì sao?”

“Không có...Nhưng mà tớ đoán, có thể là chuyện thi cử”

Nghê Ca mang cặp lên “Được rồi. Vậy lát nữa tới hội trường chúng ta gặp lại”

Môn cuối cùng của kỳ thì giữa kỳ cuối cùng cũng xong. Thời gian là ba giờ chiều bốn mươi phút.

Trường học sắp xếp rất đúng lúc. Dem buổi tọa đàm dời đến bốn rưỡi chiều.

Nghê Ca tính toán thời gian cảm thấy vừa vặn. Cô trước hết đi tìm thầy Tôn. Sau đó sẽ đi đến chỗ tọa đàm.

Kết quả không nghĩ tới. Thầy Tôn lôi kéo cô giảng giải rất lâu.

“...Tóm lại em suy xét một chút. Thầy thực sự cảm thấy. Cuộc thi văn học rất đáng tham gia” Hơi dừng, thầy Tôn lại cường điệu “Chắc em biết Lê Tịnh Sơ đi? Cô ấy từ khi cấp hai đã tham gia vào cuộc thi văn học. Mỗi năm đều gửi bài nhưng đều không được vào. Nhưng mà em xem, cô ấy năm nay kỳ nghỉ hè tham gia cuộc thi ở đại học A. Không phải liền lấy được giải thưởng sao? Cho nên em cũng không cần có áp lực. Giống như những học sinh văn khác mà tranh tài. Coi như là viết chơi đi. Chuyện này cũng rất tốt không phải sao?”

Thẳng đến khi cô cảm thật dày một xấp giấy báo danh ra khỏi văn phòng. Trong đầu còn quanh quẩn giọng thầy Tôn nói đầy nhịp điệu “Làm sao lại không được chứ? Làm sao lại không được chứ?”

Nghê Ca hít một hơi. Bắt đầu hướng hội trường mà chạy tới.

Nhưng mà cho dù như thế thì cô vẫn đến muộn mười lăm phút.

Khối mười ngồi ở vị trí gần phía trước hội trường. Chủ nhiệm thấy cô mồ hôi đầm đìa chạy vào cửa liền tranh thủ thời gian tiến tới, thấp giọng dặn dò “Phía trước không còn vị trí. Em ra phía sau nhìn thử xem còn không? Lớp mười hai có nhiều người không đến, đoán chừng phía sau còn ghế trống.”

Nghê Ca nhỏ giọng nói câu “Vâng”, sau đó khom lưng đi về phía sau.

Chưa đi được mấy bước. Trước mặt cô gơ ra một cái chân dài, ngăn cản đường đi của cô.

Nghê Ca “....”

Cô làm bộ muốn dẫm lên trên đó.

“Dẫm. Em dẫm xem” Dung Tự khoanh tay, liền nhìn cũng không nhìn cô “Em dám dẫm. Hôm nay anh đây liền phá lệ đánh con gái”

“....”

Nghê Ca chần chờ mà nuốt nuốt cuống họng.

Nói thật lòng thì..

Cô cảm thấy, anh sẽ không dẫu.

Giọng nói Dung Tự rơi xuống. Sau một lúc cũng không thấy cô đáp lại.

Anh ngẩng đầu nhìn, mắt hơi híp lại.

Cột ánh sáng xuyên qua cửa sổ cao cao mà rơi vào hội trường. Trong không khí chiếu ra bụi bặm đang bay lơ lửng.

Ngược ánh sáng, trên đầu cô gái trước mắt giống như sinh ra một cặp sừng dê nho nhỏ. Cặp sừng nhỏ mọc rũ xuống đôi tai, ngây thơ mà vung qua vung lại.

Dung Tự cảm thấy hô hấp của anh giống như ngừng lại. Phảng phất bị cái gì đánh trúng. Toàn bộ thế giới đều trở nên mềm mại.

Anh không được tự nhiên thu lại chân. Mắt đen nhìn qua bên người Tống Hựu Xuyên mà đập một cái “Đi. Dịch vào bên trong một chút”

“Làm gì?” Tống Hựu Xuyên đang cúi đầu vụng trộm làm bài tập, một bên vừa đứng dậy lại không quên châm chọc anh một câu “Liên tục nhích tới nhích lui, cậu bị động kinh à?”

“Sao cậu nói nhảm nhiều vậy?”

Mắt thấy có chỗ trống. Nghe Ca vội vàng nhỏ giọng nói “Cảm ơn anh”

Dung Tự “Hừ”

Cô ngồi xuống. Buổi tọa đàm đã nói đến tầm quan trọng của việc ứng tuyển, cùng phân chia ngành học.

Bộ phận này Nghe Ca trước kia sớm đã nghe, liền trực tiếp bỏ qua.

Nhưng mà cô còn chưa kịp thở một ngụm. Liền cảm giác người bên cạnh một mực dùng ánh mắt nhìn về phía mình

Nghe Ca “....”

Cô xoay mặt qua “Trên mặt em có cái gì sao?”

“Không có” Lão đại lạnh mặt “Vừa rồi cô mắng em?”

“Hả?” Nghe Ca hơi giật mình, mới phản ứng lại trong miệng anh “Cô” là nói chủ nhiệm lớp của cô “Không có”

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không. Dung Tự giống như nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Nhưng mà ngay sau đó anh lại lạnh mặt hỏi “Vậy quãng thâm mắt của em là từ đâu mà tới?”

Nghe Ca tư duy còn dừng lại ở vấn đề trước

“Vì cái gì chủ nhiệm lớp phê bình thì em sẽ có quãng thâm mắt?”

Dung Tự xoay qua chỗ khác, hừ nhẹ “Coi như anh không hỏi đi”

“....”

Được rồi.

Nghe Ca không cùng anh so đo. Dung Tự từ nhỏ đã như vậy. Trong lòng nghĩ gì cùng bên ngoài nói gì, hoàn toàn là hai chuyện khác biệt.

Anh quả thật cần một người phiên dịch cho bản thân.

Vì vậy cô không chút để ý mà lấy di động ra, bắt đầu học từ mới.

Chùm ánh sáng mặt trời từ bên cạnh chiếu tới. Lồng ngực cô có chút phập phồng. Mấy sợi tóc rơi ra dính ở trên trán. Chóp mũi nhỏ đỏ một chút mồ hôi.

Dung Tự đột nhiên vỗ vỗ Tống Hựu Xuyên “Mang quyển sách nào khác không? Mượn một quyển”

“Cậu muốn xem hay là muốn cầm để xé?”

“....”

“Nếu cậu dự định muốn xem, tôi liền cho cậu mượn tạp chí. Còn nếu cậu định xé chơi thì tôi cho cậu cuốn sách Ngữ văn”

“....” Dung Tự liếm liếm môi “Muốn xem”

Thế là Tống Hựu Xuyên đưa cho anh một cuốn tạp chí.

Dung Tự cầm ở trong tay, không do dự liền cầm lên quạt.

Anh dùng là tay trái. Tống Hựu Xuyên cũng ngồi ở bên trái. Vừa nhìn thấy liền không vừa ý “Tôi nói này. Cậu có làm sao không vậy? Chúng tôi ở bên này một loạt người. Cậu dùng tay phải quạt, chúng tôi còn có thể hưởng ké một chút gió chứ”

Dung Tự nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ nói ra “Lão tử đây thích dùng tay nào thì liền dùng tay đó”

Sợ Nghê Ca phát giác ra. Anh liền trừng mắt nhìn bọn họ, rồi lại xụ mặt quay đầu nhìn cô.

Cô gái cừu mi mắt buông xuống. Cúi đầu chơi trên phần mềm học từ mới. Mỗi lần nhấn đi kèm với từ tiếng Trung giải thích. Hệ thống lại đưa cho cô một chuỗi đồng vàng.

Từ góc trên bên phải cô nhìn tới trị số....

Dung Tự cẩn thận xích lại gần. Sau đó cực nhanh thu hồi ánh mắt.

Cô trong trò chơi, hẳn là một phú bà siêu cấp.

Ai.

Anh thở dài.

Đáng tiếc là đồ gỗ.

“Cậu nhìn xem loại này bài tập, loại này bài thi, loại này đề” Tống Hựu Xuyên hung ác mà đâm cây bút vào bài thi ngữ văn “Tôi đã học hết ba bài khóa ngữ văn, vẫn trốn không thoát làm câu phóng đại”

“Thầy Tôn nói, càng cận kề kỳ thi đại học, ông ấy lại lo lắng cho thành tích của mấy chúng ta. Nói hằng đêm bản thân đều đổ một thân mồ hôi lạnh”

Vài sợi tóc trên trán cô bị gió thổi đi, lại mềm như bông mà rơi xuống. Lại thổi đi. Lại rơi xuống.

Dung Tự đột nhiên cảm thấy chơi vui. Ngữ khí có chút hững hờ nói

“Phân ăn nhiều thành thói quen, lớp mười hai làm bạn không cô đơn”

Một giây sau, Nghê Ca đột nhiên ngẩng đầu.

Dung Tự lập tức phản xạ có điều kiện mà thu hồi lại cuốn tạp chí đang quạt.

“...Như vậy đối với cuộc thi văn học này. Theo góc độ cá nhân của tôi. Tôi kiến nghị. Những bạn học nào có năng lực nên đi tham gia một chút” Trên đài giáo viên nói “Nó ở trường trung học trong nước có độ thừa nhận vô cùng cao. Tham gia vào đó, việc ứng tuyển vào đại học trong nước vòng đầu tiên khẳng định đều ổn”

Cuộc thi văn học....

Nghê Ca chớp chớp mắt.

Chính là thầy Tôn khuyến khích cô đi tham gia thi.

Kỳ thật chưa chắc là thầy Tôn coi trọng cô cái gì. Chỉ là bởi vì....

“Mặc dù là cuộc thi này xác suất lọt vào trong, mọi người đều biết là rất thấp” Trên đài giáo viên tiếp tục “Nhưng cái này không trở ngại các em dự thi. Hằng năm có thể đi vào vòng chung kết vốn chỉ có 0,4%, 99,6% là không vào được. Cho dù có thất bại thì cũng nằm ở đại đa số”

—Cho nên là bởi vì, ngài cảm thấy, thêm một cái số không ngại nhiều.

Bên trong hội trường vang lên tiếng cười nhẹ nhàng của học sinh.

Nghê Ca nhớ tới trong balo cô còn có một xấp giấy báo danh. Hơi hơi nheo mắt lại. Có chút buồn ngủ mà ngáp một cái.

“Chuyện kia” Dung Tự đột nhiên phát ra tiếng.

“...??”

Cô khó hiểu mà nhìn qua.

“Nếu...” Anh kéo dài âm rồi dừng một chút, như là suy nghĩ hồi lâu. Sau đó mới hạ quyết tâm “Phòng tự học, luôn có người làm ồn đến em nghỉ trưa”

Anh có chút mất tự nhiên, nhẹ giọng nói “Em có thể lên phòng tự học trên lầu dùng bàn của anh”

Trên đài tiếng của giáo viên phảng phất bỗng nhiên rời xa, lập tức nhỏ lại.

Nghê Ca mở to con mắt cừu nhỏ, nhìn anh sững sốt.

Dung Tự rất ít khi ngay thẳng như vậy mà hướng cô lấy lòng. Cô cảm thấy có một tia thụ sủng nhược kinh.

Cô lập tức nghĩ không biết làm sao để cảm tạ anh, theo bản năng nói

“Cảm ơn anh Tự”

Cô gái nhỏ giọng nói mềm như bông. Dung Tự thân hình cứng đờ. Mang theo vẻ mặt đáng ngờ mà quay đi.

Hơn nửa ngày, mới một lần nữa quay lại, xụ mặt nghiêm giọng nói

“Việc nên làm thôi”

Trên lầu là phòng tự học nhỏ có vị trí cố định, mỗi người chỉ có một chỗ.

Dung Tự đem nó nhường lại cho cô. Rất có cảm giác giống như hoàng đế truyền ngôi vị.

Nghê Ca không biết nên báo đáp ra sao. Nghĩ tới nghĩ lui. Suy đoán anh đối với nữ văn quả thật đại khái là căm thù đến tận xương tủy. Vậy cô có lẽ có thể cứu anh một chút tiếng anh...

Cừu non cô gái nghiêm túc suy tư một trận. Quyết định trước thăm dò ý tứ của anh một chút “Anh Tự”

“Hửm?”

Cô dễ dàng như vậy liền đổi cách xưng hô. Dung Tự vui vẻ đến mức sắp đến trời cao. Ánh mắt nhướng lên nhìn cô.

Nghê Ca tùy tiện tìm mấy từ rồi mở phần mềm ra đưa cho anh nhìn

“Anh biết cái từ này có ý gì không?”

Trên màn hình viết: milkman.

Anh vô cùng quyết đoán “Ngưu Lang”

“...” Nghê Ca chưa từ bỏ ý định, lại thay đổi một cái “Cái này”

“Cowboy” Dung Tự mười phần khẳng định “Tuổi trẻ Ngưu Lang”

Nghê Ca “...”

Tính toán, anh là không thể cứu được.

Lúc tọa đàm kết thúc, Nghê Ca không chỉ có đoạt được mong muốn biết được chuyện liên quan đến ứng tuyển mà còn đọc xong từ mới ngày hôm nay: mười lăm từ đơn.

Cô vừa lòng thỏa ý, ôm lấy balo nhỏ “Anh Tự, bây giờ anh đi sao?”

Dung Tự bị cô gọi liền đỏ mặt, một bộ nghiêm trang đem balo của cô mà cầm lấy “Đi”

Đám người rộn ràng nhốn nháo. Ba khối học sinh đều hướng về phía cửa mà chen ra. Hai người chưa đi được mấy bước đều bị ngăn ở cửa. Đám người một lúc lâu cũng không động đậy. Nghe Ca buồn bực ngán ngẩm, cúi đầu tiếp tục lướt điện thoại.

Sau khi tọa đàm kết thúc, cô lại lần nữa mở ra âm thanh trong điện thoại. Dung Tự mới phát hiện, trò chơi này lại là một trò chơi có hiệu ứng âm thanh.

Mỗi lần nói từ đơn, đều sẽ có tiếng đing nhẹ vang lên. Sau đó đồng vàng liền nhập vào kho âm âm.

Cô xem rất nhanh. Cho nên anh đứng bên người cô, toàn bộ đều nghe được: ào ào ào ào lạp lạp lạp.

Dung Tự “...”

Nghe qua rất có tiền.

Trở về anh cũng phải đi đăng ký một cái. Lập tức học tiếng anh. Sau đó muốn cùng cô đấu.

“...Mặc kệ nói như thế nào. Cảm ơn cậu giúp mình bảo hộ mấy bức thư này. Thời gian trước mình không ở trường học, một mực lo lắng. Lá thư này gửi đến sẽ bị mất”

Đám người chậm chạp di chuyển. Chếch phía đối diện là thanh âm hai cô gái trò chuyện theo cơn gió qua thối đến. Ôn nhu thanh mát giống như bạc hà ngày hè.

Một cô gái khiêm tốn nói “Không cần cảm ơn. Không cần cảm ơn đâu. Đây đều là việc nhỏ. Không làm cậu cùng bạn bè chậm trễ liên hệ với nhau mới là quan trọng”

Nghe Ca tay không tự giác dừng một chút. Nhận ra. Phía trước thanh âm khiêm tốn này đến từ Lê Tịnh Sơ.

Nhưng cũng chỉ là dừng một chút. Cô rất nhanh một lần nữa cúi đầu xuống. Tiếp tục trò chơi từ mới.

Mặt khác cô gái khác thấp giọng hô nhỏ “Sao lại là việc nhỏ? Chúng tớ toàn bộ thư đều là một mình thay cậu nhận. Nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao có được hay không?”

Lê Tịnh Sơ cười “Đừng dừng. Cậu đừng nói như vậy. Mình cũng chỉ là tiện miệng nói mà thôi”

“Ha ha ha, mình biết. Cậu thường xuyên viết bài cho bên tờ báo san. Cho nên sẽ có rất nhiều thư”

“Đúng vậy. Cho nên mình...”

Phía sau liền không nghe rõ.

Bảo vệ trường thấy người khó mà sơ tán. Bèn vội vàng chạy đi mở một cái cửa khác. Đường đi lập tức rộng ra. Các học sinh chen chúc nhau mà đi ra ngoài.

“Hôm nay anh trai tới đón em. Em đi trước” Nghe Ca lễ phép mà tạm biệt “Anh Tự. Hẹn gặp lại”

Từ trong hội trường, Dung Tự liền có chút lo lắng.

Sau khi ra khỏi hội trường, bên ngoài có gió thổi qua. Trong đầu anh lóe lên nhiều thứ, rất nhiều chuyện chồng chất lên nhau”

Tay mát lạnh lẽ, anh bắt lấy tay cô “Nghe Ca”

“Vâng?”

“Những bức thư trước kia em gửi cho anh, là gửi đến nhà anh—” Dung Tự hơi ngừng, ý tứ hàm xúc không rõ hỏi “hay là vẫn gửi đến trường học?”

11. Chương 11

Nghê Ca hơi giật mình, lập tức phản ứng lại

“Dung Tự! Chúng ta không có bằng chứng”

Dung Tự khó có được nhanh trí một lần, nhú mày.

“Cho nên, thật sự gửi thư đến trường học?”

Nghê Ca không nói gì.

Cô trầm mặc qua ba giây. Dung Tự liền coi như cô đã ngầm thừa nhận

“Anh biết rồi”

— Biết cái gì? Anh thì biết cái gì?

Cừu nhỏ Nghê Ca như muốn bùng nổ.

Nhưng cô lại không dám đối anh. đành phải cúi đầu đi lên phía trước.

Sóng vai cùng nhau đi ra ngoài đường. Dung Tự rút cuộc phát giác được bầu không khí không thích hợp lắm.

“Sao em không nói chuyện?”

“....Em đang suy nghĩ” Cô trầm mặc dừng bước. Đầu thu ráng chiều phủ kín bầu trời. Phía chân trời mặt trời đỏ như máu “Nếu như em những năm này không viết thư cho anh. Cũng không cùng anh liên hệ. Anh có phải vĩnh viễn sẽ không chủ động tìm em? Nếu như không có những bức thư kia....”

Giọng nói của cô thật thấp. Nửa ngày mới ngẩng đầu nói tiếp

“Sau khi em trở về, chúng ta có phải là cho tới bây giờ vẫn còn đang lạnh lùng với nhau không?”

—Chúng ta có phải là cho tới bây giờ vẫn còn đang lạnh lùng với nhau không?

Thẳng cho đến khi trở lại phòng học. Bắt đầu lớp học buổi tối. Trong đầu Dung Tự còn xoay chuyển những lời này của Nghê Ca.

Cô xem ra thật không mấy vui vẻ. Anh cảm thấy. Nếu cô có thể đánh anh, hẳn là đã xông lên đánh cho anh một trận.

Nhưng mà cô không đánh lại anh.

Khi anh ấp úng không nói nên lời mà quay người vào trong. Cô vô cùng khổ sở từ tay anh lấy lại balo rồi rời đi.

Cây bút mực trong tay xoay vài vòng. Dung Tự buồn bực đỡ trán.

— Loại vấn đề này, đáp án đương nhiên là phủ định.

Cô đáng yêu đến như vậy. Anh phải có bao nhiêu định lực lớn mới có thể cùng cô lạnh lùng đến bây giờ chứ.

Nhưng anh thật sự không kéo được mặt mình xuống mà nói câu này được.

Không có cách nào quả quyết nói rằng.

“Không. Kỳ thật từ khi chúng ta gặp lại nhau lần đầu tiên. Trong lòng anh khi đó đã có quyết định. Mặc kệ em có còn nhớ đến anh hay không. Anh đều muốn trăm phương ngàn kế mà xuất hiện trước mặt em khiến em cảm nhận được sự tồn tại của anh, giống như keo dán mà bám em không tha.”

“Haiz...” Dung Tự thở dài.

Lớp học buổi tối là môn ngữ văn. Thầy Tôn đang phát đề thi cho mọi người cùng làm.

Dung Tự ngay cả tâm tư trốn học cũng không có. Ở phía trước Tổng Hựu Xuyên truyền đến bài thi. Thấy anh vẻ mặt mệt mỏi mà đưa đến

“Đừng thở dài nữa anh Tự. Hôm nay là thứ bảy. Chúng ta học xong tiết này là có thể về nhà” Cậu ta cười hì hì “Có hai ngày sẽ không được thấy được thầy Tôn dạy. Không gặt cậu nhưng mà tôi có điểm nhớ thầy ấy đó”

“Nói nhảm”

Vừa dứt lời thì bên cạnh vang lên một giọng nữ nhẹ nhàng

“A Tự, A Tự”

Dung Tự không động đậy. Đến cái sườn mặt cũng chưa di chuyển qua nhìn cô ta.

Lê Tịnh Sơ cho rằng anh không nghe thấy

“Tớ ở đây không có bài thi. Cậu thừa bài thi có thể cho mình không?”

Dung Tự vẫn không nhúc nhích

“Anh Tự. Người ta gọi cậu đấy” Tổng Hựu Xuyên thấy anh không phản ứng liền quay qua chọc anh, nhỏ giọng hô “Chẳng lẽ cậu mẹ nó mở to mắt cũng có thể ngủ?”

“A Tự...” Bên cạnh các bạn đều đang tự học. Lê Tịnh Sơ cũng không dám lớn tiếng gọi. Liền lại gần vỗ nhẹ trên cánh tay anh

“Đưa cho tớ bài thi với...”

“Được thôi”

Không biết làm sao, khi cô ta chạm vào tay anh thì Dung Tự liền sinh ra một cảm giác bực mình.

Anh đột nhiên quay qua ném tay cô ta đi. Cánh tay cô ta chạm vào chồng sách giáo khoa trên bàn, rơi ầm ầm xuống đất phát ra tiếng động lớn

“Vậy cậu trước tiên hãy mang thư đưa cho lão tử. Lão tử lập tức đưa bài thi cho cậu.”

Giọng nói của Dung Tự vừa rơi xuống, trong phòng học hoàn toàn lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Nguyên bản còn có mấy bạn học đang nhỏ giọng thảo luận đề bài cũng lập tức im lặng, quay đầu nhìn qua.

Thật lâu sau. Lê Tịnh Sơ trong trạng thái sững sờ lấy lại tinh thần, gượng cười thấp giọng hỏi “Thư gì cơ?”

“Đừng có con mẹ nó mà giả vờ” Dung Tự bị tức cười “Cậu cho rằng trước khi tôi hỏi cậu. Tôi không có đến hỏi qua người bảo vệ sao?”

Người bảo vệ thay mặt mọi người trong trường nhận chuyển phát nhanh. Biết được ý đồ của anh khi đến, anh ta liên tục xua tay “Đã lâu như vậy rồi. Khẳng định không thể tìm thấy được”

Dung Tự không cam lòng. Anh hi sinh chính thời gian ăn cơm tối. Cuối cùng mồm mép một lúc, anh ta rốt cuộc nói “Tôi đem ghi chép thư từ mấy năm nay đều cho cậu. Nhưng tôi tuyệt đối không giúp cậu tìm đâu”

Vậy là Dung Tự một mình đứng ở chỗ của người bảo vệ. Lật ra hơn hai mươi cuốn ghi chép đồ chuyển phát nhanh cùng thư tín”

Rốt cuộc ở xó xỉnh bên trong, tìm thấy được ghi chép về mấy bức thư kia.

Đều không ngoại lệ, tất cả đều là “Người nhận Dung Tự. Trang thái: đã phát”

Dung Tự đầu đầu muốn tức đến nổ tung.

Anh cảm thấy bản thân đã dùng hết phong độ của mười tám năm mới không đi đánh Lê Tịnh Sơ một trận.

Trong phòng học, ánh đèn trắng xóa im lặng không tiếng động mà phát ra ánh sáng. Chiều rơi không gian giữa hai người.

“Lê Tịnh Sơ” Dung Tự lạnh giọng, nhìn cô ta chăm chăm không nhúc nhích “Cậu muốn tôi ở chỗ này nói hay là ra bên ngoài nói?”

Lê Tịnh Sơ thật lâu mà nhìn anh.

Nửa ngày, nụ cười cô ta rồi cuộc giảm đi mấy phần “Ra ngoài nói”

Lê Tịnh Sơ bắt đầu viết tiểu thuyết từ năm lớp 5. Bởi vì địa vị của ba mẹ, cũng bởi vì trường học giáo dục. Cô ta yêu thích từ lúc bắt đầu viết rồi duy trì thật tốt. Cô ta mấy năm nay cũng thuận buồm xuôi gió. Bạn học yêu thích cô ta, giáo viên bảo vệ cô ta. Cho đến năm mười tám tuổi cũng chưa nếm qua mùi vị của thất bại.

Chỉ có hai chuyện khiến cô ta cảm thấy không cam tâm.

Cuộc thi văn học trẻ và Dung Tự.

“Cậu cũng biết, bởi thường thường vì nguyên nhân lấy tạp chí văn học và giấy khen...Những năm gần đây, tớ cùng anh bảo vệ đã trở nên quen thuộc”

Gió đêm quất vào mặt. Bên trong ánh đèn trên hành lang mập mờ. Chàng trai trước mắt trầm mặc mà lãnh đạm. Giống như một ngọn núi lửa sẽ phun trào bất cứ lúc nào.

Lê Tịnh Sơ tận lực đem giọng nói thật nhẹ, vừa nhìn xem khoảng cách giữa cô ta và Dung Tự. Cần nhắc như thế nào để cho chính mình càng nhìn càng ôn nhu, cũng càng không có lực công kích một chút.

“...Vì vậy từ khi học cấp hai, hầu như toàn bộ các lá thư đều là tớ tiện đường thay mặt nhận. Sau đó đem về phát cho từng người”

Đây không phải là công việc phiền phức mà thường dễ dàng tặng thêm hảo cảm đối với người khác. Vì cô ta nhờ vậy mà tích lũy được mối quan hệ tốt với các bạn cùng lớp. Lê Tịnh Sơ rất thích thú.

“Tớ để tay lên ngực tự hỏi. Những năm gần đây, chưa từng đánh mất qua đồ vật của người nào” Giấy tiếp theo cô ta có chút đè nặng ngữ khí “Nhưng mà giờ cậu bị mất lá thư. Không có chứng cứ liền đẩy cho tớ. Chuyện này với tớ mà nói, không phải là quá không công bằng sao?”

“A” Dung Tự cười lạnh “Cậu đến bây giờ còn không chịu thừa nhận?”

Ngoại trừ cô ta, bên ngoài còn ai có thể đi nhận giấy chứng nhận liền thay mặt bạn cùng lớp nhận lá thư?

“Chẳng lẽ...” Lê Tịnh Sơ trên mặt biểu hiện ra một loại cảm giác mờ mịt, rất nhanh chuyển biến thành bùng tỉnh đại ngộ mà kinh ngạc

“Cậu nói chính là mấy lá thư kia?”

“....”

“Năm ngoái xác thực tớ có ở người bảo vệ thấy mấy lá thư kia gửi cho cậu. Nhưng ngoại trừ bên ngoài viết gửi cho Dung Tự cũng không có thêm cái gì khác. Cho nên tớ nghĩ là, nếu như cậu...”

“Lê Tịnh Sơ” Dung Tự nhàn nhạt mà đánh gãy lời cô ta “Diễn đến nghiệm rồi?”

Cô ta toàn thân cứng đờ.

“Tôi không muốn nghe quá trình, cũng không tính toán ở đây bởi cậu diễn trò. Cậu cho tôi câu trả lời chắc chắn. Mấy lá thư đó có còn không?”

Dung Tự cảm thấy bản thân sắp phiền chết. Anh càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Nghê Ca sau khi trở về, có thể lại vụng trộm trốn đi khóc không.

Mẹ nó.

Anh nhịn không được.

Hiện tại anh liền muốn đi tìm cô. Anh muốn lột lông con cừ non. Anh muốn đem cô lột sạch! @@@@

“...Dung Tự” Trên hành lang rất yên tĩnh. Gió đêm mát lạnh. Lê Tịnh Sơ có chút thất bại mà rũ mắt xuống, bất đắc dĩ nói “Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu hoàn toàn không nhận ra được sao? Kỳ thật tớ...”

“Đừng nói” Dung Tự lười biếng mà đánh gãy cô ta “Đem mấy bức thư đó cho tôi là được. Cái khác, tôi không muốn nghe”

“...” Lời tỏ tình thật dài cô ta chuẩn bị nói liền anh chặn lại trong cổ họng.

Lê Tịnh Sơ nhấp môi. Không nói một lời xoay người đi vào trong phòng học lấy đồ vật.

“Lê Tịnh Sơ” Anh đột nhiên mở miệng. Cô ta dừng bước.

“Đừng mẹ nó đều đem người khác biến thành kẻ ngốc” Giọng nói Dung Tự từ sau lưng truyền đến, lạnh lẽo mà xuyên qua làn gió “Nghê Ca đúng là ngu ngốc thật, nhưng bởi vì chính là ngu ngốc...”

Giọng nói anh đột nhiên hạ xuống “...Cho nên cô ấy chưa từng gạt người”

Nhưng mà Dung Tự đã đoán sai.

Nghê Ca đêm nay không có khóc.

Nghê Ca đêm nay vô cùng vui vẻ.

Sau khi kỳ thi giữa kỳ kết thúc, cô rốt cuộc cũng có thể thực hiện được lời hứa, cùng anh trai đi bơi.

“Anh trai, anh trai” Nghê Ca vui vẻ nhảy khắp nơi “Em có thể đem phao bơi mang đến sao?”

Nghê Thanh xoa đầu cô “Đương nhiên có thể”

Cô từ trong nhà kho tìm ra được chiếc phao bơi khi còn bé liền dùng hơi mà thổi nó lên. Nghê Thanh kiên nhẫn giúp cô thổi.

Vừa ra đến trước cửa, mẹ Nghê lo lắng.

“Nghê Nghê, nếu nhiệt độ nước thấp thì đừng ở trong nước ngâm lâu quá”

Con gái trời sinh thể hàn, nhiều năm sức khỏe không tốt, mẹ Nghê không thể yên tâm được.

“Dạ” Nghê Ca vui vẻ mà đáp ứng, đột nhiên nghĩ ra cái gì liền nói

“Mẹ, mẹ không đi cùng bọn con sao?”

Mẹ Nghê cười “Mẹ muốn đợi ba con về nhà”

Nghê Ca có chút ngây ra.

Cô và Nghê Thanh hai người đi ra ngoài đoạn đường, cô đột nhiên ngẩng đầu hỏi

“Mẹ rất thích ba sao?”

“Sao lại hỏi như vậy?” Nghê Thanh cười “Bọn họ tự do yêu đương nên hẳn là có tình cảm cơ sở”

“Bởi vì...mẹ giống như là vĩnh viễn chờ ba” Trong trí nhớ của Nghê Ca, ba Nghê là một người không bao giờ thể hiện tình cảm ra bên ngoài. Hơn nữa đa số thời gian ông đều không ở nhà, tựa hồ như là gia đình này không quan trọng trong lòng ông.

Cô ngẩn ngẩn mà nhún đôi lông mày “Thoạt nhìn tựa hồ không công bằng”

Nghê Thanh hời hợt “Có lẽ bà ấy rất thích”

Nghê Ca do dự một chút, cũng chưa nói tiếp.

Trên thực tế, cô đang suy nghĩ đến những bức thư gửi cho Dung Tự kia.

Những năm gần đây, cô gửi cho anh không phải là một hai bức thư. Coi như dễ dàng gửi đi, lại vô lý không nghĩ được một bức cũng đều không đến được tay anh.

Cô không phải là không nghĩ tới những khả năng khác. Nhưng cô căn bản chín tuổi đã rời đi. Khi đó Lê Tịnh Sơ còn chưa tới Bắc Kinh, không đạo lý gì có thể đem toàn bộ thư của cô mà chặn lại.

Vậy còn lại khả năng là ai đây? Anh trai cô hoặc là...mẹ cô chẳng?

Nhưng mà....

Ngồi ở trước bể bơi, Nghe Ca biến thành một con cừu nhỏ buồn bã.

Tuy nhiên, cô hiện tại càng để ý chính là “loại phương thức tự hỏi này, giống như có chút không bình thường....”

Cô cho rằng, thân là một người bạn bè thì không có tư cách rối rắm việc “Nếu em không liên hệ anh, anh có thể chủ động liên hệ với em không?”. Suy xét lại thì bạn gái anh mới là người có tư cách hỏi câu đó.

Nhưng mà cô thật sự lại vô cùng để ý chuyện này.

Nghe Ca mờ mịt cực kỳ.

Cảnh sắc ban đêm nồng đậm. Bên ngoài bể bơi những ngọn đèn nhỏ cạnh nhau lóe lên màu sắc xinh đẹp. Sóng nước dập dờn. Tựa như ảo mộng.

Nghe Thanh đã ở dưới nước bơi qua bơi lại. Cô thì còn ôm một cái phao bơi được thổi thật lớn đứng ở trên bờ. Sau một lúc, thật cẩn thận mà thò cái chân ra. Ngón chân chậm rãi đụng vào làn nước. Đường như thấy hơi nóng, cô lại lập tức rút lại.

Ngừng hai giây lại dè dặt cẩn trọng mà đưa chân ra—

Dưới mặt nước đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen.

Nghe Ca “....”

Không đợi cô phản ứng. Bóng đen cấp tốc lặn đến trước mặt cô, duỗi ra một cái tay. Không có dấu hiệu nào báo trước mà nắm lấy mắt cá chân cô.

Nghe Ca giật mình. Dưới chân trượt một cái “Bùm” một tiếng rơi vào trong hồ nước.

“A...”

Cô liền hô cứu cũng không kịp phát ra.

Nước từ bốn phương tám hướng mà đến. Rót vào bên trong tai cô. Hai tay cô vùng vẫy không nắm được cái gì. Bỗng nhiên bị một sức mạnh nhấc lên.

“Phốc” một tiếng nhỏ. Cô bị mang ra khỏi mặt nước, liên tục từng ngụm mà hít thở.

“Khụ...khụ khụ” Khó khăn mới thấy lại ánh sáng. Thân thể Nghe Ca lúc này mới phản ứng. Vô ý mà gắt gao bám vào cánh tay người đó. Đầu ghé lên vai, liều mạng ho mãnh liệt.

“Con mẹ nó chứ” Dung Tự không nghĩ sẽ dọa cô như vậy. Vốn dĩ anh nghĩ chỉ muốn đùa một chút, kết quả là cô trực tiếp ngã xuống “Em như thế nào mà bị dọa đến thế này?”

“Khụ...khụ khụ khụ” Nghe Ca rũ đầu. Giống như một con gấu trúc nhỏ đang ôm đùi khách du lịch để kiếm thức ăn. Hai cái chân cũng gắt gao quấn chặt lấy anh, ho đến một câu đều không nói ra.

“....”

Dung Tự có chút chột dạ. Một cái tay rơi xuống trên cái lưng trơn bóng của cô trấn an vỗ, nhận sai “Được rồi, được rồi. Đầu là lỗi của anh...”

Da thịt chạm nhau, anh nao nao...

Việc này, xúc cảm làn da của thiếu nữ...

Anh liếm liếm môi, ánh sáng trong mắt chậm rãi tối đi.

Vừa nãy còn không có cảm giác gì. Hiện tại tỉnh táo lại. Một loại xúc cảm nào đó tựa hồ phá lệ một cách rõ ràng.....

–Nghe Ca không phải không có ngực sao?

Dung Tự đầu óc âm âm vang lên.

Vậy hai bọn họ hiện tại lồng ngực dán vào nhau, anh cảm giác được....

Đây là cái gì???

12. Chương 12

Cảnh sắc ban đêm yên lặng. Những đám mây đang chuyển động trên bầu trời đêm. Tiếng ho của Nghê Ca nhỏ dần.

“Nghê Nghê?” Nghê Thanh nghe thấy âm thanh rơi xuống nước bèn ngẩng đầu lên, tháo kính bơi xuống đi tới “Làm sao vậy?”

Nghê Ca hơi thở vừa mới trở lại bình thường. Nghe thấy âm thanh này, cả người cứng đờ.

Cô ngẩng đầu, khó tin mà trợn to mắt “Anh trai? Anh...”

Anh trai cô còn ở trong nước. Vậy người ôm cô là ai?

Đầu óc ong một tiếng. Cô giật mình một cái. Nhanh chóng đẩy bả vai đối phương ra kéo dài khoảng cách.

–sau đó liền đối diện với khuôn mặt của Dung Tự.

Đại khái là đứng dậy quá gấp. Kính lặn của anh bị cô đẩy một cái liền rơi xuống. Cong vẹo đeo trên cổ. Chàng trai thân hình cao lớn, toàn thân ướt sũng. Giọt nước trên tóc thuận theo thái dương trượt xuống dưới, lăn qua cái cằm góc cạnh.

Anh buông thông mắt nhìn cô. Đôi mắt giống như bị nước rửa qua. Chuyên chú mà nghiêm túc, mang theo một ít vô lại mà cười.

“Anh, anh sao lại ở chỗ này...” Nghê Ca lập tức luống cuống “Không phải, anh mau buông em ra”

Nơi này là khu nước sâu. Chân cô ngấn cấn bản là không đứng được tới đáy cho nên không dám buông anh ra.

Thân thể liều mạng lui về phía sau. Nhưng hai cái chân lại gắt gao cuốn chặt quanh người anh.

Dung Tự vui mừng như điên.

“Anh? Anh cũng là anh của em” Anh sợ cô ngã ra quá liền rơi xuống nước. Một cái tay chống đỡ sau lưng cô, một tay kia vươn ra bơi “Em lá gan làm sao lại nhỏ vậy? Hừm?”

Nghê Ca đang muốn mở miệng. Một cái phao bơi thật lớn từ trên trời giáng xuống. Đặt cô vào trong. Sau đó anh liền buông tay ra.

Cô hoàn toàn vẫn chưa kịp phản ứng.

Anh đột nhiên tiến đến bên tai cô. Lấy ra một loại tư thái nhận thua. Giọng nói trầm thấp, anh thì thầm

”Thư của em –

Anh tìm được rồi”

Nghê Ca bị đặt vào phao bơi, ngâm mình ở trong nước ngẩn người.

Nước trong bể bơi là nước ấm. Cô ngâm lâu cũng không cảm thấy lạnh.

Dung Tự cùng Nghê Thanh lúc bơi vài vòng trở về. Hai người không biết nói cái gì, tâm tình của anh tựa hồ so với vừa rồi còn tốt hơn. Anh dừng lại ở trước mặt cô

“Này”

Nghê ca lập tức huy động sức mạnh của đôi chân, hướng sang một khác mà trôi tới. Cô giống như một con sứa nhỏ đang vùng vẫy. Dung Tự một bên trong lòng nghĩ: Thật là đáng yêu chết mất, một bên lại đưa tay giữ chặt cô.

“Em chạy cái gì?”

Bởi vì quá xấu hổ nên cô hiện tại không muốn đối mặt anh. Dù cho đã mặc đồ bơi nhưng mà cô cũng có một loại cảm giác bị nhìn thấy hết.

“Anh Thanh vừa rồi cùng anh nói. Anh ấy muốn đi bên ngoài tỉnh một thời gian ngắn” Dung Tự thấy cô bất động, hỏi “Anh ấy có nói với em không?”

“Có” Nghê Ca cố gắng hướng xuống dưới co lại, cái cằm đặt lên chiếc phao “Anh ấy nói với em là muốn đi ra ngoài giao lưu học hỏi. Khả năng cuối năm mới trở về”

“Đúng thế” Dung Tự nhìn cánh tay trắng nõn đang đặt trên chiếc phao bơi. Cố gắng đè nén xúc động muốn sờ lên “Cho nên từ giờ trở đi đến cuối năm. Khoảng thời gian này. Anh sẽ thay anh Thanh chăm sóc em”

Nghê Ca sững sốt một chút, nhỏ giọng nói “Vâng”

Không có vui vẻ. Không có ngạc nhiên. Cũng không nói cảm ơn anh Tự???

Dung Tự có chút hoài nghi nhân sinh, chợt lập tức nghĩ đến

“Em có phải vẫn đang còn giận không?”

“Gì cơ...”

“Vây, cho dù...” Nói đến xin lỗi, dù cho Dung Tự cảm thấy bản thân không làm được tử tế. Nhưng đàn ông mặt mũi lớn hơn trời. Anh vẫn biểu hiện nghiêm túc dị thường nói “Coi như không có những bức thư kia. Anh cũng hi vọng em trở về”

“Không phải...Em không phải giận dữ” Biết anh hiểu lầm, Nghê Ca nhanh chóng giải thích “Em đã không còn tức giận nữa. Bởi vì em nghĩ, chúng ta không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, hơn nữa em khi ấy đi xác thật là rất đột nhiên... Coi như anh không liên hệ với em cũng không có quan trọng. Thật sự không quan trọng”

Cô gái nhỏ cực kỳ thành khẩn, dường như là sợ anh không tin. Hai bàn tay đều quơ loạn xạ trước mặt anh.

Dung Tự cho tới bây giờ mới rõ ràng cảm thấy “khó chịu”

Thậm chí dù cho biết được Lê Tịnh Sơ đem thư gửi anh cản lại, anh đều không cúi kính như hiện tại.

Hết lần này đến lần khác chính anh cũng không nói rõ được, loại cúi kính này là đến từ đâu.

Chàng trai không nhúc nhích, rũ mắt xuống nhìn cô. Môi mím lại thành một đường.

Nghê Ca thật cẩn thận mà ôm lấy phao bơi, sợ anh phát điên tới đem cô mà ném đi.

“Anh sao lại...lại tức giận?”

Giây tiếp theo, Dung Tự nghiêng răng nghiêng lợi mà đeo kính bơi lên. Nhảy vào trong làn nước không thèm quay đầu lại mà bơi thẳng.

Nghê Ca “.....??”

Bệnh tâm thần!!

Cuối tuần sau, Nghê Ca trở lại trường học.

Sau thi giữa kỳ có ba sự kiện lớn. Một là thành tích thi giữa kỳ, hai là kỷ niệm ngày thành lập trường, ba là ghi danh cuộc thi văn học trẻ.

Nghê Ca báo lên một điệu múa. Sau đó đem giấy ghi danh mà thầy Tôn lúc trước đưa cho cô, phát cho mỗi người một phiếu, Mạnh Viện cười mỉm, điền tên vào

“Mình biết. Mình biết. Thầy Tôn khẳng định cũng là ý tứ này. Chúng ta chính là trọng ở tham dự”

Nghê Ca cười cười không nói chuyện. Ngồi xuống một lát liền phát ngốc, mới lén lút kéo từ trong ngăn kéo ra một cái phiếu điểm—

Có chút phát sầu.

”Khối mười có hai ngàn người. Kỳ thi lần này cô xếp ngoài top 300. Ở lớp học đứng thứ mười lăm. Không tính là tốt cũng chẳng là xấu. Nhưng là...cô toán học không đạt tiêu chuẩn.

Nghê Ca đưa tay lên che mặt

“A, Nghê Nghê” Mạnh Viện trùng hợp nhìn thấy phiếu điểm của cô, giọng nói lo lắng “Giáo viên Toán có tìm cậu nói chuyện hay không?”

Nghê Ca hữu khí vô lực “Có. Tìm rồi”

“Oa, vậy xem ra tớ không phải là người duy nhất” Mạnh Viện vui vẻ “Nghe nói thi không tốt đều bị gọi gia đình nói chuyện. Giờ nhiều người như vậy, không biết có gọi gia đình không...Ồi, nhưng mà cậu các môn khác đều thi thật tốt mà. Một môn Toán lại kéo cậu xuống tới sáu mươi điểm. Thật là đáng sợ”

Gọi gia đình...

Nghê Ca bỗng nhiên dừng lại.

Lúc trước nghe được cái từ này là thời điểm nào nhỉ?

Hình như là tiểu học.

Cô khi đó quên mang bài tập ngữ văn. Giáo viên nhất quyết không tha. Đem ba cô khó có được thời gian nghỉ ngơi mời qua.

Trong trí nhớ của Nghê Ca. Tuy rằng diện mạo của phụ thân đại nhân trông mơ hồ, nhưng trong sinh hoạt của ông. Đa số thời điểm đều vô cùng ôn nhu.

Cho nên sau khi tan học, ông nắm tay cô xuống dưới lầu. Dọc theo đường đi, giọng nói cũng vô cùng ôn hòa

“Nghê Nghê, ba rất bận. Ngày thường cũng không quá quan tâm đến các con được. Mẹ con thân thể không tốt. Ngày thường vẫn luôn vì các con mà nhọc lòng. Cho nên con học tập thật tốt, làm cho mẹ con bớt lo một chút, được không?”

Tiểu Nghê Ca mở to đôi mắt như viên thủy tinh nhìn ông.

Thế là ông cong nửa người xuống, tới sờ đầu cô

“Nghê Nghê, anh trai con không làm cho ba mẹ lo lắng, con cũng ngoan ngoãn một chút, có được không?”

Cho nên cô nói “Được”

—Được. Con sẽ nghe lời, sẽ không cho hai người thêm phiền toái.

Nghê Ca đột nhiên có điểm uể oải.

Loại tâm tình uể oải này vẫn luôn kéo dài đến thời gian nghỉ buổi trưa. Thẳng cho tới khi Dung Tự dẫn đường ở phía trước không nhận được nữa, có chút không kiên nhẫn mà đánh vỡ Nghê Ca đang mê man

“Cùng anh tới phòng tự học làm em khó chịu lắm sao?”

“...Không có” Nghê Ca liếm liếm môi, ăn ngay nói thật “Anh nguyện ý đem phòng tự học chia cho em. Em rất vui vẻ”

Dung Tự “Hừ”

Anh mang theo cô lên lầu.

Phòng tự học của khối mười hai ở trên tầng cao nhất của khu dạy học. Từng mảng pha lê lớn ở trên cửa sổ sát đất. Ánh sáng tốt chiếu vào khiến cho người ta nhìn mà giận sôi.

Bọn họ tới rất sớm. Lúc này phòng tự học vẫn chưa có ai khác. Dung Tự đi đến bên cạnh cửa sổ thì dừng lại “Vị trí của anh ở đây”

Nghê Ca theo bản năng nhìn thấy hạng 4.

Là xếp hạng trên lớp...

Cô không nhận được nghĩ, nếu như gia hỏa này nguyện ý học tốt tiếng anh cùng ngữ văn. Vậy anh hẳn là sẽ xếp thứ nhất trong lớp.

“Phía trước bên cạnh phòng học có dư một bộ bàn ghế trống. Anh đi cầm tới một bộ” Anh một bên nói, một bên đem chồng sách giáo khoa trên bàn cất đi. Sau đó di chuyển bộ bàn ghế qua.

“Em có thể ngồi bên cạnh anh”

Nghê Ca vô cùng thật lòng nói “Cảm ơn anh Tự”

Dung Tự lần này tiếng hừ nhỏ đi rất nhiều “Đưa phiếu điểm cho anh”

“Cái gì?”

“Giả ngu đúng không?”

“....”

Nghê Ca không tình nguyện mà buông cặp sách, đem phiếu điểm đưa cho anh.

Dung Tự vừa nhìn, liền muốn hồng.

“Em biến thái? Tiếng anh có thể thi được 140 điểm”

“...” Nhưng mà toán học thì chỉ là số lẻ của tiếng anh.

Nghê Ca ngừng thở.

Cho rằng giây tiếp theo anh sẽ mắng cô.

Kết quả, anh lại thở dài “Ngữ văn cũng thi rất tốt”

Nghê Ca lỗ tai đột nhiên muốn bốc cháy.

Con cừu nhỏ sợ hãi ngồi co rúm lại. Dung Tự ngồi xuống, ra vẻ lơ đãng gọi “Nghê Ca”

“Vâng?”

“Em cảm thấy, trình tự đầu tiên làm đề toán là gì?”

Cô cẩn thận nuốt một ngụm nước bọt “Cầm bút, mở vở”

“Ừm, sao đó thì sao?”

Nghê Ca đột nhiên nghiêm túc “....Bắt đầu khóc thút thít”

“....”

“Em rất nghiêm túc mà làm bài” Sợ anh không tin, cô còn nghiêm túc mà biện giải

“Em làm chứng minh song song bốn mươi phút”

“Sau đó?”

“Sau đó chứng minh ra tới, không phải hình bình hành”

“....”

Dung Tự cố nén xuống cảm giác muốn cười.

“Ngồi đi” Anh gõ gõ cái bàn, từ túi đựng bút lấy ra một cây bút “Anh đáp ứng Nghe Thanh”

Nửa câu sau lời nói như là đang giải thích. Vì cái gì mà muốn giảng đề cho cô.

Nghê Ca hơi giật mình, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Suy xét đến tư duy não bộ của cô, Dung Tự giảm tốc độ giảng đề thấp xuống đáng kể.

Sau buổi cơm trưa, bên trong phòng tự học liên tục có những bạn học khác trở về. Anh thu hồi cây bút lại “Còn lại ngày mai hăng nói”

Nghê Ca ngoan ngoãn trả lời “Vâng”

Anh xoay người lấy sách vở của mình học bài, còn chưa có mở ra. Lại nghe Nghe Ca ra vẻ thoải mái mà nhỏ giọng hỏi

“Đúng rồi Dung Tự, bảng chữ cái Tiếng anh có bao nhiêu chữ, anh còn nhớ rõ chứ?”

“Hai mươi bốn” Dung Tự không chút nghĩ ngợi “Làm sao vậy?” (26 =)))))

Nghê Ca cố gắng nỗ lực vân đạm phong khinh “Không có gì”

Tính toán một chút. Lão đại nói là mấy cái thì chính là mấy cái.

Lại qua một lát. Cô lại giống như con mèo nhỏ, hết sức không an phận mà hỏi “Anh Tự, về sau em dạy anh tiếng anh có được không?”

Nha đầu quỷ này khẳng định đã đào một cái hố đợi anh. Dung Tự liếc cô một cái, mười phần chần chờ “Điều kiện là gì?”

“Chính là, lúc trước Nghe Thanh nói, nói anh chăm sóc em”

“Ừm”

“Anh chưa quên đi?”

Anh cố gắng nhẫn nhịn tính tình “Không có”

“Lại nói ở phía trước, trước kia có Nghe Thanh. Bọn họ cũng thường xuyên như vậy” Cô sợ anh sợ hãi, vô cùng nghiêm túc nhắc nhở

“Cho nên, anh ngàn vạn lần không cần có cảm giác gánh nặng”

“....”

Anh đã bắt đầu sợ hãi. Cô rốt cuộc là muốn để cho anh làm gì.

“Vạn nhất...Em nói là vạn nhất. Giáo viên tìm em gọi điện gấp gia đình” Nghe Ca có chút chột dạ mà liếm liếm môi, nghiêm trang hỏi “Anh có thể nói với cô ấy...Anh là ba em được không?”

13. Chương 13

Dung Tự “....”

Anh trầm mặc ba giây đồng hồ, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng mà nhìn cô.

“Em lặp lại lần nữa?”

Này là điều kiện quái quỷ gì vậy?

“Không phải...” Nghê Ca đầu óc dừng một chút, lại nhanh chóng giải thích “Ý của em là, khi em đi học, Nghê Thanh cũng xưng là người thân của em. Cho nên hai người đều là anh trai em...”

“Anh cùng anh ấy có thể giống nhau sao?” Dung Tự trong lòng dâng lên một sự khó chịu mãnh liệt, không kiên nhẫn mà đánh gãy lời cô “Anh ấy là ai? Anh là ai?”

Nghê Ca bị hỏi đến sững sờ.

Đợi một chút, rõ ràng đều là anh trai, nhưng anh cùng với Nghê Thanh có chỗ nào không giống???

“Anh Tự, anh Tự” Dung Tự đau cau mày muốn tiếp tục dạy dỗ cô, Tống Hựu Xuyên ở cửa ra vào nhỏ giọng gọi “Cậu ra ngoài này một chút”

Dung Tự ngẩng đầu nhìn, để bút xuống “Tự em làm bài tập”

Nghê Ca hàm hồ đáp “Vâng”

Anh đẩy bàn ra đứng dậy. Nghê Ca không nhận được, thuận theo hướng anh đi nhìn thoáng qua.

Thời tiết đầu mùa thu. Ngoài hành lang trời cao mây nhạt.

Đứng ở cửa có Tống Hựu Xuyên cùng Lê Tịnh Sơ.

—anh đi qua, cùng hai người kia sống vai đứng một chỗ.

Bọn họ nói chuyện giọng rất thấp. Cô không nghe được rõ ràng. Bên tai yên lặng đến mức cô chỉ có thể nghe được tiếng viết chữ sột soạt.

Xuyên qua phòng có ngọn gió thổi vào rất mát mẻ, đem mái tóc Nghê Ca thổi lên.

Cô sững sờ một lúc, ma xui quỷ khiến từ trong balo lấy ra một tờ giấy báo danh, viết lên hai chữ:

—Nghê Ca

Dung Tự đi không lâu, rất nhanh anh liền trở về.

Anh ngồi xuống, ánh mắt rơi xuống sách bài tập trên bàn, lông mày không tự giác được mà nhăn lại

“Đã qua mười phút, em vẫn còn đang suy nghĩ về cái đề này?”

“....” Nghê Ca có chút chột dạ, mơ hồ không rõ nói “Vâng”

Kỳ thật cô căn bản không có suy nghĩ về đề bài.

Lông mày anh khẽ nhúc nhích “Không cần nói dối”

“....Thật xin lỗi” Tay Nghê Ca run lên, vành tai chớp mắt đỏ ửng

“Nhưng em...em vừa rồi vẫn không nhận được đoán, đàn chị tìm anh nói cái gì.”

Thần sắc Dung Tự hơi chậm, lần này ngược lại rất thản nhiên

“Cô ấy tới tìm anh giảng hòa”

“Giảng hòa?”

“Ừm” Anh đột nhiên nói “Lúc trước có phải anh chưa nói với em? Là cô ấy cầm thư của em”

Nghê Ca sững sờ.

Cho nên từ lần đầu tiên mới gặp, Lê Tịnh Sơ liền không giải thích được mà để ý đến cô, cũng không phải là ảo giác của cô?

“Nhưng cô ấy vì cái gì lại muốn lấy bức thư?”

Dung Tự mím mím môi, lưu lại nửa câu sau không nói.

Cùng với ba bức thư của Nghê Ca cùng một chỗ trở về còn có một đồng thư tình.

Những bức thư tình kia không đến từ cùng một người mà là rất nhiều người. Thời gian cũng không giống nhau lắm. Có cấp hai, có cấp ba. Cơ hồ đều là từ những cô gái mà anh không quen biết. Nhưng lại dễ dàng gọi anh nhớ đến hồi ức xa xăm.

Dung Tự, người con trai này. Từ nhỏ đến lớn dựa vào khuôn mặt mà giả danh lừa bịp. Khi còn bé dựa vào nó mà được các dì trong khu đại viện yêu quý. Sau khi lớn lên lại dựa vào nó mà lấy được tâm tư của các cô gái.

Nhưng khi bước vào tuổi dậy thì, vô luận là thu được thư tình hay lễ vật. Anh đều cự tuyệt vô cùng rõ ràng. Từ đầu tới cuối, không có đem bất kỳ một cô gái nào đặt ở trong lòng.

Cho nên về sau Lê Tịnh Sơ xuất hiện. Một chút tâm tư kia của cô ta, anh từ đầu tới cuối đều thấy rõ ràng. Nên cũng giống như quá khứ đồng dạng mà đem thái độ cự tuyệt biểu hiện ra ngoài mặt.

Nhưng mà cô ta lại không cam chịu, mỗi ngày ở trước mặt anh mỉm cười.

“Chúng ta đã là bạn bè, nhìn cậu mỗi ngày bạn rộn như vậy. Không bằng để tớ giúp cậu cự tuyệt những cô gái đó?”

Dung Tự kinh ngạc, nghĩ rằng đây là chuyện gì? Lại có thể tìm người không có quan hệ thay mình đi cự tuyệt tỏ tình?

Nhưng anh lại lười cùng cô ta nói nhảm, cho nên chỉ nói “Không cần”

Nhưng mà Lê Tịnh Sơ bên kia lại thực sự làm.

Anh đã từng nhắc nhở cô ta qua mấy lần, lý do của Lê Tịnh Sơ đều là

“Tớ đang giúp cậu nha”

Đưa tay không đánh khuôn mặt người cười, nhưng người mặt tươi cười lại chưa chắc đã cười. Dung Tự từ đó trở đi, bắt đầu không nhìn đến khuôn mặt tươi cười của cô ta nữa.

Cho nên anh đều có thể đoán được. Lê Tịnh Sơ khi nhìn thấy những bức thư kia của Nghê Ca, là nghĩ như thế nào—

“Bây giờ đã thời đại nào rồi, làm sao lại còn có người sẽ gửi thư? Anh Dung Tự? Xưng hô thật là trẻ con”

Nhưng mà....

Dung Tự chống đỡ cái đầu. Anh lại không thể nói. Chuyện này anh hoàn toàn không có sai.

Cũng là anh ngại phiền phức, lại không chút để ý. Nên mấy năm nay mới không thật sự cùng Lê Tịnh Sơ xé rách mặt.

Cho nên cô ta mới liên tục không biết sợ là gì.

“Anh Tự?” Nghê Ca nhìn sắc mặt anh nặng nề, lại phát gốc thật lâu, không nhận được hồi

“Anh đang ngủ sao?”

“....Không” Dung Tự không biết nên cùng cô giải thích như thế nào. Ngay tại một giây trước, anh đột nhiên cảm thấy, chính mình giống như một người dây dưa dài dòng cặn bã đàn ông.

“Anh vừa mới suy nghĩ” Anh liếm liếm môi, đơn giản khuôn mặt lại thô bạo “Chuyện của người lớn, con nít đừng hỏi nhiều”

“....” Được rồi.

Nghê Ca lại lần nữa cúi đầu, cầm bút lên.

”Nhưng mà Nghê Ca, anh có phải hay không vẫn luôn không đối với em nói?

Qua một trận, ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng. Một đám bồ câu trắng bay qua. Nghe thấy giọng nói của anh rất thấp lại dịu dàng

“Nghê Nghê, em đã trở về. Thật tốt”

—Hoan nghênh em về nhà.

Khiến Nghê Ca may mắn chính là, giáo viên môn toán không gọi điện về cho gia đình. Lần thi thứ nhất, điểm cao điểm thấp đều rất bình thường. Giáo viên dạy toán là một người phụ nữ hơi mập. Nhiệt tình mà cổ vũ mọi người:

“Các em không cần như vậy mà uể oải. Toán học rất thú vị mà. Ngẩng đầu lên nhìn một chút đi? Nhìn cô đi này”

Nghê Ca cảm nhận từ cô được một sự sáng khoái hào phóng.

Cuối tuần, tan học Dung Tự liền cùng Nghê Ca đi cửa hàng.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không. Từ sau khi anh lấy lại được thư, anh liền phá lệ thích ở dưới lầu đợi cô. Mỗi lần đều chọn nơi đông người mà mang theo cô đi rêu rao khắp nơi. Giống như là muốn tuyên bố quyền sở hữu vậy.

Cho nên lúc cô vừa xuống lầu. Quả nhiên lại trông thấy anh đứng ở bên phải làn đường.

Chàng trai cao lớn dễ thấy lại thu hút. Nghê Ca không biết làm sao lại sinh ra một loại cảm giác bản thân đang yêu sớm. Hận không thể đem khuôn mặt anh che đi không để cho người khác nhìn thấy.

“Đi mau. Đi mau”

“Em muốn mua cái gì?” Dung Tự nhíu mày “Sao gấp như vậy?”

“Dây cột tóc”

Mẹ Nghê không quá thích Nghê Ca học múa. Cho nên trở về Bắc Kinh, đồ vật liên quan đến múa cô không hề đụng tới.

Ngày kỷ niệm thành lập trường. Các tiết mục biểu diễn thì trang phục đều là trường học thuê. Cô không cần phải xen vào. Nhưng trừ trang phục, cô còn phải chuẩn bị một chút những đồ vật nhỏ khác.

“Múa à?” Dung Tự đưa cô cùng nhau lên xe, nhàn nhạt nói “Sao học toán không thấy em tích cực như vậy nhỉ?”

Nghê Ca không muốn nghe hai chữ toán học này, xoay đầu qua chỗ khác không để ý tới anh. Cô không nói lời nào. Dung Tự lại bắt đầu không chịu nổi tịch mịch. Nhẫn...nhẫn....nhẫn...Nhẫn đến khi xuống xe lại nhận không được lạnh mặt lấy lòng cô

“Có muốn ăn gì hay không?”

“Không ăn”

Dưới cửa hàng ba tầng đều là bán đồ ăn. Nghê Ca trong không khí ngửi được mùi của mì Quảng Đông và bánh bao chiên. Cô cũng có chút đói bụng, nhưng vẫn lắc đầu

“Em muốn về nhà ăn cơm tối. Nếu bây giờ ăn no, lát nữa về nhà mẹ sẽ hỏi”

Dung Tự “Xùy”

Đám trẻ bọn anh, điểm giống nhau lớn nhất chính là bố mẹ đều bận rộn. Cơ hồ tất cả đều là thả mà lớn lên. Chỉ có một mình Nghê Ca. Bởi vì trời sinh thân thể yếu ớt, cho nên từ nhỏ đến lớn bị quản chế cùng chú ý so với người khác đều nhiều hơn.

Dung Tự không nhiều lời. Cầm lấy cặp sách của cô hướng tới cửa hàng đồ ngọt.

“Vậy em nhìn anh ăn”

Sau đó anh thật sự mà đi mua một đồng bánh ngọt dâu tây.

Để Nghê Ca nhìn anh ăn.

Nghê Ca “.....”

Anh ăn thật ngon miệng nha!

Anh ăn hết cái này tới cái khác. Lại còn ăn rất chậm, nhả nhặn cực kỳ.

Nghê Ca nhỏ giọng đề nghị “Nếu không, anh ở chỗ này ngồi ăn, em đi lên lầu mua dây cột tóc...Mua xong liền xuống đây?”

Dung Tự không chút nghĩ ngợi “Không được”

Anh căn bản không thích ăn đồ ngọt.

Mấy thứ này vốn dĩ chính là mua cho cô. Anh là suy nghĩ tính toán muốn tìm cái cơ cho cô ăn một chút. Nếu giờ cô đi thì còn tính cái gì nữa.

Nghê Ca thở dài. Đang muốn lại khuyên anh một lần nữa. Đột nhiên bên tai vang lên một tiếng thét kinh hãi. Một ly trà sữa từ trên trời giáng xuống, úp lên bên trên bả vai cô.

Trà sữa một giọt không thừa đều đổ trên vai cô hướng vào bên trong cổ cô mà chảy xuống.

Nghê Ca còn chưa kịp phản ứng. Dung Tự đã ánh mắt căng thẳng, vút chiếc bánh xuống mà chạy nhanh qua sờ bả vai cô “Có bị bỏng không?”

Sờ đến không thấy có nhiệt độ.

Nghê Ca nhanh chóng trả lời “Còn tốt. Không có nóng”

Anh hơi buông lỏng một hơi. Đem hộp khăn giấy tới trước mặt cô. Lúc này mới quay qua nhìn người nhân viên cửa hàng đã đụng vào cô, ngữ khí không tốt lắm

“Anh mẹ nó đi đường kiểu gì vậy? Đụng đến người ta còn không xin lỗi sao?”

“Xin...xin lỗi” Người nhân viên trẻ tuổi khom lưng chín mươi độ, cực kỳ áy náy nói “Thành thật xin lỗi. Là tôi sai. Tôi nguyện ý bồi thường hết tổn hại....”

Giọng nói này....

Nghê Ca sững người lại, dừng lại cái tay đang dùng giấy lau trà sữa.

Cô quay qua nhìn, có chút khó tin, chần chờ gọi

“Tướng Trì...?”

Người nhân viên nghe xong thân hình dừng lại.

Sau đó, Dung Tự thấy anh ta ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Nghê Ca một lát.

Anh vô cùng khẳng định. Bên trong ánh mắt của đối phương trong nháy mắt có cảm xúc phức tạp, hoài niệm, cảm kích, mờ mịt....Thậm chí là, thoải mái?

Một lát mới nhẹ giọng đáp

“Nghê Ca”

Tướng Trì là bạn ngồi cùng bàn với Nghê Ca hồi tiểu học.

Dung Tự nhớ kỹ người này. Bởi vì nữ hiệp Nghê Ca lúc học tiểu học từng có một lần vô cùng nổi danh do hăng hái “làm việc chính nghĩa” trên xe buýt. Mà người thấy Nghê Ca “làm việc chính nghĩa” là bạn học của cô. Chính là người ngồi cùng bàn – Tướng Trì.

“Thật là nhiều năm rồi không gặp” Tướng Trì cười có chút ngại ngùng

“Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được cậu...Thân thể cậu đã tốt hơn chưa?”

Hiện tại Nghê Ca quần áo bị ướt triệt để, không có cách nào mặc được. Cũng may thời gian này đang có đợt gió lạnh nên Dung Tự mặc thêm nhiều đồ. Anh cởi chiếc áo sơ mi bên ngoài chiếc áo phông cho cô, rồi lại đưa thêm áo khoác, còn chính mình thì chỉ mặc một chiếc phông trắng.

“So với lúc trước tốt hơn nhiều” Tay áo sơ mi của cậu ta lộ ra một mảng ướm lớn, Nghê Ca thay áo xong, đang cúi đầu xắn tay áo “Nhưng mà tại sao cậu lại làm việc ở đây? Cuối tuần làm thêm sao?”

“Không phải” Tưởng Trì nói “Mình tạm nghỉ học đã hơn một năm”

Nghê Ca sững sốt “Vì sao?”

“Cảm thấy bản thân không thuộc về thế giới sách vở đi” Tưởng Trì nhẹ nhàng băng quơ “Trước khi với cậu cùng nhau học, cô Lữ cũng thường xuyên nói như vậy”

Cô Lữ.

Nghê Ca cực kỳ không muốn nhắc đến tên người này. Dù đã qua bảy năm nhưng cô vẫn như cũ đối với cái tên này vô cùng bài xích.

“Đúng rồi, các cậu muốn uống gì không?” Tưởng Trì cười nội liễm “Mình đảm bảo sẽ không lại làm đổ”

Dung Tự “Hừ”

Nghê Ca nhanh chóng từ chối “Bọn mình bây giờ đi, không cần phiền toái như vậy”

“Không phiền. Chỉ là hôm nay trong tiệm người quá nhiều, cũng không thuận tiện để nói chuyện” Tưởng Trì lấy ra một cuộn giấy ghi chú, cười nói

“Nghê Ca, chúng ta lưu lại số điện thoại có được không?”

Dung Tự đột nhiên thấy khó chịu. Anh cảm thấy hôm nay anh cực kỳ không nên bước vào trong tiệm này.

Thế nhưng con cừu nhỏ Nghê Ca lại gật đầu “Được”

Tưởng Trì mời bọn họ uống trà sữa. Có qua có lại, Nghê Ca mua hơn sáu cái bánh su kem thiên nga.

Dung Tự trầm mặc không lên tiếng mà thay cô tính toán: ba một cái, mẹ một cái, Nghê Thanh một cái, cô một cái, Tưởng Trì một cái, Dung Tự một cái.

Vừa vặn đúng 6 người.

Anh một trận mừng thầm

—có phần của mình.

Giấy tiếp theo, Nghê Ca cười mỉm mà lấy ra hai cái đưa cho Tưởng Trì “Mời cậu ăn này”

Dung Tự “....”

Mẹ nó, vậy là không có phần của anh.

Cả khuôn mặt anh đều sụp đổ.

“Cảm ơn cậu” Tưởng Trì rất lịch sự “Hoan nghênh các cậu lần sau lại đến. Đơn thuần tìm mình chơi cùng được. Mình mời các cậu đồ uống”

Nghê Ca phát tay cùng cậu ta tạm biệt. Lại bị Dung Tự lạnh mặt lôi đi đến cửa hàng trên lầu.

Hai người đi lên mua dây cột tóc cùng mấy đồ trang trí nhỏ. Sau đó mới cùng nhau đi về.

Dung Tự toàn bộ quá trình đều đen mặt. Nghê Ca cũng không rõ người này đột nhiên lại lên cơn động kinh gì, nhỏ giọng gọi “Dung Tự...”

Dung Tự hiện tại căn bản không có tâm tình quan tâm đến cô.

Anh không có nhìn cô. Môi mím lại thành một đường. Trong đầu đều là:

Dựa vào cái gì?? Dựa vào cái gì mà Nghê Ca mua bánh su kem, liền đưa cho Tưởng Trì hai cái, trong khi lại không có phần của anh??

“....” Nghê Ca nháy mắt mấy cái, cũng không nói chuyện nữa.

Anh đưa cô đi đến cửa nhà. Đến câu tạm biệt cũng không có tâm tình nói. Xoay người liền muốn đi.

Nghê Ca chạy nhanh đuổi theo “Anh TỰ”

“Có chuyện...” Dung TỰ không kiên nhẫn quay qua nhìn cô, chữ “gì” còn chưa nói ra miệng, liền sững sốt.

“Mời anh ăn bánh!” Cô sột soạt lấy từ trong túi, đem bốn cái bánh su kem còn lại chia một nửa cho anh.

Anh có chút ngoài ý muốn, nhíu mày “Cho anh hai cái?”

“Ồ...anh Nghê Thanh hiện tại không ở đây. Cho nên em không mua cho anh ấy”

“....”

“Hơn nửa hình như tâm tình của anh giống như không được tốt lắm” Nghê Ca xoa xoa mắt, nhỏ giọng nói

“Em đem bánh của em cho anh ăn nha”

14. Chương 14

Mặt trăng lười liềm giống như một cây cung. Bên cạnh có những ngôi sao lấp lánh. Gió đêm thấm hơi lạnh. Dung TỰ sững sốt tại chỗ.

Sau một lúc, trong lòng hậu tri hậu giác mà dâng lên một nỗi...hỗ thẹn.

Cô đối với anh tốt như vậy. Anh lại còn hung dữ với cô.

Anh quả nhiên là một người con trai cặn bã.

“Anh cầm đi” Nghê Ca thấy anh không phát giác gì, lắc lắc cái túi màu trắng trong tay “Em nhìn thấy anh hôm nay anh rất nhiều đồ ngọt...Anh rất thích ăn đồ ngọt sao?”

“Anh...” Dung TỰ ngừng một chút, mắt tự nhiên mà ho một tiếng “Anh ăn no rồi. Em giữ lại ăn đi”

Nếu như anh không muốn, vậy thì không cần phải gượng ép anh nhận.

Vì thế Nghê Ca không tiếp tục lại đẩy “Được. Vậy em về trước. Tạm biệt anh”

“Tạm...” Dung TỰ thấy cô xoay người. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, chạy nhanh gọi lại cô “Nghê Ca”

“Vâng?”

Bàn tay của anh đưa ra. Do dự một chút, lại thu lại. Dừng trên cổ áo mình đặt lên.

Sau đó nắm nắm, ra hiệu cho cô.

“Sao vậy...” Nghê Ca hơi giật mình, bỗng nhiên bên tai đột nhiên có chút hồng

“Thật xin lỗi. Áo...Áo em sẽ trả lại cho anh. Giặt sạch em liền trả lại anh”

Dung TỰ “....”

Anh không có ý này.

Anh có chút bất đắc dĩ “Buổi sáng ra cửa vẫn mặc đồng phục trường. Về nhà lại đổi thành áo khoác cùng áo sơ mi của nam sinh. Sẽ không bị nghi ngờ sao?”

Nghê Ca sững sốt một chút, không nghĩ tới cái này.

“Em có muốn hay không...” Anh liếm liếm môi, ý đồ không tốt mà đề nghị “Đến nhà anh đem đồng phục đổi lại”

Nhà Dung TỰ ở sát bên cạnh nhà Nghê Ca.

Phòng ở đều đồng dạng. Tòa nhà hai tầng màu trắng, ẩn ẩn hiện hiện sau bóng cây.

Nghê Ca đã rất nhiều năm rồi không tới nhà anh. Vừa đẩy cửa ra, có chút co quắp

“Dì...có thể hỏi em vì sao lại mặc đồ của anh không?”

Dung Tự buồn cười “Trong nhà không có ai”

Nghê Ca sững sờ “Nhưng bây giờ là giờ cơm mà”

“Ba em ngày thường không ở nhà, chẳng lẽ ba anh sẽ ở?” Khóe miệng anh giương lên, xoay chìa khóa mở cửa đẩy ra “Huống hồ mẹ anh lại là một nữ cường nhân thời đại này, hận không thể quanh năm suốt tháng mà ngâm mình trong tòa soạn”

Nghê Ca được anh mang vào nhà. Trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Phòng khách nhà anh bố cục cùng nhà cô cơ bản là giống nhau. Chỉ là mẹ Dung Tự giống như rất thích màu sắc tươi đẹp rực rỡ. Toàn bộ phòng ở đều được phối những màu tràn ngập hơi thở nhiệt đới.

“Em ngồi một lát hay là đi thay quần áo?”

“Em đi thay quần áo” Nghê Ca vô ý nhìn đồng hồ. Thời gian cũng không còn sớm. Không thể trở về quá muộn.

“Được” Dung Tự gật gật đầu. Đổi dép lê đi vào phòng bếp.

“Phòng anh trên lầu, phòng đầu tiên ở bên tay trái. Sau khi đi vào không được đụng đến giường, không được đụng đến mô hình máy bay ở bên trên giá sách”

Nghê Ca sững sờ một chút.

Cô khi còn bé thường xuyên tới nhà anh chơi. Tuy đã bảy năm rồi nhưng cô vẫn còn nhớ kỹ. Lầu một nhà anh có toilet. Tại sao lại muốn bỏ gần tìm xa mà chạy lên lầu để thay quần áo...??

Dung Tự vừa quay đầu liền gặp cô vẫn đang đứng bất động ở đó liền nhú mày

“Có vấn đề gì sao?”

Nghê Ca dừng một giây, lúng túng “...Không có”

Quên đi. Lên lầu thì lên lầu.

Cô ôm đồng phục từ từ chạy lên lầu. Vào phòng anh liền đóng cửa, lại bật đèn lên. Ánh sáng lập tức chiếu cả căn phòng trở nên sáng sủa.

Phòng của Dung Tự giống như con người anh đều sạch sẽ, gọn gàng mà ngăn nắp. Trên tường một bức tranh, tấm ảnh cũng đều không có. Trên giá sách chất đầy sách giáo khoa và dụng cụ, cũng như một loạt các loại mô hình máy bay không người lái.

Nghê Ca do dự một lúc. Dè dặt cẩn trọng tránh đi cái giường lớn. Tìm góc chết của camera trên mô hình máy bay. Rồi mới cẩn thận cởi quần áo ra.

Bên trên đồng phục bị trà sữa đổ lên mảng lớn đã bị lau đi. Nhưng mà màu sắc trà sữa vẫn còn lưu lại trên đó, loang lổ trên quần áo.

Bị biến thành cái dạng này làm sao mà tẩy...

Cô có chút buồn bực. Vừa thay xong quần áo chưa tới mấy phút. Bên ngoài liền nghe tiếng đập cửa

“Xong chưa?”

“Rồi ạ” Nghê Ca nhanh chóng đem quần áo của anh xếp lại bỏ. Dung Tự đẩy cửa đi vào. Cô trưng cầu ý kiến của anh

“Sơ mi em đem về giặt sạch sẽ rồi trả lại anh, được không?”

“Không sao” Dung Tự tầm mắt tùy ý đảo qua. Cầm chiếc áo lấy tới, ném vào trong giỏ quần áo bẩn “Đề ở đó đi. Dì sẽ giặt”

“...Ồ được”

Dung Tự một tay nắm lấy tay nắm trên cánh cửa. Sau khi cô đổi về bộ đồng phục, cả người nhìn gầy gò yếu ớt. Lúc trước nhu thuận bao nhiêu thì bây giờ nhìn lại càng nhu thuận bấy nhiêu.

Anh có chút mất tự nhiên, ánh mắt rời rạc liếm liếm môi

“Thay xong quần áo vậy xuống đi thôi, uống miếng nước rồi đi”

Cho nên anh cái người này....

Nghê Ca nháy mắt mấy cái.

Mới vừa rồi là đi nấu nước sao?

Nhưng mà...

“Anh Tự” Nghê Ca chạy chậm vài bước liền đuối kịp anh, nhắc nhở

“Em vừa mới nhìn tới giá sách của anh thì nhớ tới, chiếc mô hình máy bay bị mất của anh vẫn ở phòng em”

Dung Tự thân hình hơi ngừng lại.

Nghê Ca cho là anh lại tức giận, liền nhanh chóng giải thích

“Em không động đến giường của anh, cũng không động đến mô hình máy bay của anh...Thật sự! Em chỉ là nhìn thoáng qua thấy!”

Dung Tự “....”

Nửa ngày, anh liếm liếm môi “Anh không tức giận. Em bình tĩnh một chút”

“Cái mô hình máy bay đó. Trước hết cứ để nó ở chỗ em đi” Anh có chút chột da, nhẹ nhàng băng quơ nói “Cũng không phải là đồ chơi quan trọng gì”

Nghê Ca kinh ngạc “Cái đó không đắt sao?”

“....”

Kỳ thực rất đắt.

Dung Tự sờ sờ mũi.

Anh lúc đó đem cái mô hình máy bay không người lái qua cô cũng không nghĩ nhiều. Chỉ muốn kiếm một cái cớ để nói chuyện nhiều với cô thêm vài câu. Cái đạo lý này giống như cho nhau mượn đồ vật, mượn một lần gặp một lần, mượn lần nữa lại gặp thêm lần nữa. Thường xuyên qua lại như vậy, không phải....

“Vậy...” Nghê Ca thấy anh không nói lời nào. Cho rằng anh không muốn cái mô hình máy bay này. Bắt đầu giống một cô học sinh nhỏ đặt tên cho búp bê Barbie của mình “Nó có tên không? Hoặc là cách gọi gì đó?”

“Gọi là điều hâu”

“Ồ, tên này rất được. Quả thật giống như ruồi bọ” Nghê Ca thành khẩn mà vuốt mông ngựa “Suốt ngày kêu vù vù”

Dung Tự “....”

Mặt anh không biểu cảm đi vào phòng bếp. Rót ra một ly nước nóng đưa tới trước mặt cô “Uống đi”

Mấy ngày nay có không khí lạnh, lại chưa tới mùa mở máy điều hòa. Nhưng Nghê Ca từ nhỏ sợ lạnh. Anh cảm thấy cả đường trở về cô đều run rẩy.

Nghê Ca coi đây chính là ý tứ bảo cô uống nước xong thì nhanh rút. Nhưng mà cô uống vào nước rất nóng nên cô không dám uống nhanh. Chỉ có thể dè dặt cẩn trọng uống từng ngụm nhỏ rồi nói sang chuyện khác.

“Anh Tự, anh thường xuyên đưa cho người khác mô hình máy bay sao?”

Dung Tự “Không”

Về mặt anh chính nghĩa mà lẫn lộn “Mô hình máy bay chính là cuộc sống của anh, em thấy ai lại đưa cho người khác nắm giữ cuộc sống của mình chưa?”

Nghê Ca “....”

Lúc này cô hoàn toàn quên, giá sách của cô năm đó đã để trống nguyên mấy tầng để giữ “cuộc sống” của anh.

—chuyện này.

Cô rũ mắt xuống, nhỏ giọng “Nhưng anh đưa qua cho Lê Tịnh Sơ”

“Không có khả năng” Dung Tự nghe thấy được, không chút nghĩ ngợi mà nghiêm túc nói “Anh làm sao có thể đem cuộc sống mình mà đem đến tay cô ấy được”

“....”

Nghê Ca không có nói tiếp. Cúi đầu xuống. Nhấp từng ngụm nước nóng nhỏ. Anh giống như là cho vào ly nước một chút đường đỏ. Lúc uống vào có chút ngọt, lại không đến mức phát ngấy. Ngoài ý muốn uống vào rất thoải mái.

Nhưng nhìn bộ dạng này của Nghê Ca. Dung Tự cau mày.

Nghê Ca cũng không nói dối.

Cho nên...

“Là Lê Tịnh Sơ nói với em?”

“Vâng” Nghê Ca gật đầu. Chuyện này cô đã sớm muốn tìm anh để chứng thực. Chẳng qua liên tục không tìm thấy cơ hội hỏi “Chị ấy nói các anh cùng nhau tham gia cuộc thi mô hình máy bay. Anh còn đưa cho chị ấy một mô hình máy bay nhỏ”

Dung Tự nhíu mày “Làm sao có...”

Anh đột nhiên dừng lại. Trong đầu lại không thể không nhớ lại chuyện cũ xa xưa.

Chuyện này cũng là chuyện mấy năm trước. Lê Tịnh Sơ đi xem anh thi đấu. Mô hình máy bay của anh trên đường về rơi xuống nên bị trục trặc kỹ thuật. Anh nhặt lên muốn sửa nó thì bị cô ta ngăn lại.

Lê Tịnh Sơ hỏi “Cái đó có bị hỏng không?”

Anh “Không có gì”

“Nếu như...nó bị hỏng” Lê Tịnh Sơ chưa từ bỏ ý định “Có thể đưa nó cho tớ chứ?”

Dung Tự năm đó “....”

Anh khi đó mới vừa quen Lê Tịnh Sơ. Không quá xác định được cô gái này suốt ngày muốn làm gì. Thế là bèn giảng đạo lý với cô ta

“Cái này cũng không thể bay, cậu cầm đi làm gì?”

“Coi như là lưu cái kỷ niệm”

Dung Tự lại nhăn mày.

Đối với anh, máy bay chính là đồ vật riêng tư của mình. Không phải với người thân thiết với mình, cho dù là hỏng thì anh cũng không nghĩ muốn cho. Huống chi cái này còn có thể sửa được.

“Cái này tôi bỏ, lần sau đưa cậu cái mới”

Lê Tịnh Sơ biết, anh tính toán sẽ đưa cho cô một cái mô hình mới tinh. Cùng anh hoàn toàn không có quan hệ gì.

Cô ta không cam lòng “Vậy tớ giúp cậu bỏ nó”

Dung Tự “....”

Anh không hiểu vì sao cô ta lại cố chấp như vậy. Chỉ là một cái mô hình thôi mà.

Trùng hợp khi đó Tống Hựu Xuyên gọi anh, anh liền dứt khoát ném cho cô ta.

Dung Tự đứng ở trong phòng bếp. Đau đầu mà đỡ lấy trán. Hít một hơi sâu, xoay người đi lấy áo khoác.

Nghê Ca giặt mình “Anh đi đâu vậy?”

“Anh đi tìm cô ấy đem cái mô hình trở về”

“.....”

Nghê Ca dở khóc dở cười “Đừng đi...Chuyện đều đã nhiều năm trước rồi”

Dung Tự suy nghĩ một chút, lại đi tới trước cô “Anh không đưa qua cho Lê Tịnh Sơ mô hình máy bay”

“Vâng”

Không biết vì cái gì, Nghê Ca lại có chút vui vẻ.

“Còn nữa” Anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn. Trong mắt anh nổi lên ý lạnh “Không cho phép em học Lê Tịnh Sơ”

“Cái gì?”

Ý của Dung Tự là không được học theo Lê Tịnh Sơ nói dối.

Nhưng Nghê Ca hiểu lầm “Không được lấy tên anh gạt người?”

Là ý này sao? Coi như là vậy đi...

Vì thế anh “Đúng”

“Vậy” Nghê Ca đầu óc mù mịt “nếu gạt người thì sao?”

“Anh đánh em”

Vẻ mặt nghiêm túc, một chút cũng không giống như là đang đùa

Nghê Ca cẩn thận nuốt nước bọt “....”

Dung Tự nghĩ chính là. Nghê Ca cùng với Lê Tịnh Sơ không giống. Cô muốn cái gì, trực tiếp nói cho anh biết. Nếu có thể anh đều sẽ cho.

Nhưng mà Nghê Ca không có suy nghĩ vòng vo như vậy.

Cô ngoan ngoãn uống xong ly nước ấm. Vẻ mặt thỏa mãn mà đặt ly nước xuống

“Cảm ơn anh Tự. Em về nhà đây. Hẹn gặp lại anh”

“Ừm, em đi đi”

Nghê Ca mang theo balo rời khỏi. Dung Tự đứng tại chỗ một lát. Tầm mắt đảo qua nhìn thấy trên bàn ăn lặng yên bày một đôi bánh su kem hình thiên nga.

“Tiểu nha đầu này...”

Anh đột nhiên có chút muốn cười.

Đem hai cái bánh su kem cất kỹ vào trong tủ lạnh. Anh trở về phòng của mình. Đem chiếc áo mà cô đã mặc từ trong giỏ quần áo bẩn lấy ra, bỏ vào máy giặt.

Nghĩ nghĩ, lại từ trong máy giặt lấy cái áo ra. Xếp lại đặt ở đầu giường.

Nghê Thanh không ở đây. Tối nay trên bàn ăn chỉ có ba người. Nghê Ca bình thường cùng ba mẹ nói chuyện không nhiều. Khi ăn cơm cũng rất trầm mặc. Đến khi kết thúc, ba Nghê đột nhiên gọi cô lại

“Nghê Nghê”

“Dạ?”

“Gần đây các con có phải có kỳ thi không?”

Nghê Ca thân mình cứng lại “Dạ. Một tháng trước có thi qua”

“Thi thế nào?”

Cô trả lời mơ hồ “Tạm được ạ...”

“Đưa phiếu điểm cho ba nhìn xem?”

“...”

Nghê Ca nhất thời co quắp đứng lên, nói dối “Con để ở trường học...”

Ba Nghê còn muốn mở miệng nói thì trong phòng bếp mẹ Nghê hô một tiếng

“A, trong tủ lạnh đây là cái gì?”

“Bánh su kem thiên nga ạ” Nghê Ca vội vàng nói “Khi con trở về thuận tiện mau cho hai người hai cái ạ”

“Nghê Nghê” Ba Nghê lại thuận lý thành chương di chuyển đề tài “Chương trình học cấp ba không thể so với cấp hai. Con nghiêm túc một chút, không cần luôn muốn chơi, có được không?”

Nghê Ca gật đầu “Được ạ”

Ba Nghê xoa xoa đầu cô.

Thấy động tác cổ vũ này, Nghê Ca ánh mắt sáng lên “Vây ngày kỷ niệm thành lập trường, ba cùng mẹ sẽ đi chứ?”

“Vây là cuối năm các con sẽ kỷ niệm ngày thành lập trường?”

“...Hằng năm kỷ niệm thành lập trường đều vào cuối năm ạ”

Ba Nghê ngẩn người mới nhớ tới. Con trai lớn đã học xong cấp ba rất nhiều năm. Ông căn bản không biết hiện tại nhóm học sinh cấp ba đang làm gì.

Thế là ông hỏi “Là ngày nào?”

Nghê Ca nói một cái ngày.

“Ngày đó có lẽ không được” Ba Nghê rất áy náy “Ba không có thời gian”

“Vây mẹ thì sao?”

Mẹ Nghê ngẩng đầu nhìn cô “Con đăng ký tiết mục sao?”

“Con...”

Nghê Ca đang muốn nói, con đăng ký.

“Nghê Nghê, dùng nhiều thời gian học tập trên lớp mới là chuyện cần thiết. Những chuyện không liên quan đến chuyện học, con đừng lãng phí thời gian làm mấy chuyện đó” Mẹ Nghê cười nói “Như vậy chờ đến tuổi của mẹ, con mới không hối hận”

Nghê Ca đem nửa câu sao mắc lại ở cổ họng

“...Con không đăng ký”

Ba Nghê trấn an mà vuốt vuốt lông cừu nhỏ.

Nghê Ca lại mất ngủ.

Lần trước mất ngủ cô lên mạng tra Baidu về Lê Tịnh Sơ. Lần này mất ngủ, cô ma xui quỷ khiến lấy mô hình máy bay của Dung Tự cất ở trong hộp đem ra.

Sau đó cô ôm cái mà mình gọi là “ruồi bọ” này đi đến bên giường.

“Điều hâu. Kỳ thật chị cũng không có rất thích múa” Cô cùng chiếc mô hình hai mặt nhìn nhau. Một lúc sau cô nhỏ giọng nói “Chị là càng để ý đến hai cái bánh su kem thiên nga kia”

Chiếc máy bay nhỏ vẫn không nhúc nhích.

“Em thế nào mà một chút phản ứng cũng đều không có?” Nghe Ca suy nghĩ một chút, lại đứng lên “Có phải là không có điện hay không?”

Máy bay không người lái “.....”

Một khung máy bay không người lái mà thôi, có thể có phản ứng gì.

“Hay là chị tìm cho em một cái nạp điện nào đó nha...”

Cô hít hít cái mũi, ngồi xổm xuống. Ở phía dưới chiếc bàn học tìm đồ vật lặt vặt trong cái giỏ.

Chiếc máy bay để ở trên bàn đột nhiên dao động cánh quạt, theo biên độ nhỏ mà bay lên.

Nghê Ca nghe thấy âm thanh, liền giật mình ngẩng đầu.

Nó chậm rãi tiến đến trước mặt cô mà lắc lư. Giống như đầu của chú chó nhỏ đang muốn được cô vuốt ve.

Mặc dù con chó nhỏ này đáng ghét có chút xấu. Nhưng Nghe Ca vẫn bị chọc cười

“Em thật sự giống như một con sủng vật. Dung Tự đến cùng là chơi máy bay không người lái hay là nuôi sủng vật vậy?”

Nói xong cô nâng tay muốn chạm vào nó.

Nhưng mà còn chưa chạm tới. Nó liền tránh né tay cô. Giãy dụa một chút liền bay vèo ra đến cửa sổ.

Sau đó lại vù vù ở giữa không trung, không động đậy.

“Em muốn đi ra ngoài sao?” Nghe Ca cong người mặc thêm áo khoác mới dám đi mở cửa sổ “VẬY em đi rồi, có còn trở lại không?”

Cửa sổ thủy tinh được kéo ra. Bầu trời tối đen. Đèn đường bị tắt. Những ngôi sao bị che khuất trong tầng mây. Gió lạnh ulla vào bên trong cửa sổ.

Máy bay không người lái đương nhiên sẽ không trả lời cô. Nó rầm rì hướng phía trước bay. Đến khi bay ra ngoài cửa sổ còn có chút lưu luyến quay đầu nhìn cô một cái.

“Em luyến tiếc chị?” Nghe Ca trong lòng buồn cười. Nhịn không được tiến sát bên cửa sổ thò người ra.

Gió lạnh hướng mặt cô mà đánh tới. Cô vừa nhìn thấy nó bèn nở nụ cười.

Đêm mưa thu gió lạnh đến tận xương. Bóng đêm vô tận không nhìn thấy bờ. Bốn phía yên tĩnh, thế giới vắng vẻ.

Mà dáng người chàng trai cao ngất một mình đứng dưới hàng cây. Hai tay cầm chiếc điều khiển từ xa. Áo bành tô màu đen sạch sẽ phẳng phiu, quanh cổ quấn một chiếc khăn quàng màu xám. Cả người khí chất thanh tuấn.

Thấy cô mở cửa sổ, Dung Tự cũng ngẩng đầu nhìn, tinh thần phấn khởi “Xuống dưới”

“Đừng mất hứng, chuyện nhỏ này bao lớn chứ” Dưới bóng đêm, mặt mày anh khẽ nhếch, con mắt vừa sáng vừa trắng “Đi, anh Tự dẫn em đi nơi này”

Gió đập vào mặt. Nghe Ca không biết làm sao. Trái tim nhảy lên một cái. Đột nhiên vô cùng hưng phấn.

“Anh chờ em một chút” Cô chạy về phòng nghiêm túc mà chuẩn bị chiếc áo dày, khăn quàng cô cùng gang tay. Xong xuôi mới trong gió lạnh run lấy bấy trèo lên cửa sổ —

“Anh thực sự có thể tiếp được em sao?”

“Đây chỉ là lần hai” Dung Tự muốn nói. Bên cạnh đều là bụi cây rậm, em té vào đó một cái cũng không có gì.

Nhưng lời nói đến bên miệng, anh lại làm như thật mà giang hai cánh tay ra, đổi thành một câu “Anh có thể”

Nghê Ca nở nụ cười.

Cô đứng ở trên cửa sổ. Mặc quần áo mùa đông từng lớp từng lớp. Bao bọc lại giống như một khối mỡ tròn.

Gió mang tóc cô thổi rối tung. Cô hơi nhắm mắt lại.

—hướng về phía hư không, một chân bước ra.

Spoil:

“Chúng tôi mỗi ngày cùng nhau tan học là bởi vì chúng tôi ở cùng một chỗ” Nghe Ca đôi với những cô gái như thế này không có kiên nhẫn, theo mũ đen mà tiếp tục nói đối “Không chỉ có thế, chúng tôi còn cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tắm rửa. Buổi tối cũng ngủ cùng một chỗ”

“Tôi sợ lạnh, anh ấy liền gắt gao mà ôm tôi”

“Trong đêm khuya, anh ấy là cánh tay rắn chắc kiên cố nhất bao lấy tôi, bộ ngực nóng bỏng nhất dành cho tôi, là lý tưởng duy nhất của tôi. Trong trường học, anh ấy chính là chỗ dựa vững chắc cho tôi. Tôi để ý chính là tồn tại, tôi không thể nói yêu sâu đậm —”

15. Chương 15

Dung Tự và cô đụng vào nhau một cái không nhẹ.

Anh lui về phía sau vài bước vẫn là đứng không có vũng. Trọng tâm nghiêng một cái. Cả người anh liền ngồi vào bụi cây.

“Ồi...” Bên hông lập tức truyền đến một trận đau nhưng anh theo bản năng, vẫn là đỡ ỗn cho Nghe Ca trước.

“Em đụng anh bị thương sao?” Nghe Ca cả người nhào vào trên người anh. Nghe thấy tiếng kêu của anh bèn nhanh chóng cúi đầu kiểm tra “Bị đau chỗ nào?”

Cảnh sắc ban đêm yên lặng. Cô gái nhỏ mặc áo lông màu trắng, khăn quàng cổ thật dài. Vừa rồi nhảy xuống bị rơi ra, treo trên người rộng lưng thùng, tóc cũng bị gió thổi loạn. Nhưng đôi mắt lại sáng đến lạ thường.

Dung Tự bình thường biểu lộ đều nhàn nhạt, bây giờ đột nhiên có chút mất tự nhiên.

Bộ dạng của bọn họ hiện tại, thật giống như...

Cô đang quỳ gối giữa hai chân anh.

Dung Tự “...”

Anh liếm liếm môi, ánh mắt đầy khả nghi dời đi.

“.....Em đứng lên trước đi”

Nghê Ca nhanh chóng đem anh kéo lên.

Dung Tự vừa mới vào cửa cùng anh cảnh vệ bắt chuyện qua. Từng tiền trăm hậu tấu, lừa trên gạt dưới chuyện gì anh cũng đã làm cho nên chuyện này cũng không thua kém gì. Bởi vậy lúc ra cửa cũng không có người ngăn cản.

Nhưng Nghe ca còn chưa từng muộn như vậy ra khỏi cửa.

Đêm khuya khu đại viện cùng ban ngày là hai bộ dáng, cô cực kỳ hưng phấn “Anh muốn dẫn em đi chỗ nào?”

Anh không cần nghĩ ngợi đáp:

“Đặc biệt dẫn theo ”cuộc sống“, đương nhiên là muốn đi chỗ đặc biệt một chút”

“”

Đi ra khỏi khu đại viện. Dung Tự ôm chiếc máy bay không người lái cùng cô hướng cửa hàng tiện lợi 24h đi tới, ngữ khí hững hờ “Đã có chuyện gì?”

Thế nào mà buổi tối khuya khoắt lại ngồi lăm bằm với chiếc mô hình máy bay này.

Nhìn rất đáng thương.

Nghê Ca trợn to mắt, dè dặt cẩn trọng hỏi “Anh đem máy bay không người lái để ở phòng em là vì muốn quan sát sinh hoạt của em sao?”

“”

Dung Tự trầm mặc, thần sắc mất tự nhiên, cự tuyệt trả lời, lạnh giọng tiếp tục hỏi

“Cho nên vì cái gì lại không vui?”

“Không có” Đêm xuống nhiệt độ giảm xuống đột ngột. Nghe Ca kéo kéo lại khăn quàng cổ, cúi đầu dùng chân đá cục đá “Chỉ là ba mẹ em đều không đi tham gia buổi kỷ niệm thành lập trường”

“Chỉ vì chuyện này?”

“Đúng vậy”

“”

Dung Tự cười khê một tiếng “Xùy”

Nghê Ca đột nhiên có chút thẹn thùng. Anh nhất định cảm thấy đây là cái rắc rối việc lớn....

Cô giống như một cái đuôi nhỏ, một đường theo anh đi vào trong cửa hàng tiện lợi.

Đêm khuya trong cửa hàng tiện lợi ngoại trừ chị gái trực ca đêm thì không còn có ai khác. Anh đi qua chọn một gói bánh hiệu Quan Đông, ra hiệu cho Nghe Ca ngồi cùng một chỗ với anh “Ăn cái gì?”

“Em không đói” Nghe Ca lắc đầu “Em ăn cơm tối rất no”

Dung Tự không nói lời nào, mặt không biểu cảm nhìn qua.

Nghê Ca “....”

Con cừu nhỏ nhanh trí sắp lại gần “Vẫn là ăn một chút đi”

Nói xong cô cẩn thận cầm lấy hai xiên cá đậu phụ.

Dung Tự liếc mắt nhìn cô một cái, không nói một lời lại lấy nhiều hơn hai cái hộp chứa đầy viên.

Sau đó túm cô ở phía trước cửa sổ ngồi xuống.

“Ăn đi” Anh đem hai cái hộp đều đặt ở trước mặt cô “Không ăn hết, không được về nhà”

Nghê Ca “....”

Vào đêm khuya lạnh lẽo thì đồ ăn vĩnh viễn so với ngôn ngữ càng có thể trấn an tâm hồn con người. Cô hai tay cầm lấy cốc giấy nóng lớn, toàn thân từ trên xuống dưới đều ấm áp.

Nhưng vẫn có chút không được tự nhiên “Anh nửa đêm gọi em ra là muốn mời em ăn khuya?”

“Không phải” Dung Tự sống lưng thẳng tắp, không chút để ý cầm chiếc cốc giấy lên xoay một vòng “Đi không muốn em học múa sao?”

“Không có” Nghe Ca suy nghĩ một chút, sửa chữa “Bà ấy kỳ thực là không thích em làm những chuyện không liên quan đến việc học. Cho nên cũng không phải chỉ là chuyện múa”

Ngoài cửa sổ ngọn đèn đường tỏa ra ánh sáng ảm đạm. Dung Tự có chút nhướn mày. Về mặt này chính là ý tứ ham học hỏi.

“Anh hẳn phải biết đi. Mẹ em tuổi còn trẻ đã cùng ba em ở bên nhau” Nghê Ca giải thích “Lúc bà ấy sinh anh trai xong, không bao lâu sau gặp được một cơ hội đi nước ngoài bồi dưỡng. Nhưng vì nguyên nhân ba em, bà ấy không thể đi. Sau đó liền gác lại đến tận bây giờ. Cho nên khả năng bà ấy cảm thấy...học hành tương đối quan trọng”

Dung Tự khoe miệng giật giật, không nói chuyện.

Anh đối với gia đình Nghê Ca cũng không hiểu biết nhiều. Trưởng bối hai nhà quan hệ không tệ. Ba anh thì quan hệ rất tốt, nhưng mẹ anh tính cách quá mạnh mẽ. Trước cùng mẹ Nghê Ca qua lại mấy lần. Đối phương tựa hồ có chút không chống đỡ được.

Cho nên anh cũng không hiểu rõ dì Nghê, cũng không hiểu Nghê Ca khổ sở cái gì.

“Bất quá em kỳ thật cũng không phải là không thực vui...” Nghê Ca nhìn chằm chằm hai cái hộp phát sầu, nếu ăn không hết, anh có thể hay không mà đem cô đánh??

“Từ nhỏ đến lớn bà mẹ em luôn như vậy. Em sớm đã quen”

“Nghê Ca” Anh đột nhiên đánh gãy lời cô.

“Vâng?”

“Đừng nói nữa! Ăn đi!”

“....”

Nghê Ca cúi đầu, cái miệng nhỏ cắn cắn cá viên.

Cô ăn cái gì cũng rất nhã nhặn, cùng anh có thể hợp lại một chỗ. Cho nên một khi hai người đều an tĩnh lại, Trong không khí lập tức tràn ngập xấu hổ.

Một lát sau, Nghê Ca vừa mới hưng phấn đã bị không khí trầm mặc hiện tại đánh nát. Cô suy nghĩ một chút, cẩn thận nói “Cảm ơn anh Dung Tự đã mời em ăn cá viên”

“....”

“Nhưng mà hôm nay quá muộn, em...”

“Không được đi” Anh hơi nhú mày “Ăn xong mới được đi”

Nghê Ca cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Dung Tự đau đầu cực kỳ. Anh hơn nửa đêm chạy đến. Chính là muốn cô vui vẻ một chút. Nhưng anh hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, tay chân luống cuống.

“Nghê...”

“Em không muốn ăn”

“....”

Giọng nói của cô rầu rĩ “Em cho tới bây giờ đều không để cho người khác ép bản thân mình làm chuyện không thích”

Dung Tự mờ mịt luống cuống. Baidu nói rằng các cô gái sẽ không từ chối đồ ăn, nhưng chưa từng nhắc với anh. Chiều nay thì thoáng cũng không nhạy.

“Hơn nữa em...”

“Nghê Ca” Dung Tự không thể nhịn được nữa cắt ngang lời cô, cuối cùng nói ra lời nói thật “Anh là muốn nói nếu như em lo lắng ngày kỷ niệm thành lập trường biểu diễn không có người giúp em chụp ảnh – Vậy em xem anh có được không?”

Câu nói này của Dung Tự lơ lửng trong đầu Nghê Ca suốt một tuần.

Cô đương nhiên không lo lắng cô không có người chụp ảnh.

Nhưng Dung Tự lại để ý đến, làm cho cô có chút vui vẻ.

Cô cảm thấy anh vô cùng mâu thuẫn. Ngẫu nhiên sẽ hung thần ác sát. Ngẫu nhiên lại không thể tưởng tượng ra mà bộc lộ sự ôn nhu.

Nhưng thật sự lại làm cho cô cười ngây ngô đến tận ngày kỷ niệm thành lập trường.

“Đây là lần diễn tập cuối cùng. Tất cả mọi người phải nghiêm túc diễn” Ngày kỷ niệm thành lập trường là do cô giáo chủ nhiệm phụ trách an bài chuẩn bị. Thời gian nghỉ ngơi, cô ấy tranh thủ kiểm tra lại trang phục của mọi người cùng trang điểm.

“Nghê Ca, hình như lớp trang điểm của em có chút không ổn. Ra sau hậu trường chỉnh lại một chút. Thuận tiện nghỉ ngơi một lát đi”

Hơi ngần ngại, cô ấy nói “Dù sao tiết mục của em cũng ở sau. Không cần phải nóng vội”

“Dạ: Nghê Ca lễ phép nói ”Cảm ơn cô ạ”

Trang điểm của cô là do cô gái đáng yêu Mạnh Viện hỗ trợ giúp. Nhưng mà cô gái nhỏ hình như cực kỳ không chịu nổi tích mịch, đang ở cùng cô diễn tập qua hai lần, về sau liền không chịu được nữa mà chạy ra ngoài “Mình đi ra ngoài mua một chút trà sữa cùng thức ăn. Sẽ trở về rất nhanh. Nghê Nghê cố lên nha!”

Vì vậy Nghê Ca giải thích “Nhưng mà bạn của em vừa mới đi ra ngoài. Khả năng sẽ phải đợi một lúc mới trở về. Đồ trang điểm đều ở trong tay cô ấy”

Cô chủ nhiệm nói “Không sao”

Sau đó liền di chuyển ánh mắt, đi xem tiết mục đang diễn tập ở trên đài.

Nghê Ca gật gật đầu. Cầm lấy balo vừa định đi. Nghe thấy phía sau vang lên một câu cùng nụ cười lạnh

“Trang điểm cái gì mà trang”

Cô không quan tâm.

Trở lại phòng nghỉ, mở ra cuốn sách tiếng anh.

Sau khi kết thúc kỷ niệm ngày thành lập trường thì đến kỳ thi cuối kỳ. Còn cách buổi lễ một đoạn thời gian. Cô nghĩ lại dùng chút thời gian vun văt mà học thêm từ mới”

Nhưng mà còn chưa xem xong một bài thì Mạnh Viện liền hùng hùng hổ hổ mà tiến vào “Tiên nữ. Mình mang đồ uống về rồi đây! Cậu có lạnh hay không?”

Nghê Ca cười “Cậu đóng cửa lại đi là mình hẳn sẽ không lạnh nữa”

Trong phòng có hơi ấm, Mạnh Viện cười mỉm dùng chân đá cánh cửa.

“Trừ bỏ đồ uống mình còn mua cho cậu thêm mấy món ăn —cậu có phải từ trưa bắt đầu diễn tập liền chưa ăn qua cái gì hay không? Mau đến xem xem, có thích hay không.” Mạnh Viện để cái túi trước mặt cô, lải nhải nói “Đúng rồi. Nói ra khả năng cậu không tin. Hôm nay mình đi ra ngoài mua đồ ăn,. Gặp được một người anh trai chân dài siêu đẹp mắt. Mình cảm thấy anh ấy cần phải đi diễn phim thần tượng”

“Cảm ơn cậu nha” Nghê Ca tò mò mở cái túi ra. Phát hiện bên trong trừ bỏ trà sữa thế nhưng còn có rất nhiều đồ ngọt nhìn siêu cấp quen mắt. Bao gồm: bánh su kem hình thiên nga.

Nghê Ca “.....”

Thế giới này cũng quá nhỏ.

“Mình muốn tìm anh trai kia lưu phương thức liên hệ nhưng lại bị anh ấy cự tuyệt” Mạnh Viện lẩm bẩm nói đùa “Đừng nghĩ mình khen ngợi anh ấy”

Nghê Ca dở khóc dở cười mà che mặt lại “Mình có, mình cho cậu”

“Thật sự?” Mạnh Viện hai mắt sáng lên “Cậu có phải hay không trước kia cũng gặp qua anh ấy khi mua thức ăn ngoài? Quá không công bằng! Quả nhiên vẫn là giá trị nhan sắc cao hơn mới chiếm được tiện nghi a a a!”

“Ừm...” Cô mơ hồ không rõ.

Bất quá nhìn thấy bánh su kem thiên nga. Cô lại không kìm lòng được, nhớ tới người anh xấu tính nhà bên cạnh.

Nên làm gì với vị lão đại kia bây giờ...

Cô bưng lấy mặt, buồn rầu thở dài.

Ngày đó ở cửa hàng tiện lợi, sau khi anh nói như vậy. Nghê Ca sưng sốt thật lâu, vẫn là tỏ vẻ cự tuyệt “Không cần đâu. Cảm ơn anh”

Cô không có ý gì khác. Nhưng Dung Tự không biết là hiểu lầm cái gì, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Bỏ lại một câu không thể hiểu được “Anh ăn nhiều chết no rồi”

—Sau đó liền rời đi.

Giống như hồi học tiểu học cũng như vậy. Nhiều ngày trôi qua cũng không chịu cùng cô nói chuyện vượt qua mười câu.

“Đúng rồi Nghê Nghê, có phải trang điểm của cậu hỏng rồi không?” Mạnh Viện thấy cô nhìn chằm chằm vào gương phát ngốc. Nhịn không được bèn đưa đầu qua nhìn mặt cô “Đợi chút để mình sửa lại cho cậu”

“Được”

“Thật ngoan” Mạnh Viện cảm khái “Cậu có phải đang đọc sách không? Mình không quấy rầy cậu nữa. Mình im miệng đây”

Cô ấy vừa dứt lời. Cánh cửa phòng nghỉ bị người mở ra thật mạnh, đụng vào trên tường, phát ra một tiếng động lớn.

Một đám nữ sinh dáng vóc cao lớn sắc mặt không tốt, hùng hùng hổ hổ mà tiến vào

“Con mẹ nó cả ngày hôm nay diễn tập biết bao nhiêu lần rồi. Khi nào cũng là một lần nữa một lần nữa”

“Chúng ta nhảy cũng tốt rồi. Có bản lĩnh thì cô ấy đi mà nhảy đi. Suốt ngày chèn ép chúng ta!”

“Đúng vậy, thật sự là ép người quá đáng, lão yêu bà...”

.....

Mạnh Viện cùng Nghê Ca đối mặt ba giây, trao đổi một ánh mắt, ăn ý mà im lặng.

“Được rồi, được rồi. Không sai biệt lắm là được rồi. Đừng ở nơi này mất mặt xấu hổ” Nữ sinh đầu đội mũ đen có chữ ký nhân nhật đi đến, ánh mắt nhìn một vòng, khoe miệng khê nhếch, ý vị không rõ mà nói “Trong phòng còn có người khác. Đừng để cho người ta chê cười”

Đám người đột nhiên yên tĩnh lại.

Không biết làm sao, Nghê Ca cảm thấy trên lưng có chút lạnh.

Cô cố gắng đem đầu chôn vào trong quyển sách. Làm bộ mình cái gì cũng đều không nghe thấy. Một giây sau, sách bỗng nhiên bị người ta lấy đi.

“Nhìn cái gì mà chuyên tâm như vậy?” Nữ sinh mũ đen một cái chân dẫm lên tay ghế của cô, nhân nhật đọc “Từ ngữ tiếng anh dành cho học sinh trung học –ha, học sinh giỏi à?”

Nghê Ca không động đậy,

Cô không biết cái vị nhảy Hiphop này đến tốt cùng là thần thánh phương nào. Cho nên thức thời lựa chọn im lặng.

“Này” Mũ đen đem cuốn sách đứng lên, ở trên vai cô mà đẩy đẩy “Dung Tự mỗi ngày tan học đều đợi người, chính là cô?”

Nghê Ca “...Anh ấy là anh trai tôi”

Cô hiện tại thật không rõ. Cái trường học này chín mươi phần trăm tỉ lệ đều đang lên lớp, sao lại có nhiều chỗ có yêu ma quỷ quái như vậy —

Cũng có lẽ là Dung Tự gây họa, rốt cuộc cũng là anh quá xuất chúng nên mới có nhiều người để ý như vậy.

“Lừa quỷ sao?” Mũ đen rõ ràng không tin, biểu tình cực kỳ ma quái “Toàn thế giới đều biết Dung gia chỉ có một mình anh ấy, đúng không?”

Nghê Ca vô lực thở dài. Thực sự không có loại hứng thú nào nói về cái đề tài nhảm chán này.

“Đúng vậy” Bất động thanh sắc nhìn về phía Mạnh Viện đang thủ thế, ra hiệu cho cô ấy cùng cô nhanh chóng chuẩn bị “Anh ấy xác thực không phải anh trai tôi”

Hơi ngừng lại, ngữ khí Nghê Ca mập mờ “Dung Tự thật ra là tiểu tình nhân của tôi”

Mũ đen bỗng nhiên ngẩng đầu.

Trong phòng tất cả mọi người không có chú ý tới. Nháy mắt khi giọng nói của cô rơi xuống. Có một bóng người cao lớn đi đến cửa phòng nghỉ. Đột nhiên dừng bước chân lại.

“Chúng tôi mỗi ngày cùng nhau tan học là bởi vì chúng tôi ở cùng một chỗ” Nghê Ca đối với những cô gái như thế này không có kiên nhẫn, thuận theo mũ đen mà tiếp tục nói dối “Không chỉ có thế, chúng tôi còn cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tắm rửa. Buổi tối cũng... ngủ cùng một chỗ”

Mũ đen “Cô—?”

“Tôi sợ lạnh, anh ấy liền gắt gao mà ôm tôi” Nghê Ca bất động thanh sắc không tiếng động mà hướng cửa dịch tới. Một bên liềm mạng nhớ lại, khoảng thời gian trước ở tiết ngữ văn của thầy Tôn, cho bọn cô những câu ví dụ nát tẹt của mười năm trước “Trong đêm khuya, anh ấy là cánh tay rắn chắc kiên cố nhất bao lấy tôi, bộ ngực nóng bỏng nhất dành cho tôi, là lý tưởng duy nhất của tôi. Trong trường học, anh ấy chính là chỗ dựa vững chắc cho tôi. Tôi để ý chính là tồn tại, tôi không thể nói yêu sâu đậm —”

Sau khi nói ra miệng, Nghê Ca có chút bội phục chính mình.

Cô lâm sàng mà đặt câu, vậy mà lại có vần điệu.

Cái loại kỹ năng thần tiên này, cô cần phải đi viết thơ mới được!

Những người khác còn đang ở trạng thái khiếp sợ, không ai phản ứng lại.

Nghê Ca hít một hơi sâu, ngẩng đầu “Có phải cô muốn nghe chính là loại này?”

Không có ai nói chuyện.

Mũ đen vẻ mặt khiếp sợ, vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Nghê Ca trong lòng có chút kỳ quái. Cô thế nhưng vài câu vô nghĩa liền đem các cô ấy đàn áp? Không thể tưởng tượng được.

Nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện gì, chỉ nói “Vậy, vậy các cô không có vấn đề gì nữa. Tôi đi trước...?”

Vẫn không có người nói chuyện.

Trong căn phòng trầm mặc thật lâu. Mạnh Viện như là cuối cùng lấy lại được tinh thần, chỉ vào sau lưng Nghê Ca, lấp ba lấp báp “Cái kia...Cậu...”

Nghê Ca thân hình dừng lại. Mí mắt đột nhiên nháy loạn lên.

Trong nội tâm cô đột nhiên hiện lên một cái ý tưởng hoang đường khó có thể tin, đang muốn quay đầu —

“Xin lỗi”

Dung Tự đang đứng ở cửa. Rũ mắt thấy con cừu non trên đỉnh đầu mái tóc đang co giật. Ngực khí vô cùng bình tĩnh. Dùng một loại giọng nói gần như mang theo ý cười, trầm thấp nói:

“Hậu trường tới chậm”

16. Chương 16

Nghê Ca “.....”

Tươi cười nháy mắt biến mất.

Phòng nghỉ một mảnh tĩnh mịch. Cô đứng tại chỗ cùng Dung Tự hai mặt mà nhìn nhau. Trong đầu không chịu khống chế mà hiện ra:

“Không được dùng tên anh giả danh lừa bịp người khác”

“Nếu dùng thì sao?”

“Anh đánh em”

.....

Nghê Ca cẩn thận nuốt một ngụm nước bọt, lui về sau một bước.

Lại bị anh một tay tóm lại.

Tay của anh vào mùa lạnh cũng nóng bừng. Anh chỉ ngấn ngùi cầm ở cổ tay cô một chút. Sau đó hơi cúi đầu, thấp giọng hỏi:

“Có lạnh không?”

Khí nóng từ anh truyền đến bên tai cô. Nghê Ca giật mình một cái

“Không. Không lạnh”

Mọi người nhìn trừng trừng vào cảnh này. Mạnh Viện cũng kim lòng không được mà ngừng thở.

“Được rồi” Dung Tự lại không nói thêm cái gì. Tiến lên một bước nhặt cái áo lông của cô đặt ở trên ghế lên.

Mũ đen nữ sinh thấy anh đối diện đi tới, trước mắt sáng ngời “Dung Tự, anh...”

Dung Tự liếc xéo cô ta một chút, rõ ràng không hề nói gì. Cô ta vẫn không tự giác bị ánh mắt kia đánh tới co rụt lại.

Nhưng mà nhìn anh cầm lấy chiếc áo sau đó muốn đi, cô ta vẫn là không cam lòng

“Dung Tự! Toàn trường đều biết anh không có em gái. Mà với gia cảnh của anh, người trong nhà làm sao có thể cho phép anh cùng những nữ sinh khác cùng một chỗ! Cô ta vừa mới nói những lời như vậy, rõ ràng đều là lừa...”

“Tôi xác thực không phải là anh trai cô ấy” Dung Tự đánh gãy lời nói của cô ta, giọng nói nhàn nhạt.

“Ha. Em đã nói” Mũ đen hừ nhẹ, khiêu khích nhìn về phía Nghê Ca “Cô ít nói tại chỗ này...”

“Trên thực tế...”

Dung Tự lần thứ hai mặt không thay đổi mà cắt ngang.

Anh sải bước trở về. Dem áo khoác lông tỉ mỉ mà mặc lên cho Nghê Ca. Sau đó lại giúp cô mang khăn quàng cổ cùng gang tay, mới trầm giọng nghiêm túc nói

“Tôi là ba của cô ấy”

Đi ra bên ngoài hội trường. Bầu trời bị mây che lấp. Gió lạnh hướng mặt mà đánh tới.

Nghê Ca mặc áo lông thật dày, sụp đổ mà bụm mặt.

“Được rồi” Dung Tự lấy một loại tư thái giống như người từng trải, nhìn mọi chuyện đều đã quen nói “Không phải chính em nói nhận anh làm ba sao?”

“.....”

Đây là hoàn cảnh không giống có được không???

Nghê Ca uể oải vài phút, ngẩng đầu:

“Nhưng mà anh gọi em ra đây làm gì?”

Anh bỏ qua ánh mắt một bên, có chút lúng túng

“Đi ăn cơm”

“....”

Trên thực tế, nửa đêm hôm đó, Dung Tự nói xong “Anh ăn nhiều chết no rồi” liền đến ngày thứ hai đã muốn đi tìm Nghê Ca làm hòa.

Nhưng anh lại không tìm thấy lý do.

Trực tiếp đi xin lỗi giống như có vẻ vô cùng đánh mất giá trị con người.

Anh mất hồn mất vía mấy ngày. Hôm đó Tống Hựu Xuyên đến tìm anh. Anh đang ở nhà vệ sinh bóp kem đánh răng nhiều lần. Cậu ta liền tò mò hỏi. Một lúc anh mới thốt ra hoàn cảnh câu chuyện.

Sau đó tiểu cơ hữu liền bùng nổ.

“Cậu có phải có bệnh hay không?”

“....”

“Em gái Nghê Ca là người có tính tình tốt như vậy, vậy mà cậu đều có thể làm cho người ta phát bực?” Tống Hựu Xuyên chân tình mà thực lòng, vô cùng đau đớn nói

“Cậu cho cậu là cái gì? Rồng phun lửa sao? Còn cô ấy là cái gì? Bình cứu hỏa của cậu?”

“....”

Dung Tự lặn qua lộn lại mà suy nghĩ mấy ngày.

Cảm thấy cậu ta nói cũng có đạo lý.

Đúng là anh không giải thích được khi đó gọi cô xuống dưới, không giải thích được mà mua đồ ăn cho cô, lại không giải thích được mà bắt cô ăn.

Anh nghĩ cô có thể hiểu được anh đang muốn an ủi cô nhưng hiện tại xem ra. Là anh đã đánh giá cô quá cao.

Thế là anh muốn đi tìm cô gái ngốc này giải thích.

Lại bị Tống Hựu Xuyên nhân nhạ gọi lại

“Đừng đi”

Anh không hiểu “Sao?”

“Nếu tôi là cô ấy, tôi khẳng định đem cậu kéo vào danh sách đen, nghĩ cậu bị bệnh tâm thần”

“...Tôi trước đem cậu kéo vào danh sách đen”

Dung Tự chưa từ bỏ ý định. Ngày lễ kỷ niệm thành lập trường liền gửi tin nhắn cho Nghê Ca, hỏi cô diễn tập đã ăn trưa chưa. Có cần anh mang đồ ăn đến cho cô không.

Nhưng mà anh đợi một buổi sáng cũng không có người trả lời.

Chờ đến giữa trưa, di động vẫn cứ yên lặng như gà.

Tổng Hữu Xuyên cười nhạo “Xem đi. Tôi đã nói mà”

Anh lấy một quyển sách đập cậu ta.

Thế là Dung Tự tức hộc máu mà đến phòng nghỉ hội trường.

Vừa vào cửa lại vừa vịn đưng đến một màn kia.

“A...anh gửi tin nhắn cho em sao?” Nghe Ca từ trong túi áo lông lấy ra điện thoại di động “Thật xin lỗi. Bây giờ em mới thấy”

Cô gái nhỏ mềm nhũn. Nửa gương mặt núp sau chiếc khăn quàng cổ. Trên đầu không biết trang trí cái gì, nhìn giống như giọt nước mưa hình ngọc bích. Theo mỗi bước đi mà lóe lên một cái.

“Em...” Anh chần chờ liếm liếm môi, không xác định hỏi “Không giận anh?”

“Dung Tự” Nghe Ca nhăn mũi, nhỏ giọng chỉ trích “Anh thật sự rất là kỳ lạ”

Dung Tự có chút khổ sở.

Anh biết.

“Nhưng mà quên đi” Hơi ngừng, Nghe Ca biểu hiện vô cùng rộng lượng, vui vẻ mà nói “Chúng ta cũng không phải là người yêu. Ngày đó trở về sau em đã suy nghĩ, làm em gái không nên vì loại chuyện này mà đau đầu”

Dung Tự “...”

Một thanh đao tám mươi mét ngay ngực mà xuyên qua.

Anh cũng không biết bản thân gần đây bị làm sao. Không giải thích được, chỉ nghe cô nói loại lời nói như thế này. Trong bụng lại liên nổi lên một trận chua xót.

“Chúng ta đi ăn cái gì?” Dù sao cũng đã đi ra ngoài, Nghe Ca cũng không tính toán quay vào lại “Nhưng mà không thể đi quá xa. Em phải quay lại trước khi buổi lễ bắt đầu”

“Đi ăn mì đi” Mì có nước có thể sưởi ấm cho bụng, ăn cũng nhanh.

Nghe Ca không dị nghị gì, hai người sánh vai hướng nhà ăn mà đi tới.

Đi được một đoạn đường, Dung Tự không nhận được “Bạn nữ vừa rồi hẳn là đến từ trường bên ngoài”

Nghe Ca sững sốt một chút, chậm rì rì nói “A...Em đã nói mà”

Chỗ nào mà lại có nhiều yêu mà quý quá như vậy.

Qua một lúc lại thấy cô không nói chuyện. Dung Tự lại nhận không được, cứ nhắc hỏi

“Em còn gặp qua chỗ khác sao?”

Cùng lần gặp trước ở phòng tự học, anh tổng cộng gặp qua được hai lần.

Nghe Ca hiện tại chưa học được những kỹ năng ứng phó, anh sợ người khác sẽ bắt nạt cô.

“Hẳn là...” Cô nghiêm túc suy tư một trận “Không có”

Cuộc sống cấp ba của cô gió yên biển lặng, cũng không có nhiều chuyện loạn như hồi học tiểu học.

Sau đó cô lại không nói chuyện nữa.

Dung Tự không hiểu sao khó chịu, do dự nửa ngày, có chút thẹn thùng

“Em...thật sự là nghĩ như vậy?”

“Em nghĩ như thế nào...”

Nghê Ca cảm thấy hôm nay Dung Tự nói có chút nhiều. Bình thường anh luôn nói cô ngậm miệng. Cho nên hôm nay cô vô cùng phối hợp không nói, đổi lại anh bắt đầu lải nhải lẩm bầm.

Cô ngẩng đầu một cái, liền thấy anh biểu hiện có chút do dự xoắn xuýt.

Nghê Ca sưng sốt một chút. Đột nhiên hiểu ra.

Cô nhanh chóng giải thích

“Không phải...không phải. Em không có nghĩ như vậy. Em không muốn lấy tên anh để lừa dối người khác. Em chỉ là...chỉ là đặc biệt thuần túy nhìn bạn nữ kia khó chịu, cho nên em....”

Dung Tự cảm giác lần thứ hai bị đại đao tám mươi mét xuyên qua ngực “.....”

Anh hai lần bị đao xuyên qua. Hít sâu ba cái. Một lần lại một lần không ngừng ở trong đầu lặp lại lời dặn dò của Tổng Hựu Xuyên “Đối với con gái phải ôn nhu một chút”

Nửa ngày mới miễn cưỡng cười nói:

“Em về sau không cần ở trong trường học gọi anh là anh trai”

“Vì sao?”

“Anh nghe khó chịu” Dung Tự mặt mang theo nụ cười cứng nhắc, gần từng chữ một

“Tựa như bị người đâm từng đao từng đao vào trái tim, mỗi lần một đao, em biết chứ?”

“”

Hai người đi đến nhà ăn. Nghê Ca đứng trước quầy bán đồ ăn mà chỉ một lớn một nhỏ mua hai bát mì. Dung Tự bước lên trước một bước

“Dùng thử ăn của anh đi”

Nghê Ca không từ chối “Vậy lần tiếp theo em mời anh”

Anh không nói chuyện mà hai tay bưng bát mì đặt lên bàn ăn.

Lúc anh bưng mì thì Nghê Ca lấy ở trong tủ hai đôi đũa. Lau sạch sau đó đưa cho anh một đôi.

Hai người mỗi người phân một việc, giống như tự nhiên mà vô cùng ăn ý với nhau.

Dung Tự không hiểu sao. Tâm tình đột nhiên tốt lên.

Nhưng mà giây tiếp theo, một đôi chân dài bước đến bên cạnh anh.

“Dung Tự”

Dung Tự không ngẩng đầu. Nghê Ca hư tình giả ý mà chào hỏi

“Đàn chị”

Lê Tịnh Sơ cười cười, cầm lấy bình đồ uống ở bên cạnh cô ngồi xuống

“Hiện tại đã gần ba giờ rồi, sao hai người lại ăn giờ này?”

Dung Tự hỏi hột:

“Cậu cũng ba giờ đến nhà ăn?”

Kỷ niệm ngày thành lập trường nên được nhà trường cho nghỉ nửa ngày. Lê Tịnh Sơ cũng không để ý đến thái độ lãnh đạm của anh.

“Tớ đến cửa hàng tiện lợi mua đồ dùng trang trí trong phòng học. Sau đó ghé vào đây tiện đường mua nước uống”

Nghê Ca “Ồ”

Tỏ vẻ cô đã hiểu.

“Mấy ngày trước chị có nghe nói, trường học muốn mời một giáo viên ngữ văn rất giỏi đến dạy cho học sinh cách viết như thế nào trong cuộc thi văn học” Lê Tịnh Sơ dừng một chút, hỏi “Nghê Nghê có phải cũng tham gia vào cuộc thi văn học trẻ không?”

“Vâng” Nghê Ca hàm hồ trả lời “Khối em có rất nhiều người vào vòng bán kết”

Cuộc thi văn học trẻ chia ra làm ba vòng. Theo thứ tự từ vòng loại đến chung kết. Đấu vòng loại cơ hồ không bị loại nhiều, nhưng vòng bán kết bị loại đến chín mươi chín phần trăm.

Lê Tịnh Sơ cười nói “Vậy là rất lợi hại rồi”

Dung Tự cười khê “Không phải cậu lợi hại hơn sao?”

“....”

“Năm nay Nghê Ca lần đầu tiên tham gia cuộc thi” Dung Tự không chút để ý đem thịt trong bát mình cho Nghê Ca “Không thể so với cậu đã có kinh nghiệm tham gia sáu năm được”

Lê Tịnh Sơ sắc mặt thay đổi.

“Không cần cho em....” Nghê Ca bưng cái bát tránh anh, nhỏ giọng nói “Ăn nhiều lát nữa em không múa được...”

Lê Tịnh Sơ sắc mặt lại thay đổi một lần nữa.

Phía trước chuyện về bức thư, Dung Tự sau cũng không muốn truy cứu nữa.

Anh cái người này trong ngày thường chính là lưỡi biếng. Chuyện không có quan hệ gì với mình thì liền nhìn một chút đều là thừa thãi. Đến cái chuyện này xảy ra, anh vẫn là lưỡi nói chuyện với cô ta.

Về sau ở trên lớp học, anh càng thêm tích chữ như vàng. Một câu cũng có thể rút ngắn lại thành một từ, một chữ mà bật ra.

Cô ta liên tục đối với người ngoài xưng rằng bản thân là bạn tốt của Dung Tự. Nhưng anh hiện tại đến một câu đầy đủ cũng chẳng muốn nói với cô ta.

Cô ta xấu hổ cực kỳ.

“Ăn nhanh lên” Dung Tự cúi đầu dặn Nghê Ca “Ăn nhanh còn đi đến hội trường”

Toàn bộ quá trình đều xem như Lê Tịnh Sơ không tồn tại.

Lê Tịnh Sơ chán ghét nhất chính là bị người ta làm lơ mình. Cô ta nhìn Nghê Ca, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó.

“Đúng rồi Nghê Nghê” Cô ta cười hỏi “Chị nghe nói giáo viên kia trước ở trường tiểu học Nhất Trung. Không phải em lúc trước học ở đó hay sao? Có nghe qua hay không giáo viên nào dạy ngữ văn tốt không?”

Tay Nghê Ca cầm đũa dừng lại.

Nhưng cũng chỉ là dừng một chút, lập tức vui đầu

“Không. Em không ở trường tiểu học Nhất Trung. Em không học qua tiểu học”

“....”

Lê Tịnh Sơ lần đầu tiên không tiếp được chủ đề, tươi cười cứng đờ trên mặt.

Dung Tự “Phụt” cười khê một tiếng “Đúng là không sai biệt lắm”

Ngữ khí lưỡi biếng, cũng không biết là hướng về ai nói.

Lê Tịnh Sơ còn nghĩ muốn mở miệng, chuông học liền vang lên.

“Mình trước về trang trí phòng học một chút. Không thể cùng các cậu nói chuyện” Cô ta đứng lên, mỉm cười nói “Tạm biệt”

“Tạm biệt”

Nghê Ca lễ phép trả lời. Cô ngẩng đầu. Không tự giác mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lê Tịnh Sơ.

“Không cần quá để ý cậu ấy” Dung Tự cho rằng cô đang suy nghĩ lời nói của Lê Tịnh Sơ, rử mắt nhìn cô, nhàn nhạt nói “Người cao ngạo thích nhất là chinh phục đồ vật khó lấy được. Chỉ có giẫm ở trên đầu người khác, mới có thể thu được cảm giác ưu việt không ai bì nổi”

Nhưng đúng lúc, anh cũng là người cao ngạo.

Cho nên anh không chịu nổi. Anh nhất định phải oán trở lại.

Nghê Ca suy xét một trận

“Em biết”

Cho nên lúc trước anh vẫn luôn oán Lê Tịnh Sơ cũng không phải là không có nguyên do.

Trên đời này có người trời sinh hấp dẫn lẫn nhau thì nhất định cũng sẽ có người trời sinh bài xích lẫn nhau.

Bất quá....

Nghê Ca suy luận, lập tức nghĩ tới một vấn đề khác

“Cho nên anh vừa mới.....đem thịt trong bát đưa cho em. Là đặc biệt làm cho chị ấy xem?”

“....”

“Vậy em đem thịt trả lại cho anh. Em vẫn chưa ăn nó”

“....”

Nói xong, cô thật sự cúi đầu. Rất nghiêm túc mà đem thịt đưa qua

“Em nhớ lúc này mấy miếng thịt anh đưa cho em đều ở....”

Dung Tự không thể nhịn được nữa, lập tức trở mặt

“Ăn không hết liền hướng vào bát người khác mà ném. Thói quen nát này học ở đâu ra. Chính em ăn! Đừng đưa cho anh!”

“....”

Cái này không phải là anh đưa cho em sao???

Dung Tự kỳ thực chưa thấy qua Nghê Ca múa lần nào.

Dì của Nghê Ca ở phía nam là người múa về nhạc cổ điển. Là một người gần trung niên chưa lập gia đình. Vì không có gia đình con cái nên đem bản thân mình cả đời đều dâng hiến cho vũ đoàn.

Trong ba bức thư Nghê Ca viết cho anh. Cả ba bức đều nhắc tới vị thần tiên cô cô này.

Bà đối với Nghê Ca rất tốt. Đem cô nâng ở lòng bàn tay mà sủng như con gái mình. Cho nên lúc Nghê Ca đưa ra thỉnh cầu

“Có thể mang cô đi múa cùng hay không?”

Bà suy nghĩ một chút liền đáp ứng.

Nhưng mà vũ đạo múa rất khó. Có một lần bà lo lắng Nghê Ca thân thể ăn không tốt. Cho nên thỉnh thoảng mới mang cô lên vũ đoàn, rồi chỉ cho cô một vũ điệu đơn giản.

Nhưng Nghê Ca lại hoàn thành rất khá.

“...Về phương diện khác, em cảm thấy chính mình thân thể cũng tốt lên rất nhiều. Không chỉ là vì khí hậu” Ở trong thư cô viết “Cho nên có lẽ....theo nghĩa rộng mà nói thì múa cũng có thể xem là một loại vận động.

Lúc trước nếu như em siêng năng rèn luyện. Nói không chừng tố chất thân thể cũng sẽ không kém như vậy. Ha ha ha ha”

Cho nên Dung Tự đặc biệt chờ mong cái tiết mục này.

Tuy nhiên anh chờ cả đêm lại không thấy đâu.

Nghê Ca trước đó đề cập qua với anh. Tiết mục của cô ở phía sau. Đến tận gần cuối chương trình.

Nhưng mà chờ lâu như vậy, anh có chút mất kiên nhẫn.

Nhất là bên người anh Tống Hựu Xuyên đã bắt đầu chơi game. Quanh mình ngoại trừ các bạn học đang làm bài tập. Còn nổi lơ lửng loại người làm cho người ta muốn xách lên đánh cho một trận tơi bời đang thảo luận:

“Cái lễ kỷ niệm thành lập trường thật là phiền. Chiếm dụng thời gian chúng ta còn không nói. Bài tập cũng không hề thiếu đi, tôi còn muốn trở về làm bài tập toán đây...Mấy cái tiết mục tài năng này khi nào mới xong? Hằng năm đều giống nhau, có gì sai biệt mà diễn chứ”

“Mình lúc trước xem tiết mục đơn liền biết rất nhàm chán lại không nghĩ nhàm chán tới như vậy...Cũng không biết khi nào mới có thể đi”

“Mình mẹ nó đều muốn ngủ thiếp đi...Cái tiết mục này là diễn cái gì, hát về quê hương sao?”

.....

Lão đại Dung Tự trong lòng cũng nổi lên ưu sầu nhàn nhạt

Anh cầm điện thoại ra. Nghĩ muốn nhắn tin hỏi cô gái cừ non một chút. Đến khi nào mới thấy tiết mục của cô.

Giây tiếp theo, MC giới thiệu chương trình. Đèn sau sân vận động một hàng tối đi.

Anh liền giật mình, không tự giác ngẩng đầu lên.

Ánh sáng yếu dần. Một đạo ánh sáng ấm áp theo trung tâm sân khấu mà rơi xuống. Vòng sáng chậm rãi di động. Đem chiếc váy dài màu xanh nhạt của thiếu nữ bao trùm trong đó.

Cô đưa lưng về phía khán đài. Chân sau quỳ xuống đất. Bắp chân cùng thân trên kết hợp. Khúc nhạc nhẹ nhàng êm ái vừa qua đi, cô chậm rãi đứng lên.

Vòng eo mềm mại, tay áo bay lên.

Sau đó động tác của cô như nước chảy mây trôi lưu loát mà sinh động, hòa cùng âm nhạc cổ điển rơi xuống đất.

Dung Tự ngừng thở.

Anh không xem qua múa cổ điển như thế nào, càng không xem qua Nghê Ca múa.

Cho nên không biết....

Cô nhảy lên một cái. Nhưng mà như vậy....

Như vậy...

Thật khiến cho người ta chỉ muốn đặt ở trong tay mà thưởng thức.

Dung Tự ánh mắt hơi trầm xuống.

Một giây sau, liền nghe được hàng phía trước các nam sinh thảo luận:

“Mẹ nó, cô gái này eo thật sự tinh tế. Cũng không biết sờ lên có cảm giác như thế nào...”

“Không phải chứ. Trường học của chúng ta? Trường học này khi nào lại có người như thế này?? Tôi ở chỗ này đợi ba năm cho tới giờ cũng chưa thấy qua. Cậu nói xem đây không phải là ảo giác phải không?”

“Nhìn giống như là lớp mười. Trên tiết mục bên trên viết có không?? Nhanh nhanh nhanh, mau đi nhìn xem. Trong vòng ba giây tôi muốn biết em gái này tên là gì?”

“Này này này, tôi nói không phải chứ, các cậu không cảm thấy trên lưng có chút lạnh sao? Chính là, bị cái gì nhìn chăm chăm giống như....cái rắm, tôi vừa mới ngồi xuống liền trông thấy. Anh Tự ở ngay phía sau! Mẹ nó chứ trong mắt cậu ấy như quỷ đói vậy! Cậu quay đầu nhìn đi, tôi không dám nhìn!”

.....

Dung Tự thu hồi ánh mắt.

Lại lặng yên không tiếng động mà nhớ kỹ tên của vài người.

Tiết mục múa đơn rất nhanh kết thúc. Âm thanh nhạc cổ cũng dần nhỏ lại. Nghe Ca cuối cùng dùng một động tác ở trên vũ đài dừng lại.

Toàn trường yên tĩnh ba giây.

Tổng Hựu Xuyên hiện tại còn kịch liệt ngồi chơi game.

Dung Tự đột nhiên phiền não. Bỗng nhiên hướng đến màn hình điện thoại cậu ta mà vuốt một cái.

“Mẹ nó!” Tổng Hựu Xuyên bất ngờ không kịp đề phòng “Không phải chứ. Đại ca à! Thời điểm mấu chốt cậu sờ tôi làm cái gì?”

Dung Tự nhìn chăm chăm sân khấu.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên. Toàn bộ ánh sáng đều tập trung trên người Nghe Ca. Cô gái nhỏ làn váy bay lên, ngọc bội trên eo nhỏ lay động. Người nhìn phá lệ gây yếu.

Cô không thích hợp múa loại này.

Không biết tại sao, trong đầu Dung Tự đột nhiên hiện ra một ý nghĩ

—Cô hiện tại nhất định rất lạnh.

Cô cần được một loại động vật lông xù ấm áp ôm lấy mình.

“Ôi, tôi nói với cậu” Tổng Hựu Xuyên cười hề hề “Tôi vừa mới một mình đánh, ba phút bị giặc đối diện giết. Gặp mặt e là đi lên một bộ mà mang đi. Tốc độ bắn máy bay này, so với lão tử tự sướng còn nhanh hơn”

Dung Tự suy nghĩ hơi chậm một chút, ánh mắt cũng không động.

Lại bắt được một từ mấu chốt.

“Bắn máy bay?” Anh chỉ nghe thấy nửa câu sau, cực kỳ khiếp sợ “Cậu mẹ nó ở trong hội trường ngồi bắn máy bay?”

Không đợi Tổng Hựu Xuyên phản ứng, anh liền mạnh tay đẩy cậu ta một cái, vừa vội vừa tức, khó có thể tin “Tổng Hựu Xuyên, cậu là đồ biến thái! Nghe Ca là em gái cậu. Cậu còn là con người sao?”

Tổng Hựu Xuyên mờ mịt bất lực “Cậu đang nói cái gì?”

“Đừng nói lảng” Lão đại cau mày, ghét bỏ đá cậu ta “Nhanh vỗ tay”

Tổng Hựu Xuyên biến thái mặt không biểu cảm bỏ điện thoại xuống, có lệ mà vỗ tay vài cái.

“Dùng sức vỗ! Giống như cậu dùng khí lực mà bắn máy bay vậy”

Tổng Hựu Xuyên dùng sức: Bốp bốp bốp bốp.

Dung Tự quay đầu lại. Nghe Ca đã xách làn váy chạy mất.

Anh bỗng nhiên nhớ tới. Hôm nay sau khi ăn xong. Lúc anh đưa cô về hội trường. Cô đi vào mấy bước lại đột nhiên quay đầu.

“Đúng rồi. Dung Tự” Cô gái nhỏ lại gần, mắt mở to, mặt mũi tràn đầy mong đợi hỏi “Hôm nay váy của em đẹp sao?”

Dung Tự nhú má, cực kỳ qua loa mà trả lời “Liền như vậy đi”

Nhưng là hiện tại suy nghĩ một chút, chỉ cần nhớ lại những lời đó....

Trái tim của anh vậy mà lại đập nhanh hơn.

Nhưng mà người làm cho trái tim anh đập nhanh Nghe Ca. Hiện tại đang cuộn tròn ở cổng hậu trường. Tay cầm di động run run

“Viện Viện, cậu đang ở đâu?”

“Không phải...Mình gửi tin nhắn cho cậu rồi sao. Thầy Tôn vừa mới gọi mình, bây giờ đang ở trong văn phòng. Trong một chốc còn chưa xong” Mạnh Viện nóng nảy “Mình để áo lông của cậu ở trên sofa trong hậu trường. Rất dễ thấy mà. Cậu không phát hiện ra sao?”

“Không có” Nghe Ca cảm thấy bản thân như muốn đông lạnh chết ở chỗ này “Mình vừa đi phòng nghỉ. Balo cùng đồ vật đều không thiếu nhưng chính là quần áo trên sofa cùng trên bàn đều không có”

Mạnh Viện nghe ra âm thanh của cô không đúng “Đợi chút. Cậu đừng ngu ngốc. Dù phải đợi mình về cùng đi phòng nghỉ ngồi đợi. Cậu sao lại nghe tiếng rầm va vào nhau vậy, cậu sẽ không đứng ở bên ngoài đấy chứ?”

“Không. Mình ở trong đại sảnh hội đường” Nghe Ca nghĩ thầm rằng cô không ngốc như vậy “Bởi vì trong phòng nghỉ cũng không có hơi ấm. Mình tìm vài vòng cũng không thấy phòng nào có điều hòa... Lại so với đại sảnh còn lạnh hơn cho nên mình liền ra ngoài”

Mạnh Viện “....”

Mạnh Viện bắt đầu mắng thô tục “Con mẹ nó, ai lại mẹ nó tiện tay như vậy. Phòng nghỉ điều hòa cũng tắt?”

Nghe Ca cố gắng co người lại. Hối hận mình bình thường không ăn nhiều một chút. Bằng không có thể dựa vào đó mà đốt mỡ chống lạnh.

“Nếu không thì vậy đi, cậu trước tìm một nơi nào ấm áp một chút đợi mình” Mạnh Viện đưa ra chủ ý “Mình nhớ được từ hậu trường sau khi ra ngoài...Chính là cửa sau hội đường, nơi đó có phòng của người bảo vệ. Trong phòng khẳng định có hơi ấm. Cậu trước đi chỗ ấy chờ một lúc. Mình xong liền lập tức đi tìm cậu”

Nghe Ca nhanh chóng nói “Cảm ơn cậu”

“Khách khí quá rồi đấy”

Nghe Ca bước nhanh đi trở về.

Tiết mục của cô ở phía sau. Múa xong liền chào cảm ơn mọi người. Sau khi gọi điện thoại, khán giả đã ra về gần hết.

Sau nửa giờ người điều khiển hậu trường sẽ tắt đèn. Nghe Ca từ cửa chính về sau đi lên trên bục. Trong hội trường khí người tản ra. Nhiệt độ giảm đột ngột có thể hơi thành sương.

Rõ ràng vừa mới biểu diễn còn không thấy lạnh mấy. Nhưng bây giờ Nghe Ca mặc một tầng váy lại cảm thấy bản thân như rơi vào Bắc Cực.

Cô cắn môi, bắt đầu chạy.

Trong lễ đường tiếng bước chân vắng vẻ quanh quẩn. Cô vừa chạy chưa được bao xa thì phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn chạy tới phía cô.

“Anh....”

Cô bỗng nhiên mở to mắt.

Cũng không kịp dừng lại —

Một giây sau, cô dấn lên chiếc váy, mắt thẳng băng, một đầu liền ngã vào trong ngực đối phương.

Đầu “Oành” một tiếng vang nhẹ đụng vào lồng ngực. Cô ngẩn ngủ mà choáng váng một chút.

Tiếp theo là không khí cùng nhiệt độ ấm áp không ngừng truyền vào người cô.

Nghê Ca thân thể không chịu nổi chế. Cả người chớp mắt trấn tĩnh lại. Thoải mái thở dài.

“Ôi...”

Cô không biết có phải trên người nam sinh vĩnh viễn đều ấm áp như vậy không.

Nhưng cô hiện tại cảm thấy. Chính mình giống như trong nháy mắt từ vùng Bắc Cực về vùng nhiệt đới.

Cô vui đến phát khóc.

Nhưng mà nguồn nhiệt ấm áp lão đại Dung Tự toàn thân cứng nhắc.

Anh đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu. Dùng hết sức nhẫn nại, thấp giọng mắng

“Đứng lên”

Nói xong liền muốn đem cô từ trên người mình tóm xuống dưới.

Nhưng cô vẫn gắt gao ôm chặt anh, không nhúc nhích.

Dung Tự cùng cô giằng co ba giây.

Trong lòng cô gái nhỏ lạnh đến mức toàn thân run lên. Nửa ngày mới kéo tay áo anh. Chậm rãi ngẩng đầu.

Cô gái nhỏ vành mắt đỏ ửng, ủy khuất mà ba ba, ngữ khí vô cùng đáng thương nhỏ giọng thỉnh cầu

“Có thể...có thể đừng buông em ra được không? Trên người anh thật tốt, thật sự...ấm áp quá!”

17. Chương 17

Khán giả vừa mới rời đi. Bên trong hội trường một nửa đèn đã bị tắt. Chỉ còn vũ đài là còn sáng.

Sau ngọn đèn mờ mờ nhất thời trong không khí im lặng ba giây.

Dung Tự hơi ngừng, trầm giọng, lặp lại một lần nữa:

“Đứng lên”

Nghê Ca vẫn không nhúc nhích.

Cô cúi đầu chôn vào ngực anh, nỗ lực mà lui vào phía trong. Như là muốn đem chính mình cuộn lại thành một đoàn. Từ trên người anh hấp thu một chút hơi ấm.

Dung Tự nheo mắt, lúc này mới chú ý tới.

“Áo lông của em đâu?”

“...Không biết ở đâu nữa. Mạnh Viện giúp em đặt ở hậu trường. Giờ lại kỳ lạ tìm không thấy” Nói chuyện cũng sẽ tiêu hao nhiều năng lượng nên Nghê Ca nói rất nhỏ, dùng sức hướng vào trong ngực anh “Anh đừng...đừng buông em ra được không? Cái kia, Mạnh Viện nói ở cửa sau có phòng của ông chú bảo vệ. Anh chỉ cần mang em tới đó là được. Hình như chỗ đó ấm...”

Váy của cô rất mỏng, làm từ lụa được chồng lên từng tầng từng lớp. Dung Tự áo lông mở rộng, cánh tay không tự giác ôm chặt vai cô. Cảm thấy chính mình như đang ôm một đám mây mềm mại.

Không biết có phải là bị đông lạnh rồi hay không mà đám mây mềm lại đang nói chuyện đều lắp bắp, ồm ồm.

Hai cánh tay ôm chặt trên lưng anh. Lộ ra lớp vải mỏng trên ống tay áo. Anh có thể cảm nhận được cái lạnh từ trên người cô.

Dung Tự đột nhiên thấy đau lòng.

“Em đừng....Em đừng cọ vào anh” Anh liếm môi, muốn đem cô đứng lên

“Em vừa mới đập cái gì?”

Cái gì mà lại có thể ba giây liền bay nhào tới.

“Hình như là làn váy....”

Anh hơi cúi người nhìn “Mắt cá chân bị thương rồi sao?”

“Em không biết...” Nghe Ca quả thật cảm thấy có chút đau nhưng so với hiện tại thì trước mắt thứ ảnh hưởng đến cô nhất chính là vấn đề sống sót.

“Em thật sự rất lạnh. Em cảm thấy chính mình giống như bị liệt mất nửa người vậy. Từ đầu gối trở xuống đều không có cảm giác....”

Dung Tự “....Đừng nói bậy”

Nói xong anh đưa tay ôm cô đứng thẳng.

Quần áo cô thật sự quá mỏng.

Cả người lại dán trên người anh. Mặc cùng không mặc đều giống nhau. Cái gì cũng đều cảm thụ được rõ ràng.

Dung Tự toàn thân khó chịu.

Không được. Bên trong hội trường thật sự quá nóng. Nếu anh mà đợi tiếp nữa, thân thể thanh thiếu niên đều bị nóng đến xuất hiện phản ứng mất.

Đem cô đặt ở trên chỗ ngồi. Ạm đem áo khoác ngoài cởi ra. Lấy nó bao bọc trên người cô

“Em khoác tạm trước đi”

Quần áo của anh bên trong còn mang theo chút ẩm áp. Nghe Ca rút người vào bên trong. Cả người nháy mắt đều bị bao phủ. Chiếc mũ sụp xuống che lấp cái trán. Chỉ lộ ra một đôi mắt đen sáng ngời.

“Vậy anh...anh làm gì?”

Anh mở nút tay áo mà không nói gì. Đột nhiên quỳ một gối xuống.

“.....??”

“Đưa chân ra” Dung Tự cúi đầu rũ mắt, ngăn chặn bên trong đôi mắt ánh sáng đen tối không rõ, giọng nói trầm thấp

“Để anh xem chỗ nào vừa mới bị đập”

Hôm nay không khí lạnh lại tiếp tục. Đêm xuống gió lạnh gào rút giận dữ, mưa gió muốn nổi lên.

Mạnh Viện vừa xử lý xong công việc ở thầy Tôn. Liền lập tức hướng hội trường mà chạy tới.

Nguyên bản công việc nhỏ này không nên gọi cô đến. Nhưng mà thầy Tôn gọi cho bạn đại diện lớp nhưng cô không bắt máy. Sau đó vẫn là Mạnh Viện cầm điện thoại nói “Thầy Tôn, cô ấy đang có tiết mục biểu diễn ở hội trường”

Vậy là thầy Tôn liền chuyển qua cô ấy.

“Vậy được, dù sao thầy cũng tìm không được người nào. Liền em đi, mau tới văn phòng một chuyến”

Mạnh Viện “.....”

Chuyện thầy Tôn nhờ không phải là chuyện gì cơ mật. Chỉ là tuần tới phát bài thi, muốn tìm một người để phân loại phiếu trả lời kiểm tra hàng tháng phân ở trên lớp.

Công việc này nghe thì đơn giản nhưng làm lại rất tốn thời gian. Đợi đến khi cô ấy rời khỏi văn phòng thì bầu trời đã bị nhiều mây che lấp. Vì thế cô ấy suy nghĩ một chút, rồi quay lại hỏi

“Thầy Tôn”

“Sao vậy?”

“Thầy ở đây có áo bành tô hay áo khoác gì không dùng đến không ạ? Có thể cho em mượn một chút không?”

“Làm gì vậy?”

“Em đi hội trường đón bạn đại diện Ngữ văn. Cô ấy không tìm thấy áo khoác. Em lại sợ không tìm được nhanh cô ấy sẽ chết cóng mất. Lưu lại một cái coi như đề phòng”

Thầy Tôn vung tay lên. Sau đó từ trong tủ đồ của các giáo viên trong văn phòng tìm ra một cái áo khoác.

Mạnh Viên cảm thấy, mình phảng phất như đi đưa vật tư quân dụng vậy.

Cô ôm chiếc áo khoác chạy đến cửa sau hội trường. Phòng bảo vệ quả nhiên sáng đèn. Đến gần xem thử thì bên trong cũng chỉ có một ông chú bảo vệ.

“Đại gia, thời điểm vừa mới tan cuộc. Anh có nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy rất đẹp mắt không?”

Cô ấy vừa dứt lời thì một đạo sấm sét ầm ầm đánh xuống.

“Không thấy! Học sinh xong đều đi về hết!” Giọt mưa lớn như hạt đậu bùm bùm mà rơi xuống. Ông chú vốn đã ngễnh ngãng, ở trong mưa gió gào thét “Cửa sau cũng khóa. Có phải cháu đánh rơi đồ vật hay không?”

Cửa sau tuy khóa nhưng mà cửa trước còn mở.

Mạnh Viên suy nghĩ cực nhanh

“Ồ! Cháu không sao! Cảm ơn đại gia”

Rống xong, cô ấy dọc theo hành lang một đường đi nhanh. Chạy chậm tiến vào cửa chính đại sảnh.

Vừa đi đến lối vào. Lại phát hiện ở cánh cửa giống như là có một người con trai cao lớn đang đứng như cái cột điện. Vẻ mặt do dự, lén lút hướng vào bên trong nhìn, biểu cảm còn có chút....kích thích?

Mạnh Viên cảm thấy kỳ quái, liền sáp lại gần “Cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Cột điện bị dọa nhảy dựng, nhanh chóng hô “Xuyt —”

Mạnh Viên cũng kim lòng không động mà im lặng theo.

Cô như vậy mà ngậm một miệng. Bên ngoài là mưa gió sấm chớp bị cửa sổ kính ngăn cách lại. Ngoài kia là tiếng mưa rơi tí tách, trong hội trường phá lệ tiếng động nhỏ đều có thể nghe được rõ ràng.

Là giọng nói của một cô gái, nho nhỏ mềm yếu. Nghe qua có chút khấn trương, mang theo một chút ghen ngào nức nở.

“Anh...Đừng, nhẹ, nhẹ một chút....A....không, không cần lại chạm!” (==))

Yên lặng hai giây lại vang lên giọng nói của một chàng trai.

Giọng nói rất thấp, có chút bất đắc dĩ giống như đang dụ dỗ

“Anh vừa mới chạm một chút thôi”

Cô gái nhỏ giọng

“Vậy anh không cần lại chạm...”

“Anh đã rất nhẹ nhàng” Người con trai thở dài “Cả tay anh đều chưa chạm vào. Em đã thấy đau?”

“....Đau” Giọng nói đáng thương.

“Vô cùng đau sao?”

“....Vâng”

Âm thanh nhẹ nhàng mềm nhũn, mang theo ý cầu xin tha thứ.

Mạnh Viện “.....”

Mạnh Viện khiếp sợ hoàn toàn “.....??”

Cột điện quay qua dùng một loại ánh mắt nhìn cô mang theo ý tứ “Cậu đã hiểu chưa?” mà nhìn cô.

“Con mẹ nó, người con trai kia là ai vậy? Nghe Ca còn đang là vị thành niên. Mẹ nó hẳn vẫn là con người sao?” Mạnh Viện tức hồng hển. Ở tại chỗ liền muốn xông vào đem cái tên gian phu kia bắt ngay tại chỗ.

“Còn có cậu, lại ở chỗ này nhìn lên? Sao cậu không đi giúp đỡ cô ấy? Cậu vẫn còn là người sao?”

Cột điện trầm mặc năm giây “Tôi học lớp mười hai”

“Thì sao?”

“Cậu ta cùng lớp với tôi” Cột điện mặt xám như tro “Là Dung Tự”

“....”

Mạnh Viện lâm vào trầm mặc.

Vậy cô đây xem như là, bắt gặp, vu khống. Còn định phá vỡ gian tình của lão đại....

“Vậy...vậy chúng ta....” Cô nhanh chóng liếm liếm môi “VẬY đem chiếc áo đặt ở nơi này. Sau đó chạy trốn đi thôi”

Cột điện “.....”

Nghê Ca cùng Dung Tự ngồi ở trong hội trường đợi.

“Em không phải nói bạn học em mang quần áo tới sao?” Dung Tự nhú mày “Quần áo đâu?”

Nghê Ca cũng kỳ quái.

Mở di động muốn gọi cho cô ấy. Trên màn hình đột nhiên có tin nhắn của Mạnh Viện [Quần áo mình giúp cậu treo ở trên tay nắm cửa hội trường! Chúc cậu có một đêm thật ngọt ngào!]

Nghê Ca “....”

Kỳ lạ.

Vì sao lại chúc cô cái này.

Nhưng mà....

Dung Tự đỡ cô một chân đi qua. Trên tay nắm cửa thật sự treo một chiếc áo bành tô.

Sau khi Nghê Ca mặc vào. Áo khoác kéo tới trên mặt đất. Nhìn cô giống như một tiểu lão đầu.

Dung Tự cười “Xùy” một tiếng “Quên đi. Vẫn là mặc áo anh đi”

Nghê Ca không cự tuyệt.

Vóc dáng anh cao. Mặc chiếc áo khoác dài không kỳ quái giống như cô, tựa như một củ khoai tây.

Hai người mặc đồ xong. Cô tiếp tục dùng một chân mà nhảy

“Bên ngoài giống như trời mưa. Chúng ta đón xe trở về sao?”

Dung Tự không nói chuyện.

Cô có chút kỳ quái. Chợt nghe sau lưng vang lên một tiếng thở dài.

Giây tiếp theo, cánh tay anh bắt chợt vòng qua thắt lưng của cô. Cô không kịp phản ứng liền bị anh một tay khiêng lên.

Nghê Ca không có chút nào phòng bị. giống như chiếc bao tải treo trên bả vai anh

“Anh làm gì vậy? Thả em xuống dưới! Anh đừng...”

“Em kêu đi. Kêu lớn một chút” Dung Tự đột nhiên vui vẻ “Đem bảo vệ gọi đến. Sau đó liền mang anh đi giáo huấn. Em liền ngồi ở đây một mình mà ngồi khóc đi. Trong thời tiết mưa to gió lớn mà trải nghiệm nhiệt độ thấp đến bên người”

Nghê Ca trong nháy mắt không động đậy “....”

Dung Tự một bàn tay dừng ở bên trong đầu gối cong cong của cô, buồn cười mà vỗ cô một cái.

Đi ra tới cửa, anh lấy một cái ô từ giá đỡ công cộng. Hướng sau lưng đưa “Em bật nó lên đi”

“Nếu không...hay là anh công em, được không?” Nghê Ca suy nghĩ một chút đề nghị “Vậy thì em có thể giúp anh che dù, lại còn có thể giúp anh mang cặp”

“Hừ” Dung Tự cực kỳ khinh thường “Em rõ ràng biết. Coi như em mang cặp giúp anh thì trọng lượng cũng đều đặt trên người anh”

“....” Không thể phản bác.

Nhưng mà cái phương án này hoàn toàn rất có tính khả thi.

Dung Tự một bên ngoài miệng thì ghét bỏ, một bên lại chậm rãi buông cô xuống. Đem chiếc cặp trên lưng đến cho cô.

Sau đó giống như một con chó lớn, ngồi xuống đưa lưng về phía cô

“Đi lên”

Từ khi gặp lại đến bây giờ, Nghê Ca còn chưa từng thấy qua một Dung Tự ga lăng như vậy.

Cô hít một hơi sâu, liếm liếm môi. Cả người nhảy bổ lên lưng anh.

Dung Tự lão đảo một cái. Ổn định lại thân mình. Theo bản năng liền ôm lấy cô

“Em muốn anh gãy xương sống luôn sao?”

Nghê Ca chôn mặt vào cổ anh, hai mắt cong cong, cười nhẹ một cái.

Giây tiếp theo, một tiếng “bành” nhẹ nhàng vang lên. Trên đỉnh đầu anh xuất hiện một chiếc ô.

“Đi nào” Hơi nước ngập tràn, ánh mắt của cô sáng lấp lánh. Nằm sấp ghé vào lỗ tai anh, nhỏ giọng gọi “Anh trai”

Dung Tự mang Nghê Ca đi bệnh viện trước.

Bác sĩ nhìn mắt cá chân của cô. Chỉ đơn giản kết luận là bị trật khớp. Nhưng vì an toàn nên vẫn cho cô đi chụp Xquang.

Trong thời gian chờ đợi kết quả, Nghê Ca bắt đầu xử lý mọi chuyện ban ngày chưa làm xong còn sót lại sau buổi lễ. Dung Tự cả người đều bị chiếc áo bao bọc cực kỳ chặt chẽ, chỉ lộ ra một đôi mắt.

[Tưởng Trì, cậu đã ngủ chưa?]

Phía sau còn thêm một ký tự Hello.

Tưởng Trì vài giây sau trả lời [Vẫn chưa]

Nghê Ca [Đang làm gì vậy?]

Tưởng Trì [Vừa mới chơi game xong, còn cậu?]

Nghê Ca vô cùng thành thật [Đang ngẩn người]

Tưởng Trì nhún lại một biểu tượng mặt cười.

Nghê Ca thật sự khó hiểu, vì cái gì mà đám nam sinh này lại thích chơi game như vậy???

Bất quá đây không phải là trọng điểm mà cô quan tâm.

[Thật sự là như vậy....] Cô suy tư một trận, hỏi [Mình muốn hỏi cậu một chút. Mình có thể đem phương thức liên hệ của cậu cho một người bạn của mình được không? Nghe cô ấy nói, hôm nay cô ấy đã mua đồ ăn ở tiệm thức ăn của cậu]

[À...mình biết là ai rồi] Cô vừa nhắc tới, Tưởng Trì lập tức nhớ tới [Được thôi. Cậu gửi đi. Mình thêm cô ấy hoặc là cô ấy thêm mình đều được]

Đối với người quen, cậu ấy là một người rất dễ nói chuyện.

Thế là Nghê Ca cho cậu ta cùng Mạnh Viện phương thức liên hệ lẫn nhau.

Nhưng mà....

Liếm liếm môi, cô do dự một chút, thử thăm dò hỏi [Chuyện này....Tưởng Trì à, cậu có dự định đi học lại hay không?]

Cái đề tài này quá cứng nhắc, cậu ta cười gồ từng chữ [Mình có chút dự định nhưng mà tạm thời vẫn chưa có ý định trở về. Cậu không cần lo cho mình, mình không có ý định tuổi còn trẻ một mực ở bên ngoài làm thêm trong quán ăn]

Nghê Ca lập tức cũng không biết nên nói cái gì.

Tình huống gia cảnh của Tưởng Trì cùng cô không giống nhau lắm. Cuộc đời của cô đều là từng bước. Mỗi bước đều là được bố mẹ sắp xếp kế hoạch tốt. Mấy tuổi cần phải làm những gì liền ngay từ đầu đã có kế hoạch.

[Được rồi] Tưởng Trì an ủi cô [Mình đi chơi game một chút. Cậu làm học bài rồi đi ngủ sớm một chút]

Nghê Ca cười [Được. Cậu cũng đi ngủ sớm một chút]

Cất điện thoại vào, cô đem ánh mắt nhìn vào bên người chàng trai bên cạnh.

Dung Tự ngồi bên cạnh cô. Đầu dựa vào tường. Đôi mắt nhắm lại. Hàng lông mi đen không nhúc nhích.

Ngày thường anh thực sự nhìn rất đẹp. Khó mà nói hết cái loại cảm giác này. Dù cho hiện tại anh có mặc một chiếc áo khoác che đi một nửa khuôn mặt thì cả người cũng đều tuấn tú dị thường.

Nghê Ca nhìn một chút liền không dời tầm mắt ra được.

Nhưng mà một giây sau, thiếu niên đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên cười khẽ

“Nhìn anh làm gì?”

Anh mở mắt ra nhìn cô.

Đồng tử mắt anh có màu nâu nhạt. Giống như màu sắc trong mấy cửa hàng cũ. Màu hổ phách sáng long lanh. Rõ ràng là nhan sắc ôn nhu khiêm tốn nhưng khi đến người anh lại hiện ra một chút lười biếng lãnh đạm.

Nghê Ca nháy mắt mấy cái, thành thật giống như hồi còn bé “Anh rất đẹp”

Dung Tự ôm tay hừ lạnh “Bớt nịnh hót”

Năm đó anh chính là nghe cái rầm cầu vòng này. Sau đó liền ngã vào cái hố này của Nghê Ca.

Đến bây giờ đã hơn mười năm cũng không thể bò ra được.

Ngoài cửa sổ mưa còn chưa tạnh.

Phòng bệnh trong khoa chính hình ban đêm rất yên tĩnh. Nước mưa đập vào cửa kính, tạo ra âm thanh thanh thúy.

“Dung Tự” Suy tư một trận xong, cô gái nhỏ liếm môi, rất nghiêm túc nhìn anh. Sau đó hướng anh đưa ra một bàn tay “Chúng ta về sau ở chung thật tốt đi”

“Nói nhảm cái gì thế?”

Chẳng lẽ trước kia ở chung không tốt sao?

“Không phải. Ý của em là” Nghe Ca suy nghĩ một chút, không xác định trực giác của mình có phải chính xác hay không “Em cảm thấy....Anh đêm nay giống như trở nên ôn nhu. Tính tính đột nhiên trở nên rất tốt. Không âm ỉ, không nháo, cũng không nổi điên”

Dung Tự “....”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi “Anh bình thường hay nổi điên?”

“Không” Nghe Ca nhanh chóng lắc đầu, nhỏ giọng nói “Em...Chính là cảm thấy. Nếu như anh về sau mỗi ngày đều có thể giống như đêm nay. Xã hội này, hẳn là sẽ hài hòa rất nhiều...”

Trên mặt anh biểu lộ âm tình bất định. Trong nội tâm cô không chắc chắn lắm. Giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Dung Tự khoe miệng khê nhúc nhích. Nhẹ nhàng liếc cô một cái.

Sau đó phát ra một tiếng “Xùy”

Nghe Ca “....”

Mỗi ngày đều giống như đêm nay???

Dung Tự tà khí mà cắn cắn hàm răng.

Cô cũng không phải mỗi ngày đều có cơ hội ngã vào trong ngực anh, để anh nhào nặn.

Bất quá....

Ánh mắt anh hơi trầm xuống.

Nhào nặn?

Nghe Ca hoàn toàn không biết anh đang suy nghĩ gì.

Dung Tự đảo mắt nhìn cô chằm chằm. Lát sau khàn giọng hỏi:

“Muốn ở chung thật tốt à?”

Cô nhanh chóng trả lời “Vâng”

Lồng ngực anh khê nhúc nhích, nhàn nhạt nói “Vậy không cố gắng nỗ lực một chút sao được?”

“Cái gì...” Nghe Ca còn chưa kịp phản ứng.

Dư quang trong nháy mắt bị xé rách. Anh bỗng nhiên đứng dậy, không có dấu hiệu nào hướng cô đến gần

Bên ngoài tiếng mưa gió bỗng trở nên dồn dập, từng tiếng mưa gõ mạnh vào cửa sổ.

Khuôn mặt chàng trai gần trong gang tấc. Hô hấp hai người giao hòa. Nghe Ca bị ép ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt anh giống như mắt mèo. Ở trong mắt thay đổi màu sắc liên tục. Từ màu nâu nhạt thành màu nâu sẫm. Rồi biến thành màu tối mà cô không cách nào nghiên cứu được.

Hô hấp anh khàn khàn, theo không khí mà tỏa ra hơi ẩm, ngưng tụ thành một màn sương “Cầu xin anh”

Mưa to lộp bộp rơi xuống. Nghe Ca bị anh vây ở trong góc tường. Đầu cô bắt đầu choáng váng.

Trước kia không phải là chưa từng gần gũi như vậy.
Nhưng là...
Hiện tại anh cái dạng này. Thật giống như....
Trong lòng cô đập mạnh, nghe thấy tiếng sấm sét rơi xuống đất.
—Tựa như anh thực sự vô cùng....muốn hôn cô vậy.

18. Chương 18

Oanh âm âm —

Trên hành lang một mảnh yên tĩnh. Gió mạnh mang theo hơi thở cuối mùa thu. Nước mưa liên tục đập trên cửa sổ. Đến kính cửa cũng có vẻ lung lay sắp đổ.

Nghê Ca sưng sốt vài giây liền lấy lại tinh thần, cúi đầu cười.

“Dung Tự”

“...”

“Anh trừ bỏ bất nạt em còn có thể làm gì?”

Giọng nói của cô vừa nhỏ vừa mềm mại. Trên khuôn mặt tươi cười, đem không khí ái muội vừa rồi đánh tan.

Dung Tự trong lòng vừa có chút mát mát lại cảm thấy thở phào một hơi.

“Bất nạt?” Khóe miệng anh khẽ nhúc nhích, ngồi trở lại.

“Mới trình độ như thế này đã gọi là bất nạt?”

Lúc nói chuyện đồng thời trong đầu anh không chịu không chế thoáng qua một số hình ảnh không hợp với trẻ em.

Lắc lắc đầu nhanh chóng xua đi những hình ảnh đó.

“Nghê Ca? Nghê Ca có đó hay không?” Bác sĩ thò đầu ra, gặp cô đang ngồi trên dây ghế nhựa trên hành lang, vẫy tay nói “Đến đây lấy phim”

“Em ngồi đi” Dung Tự chủ động đứng dậy “Để anh đi lấy”

Nghê Ca nâng tay lên, tính đụng một chút vào ngón tay anh

“Cảm ơn anh”

Dung Tự vẻ mặt khinh thường “Hừ”

Nhưng mà nơi bị cô chạm qua....

Đến khi anh về nhà vẫn còn có chút nóng lên.

Mắt cá chân của Nghê Ca không có gì đáng ngại. Bác sĩ kê cho cô một chút thuốc uống và thuốc bôi bên ngoài. Nhắc nhở cô trở về thì chăm sóc cho cẩn thận.

Dung Tự nghi ngờ “Em sẽ không ngốc đến mức không dùng thuốc đi?”

Nghê Ca đánh bạo dùng ngón út chọc anh. Dù sao chính mình hiện tại một chân cũng khó hoạt động, anh chắc không đành lòng đánh cô

“Em sao có thể ngốc như anh nói được”

Đầu ngón tay út chọc lên trên cánh tay cứng rắn của Dung Tự. Mỗi lần chọc một cái, cơ thể của anh lại muốn tăng lên mười độ.

Lão đại cảm thấy, nếu tiếp tục chọc như vậy, anh khả năng sẽ nóng đến mức tự bốc cháy.

Cho nên sau khi hộ tống Nghê Ca về nhà an toàn. Anh liền về nhà xông vào phòng tắm, hạ nhiệt cho bản thân.

Nhưng mà nửa giờ sau....

Anh ở trong mơ, lại gặp Nghê Ca.

Dung Tự “....”

Cô vẫn mặc bộ trang phục kia, hóa trang thành một khuôn mặt thanh lệ thoát tục hợp với tuổi của cô. Da trắng nõn nà, môi hồng răng trắng. Khác biệt chính là, trong mơ cô là mái tóc dài mềm mượt.

Là lúc ban đầu cô mới trở lại. Trong lúc vô tình anh không điều khiển được chiếc máy bay không người lái nên đâm vào cô. Mái tóc trước khi bị anh làm hỏng – mái tóc dài xinh đẹp mềm mại.

Cô không thay chiếc váy. Giống như trong buổi lễ kỷ niệm bộ quần áo vẫn được mặc trên người. Từng lớp vải lụa mỏng quần bên ngoài thành từng tầng từng tầng. Lại vòng qua bắp đùi anh, chồng chất trên mặt đất.

—Đúng, không sai. Quần quanh đùi của anh.

Bởi vì hiện tại, Nghê Ca ngồi ở trên đùi anh.

Dung Tự “....”

Tư thế hai người vô cùng mờ ám. Cô gắt gao ôm lấy cổ anh. Toàn bộ cơ thể cùng anh dính sát vào không một khe hở.

...Đúng thế.

Không có khe hở.

Dung Tự chưa từng trải qua loại chuyện này. Ở trong mộng thẹn thùng giống như cô gái đang trong mối tình đầu. Lại làm bộ nghiêm túc, một bộ đứng đắn mà đỡ lấy bờ vai của cô, muốn kéo cô ra

“Chúng ta không thể như vậy”

Cô có chút hơi giật thân thể. Dẫn tới anh cũng khẽ run lên. Cả da đầu tê dại, vô ý cắn chặt răng “Chậc...”

“Anh...” Thân thể cô quá mức mềm mại. Dung Tự nghiêng răng nghiêng lợi “Anh là anh trai em”

Nghê Ca mềm nhũn nằm trên bờ vai anh. Động tác cực kỳ có quy luật, lưu lại khí nóng bên tai anh.

“Anh...” Ranh giới đạo đức Dung Tự nhanh hỏng mất “Chúng ta như thế này! Là loạn luân!”

Nghê Ca cuối cùng ngẩng đầu.

Cô hơi thở dốc. Ánh mắt ướt sũng nhìn anh không nhúc nhích. Biết cảm rất vô tội, ngữ khí thật bình tĩnh “Đây không phải là anh mơ sao? Đâu có chuyện gì liên quan tới em?”

Dung Tự giống như bị người ta quăng cho một cái bạt tai. Lập tức từ trong mơ tỉnh lại.

Phút chốc anh mở mắt ra. Nhìn trần nhà. Từng ngậm từng ngậm mà hô hấp.

Đã là nửa đêm. Mưa còn chưa tạnh. Tiếng gió cùng tiếng mưa tranh nhau rơi vào trên kính cửa sổ, phát ra tiếng lộp bộp.

Anh phát giác một lát. Miệng đắng lưỡi khô mà khoác áo đứng dậy đi bật đèn ngủ.

Ánh mắt anh thoáng chệch đi. Liếc mắt liền thấy được bị mình bày thứ kia ở đầu giường. Áo sơ mi Nghê Ca đã mặc.

....Đột nhiên cảm thấy càng ngày càng nóng hơn.

Dung Tự liếm môi. Đứng dậy rót cho mình một ly nước. Sau đó lấy một tư thế cực kỳ thất bại mà ngồi vào trước bàn học.

“Mình xin nhận tội...Mình sai rồi”

“Mình thật sự không biết. Vì sao lại đối với cô ấy lại có loại ý tưởng kỳ quái này” Lão đại hai khuỷu tay chống ở trên đầu gối. Ngón tay lùa vào mái tóc ngắn, giống như một con sư tử thất bại. Một bộ dáng đối với chính mình vô cùng thất vọng “Mình thề, mình thật sự luôn coi cô ấy là em gái” (really?? =))))

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Lão đại khổ sở cực kỳ. Không thể chấp nhận được sự thật này. Nửa ngày mới khổ sở ngẩng đầu

“Chẳng lẽ mình cùng Tống Hựu Xuyên giống nhau. Chưa tiến hóa hoàn toàn, là một kẻ cầm thú sao?”

Nhóm mô hình máy bay trên giá sách “.....”

“Không đúng” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, anh nhanh chóng lại tự hỏi tự đáp “Mình không làm qua chuyện cầm thú như Tống Hựu Xuyên. Mình là một người chính trực. Cô ấy kêu mình là anh trai nhiều năm như vậy. Mình quan tâm cô ấy cũng là điều cần làm”

Nhóm máy bay trên giá sách “....”

Mô hình máy bay đầy ngăn tủ tại thời khắc này hóa hình, đồng tình mà nhìn xuống vẻ mặt Dung Tự đang xoắn xuýt thống khổ.

“Về phần giấc mơ kia...” Anh liếm liếm môi. Trong lòng lặp đi lặp lại nhưng vẫn là không qua được.

Năm phút sau, lão đại đứng ở trước một đám mô hình nhìn chăm chú. Một lát lại hết sức chăm chú từ phòng chứa đồ bên trong ra lời một cuốn chưa từng nhìn qua một lần: “Mộng phân tích”. Sau đó bắt đầu từng câu từng chữ mà nghiên cứu.

Mà trong lúc anh đang nước sôi lửa bỏng hoài nghi về cuộc đời thì Nghê Ca đầu kia mười phần lộ ra gió êm sóng lặng.

Cuộc thi văn học trẻ vòng bán kết sắp bắt đầu. Thầy Tôn giống như qua mỗi năm đều giống nhau. Hùng hùng hổ hổ mà thu xếp sân huấn luyện thi đấu. Sáng sớm đã đem đại diện môn Ngữ văn triệu tập bên cạnh mình.

“Buổi chiều có cuộc tọa đàm thi đua giáo viên thầy phải đi qua. Thầy ở bên khoa văn này muốn tổ chức cuộc họp cũng không được. Em mang theo bạn của em...Gọi cái gì...cái gì viện đó tới. Hai em cùng đi tiếp giáo viên một chút?”

Nghê Ca ngoan ngoãn đáp ứng “Vâng”

“Còn có. Thầy nơi này hiện tại bận nhiều chuyện nên không đi được. Em giúp thầy một chút” Thầy Tôn vừa nói vừa mở ngăn kéo rút ra một tập tài liệu “Em đi lên trên giúp thầy đưa một chút bài kiểm tra. Bên trái một xấp đưa cho Lê Tịnh Sơ, bảo em ấy trước cầm cái này. Không cần nóng vội phát ra. Bên phải một xấp thì bảo em ấy phát ra. Cuối tiết học thầy sẽ đi qua chữa bài”

Nghê Ca mỉm cười đáp “Được ạ”

Thầy Tôn người đã gần trung niên. Chỉ có một đứa con trai. Bình thường đều giống như một con khỉ con. Không thể so sánh với cô gái nhỏ nhu thuận đáng yêu được.

Bởi vậy nên khi trước mặt ông là một cô gái nghe lời hiểu chuyện, lại còn vô cùng xinh xắn dễ thương. Ông hận không thể đem những lời hay ý đẹp trên thế giới mà đặt trên người cô.

“Nghê Ca à”

“Dạ?”

“Em thành tích học tốt như vậy. Lại còn đẹp mắt, tính tình cũng rất tốt. Nhớ chăm chỉ học tập. Đừng yêu sớm” Thầy Tôn nói lời thăm thía “Đường tương lai của em còn dài, sự nghiệp khẳng định cũng sẽ rất

lớn. Hiện tại bên cạnh em có những nam sinh như thế này. Về sau không thể so sánh được. Đừng bị những mảnh khốc của những tiểu nam sinh này lừa gạt”

Nghê Ca sửng sốt một chút. Không hiểu lắm vì sao ông lại đột nhiên nói về đề tài này.

Nhưng cô vẫn gật đầu đáp ứng nói “Vâng”

Ra khỏi văn phòng, cô khập khiễng hướng trên lầu đi lên.

Bác sĩ kê thuốc rất có hiệu quả. Qua một đêm Nghê Ca cảm thấy cơn đau ở mắt cá chân giảm đi rất nhiều. Nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Đi chưa được mấy bước liền có một nam sinh đi ngang qua chủ động tới dìu cô. Mặc đồng phục lớp mười hai, có chút ngượng ngùng nói:

“Bạn học, mình giúp cậu đi”

Nghê Ca tổng cộng chỉ mang hai chồng giấy thật mỏng, không hề thấy nặng.

Cô có chút thụ sủng nhược kinh

“Cảm ơn bạn. Nhưng mình không sao, mình có thể tự mang được”

“Vậy mình đỡ bạn đi lên trên nhé” Nam sinh chân tình mà thực lòng

“Chân bạn có phải bị thương không?”

“Ồ..mình không sao. Không nghiêm trọng. Không có ảnh hưởng gì” Nghê Ca có chút không được tự nhiên.

Cô không thích người xa lạ chạm vào mình. Cô không hiểu làm thế nào mới qua một đêm làm thế nào mà những người qua đường lại đột nhiên đối với cô nhiệt tình như vậy “Cảm ơn cậu nhưng mà không cần đâu”

Đã nói đến như thế này, nam sinh cũng không cưỡng cầu nữa.

Cậu ta đành phải cùng cô bảo trì một khoảng cách, sóng vai đi bên người cô.

Giữa giờ trên hành lang người đến người đi. Bất chợt có vài người quay đầu nhìn qua. Nghê Ca không nghĩ nhiều. Thời đại này, nam sinh nữ sinh sóng vai đi cùng nhau luôn khiến người ta chú ý.

Nhưng mà đi không được vài bước, nam sinh nhịn không được hỏi

“Bạn là Nghê Ca?”

Nghê Ca hơi giật mình “Đúng vậy”

“Bạn tối hôm qua cái đó...” Nam sinh có chút co quắp gãi đầu “múa nhìn rất đẹp”

“A, bạn nói cái này à” Nghê Ca vừa nghe liền nở nụ cười, vô cùng thành thật nói “Dì của mình múa còn đẹp hơn mình nhiều. Chờ sang năm vũ đoàn của cô ấy diễn trên toàn quốc, bạn cũng có thể xem đó”

Nam sinh còn muốn nói cái gì nữa, hai người đã dừng lại ở cửa lớp mười hai ban một.

Nghê Ca vừa muốn đi vào lại bị cậu ta gọi lại

“Chuyện kia, bạn...”

“Sao vậy?”

“...Thôi. Không có gì” Nam sinh muốn nói lại thôi.

Sau đó liền khỏ sở xoay người rời đi.

Nghê Ca “....”

Hôm nay trong trường học xảy ra chuyện gì?? Thế nào mà mọi người đều kỳ quái??

Cô không nghĩ nhiều xoay người tiến vào lớp ban một. Chân còn chưa vượt qua cửa chợt nghe thấy một trận âm thanh xuyên qua màng nhĩ mà đâm tới:

“Mẹ nó. Dung Tự sáng hôm nay đều không đi học? Cậu ta nếu đi học mới không bình thường đó. Ngày hôm qua lễ kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc tôi quay lại hội trường lấy cái đồ vật. Các cậu đoán tôi đã trông thấy cái gì nào?” Một nam sinh vốc dang cao ráo đứng phô trương trên ghế tựa. Lấy một loại tư thế như đang tuyên truyền giảng giải, hô bằng chất giọng cực lớn “Là anh Tự đó. Cậu ta cởi áo đem hoa khô mới của trường chúng ta ôm vào trong ngực!!”

Xung quanh quần chúng vây quanh. Không có một người tin chuyện ma quỷ của cậu ta:

“Không có khả năng. Dung Tự căn bản không hề thích con gái! Trong mắt cậu ta chỉ có mô hình máy bay của cậu ta thôi!”

“Cậu nằm mơ đi! Cậu mẹ nó đều học cùng Dung Tự ba năm. Trong trường học này trừ bỏ Tống Hựu Xuyên ra. Cậu bắt gặp nữ sinh nào có thể vào trong mắt cậu ấy!”

“Đúng vậy. Dung Tự cậu ta bình thường chính là như vậy...Mà khoan đã, chờ một chút —” Tống Hựu Xuyên giờ mới phản ứng lại “Con mẹ nó tôi như thế nào mà lại là con gái!”

.....

Một mảnh lung tung rối loạn đang thảo luận ầm ĩ bên trong. Người chứng kiến thấy không ai tin mình liền đập bàn thét lên

“Là thật đó! Tôi dùng mạng sống của mình ra cam đoan! Tôi còn nghe thấy Nghê Ca đang khóc. Một bên vừa khóc một bên vừa kêu đau!”

Không khí trầm mặc ba giây.

Sau đó bộc phát ra một trận thét chói tai:

“A a a! Mau quay lại hiện trường! Cậu tối qua mẹ nó thế nào đi xem mà không gọi tôi chứ! Loại chuyện này không thành đàn kết đội còn gọi cái gì là lạc thú nữa!”

“Mẹ kiếp! Tôi đã thấy cây vạn tuế ra hoa cũng còn chưa thấy qua Dung Tự yêu đương đâu. Lão đại không hổ là lão đại. Vừa đến liền kích thích như vậy!”

“Không phải chứ?? Cô gái kia đêm qua vừa được diễn đàn đánh giá là hoa khôi mới của trường. Hôm nay cậu liền nói cho bọn tôi biết người ta đã có chủ??? Lão đại xuống tay cũng mẹ nó quá nhanh đi?”

“Nếu phải người ta là lão đại, tốc độ này, chuyện cầm thú này không phải là người bình thường đều có thể làm được đâu. Tôi hỏi cậu một chút. Nếu là cậu. Cậu dám ở trước công chúng sao? Cậu dám vào ban đêm, ngay tại bên trong hội trường sao? Còn không thèm đóng cửa?”

.....

Trong tiếng hét thất thanh sắp lật cả trần nhà. Nghê Ca đứng tại chỗ, chân tay luống cuống.

Cô dè dặt cẩn trọng bỏ bài thi xuống, tính toán trước chạy trốn.

Nhưng mà giây tiếp theo —

“Nói chuyện gì mà náo nhiệt như vậy?”

Một giọng nam réo rất phá vỡ cuộc thảo luận ồn ào. Dung Tự một vai vác cặp sách, lười nhác ôm một cuốn sách thật dày. Một bên ngáp vừa đi vừa tiến đến gần “Đến đây. Lớn tiếng mà nói. Tôi cũng muốn nghe chuyện này một chút”

Nam sinh cột điện đứng trên ghế tựa nhìn anh một giây tiến vào liền bắt đầu sợ, nói chuyện đều lắp bắp “Tôi...không phải. Anh Tự à, tôi không phải là...”

“Đến đây” Dung Tự ngữ khí rất ôn hòa “Không sao đâu”

“Tôi thật không...”

“Bạn không nghe thấy tôi nói?” Một giây sau, ngữ khí của Dung Tự đột nhiên tăng thêm. Một tay lấy quyển sách thật dày đập tới trên bàn. Cạch một tiếng vang thật lớn. Cả phòng trong nháy mắt im lặng như tờ.

Anh mặt không biểu cảm quay đầu. Giọng nói mang theo một chút ngoạn ý, từng chữ nói ra:

“Lại lớn tiếng nói một lần. Để, tôi, cũng, nghe, chuyện, này, một, chút”

19. Chương 19

Rạng sáng hôm nay Dung Tự ba giờ rưỡi tỉnh lại, ngồi ở bàn học đọc cuốn “Mộng phân tích” đến tận hừng đông cũng không dám đi ngủ trở lại.

Anh sợ lại mơ thấy Nghe Ca.

Dù chỉ là giấc mơ nhưng anh vẫn hi vọng mình là người chứ không phải cảm thú.

Nhưng sáng hôm nay vừa bước vào cửa lớp đã nhìn thấy một đám người ở bên trong đang cao hứng bùng bùng mà thảo luận chuyện ngày hôm qua.

Mà cô gái nhỏ của anh thì hai tay ôm hai xấp bài kiểm tra mờ mịt đứng ở cửa. Vẻ mặt xấu hổ không biết nên tiến vào hay lui ra.

Cả đêm đọng lại một ngọn núi lửa, tại đây một giây liền phun trào ra, ầm ầm mà bùng nổ:

“Bạn có phải rất rảnh hay không? Hả?”

Dung Tự ngữ khí rất nặng. Nam sinh kia bị mắng đến mức không dám lên tiếng. Ở trong lòng cầu xin lão đại tha mạng.

“Cách thi đại học còn có mấy ngày? Bạn bây giờ thi được bao nhiêu điểm? Cách điểm đậu tốt nghiệp gần lắm phải không?” Dung Tự trầm giọng cười lạnh một tiếng “Không làm đề, không học tập. Chỉ số IQ toàn dùng để nghe nhầm đồn bậy sao? Bạn mẹ nó tận mắt nhìn thấy hay sao mà dám truyền bậy? Còn trẻ tuổi sao trong đầu lại nhiều chỗ đen tối như vậy. Sắc phế liệu sao?”

Cột điện “...”

Dung Tự sống lưng thẳng tắp, lông mày hơi tụ lại, rống

“Nói chuyện!”

Đằng sau cánh cửa hoàn toàn tĩnh mịch.

Nghe Ca đứng bên ngoài cánh cửa đã nhìn thấy.

Trước ngày hôm nay, cô chưa từng thấy Dung Tự hung dữ với người khác.

Dung gia cũng là nhiều thế hệ võ tướng. Anh mắng người phá lệ có khí thế làm cô nhớ tới phụ thân đại nhân của mình khi huấn luyện tân binh cũng có cảnh tượng như vậy.

So sánh như vậy cô đột nhiên cảm thấy...

Anh đối với cô rất tốt, còn giống như rất ôn nhu đi?

“Thật xin lỗi...” Nửa ngày cột điện mới ngập ngừng nói được một câu “Tôi quả thực...quả thực không tận mắt nhìn thấy...”

Quần chúng đang ăn dưa phát ra một trận hư thanh.

Dung Tự cũng không thèm nhìn cậu ta. Chỉ thẳng ra cửa, lạnh giọng nói:

“Đi xin lỗi”

Một đám người lập tức quay đầu, mới nhìn thấy rõ ở cửa phòng đứng đó là một cô gái nhỏ.

Cũng không biết đã đứng ở đó bao lâu.

Nghê Ca thấy bọn họ đột nhiên nhìn sang, lập tức phát hoảng.

Cột điện cũng rất hào phóng, sải bước đi tới

“Thật xin lỗi! Đàn em, tôi không nên tung tin đồn nhảm!”

Nghê Ca còn đang đắm chìm vừa rồi Dung Tự hung dữ nói chuyện, vẫn chưa khôi phục lại tinh thần “Không.....không sao đâu”

Cô vốn là đến để đưa bài kiểm tra. Kết quả lại ở chỗ này xem lâu như vậy.

Có chút ngại ngùng.

Bỏ bài thi xuống. Cô từ trước cửa lui ra ngoài, dự định rời đi.

Cúi đầu đi đến trước cửa lại bị một người chặn lại.

Nghê Ca biết là ai. Bên tai đột nhiên đỏ lên

“Dung Tự”

“Ừm” Dung Tự khẽ lên tiếng, rũ mắt nhìn cô “Mất hứng?”

“Không” Nghê Ca thản nhiên “Em chính là...không biết vì sao bọn học lại muốn nói như vậy”

Dung Tự nhẹ nhàng thở ra “Bọn họ lớp mười hai được rảnh nên phát hoảng. Bài tập còn thiếu. Anh gọi giáo viên cho làm bài tập nhiều hơn thì tốt rồi”

“Vây” Nghê Ca suy nghĩ một chút “Vây anh nói với bọn họ rõ ràng đi. Ngày hôm qua chúng ta...chúng ta...không...”

Cô khó mà mở miệng nói được.

“Không có việc gì. Em trở về trước đi” Dung Tự nhẹ giọng “Anh sẽ giải thích”

Cô gật gật đầu, tính toán đi.

Lúc chuẩn bị đi qua cánh cửa lại bị gọi lại

“Nghê Ca”

Giọng nói của anh rất nhẹ. Nghê Ca dừng bước lại

“Giống như em ngày hôm qua nói vậy...” Anh dừng một chút, có chút kỳ quái, nhẹ giọng nói “Chúng ta về sau... ở chung thật tốt đi”

Tiến Nghê Ca xong thì chuông vào học liên vang lên.

Trong một đám quần chúng ăn dưa đang giữ im lặng nhìn trộm về phía anh. Dung Tự mặt không đổi sắc đi vào phòng học về chỗ ngồi của mình.

Mở ra quyển sách thật dày kia.

Tên trộm gà Tổng Hựu Xuyên lại gần, nhỏ giọng hỏi

”Anh Tự. Tôi thay mặt quần chúng nhân dân đang tò mò ngoài kia hỏi một câu. Thật sự đúng là cậu thích Nghê Ca, không sai đi?”

“Đừng nói bậy”

“Tôi dựa vào. Không thích mà cậu còn sinh khí lớn như vậy?” Tổng Hựu Xuyên căn bản không tin, lẩm bầm bầm “Cậu không phải từ bảy năm trước nói muốn tích đức làm việc thiện, thề tu thân dưỡng tính không nổi giận sao?”

Dung Tự không nói chuyện, môi mím lại thành một đường thẳng.

Thấy anh im lặng. Tống Hựu Xuyên chưa từ bỏ ý định, thò đầu ra nhìn

“Lão đại, cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Dung Tự không nói một lời mà đưa cái bìa quyển sách cho cậu ta nhìn. Mặt trên có bốn chữ to “Mộng phân tích”

“Sao đột nhiên lại bắt đầu xem cái này? Cuốn này tôi cũng xem qua rồi” Tống Hựu Xuyên háng giọng, học theo ngữ khí của lão nhân gia, vui buồn thất thường mà thuật lại “Freud nói, ý thức của con người chia làm hai bộ phận, là ý thức cùng tiềm thức. Ý thức thì con người có thể cảm giác được. Còn tiềm thức thì mọi người không thể nhận thức hoặc có nhận thức nhưng lại không đến được bộ phận nào đó. Cho nên chúng ta thường rất khó hiểu được ý nghĩ chân thực của mình – mà giấc mơ, vừa vặn chính là cầu nối thông giữa ý thức cùng tiềm thức lại với nhau”

Dung Tự tuy không nhìn đến Tống Hựu Xuyên. Nhưng xác thực anh vô cùng tò mò đến sau như thế nào.

Vì thế anh lặng yên không tiếng động mà nghe Tống Hựu Xuyên tiếp tục nói.

“Cho nên Freud mới có câu danh ngôn như thế này. Tên là “Giấc mơ chính là thỏa mãn dục vọng“. Mọi người có nguyện vọng vô cùng mãnh liệt, nhưng lại không thể thực hiện được trong hiện thực. Liền gửi gắm vào trong giấc mơ”

Dung Tự “....”

Cho nên anh mộng xuân. Mơ là bởi vì anh muốn Nghê Ca, nhưng ở trong hiện thực lại không thực hiện được???

Dung Tự mỉm cười.

Điều này không có khả năng.

“Nhưng mà còn có một thứ, ở giữa ý thức và tiềm thức của con người. Gọi là cơ chế tự bảo vệ của bản thân. Có thể giúp cậu che giấu những điều cậu không muốn đối mặt hoặc không muốn thừa nhận. Nhưng mà nó lại quả thực tồn tại trong ý tưởng của cậu — thường được gọi là, lừa mình dối người”

“....”

Dung Tự cảm giác có một mũi tên “vèo” một tiếng cắm vào trên đầu gối anh.

Làm anh quỳ xuống không đứng dậy nổi.

“Cái cơ chế bảo vệ này thực sự rất thần kỳ. Nó có thể lừa gạt ý thức. Làm cậu không nghĩ đến ý nghĩ chân thật của mình. Aiz, nói vậy có khả năng là có chút trừu tượng. Vậy chúng ta làm cái ví dụ đi” Tống Hựu Xuyên dẫn dắt từng bước, bắt đầu câu chuyện cá Dung Tự “Cậu cho là cậu không thích người ta. Nhưng kỳ thực tiềm thức của cậu so với con ngựa hoang còn chạy nhanh hơn. Dưới loại tình huống này, nửa đêm cậu đều có thể mơ thấy: Cậu với cô ấy cùng nhau hẹn hò, xem phim, hôn môi, còn có....quá trình đó. Ôi, cậu đánh tôi làm gì? Còn đánh tiếp. Đây là Freud nói. Cũng không phải là tôi nói. Cậu kích động cái gì chứ!”

Dung Tự nghe cậu ta nói xong. Nhất thời tâm như tro tàn.

Anh không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào quyển sách thật dày kia. Không nói một lời, bắt đầu suy nghĩ về cuộc đời.

Tống Hựu Xuyên nhìn thấy anh giống như bị trúng tà. Liếc mắt nhìn cái xem thường. Quay trở lại tiếp tục ghi chép.

Một giây sau, nghe thấy tiếng “Xoẹt” một tiếng.

Tống Hựu Xuyên “....”

Anh quay người lại nhìn.

Thấy Dung Tự mặt không biểu cảm đang chậm rãi từng từ từng từ trong cuốn “Mộng phân tích” xé ra.

Tống Hựu Xuyên “....”

Âm thanh xoẹt xoẹt không dứt bên tai. Nửa ngày, lão đại mới chậm rì rì mà mở miệng

“Freud? Ha?”

“.....??”

“Phân tích tinh thần? Ha”

“...?”

“Đều là cái rắm”

“....”

Hôm qua trời mưa vẫn còn dư âm đến ngày hôm nay. Bầu trời bị mây che lấp. Trong phòng học mở đèn sáng trưng.

Xé sách xong. Dung Tự quyết định tĩnh tâm lại. Bắt đầu nghiêm túc nghe giảng bài.

Nhưng mà không nghe được hai phút, liền như ngồi trên gai. Khó chịu nhúu mày lại “Xuyên tử”

“Hả?” Tống Hựu Xuyên cảm thấy người anh em của cậu thật là mẹ nó quá phiền. Suốt ngày cùng cô gái nhỏ giống như lằng nhằng. Cần quyết đoán lại không thể quyết đoán, không thể dứt khoát một chút cho thiên hạ mừng.

Dung Tự hỏi “Cậu có thấy nóng không?”

“....”

Tống Hựu Xuyên khó tin mà ngẩng đầu.

“Trong lớp mở điều hòa à?” Dung Tự một bên lẩm bẩm, một bên cau mày nói rộng cổ áo “Nóng chết mất”

Tống Hựu Xuyên hoàn toàn tan vỡ, cúi đầu nhìn di động.

Dự báo thời tiết đề mấy chữ đỏ thẫm, vô cùng bắt mắt viết:

Hôm nay luồng khí lạnh trong vòng ba mươi năm sẽ xuôi theo hướng nam tới đây. Bắc Kinh chính thức bắt đầu bước vào mùa đông. Ngày hôm nay sẽ có nhiệt độ thấp nhất trong tháng! Mong mọi người hãy mặc đồ thật ấm!

Tống Hựu Xuyên “....”

Sợ rằng cậu không phải là mất trí đi.

“Không được rồi” Dung Tự càng nói càng thêm miệng khô lưỡi khô “Cậu đi nói với bọn họ một chút. Dem điều hòa hạ xuống đi”

“....Không có mở điều hòa. Hơn nửa tất cả cửa sổ đều đang mở?”

“Phải không?” Dung Tự kinh ngạc cực kỳ “Vậy cậu có thấy nóng không?”

Tống Hựu Xuyên “....”

Tống Hựu Xuyên ở trong gió lạnh run rẩy, dối trá mà nói

“...Nóng. Tôi cũng thấy nóng”

Ở đây giống như là đang ở trong địa ngục vậy. Làm người ta khó nhịn. Bức thiết nghĩ muốn được giải tỏa sự khô nóng bên trong tuổi dậy thì.

Dung Tự trong đầu giống như có một cái máy lặp lại. Ở trong đó tuần hoàn lặp đi lặp lại một vấn đề

- —mày có phải thích Nghe Ca hay không?

- —Thừa nhận đi, mày thích Nghe Ca.

“Hắt xì!”

Nghê Ca hôm nay đã hắt xì đến cái thứ tư.

“Áo lông cậu thật sự không tìm về sao?” Mạnh Viện nghe cô hắt xì, có điểm đau lòng “Cái áo kia nhìn có vẻ rất đắt. Cậu không thử tìm lại xem?”

“Mình chưa tìm. Chờ ngày mai đi” Thật sự thì cô không thiếu một cái áo kia... Nhưng Nghê Ca không nói ra. Mũi của cô có chút không thông khí. Cô xoay người tới tìm trong chiếc balo một ít giấy lau “Mình ngày mai đi theo dõi thử xem”

“Cũng không biết là ai. Làm ra chuyện này cũng quá thiếu đạo đức rồi...”

Mạnh Viện nhỏ giọng lầm bầm. Nghê Ca cười cười. Vừa định mở miệng thì khăn giấy và thỏi son trong balo bị rơi ra, “Ba” một tiếng rơi trên mặt đất. Thỏi son nhanh chóng lăn đi khá xa.

Sau đó dừng lại ở bên chân một người.

Cô đuổi theo hai bước. Đối phương trước khi cô tới một bước liền khom người nhặt lên

“Của em này”

Nghê Ca thân mình hơi ngừng lại. Nghe đối phương cười nói

“Chúng ta lại gặp nhau rồi. Nghê Ca”

Cô lập tức nhớ tới. Sáng hôm nay cô vừa mới gặp nam sinh này.

Lớp mười hai, đeo kính, khen cô múa đẹp mắt, những thứ khác....Không nhớ.

Nghê Ca cầm lấy “Cảm ơn anh”

Sau đó liền xoay người định rời đi.

“Này, Nghê Ca!” Đàn anh mắt kính lập tức đuổi theo, cùng hai cô gái đồng hành “Các em định đi đâu?”

“Đi tới chỗ phòng giáo vụ lấy chút đồ” Mạnh Viện mỉm cười nhanh chóng nói “Đàn anh sẽ không nói là anh cũng tiện đường đi?”

Một câu nói này liền phá hỏng lời nói kế tiếp của cậu ta.

Nam sinh kia có chút xấu hổ, chỉ có thể nói

“Không. Anh không đi chỗ phòng giáo vụ”

Nghê Ca lập tức tiếp lời

“Vậy hẹn gặp lại đàn anh”

“Anh...” Vừa nghĩ tới lần này tách ra khả năng sẽ không còn cơ hội. Đàn anh mắt kính cắn chặt răng, giữ chặt cô, nói

“Nghê Ca, anh thích em!”

Nghê Ca sửng sốt.

Nơi mà bọn họ hiện tại đang đứng là hành lang nối giữa dãy phòng học và khu nhà hành chính. Lượng người đi qua không nhiều cho nên xung quanh giờ không có người khác.

Nhưng cô đột ngột bị người ta tỏ tình như vậy. Vẫn cứ cảm thấy mười phần khiếp sợ.

“Anh...Từ thời điểm ngày lễ kỷ niệm thành lập trường. Lần đầu tiên nhìn thấy em, liền...” Đàn anh mắt kính bên tai đỏ lên, lắp ba lắp bắp “Liền cảm thấy em rất xinh đẹp...”

Nghê Ca không nói chuyện.

“Anh...anh cảm thấy...đây chính là trong truyền thuyết hay nói. Chính là nhất kiến chung tình...” Đàn anh mắt kính có chút ngưng ngừng “Cho nên em có thể...có thể tiếp nhận tâm ý của anh không?”

May mắn hiện tại xung quang không có người khác nhìn thấy.

- -Nghê Ca không nhận được nghĩ.

Như vậy cho dù cự tuyệt cũng sẽ không làm anh ta quá tổn thương đến lòng tự trọng.

“Em...”

Cô cẩn thận suy xét một chút. Đang định mở miệng.

“Cô ấy không thể tiếp nhận.”

Đột nhiên chen vào. Một giọng nam lạnh lùng, giọng nói trầm thấp, ngữ khí cứng ngắc, không thể nghe ra cảm xúc.

Ba người đều sửng sốt. Sau đó quay đầu nhìn.

Dung Tự đang ở cầu thang đi xuống. Sắc mặt tối tăm. Chiếc áo màu đen được khoác bên ngoài đồng phục. Đối diện mà vọt tới một cỗ khí tức giông như đại ca xã hội đen.

Lão đại đi đến trước mặt, ngữ khí nghiêm túc

“Cô ấy không thể yêu sớm”

“Nhưng mà...” Nam sinh mắt kính còn chưa nói xong.

“Còn có”

Dung Tự đánh gãy lời cậu ta. Đi qua một cách tự nhiên, đem tay Nghê Ca từ trong tay người kia lôi ra ngoài, tiến vào lòng bàn tay mình

“Về sau đừng mẹ nó tùy tiện mà đụng vào tay của người khác”

Edit: Vậy người nào vừa đụng vậy =))))

Nghê Ca bị Dung Tự nắm. Có chút choáng váng.

Cô thật sự đặc biệt thích được anh nắm tay. Bởi vì mùa đông nắm như thế. Siêu cấp ấm áp.

Nhưng cô một mực không dám nói.

“Sao lại đi tới phòng giáo vụ?” Dung Tự trong lòng khẩn trương đến phát hỏa. Nhưng trên mặt vẫn ra vẻ trấn tĩnh, làm như không có việc gì mà nắm tay cô vuốt ve không thả “Lớp các em sao nhiều chuyện như vậy?”

“Không phải” Nghê Ca giải thích “Thầy Tôn hôm nay buổi chiều phải họp, Bảo chúng em đi tiếp đón giáo viên giảng dạy cho cuộc thi. Sợ bọn em không nhận ra người, liền bảo bọn em thời điểm đi qua bên phòng giáo vụ thì tiện đường lấy một phần ảnh chụp cùng tư liệu xem qua một chút”

“Hừ” Dung Tự hừ nhẹ “Cũng chỉ là đến một người lại khiến cho nhiều người phiền toái như vậy”

Anh đi theo bọn cô đến chỗ phòng giáo vụ.

“Đi thôi” Toàn bộ động tác của Dung Tự giống như là nước chảy mây trôi một mạch mà thành, làm như không có chút nào không tự nhiên “Anh ở chỗ này đợi bọn em”

Nghê Ca gật đầu.

Sau đó...

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Mười phút trôi qua.

Cô vẫn còn chưa đi ra.

Dung Tự “.....”

Kỳ lạ, chỉ xem một chút giấy tờ thôi, lại lâu như vậy?

Anh nghĩ muốn đi vào tìm một chút. Cuối cùng vừa đi tới cửa liền nghe thấy tiếng nói chuyện bị đè thấp

“Không phải...Nghê Ca. Giáo viên này căn bản không phải là trọng điểm được không? Mình muốn biết là, cậu vì sao nhìn đến tên của cô ấy lại đột nhiên không muốn đi? Mình muốn biết chính là cậu đó!”

“Mình...” Nghê Ca không biết nên giải thích thế nào “Chuyện này nói ra, thật sự là quá dài...”

Dung Tự quyết định thật nhanh. Đẩy cửa đi vào

“Làm sao vậy?”

“Học trưởng” Mạnh Viện có chút hoang mang “Nghê Nghê nhìn đến tư liệu của giáo viên. Đột nhiên nói với em là cô ấy không muốn đi đón giáo viên kia. Cuộc thi văn học trẻ cũng muốn rút lui. Nói em phải giúp liên hệ với người khác...Hơn nữa em hỏi tới hỏi lui, cô ấy cũng không nói lý do”

“Để anh xem” Dung Tự cầm trong tay cô rút ra tư liệu trên giấy.

Vừa nhìn liền vui vẻ “Ồ, người quen cũ nha”

Nghê Ca cúi đầu, một câu cũng đều không nói. Giống như một con mèo bị ướm nhẹp.

Cô cũng cảm thấy không nên như vậy. Nhưng cô thật sự không muốn gặp lại giáo viên tiểu học của mình. Chính là vừa nhìn đến tên liền sinh ra tâm lý phản cảm.

Cho nên cô vẫn không nhúc nhích.

Chờ đến Dung Tự dùng hết ngữ khí của người ba mà mắng cô tùy hứng.

Nhưng mà một giây sau, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến áp lực rất nhỏ.

Nghê Ca sững sốt.

Dung Tự chỉ tính vỗ vỗ đầu cô, ngữ khí lười biếng nói

“Lần này chính là cô ta tự mình đụng vào. Vậy chúng ta cũng liền không cần khách khí”

Anh cảm thấy chỉ là một giáo viên mà thôi. Căn bản không đủ gây sợ hãi. Anh cùng cô đều trưởng thành rồi. Không nên lại bị người không liên quan ràng buộc đến.

Nghê Ca còn chưa lấy lại tinh thần.

Lại nghe anh hạ thấp giọng nói

“Nhưng mà em phải đáp ứng anh. Không được yêu sớm”

Nghê Ca buông thông đôi mắt. Mi mắt ở trên mặt đánh ra bóng ma nho nhỏ, biểu lộ có chút xoắn xuýt. Vẫn chưa đáp lại một câu.

Trong phòng tĩnh lặng hai giây. Trong lòng Dung Tự lộp bộp một tiếng.

Anh đột nhiên luống cuống, nắm chặt bờ vai của cô. Giọng nói cũng không tự giác mà trầm xuống:

“Em có nghe thấy anh nói không?”

##Hôm nay m hơi mệt nên tối m sẽ up thêm chương nhé:(

20. Chương 20

Nghê Ca bị dọa đến giật mình một cái. Lông cừu nhỏ theo đó mà run lên.

“Nghe thấy được”

Sau đó liền có chút...không vui.

Chính cô cũng không nói rõ được là vì cái gì. Thời điểm anh nói cô không được yêu sớm. Cô rất muốn phản bác lại.

Dung Tự trong lòng sinh ra một chút bất đắc dĩ, lại nhanh chóng sờ đầu cô gái ngốc, hạ giọng “Anh không có mắng em”

Giọng nói của anh thật nhỏ. Đại khái là không muốn Mạnh Viện nghe thấy được. Lại áp ở bên tai cô mang theo một chút gợi cảm quyến rũ.

Nghê Ca hơi giật mình.

...Tâm trạng thế nhưng ma xui quỷ khiến lại trở nên rất tốt.

Ba người cùng đi ra tòa nhà hành chính, hướng đến cửa trường mà đi tới.

Thấy Dung Tự giống như vật trang trí đi theo đến, Mạnh Viện không thể tránh được cảm giác tò mò

“Cái người giáo viên kia rốt cuộc là thần thánh đến mức nào? Lại khiến cho hai người từng người đều giống như lâm vào đại dịch vậy”

Nghê Ca “Aiz” một tiếng, giọng nói có chút buồn bã

“Chuyện này muốn nói cũng phải từ rất lâu rồi”

Lê Tịnh Sơ lúc trước nói không sai. Nghê Ca học tiểu học hai năm quả thật là ở trường tiểu học Nhất Trung. Khi đó chủ nhiệm của cô họ Lữ. Tên đầy đủ là Lữ Vân. Cũng là giáo viên ngữ văn của cô.

Nghê Ca vừa mới vào học, Lữ Vân đã có rất nhiều danh hiệu. Cô ta ngữ văn dạy rất tốt. Mang lớp mỗi năm đều là đạt mười tốt. Điểm thi trung bình trong mỗi kỳ thi chính là cao nhất trong tất cả các lớp. Cô ta được công nhận là giáo viên xuất sắc.

Cho nên ban đầu lúc chia lớp, ba Nghê nói

“Nghê Nghê được phân đến lớp của một giáo viên rất tốt”

Tiểu Nghê Ca ngay từ đầu cũng cho rằng như vậy.

Lữ Vân tuổi tác không tính là lớn. Vừa mới kết hôn, đại khái làm chủ nhiệm là do duyên cớ. Khác với các giáo viên khác thì cô ta trông có vẻ hơi nghiêm khắc một chút. Nghê Ca đã từng gặp qua bạn học khác lớp đi hỏi cô ta một vài vấn đề thì bị cô ta nghiêm mặt nói lại

“Em đến cái này cũng không biết? Tôi đến lớp đã nói qua rất nhiều lần, chính em tự nhớ lại đi!”

Cho nên tiểu Nghê Ca cũng chưa từng hỏi cô ta vấn đề nào.

Liền như vậy mà bình an vô sự nửa tháng, rất nhanh đến ngày nhà giáo.

Nghê Ca bảy tuổi cảm thấy ngày này có chút kỳ diệu. Gì mà thầy cô là vĩ đại, thầy cô giáo dục người, thầy cô là ngọn nến, thầy cô là ngọn đèn sáng.

- -trên sách đều nói như vậy.

Cho nên cô đều đối với thầy cô từng môn đều chuẩn bị một tấm thiệp chúc mừng. Tấm thiệp này là do cô cùng với ba mình đi vào trong tiệm sách mà chọn lựa. Mỗi một tấm thì bìa được ép bằng một màng nilon mỏng để ép một đóa hoa vĩnh sinh rất nhỏ. Cô cảm thấy các thầy cô sẽ thích.

Khi tiểu Nghê Ca đi đưa thiệp chúc mừng. Lữ Vân đang chữa bài tập. Cô đưa hai cái tay lên, sau đó vô cùng nghiêm túc mà nói với cô ta

“Cô giáo, ngày lễ vui vẻ!”

Lữ Vân nhìn thoáng qua, không cầm lấy

“Để chỗ kia đi”

So sánh cùng phản ứng của các thầy cô khác. Cô ta có chút lãnh đạm. Nhưng tiểu Nghê Ca cũng không quá để ở trong lòng.

Cô vô cùng cẩn thận mà đem thiệp chúc mừng đặt ở góc bàn

“Hẹn gặp lại cô ạ”

Lữ Vân không nói tiếp. Vì thế Nghê Ca dự định rời đi.

Vừa xoay người thì một bạn nam sinh trong lớp hùng hổ mà ôm một bó hoa xông vào, cao giọng hô to

“Cô giáo Lữ! Ngày nhà giáo vui vẻ!”

Cậu ta đứng phải Nghê Ca một chút. Trực tiếp ngã nhào vào trước bàn Lữ Vân. Tấm thiệp chúc mừng vừa đặt ở góc bàn thuận thế rơi xuống, nam sinh kia lại giống như không phát hiện mà giẫm lên đó.

Nghê Ca sững sờ.

“Ai nha” Lữ Vân đã có chút vui vẻ mà nở nụ cười. Hơi hơi đứng dậy tiếp nhận bó hoa

“Em nhìn em xem, hoa mua ở đâu vậy? Có đất hay không?”

Nghê Ca quay đầu lại. Vô cùng tinh tường mà trông thấy. Bó hoa bách hợp kia ngoại trừ tấm thiệp còn mang theo một tấm thẻ cỡ bàn tay, màu vàng, mặt trên có viết chữ.

Không chờ cô phân biệt ra được đó là chữ gì thì đã bị che mất.

Lữ Vân ngẩng đầu thấy cô còn chưa đi, nụ cười liền biến mất

“Sao em còn chưa đi? Đứng ở chỗ này làm gì? Trong văn phòng nhiều người như vậy em đứng đó sẽ chặn đường!”

Vì thế tiểu Nghê Ca vô cùng nhu thuận gật gật đầu nói

“Vâng. Hẹn gặp lại cô”

- -Cô chính là từ khi đó bắt đầu không thích Lữ Vân.

Nhưng Lữ Vân sau ngày nhà giáo thì cảm xúc biểu đạt so với cô càng rõ ràng, càng trực tiếp hơn. Cuộc sống hằng ngày của Nghê Ca trở thành:

“Nghê Ca. Trong văn phòng hình như có chút bẩn. Em kêu thêm vài người bạn học cùng nhau hỗ trợ quét dọn một chút —Cô nhìn em xếp sau mấy bạn học kia đều rất rảnh rỗi. Bình thường lên lớp cũng không nghe giảng. Người lười biếng thì nên làm nhiều việc một chút”

“Nghê Ca. Cô hiện tại đối với em như vậy chính là muốn tốt cho em. Thân thể em đã không tốt, thể chất lại kém chính là do vận động quá ít. Về sau nhờ thầy cô giúp đỡ rèn luyện một chút. Chờ em trưởng thành khẳng định sẽ cảm tạ cô”

“Nghê Ca. Em xem bài kiểm tra của em. Cái này tất cả cô ở trên lớp đều đã giảng qua. Em mỗi ngày nghe rất nghiêm túc nhưng căn bản là không nghe phải không? Hả? Suốt ngày là nghĩ cái gì? Không nghiêm túc trong bài kiểm tra, cũng không nghiêm túc trong viết văn. Cũng chỉ là một cô gái nhỏ có dáng dấp đẹp mắt. Làm sao chuyện này cũng không chú ý tới? Em nghĩ về sau dựa vào gương mặt này dự định làm cái gì? Hả? Em nói cho cô nghe một chút, bộ dạng xinh đẹp thì dự định đi làm cái gì?”

“.....”

Buổi tối trên bàn ăn, Nghê Ca vô cùng uyển chuyển mà nhắc nhở:

“Con không quá thích chủ nhiệm lớp”

Ba Nghê cười nói:

“Hồi tiểu học ba vừa vào lớp cũng không thích chủ nhiệm lớp. Chậm rãi thì tốt rồi”

Khai giảng mới hai tháng, người trong nhà đều coi rằng cô chỉ là không muốn đi học.

Cho nên Nghê Ca nói trực tiếp

“Cô ấy luôn bảo con giúp cô ấy quét dọn vệ sinh. Trước mặt các bạn học trong lớp nói con lười. Trách con kéo thành tích xuống”

Mẹ Nghê nói

“Giúp cô giáo làm một chút việc là chuyện cần làm. Nếu như cô ấy nói như vậy thì liền chứng minh con cần phải chăm chỉ hơn”

Nhưng Lữ Vân nói đều không phải là sự thật. Cô rõ ràng có thể thi đứng được vào top mười trong lớp.

Nghê Ca vô cùng muốn phản bác.

Nhưng lại cảm thấy bất lực.

Những chuyện nhỏ nhặt này giằng co trong một đoạn thời gian. Cuối cùng vào cuối năm cũng nghênh đón đợt bùng nổ thứ nhất.

Nguyên nhân là Tưởng Trì đi trễ.

- -chẳng phải là đến trễ một hai lần mà là năm lần bảy lượt. Mỗi buổi sáng cậu ta sẽ tới trễ mười lăm phút.

Khi giới thiệu nhau lúc mới vào học. Nghê Ca liền biết bạn cùng bàn cô gia cảnh không tốt lắm. Bố mẹ Tưởng Trì ly hôn đều không cần cậu ta. Cậu ta đi theo bà ngoại sống. Dựa vào cửa hàng hoa của bà ngoại sống qua ngày.

Trước đó trong cuộc sống của cô chưa bao giờ xuất hiện qua người như thế này. Cho nên ngay từ đầu cô rất thận trọng. Tưởng Trì thì lại rất hiền hòa:

“Không sao. Cái này mọi người đều biết. Sự thật chính là như vậy mà”

Bắt đầu vào mùa đông, bà ngoại Tưởng Trì bệnh cũ ở chân lại tái phát. Buổi sáng lúc mới tỉnh lại động dậy chân đều rất khó khăn.

Vì thế mà cậu ta mỗi ngày đều phải thức dậy rất sớm. Trước giúp bà ngoại mát xa chân. Sau đó giúp bà rời giường ăn sáng. Rồi lại đưa bà đến cửa hàng hoa, giúp bà cùng người đưa hoa tươi bàn bạc để lấy những thứ muốn bán vào ngày hôm đó. Cuối cùng mới đến lớp học.

Nghê Ca nghe hết quá trình xong. Quả thực là bội phục người bạn cùng bàn của cô muốn chết.

Theo cô những chuyện như thế này căn bản không phải là một học sinh tiểu học có thể độc lập mà làm được.

Tưởng Trì cười to

“Bởi vì từ nhỏ cậu đã không sinh sống trong loại hoàn cảnh thế này đó! Nhưng mà mình cũng có thể hiểu được”

Nghê Ca có chút ngượng ngùng, hướng cậu ta đề nghị

“Nhưng như vậy mỗi ngày đến trễ đều không tốt lắm....Cô giao Lữ mỗi ngày mắng cậu. Cậu có thể trước tiên nói với cô ấy một tiếng, muốn chăm sóc cho bà ngoại trong nhà, để cho cô ấy đừng một mực nín lầy chuyện đến trễ không tha?”

Tưởng Trì cười nói “Cô ấy biết tình huống nhà mình. Mình cũng đã cùng cô ấy giải thích qua”

“VẬY....”

“Không sao đâu” Tưởng Trì làm như không để ý “Để cho cô ấy mắng đi. Mình không để trong lòng là được”

Nhưng Tưởng Trì không để trong lòng không có nghĩa là Lữ Vân sẽ bỏ qua cho cậu ta.

Thứ sáu sinh hoạt lớp, ở trên bảng đen, trên đường kẻ lớn màu trắng viết một loạt chữ

- Bàn luận về vấn đề đi trễ về sớm.

Trước những lời lẽ nhảm tai, Nghê Ca cùng Tưởng Trì đều ở phía dưới vụng trộm làm bài tập.

Nói một lúc, hướng gió liền bắt đầu không thích hợp

“....Như vậy nói trở lại, lớp chúng ta gần đây cũng có một số bạn học liền rất cần rõ. Muốn tới thì tới muốn đi thì đi, đem trường học coi thành nhà vệ sinh. Mang đến cho những bạn học khác ảnh hưởng không tốt”

“Tưởng Trì” Giây tiếp theo, Lữ Vân nói “Em đứng dậy. Lên phía trước này nói, cho các bạn học nhìn kỹ. Con của cha mẹ lỵ hôn là cái dạng gì”

Tưởng Trì trên mặt không gợn sóng thoải mái đẩy bàn mà đứng lên.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người cậu ta. Có tò mò, có tìm tòi nghiên cứu.

“Không có cha mẹ ở bên người chính là sẽ ít nghe lời, ít có quy củ. Giáo viên gọi cậu ta, cậu ta cũng không đáp lễ với giáo viên” Lữ Vân dừng một chút, hỏi người khác “Các em đều có cha mẹ. Các em sẽ không học theo bạn ấy đi?”

Mọi người đồng thời hô “Không —”

Lữ Vân cười nói “Các em đều là những đứa trẻ ngoan”

Tưởng Trì không nói chuyện.

“Ai, bắt quá Tưởng Trì tuy rằng không nghe lời, thành tích không tốt kéo lớp chúng ta xuống nhưng mà tính cách con người cũng không tệ lắm” Lữ Vân hơi ngừng lại, dường như không có việc gì mà nói “Nếu như các em sau này muốn mua đồ ăn thì có thể đi tìm bạn học Tưởng Trì của chúng ta. Trong nhà bạn ấy có bán đồ ăn, bạn ấy cùng bà ngoại cùng nhau bán. Cô vẫn chưa nói với các em phải không? Bạn học Tưởng Trì của chúng ta mỗi ngày đến trễ như vậy chính là ở nhà phụ bán đồ ăn”

Có người xen vào

“Cô giáo, bà ngoại cậu ấy không bán đồ ăn mà là bán hoa”

“Bán cái gì?” Lữ Vân vẻ mặt ái muội thăm dò “Bà ngoại bạn ấy bán cái gì?”

Một trận cười vang.

Nghê Ca như ngồi trên gai.

Bên trong lớp một trận cười sung sướng. Tưởng Trì mặt không biểu cảm đi tới cất sách vở vào cặp sách. Cặp mắt mọi người nhìn trừng trừng. Tưởng Trì quay lưng định rời đi.

Lữ Vân đầu cũng không hề ngẩng lên

“Em cút đi. Lăn cũng đừng trở về”

Tưởng Trì thân mình hơi ngừng lại. Nhưng vẫn là đưa tay đi mở cửa.

“Cô giáo” Nghê Ca không thể nhịn được nữa, đứng lên:

“Thật xin lỗi nhưng em cảm thấy cô nói bạn ấy như vậy. Thật sự không quá thích hợp”

Trong lớp chớp mắt im lặng như tờ.

Lữ Vân ghét bỏ cực kỳ “Em cũng cút đi!”

Nghê Ca không nói chuyện, cầm cặp sách tới bước đi.

Thời điểm bước ra cửa, cô còn nghe được Lữ Vân sau lưng kỳ quái

“Lớp học chúng ta chính là có những bạn học như thế này. Một vài con chuột phá vỡ nồi cháo. Có người, ý vào chính mình đẹp mắt suốt ngày không học tập cho tốt mà chỉ nghĩ đến chuyện thông đồng với nam sinh. Tâm tư hoàn toàn không đặt ở trong học tập. Vậy còn đến trường học làm gì. Đây không phải là ngại mất cô sao...”

Còn lại cô không có nghe.

Ngày hôm đó vào lúc ăn cơm tối, câu nói Nghê Ca đã trở thành

“Con chán ghét chủ nhiệm lớp con”

Ba Nghê từ nhỏ đã nói cho cô, thế giới bình đẳng, bất luận giàu nghèo.

Nhưng Lữ Vân hiện tại, rõ ràng chính là bất nạt kẻ yếu.

“Nghê Nghê” Ba Nghê thời gian này mệt mỏi cực kỳ. Ông công tác cùng thân thể của mẹ Nghê đều không tốt. Chỉ có thể lựa chọn phương pháp đơn giản nhất mà xử lý

“Cô giáo đánh con sao?”

“...Không có”

“Cô giáo phê bình học sinh và chuyện vô cùng bình thường” Không có nâng cấp lên hình phạt về thể xác, ông luôn không biết là mọi chuyện có bao nhiêu nghiêm trọng “Nếu như con cảm thấy phương thức không chính xác, trước có thể tự mình thử cùng cô giáo nói chuyện”

“Được” Kể từ đó, Nghê Ca rốt cuộc không đề cập qua chuyện của Lữ Vân nữa.

Nhưng mà vô cùng không khéo là. Không được vài ngày, cô lại quên mang theo bài tập ngữ văn.

“Cút đi! Mang theo bút của em ra bên ngoài đứng cho tôi!” Lữ Vân căn bản là không tin cô không mang. Đầu viên phấn nện vào trên đầu cô, phát ra “ba” một tiếng vang nhỏ “Lúc nào đem bài tập làm xong thì lại quay trở về”

Nghê Ca chậm rãi rời khỏi phòng học.

Nhưng cô cũng không biết nên làm cái gì. Cô không nghĩ sẽ làm lại bài tập một lần nữa nhưng lại không cách nào liên hệ cho người trong nhà đưa bài tập tới.

“Nghê Ca!” Cô lang thang đi bên cạnh sân thể dục bị Dung Tự trông thấy, vội vàng ném bóng rổ đi chạy tới “Em đi đâu vậy? Giờ này không phải là thời gian trên lớp sao? Em ra đây chạy loạn cái gì?”

Nghê Ca cực kỳ khổ sở “Em quên mang bài tập. Cô giáo nói không làm xong không được trở về lớp”

Dung Tự cười nhạo “Em như thế nào lại ngu ngốc như vậy, bài tập cũng có thể quên mang?”

Cô không nói chuyện.

“Cô giáo của em cũng thật là, chỉ một quyển bài tập, đến mức đó sao” Thấy cô uể oải giống như một con mèo không có nhà để về. Dung Tự vuốt tay áo, giữ chặt cô “Đi nào”

Nghê Ca sững sốt “Đi. Đi tìm ba sao?”

“Tìm ba cái gì” Anh hừ lạnh “Anh đem cô giáo em đánh một trận xong cô ấy sẽ liền thành thật”

“.....”

Cuối cùng Nghê Ca sợ hãi mà cầu xin, ở trường tiểu học không ai bì nổi lão đại Dung Tự. Sau cùng anh chịu thua, vẫn là mang theo cô bé nhỏ đến buồng điện thoại công cộng.

Nghê Ca gọi điện thoại cho ba. Nhờ ông tới một chuyến cùng cô giáo giải thích sự việc.

Dung Tự khoanh tay đứng ở bên cạnh. Không hiểu cô giáo kia sao lại có thể khiến cho cô đáng thương như thế. Trên trán đỏ lên một mảnh nhỏ, vừa rồi còn không thấy được, hiện tại thì đã sưng lên.

“Trán em làm sao vậy?” Anh sát lại gần nhìn “Sao lại như thế này?”

Nghê Ca nhìn không thấy mặt mình nên chỉ có thể theo thói quen nói

“Không có gì”

Chỉ là phần viết mà thôi, cũng không thấy đau lắm.

Hai người ngồi ở cổng trường chờ ba Nghê tới.

Dung Tự hỏi “Cái giáo viên kia lớp em, có phải có vấn đề hay không?”

Nghê Ca muốn nói. Cô ấy đặc biệt hung dữ. So với anh còn hung dữ hơn.

Nhưng mà cô lúc trước đã nói qua rất nhiều lần nhưng mà ba mẹ cô đều không tin.

Cho nên lúc này cô cũng không muốn nói nhiều.

Dung Tự không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nghĩ tới nghĩ lui liền vọt tới cửa hàng tiện lợi. Mua cho cô một túi nhỏ kẹo đường.

“Cảm ơn anh trai” Nghê Ca tâm tình tốt hơn một chút, nhỏ giọng nói cảm ơn anh. Sau đó nhận lấy “Hôm nay thật sự làm phiền anh”

Dung Tự thật sự không thích nghe cô nói cảm ơn.

Cho nên anh “Hừ” một tiếng.

Nhưng mà Nghê Ca căn bản là cũng không có tâm trạng ăn kẹo đường.

Cô ôm cái túi, vẫn ngồi không nhúc nhích ở đằng kia. Luôn luôn suy nghĩ rằng có phải cô lại mang cho ba phiền toái lớn.

Chỉ nhìn vào trước mặt mà ngẩn người.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái tay.

Tay của cậu bé vẫn chưa hoàn toàn nẩy nở nhưng là so với cô đã lớn hơn nhiều. Khớp xương rõ ràng, mười ngón tay thon dài, lòng bàn tay thả xuống mấy viên kẹo đường đã bóc vỏ.

Nghê Ca hơi giật mình, ngẩng đầu.

“Này” Dung Tự ngồi ở bên cạnh cô, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn. Sâu trong ánh mắt lại cất giấu sự co quắp cùng khẩn trương không dễ nhận ra

“Anh đều bóc cho em rồi, em còn không ăn?”

Đại khái là bắt đầu từ lúc đó...

Trong những chiêu số Dung Tự dùng để dỗ cô, bắt đầu thường xuyên xuất hiện kẹo đường.

- —anh giúp cô bóc vỏ kẹo đường.

Mạnh Viện nghe xong thì kinh ngạc đến ngây người.

Bất quá sự chú ý của cô ấy chỉ đặt lên một điểm:

“Tướng Trì còn gặp qua loại chuyện này? Cậu ấy cũng quá đáng thương rồi!”

“Ừm” Nghê Ca có chút hàm hồ sơ lược chuyện liên quan đến Tướng Trì. Đó là chuyện riêng tư của cậu ấy, cô không xác định được cậu ấy có muốn để cho người khác biết hay không.

Sự kiện bài tập ngày đó, cuối cùng là lấy ba Nghê ra mặt giải quyết.

Ba Nghê từ đơn vị chạy tới trường học. Vội vàng đến quân trang cũng không kịp đổi. Lữ Văn cũng là thời điểm đó mới biết được tình hình gia đình Nghê Ca.

Cô ta rốt cuộc không có ở nơi công cộng mà nhắm vào Nghê Ca nữa.

Nhưng mà từ đó trở đi, Nghe Ca trong lớp học đều thành một người trong suốt.

Nghê Ca lắc lắc đầu muốn quên đi những chuyện về sau.

“Cho nên” Dung Tự đứng ở trước cổng trường, vẻ mặt thâm trầm mà liếm liếm môi “Lần này, con mẹ nó Lữ Vân đã trở lại. Chúng ta liền tính toán nợ cũ một chút”

Nghe qua liền thật kích thích.

Nghĩ đến có thể tham dự vào cuộc đời của lão đại. Mạnh Viện cực kỳ chờ mong. Ánh mắt bắn ra lục quang.

Nhưng mà ba người chờ đợi hơn một giờ cũng không đợi thấy người đâu.

Nghê Ca “....”

“Kỳ quái. Thầy Tôn không phải nói với chúng ta là giáo viên này hai giờ rưỡi đến sao?” Mạnh Viện cau mày đi lật tin nhắn điện thoại “Cho dù đến trễ thì như thế này cũng quá đáng quá rồi? Đã trễ hơn một giờ rồi”

Nghê Ca đứng được một chút liền mệt mỏi, tựa người vào cổng trường, nhỏ giọng lẩm bẩm

“Cô ấy vốn rất thích người khác đợi mình. Càng nhiều người chờ, thời gian càng dài. Cô ấy càng có cảm giác ưu việt”

Mạnh Viện “....”

Mẹ nó.

“Nếu không hai người đi về trước đi, anh ở chỗ này thay các em chờ?” Dung Tự nhìn vào đồng hồ “Quá lãng phí thời gian. Hai người trừ bỏ bài tập có phải còn muốn chuẩn bị vòng bán kết cuộc thi văn học trẻ nữa phải không?”

“Đúng vậy” Mạnh Viện cười hì hì “Nhưng mà Nghe Nghe động tác nhanh hơn em. Bài tập cô ấy đã làm xong rồi. Viết văn cũng đã viết được hơn một nửa. Nếu không em đi trước, Nghe Nghe ở lại cùng học trưởng chờ đi?”

Hắc, cô gái nhỏ này rất hiểu chuyện.

Dung Tự vui vẻ.

“Đừng đừng đừng” Nghe Ca nhanh chóng cự tuyệt “Nếu phải đi thì chúng ta ba người cùng nhau trở về đi. Thầy Tôn năm giờ là họp xong. Đến lúc đó chúng ta có thể trực tiếp cho thầy đến đón Lữ...”

Cô dừng một hồi lâu, từng chữ từng chữ “Cô giáo Lữ Vân”

Đường này không xong. Dung Tự suy nghĩ một chút lại lấy cớ “Em viết văn xong?”

“Không có...”

“Đưa cho anh xem?”

“....”

Dung Tự “chậc” nói

“Anh trai kiểm tra cho em một chút”

Ba người đứng ở chỗ này không có chuyện gì, liền lấy điện thoại ra chơi mạt chược.

Nghê Ca nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra cầm trên tay, đưa cho anh xem

“Đây, nhưng mà em còn chưa viết xong...”

Dung Tự cầm đến, trên màn hình phần mềm Word xoay vòng nhanh chóng mở ra.

Anh cúi đầu, trong tầm mắt đập vào câu đầu tiên là:

“Nghê Ca chóng mặt, còn không kịp phản ứng. Liền bị Dung Tự ấn ở trên giường. Hai cánh tay cô bị chiếc cà vạt buộc lại, không cách nào tránh thoát. Chỉ có thể vô lực nhìn anh cởi đồ trước mặt mình...”

Dung Tự “....??”

Khoan đã, chờ một chút, bài văn này là thật sự tồn tại sao?

“Cái này...” Lão đại bỗng chốc nghèo từ liền không biết nên đánh giá như thế nào.

Cô gái nhỏ hiện tại cũng quá ngang tàng rồi, dám cầm cái này đi dự thi??

“Em xác định” Anh nuốt nuốt nước bọt “Em muốn bắt anh cùng em....ừ ừ à...đi dự thi?”

“Cái gì em cùng anh...” Nghe Ca mông lung một chút “Em không phải là viết văn xuôi sao...”

Cô sững sốt, đột nhiên nhớ tới.

Mấy ngày hôm trước Mạnh Viện nói đùa với cô, dùng văn án của tổng giám đốc làm cho cô ấy cảm thấy văn vẻ của mình trở nên sắc sảo hơn. Cô ấy cười hì hì nói:

“Cậu mượn cái này đi thi đi. Khẳng định sẽ không có ai dám viết như vậy. Cam đoan với cậu là các vị giám khảo sẽ mắt sáng ngời, kích động như gặp tiên nhân, trực tiếp cho cậu thăng vào vòng chung kết”

Nghe Ca trước kia chưa xem qua về tổng giám đốc của Tiểu Hoàng muỗ. Cho nên xem xong, ngẩn ngừ một đoạn ngắn hai ngàn chữ lại khiến cô đỏ mặt tới tận mang tai.

Càng là nhân vật chính...còn là cô cùng Dung Tự.

Nghe Ca giống như là phạm tội giống nhau. Một bên bứt rứt, một bên lại cảm thấy kích thích. Cho nên sau khi xem xong liền lưu vào trong điện thoại mà không đem xóa.

- -trọng điểm là Mạnh Viện đem cái đoạn văn kia mà lưu thành, cũng gọi là “Văn chương đấu vòng bán kết – Nghe Ca”

Đột nhiên phản ứng kịp, Nghe Ca nháy mắt mặt đỏ ửng

“Không phải cái đó! Em mở sai mục rồi! Anh mau đem điện thoại đưa cho em!”

Cô càng như vậy, Dung Tự càng muốn đùa cô. Anh cố ý duỗi cánh tay dài để cho cô không với tới.

Con cừu nhỏ nhảy dựng lên cũng không tới tay của anh. Dung Tự trong đầu vui muốn điên, lại mang một bộ dạng nghiêm túc đọc “Cô muốn đẩy anh ra lại bị anh cứng rắn ấn lại....Cô một bên khóc một bên thỉnh cầu. Nhưng vẫn là bị anh mạnh mẽ tiến....”

“A!” Cừu non cô nương thẹn quá hóa giận, nhảy dựng lên đá anh. Nổi giận cũng thật mềm mại “Anh không cần đọc! Trả lại cho em!”

Dung Tự trên cao nhìn xuống, một tay nắm lấy tay cô

“Nguyên lai là em nghĩ như vậy?”

Nghe Ca đột nhiên bị anh bắt được. Trong lòng cả kinh theo bản năng lui ra sau nửa bước, đâm sầm vào cổng trường một cái “Cạch”

Dung Tự tay mất lạnh lẽ, nhanh chóng dùng một tay đỡ lấy trên tường, một tai lại rơi xuống trên eo cô.

- -đem cô đỡ lấy.

Sau đó từng chút từng chút, mượn chiều cao ưu thế tới gần cô

“Trắng đêm kêu khóc? Đòi hỏi vô độ?”

“....”

“Toàn thân vô lực, khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn treo đầy nước mắt nhu nhược?”

“....”

“Em đáng yêu như vậy” Bàn tay anh dừng ở trên lưng cô, những nơi dán vào nhau như châm lên một ngọn lửa nho nhỏ. Anh giống như một con thú lớn ăn thịt, chậm rãi xích lại gần cô, giọng nói trầm thấp khàn

khàn “Anh làm sao có thể buông được. Chỉ muốn đặt em nằm dưới thân, khóc nghẹn ngào đến không còn ngửi điếu?”

Toàn thân anh nóng như một ngọn lửa, càng tiến lại gần lại càng nóng. Nghe Ca mặt đỏ thành quả cà chua chín.

Choáng váng hồ đồ, cuối cùng nhớ tới —

Anh không muốn để cho cô yêu sớm.

Nhưng mà hiện tại, cái tên gia hỏa trước mắt cô này...

Không phải là từ lúc học tiểu học liền hướng cô....

Cầu hôn sao =))))))

##Thật sự dịch đoạn giáo viên kia vô cùng bức xúc. Quá khinh thường người khác. Hi vọng bà sớm bị trừng phạt @@@

21. Chương 21

Dung Tự càng lúc càng tiến lại gần. Nghe Ca không ngừng lui về phía sau.

Sau một lúc mới nghe thấy một tiếng cười nhẹ

“Em làm sao lại dễ bị chọc như vậy?”

Mẹ nó, đáng yêu chết mất!

Nghe Ca hơi giật mình. Ý thức được anh lại chọc cô. Dùng tay đánh lên người anh

“Anh có thấy phiền hay không?”

Nổi giận cũng mềm mại như vậy...

“Được rồi, được rồi” Mặc dù bị đánh nhưng nội tâm Dung Tự lại cực kỳ thoải mái. Mổ ra cái túi tiền của cô mà bỏ chiếc điện thoại vào “Trả cho em”

Nghe Ca tức giận đẩy anh ra.

“Chặc chặc chặc” Mạnh Viện toàn bộ quá trình đều đứng xem, cực kỳ hâm mộ.

“Mình cũng muốn có một người thanh mai trúc mã...”

“Vậy đem anh ấy cho cậu đó” Nghe Ca vẫn đang đắm chìm trong hồ then chưa thoát ra được, tức giận nói “Mình không cần”

Dung Tự liền nói “Nghe cái ý tứ này chẳng lẽ trước kia em có muốn anh?”

Sau đó anh rõ ràng thấy bên tai Nghe Ca lại đỏ.

Nhưng mà....

“Em bị cảm sao?”

“Không biết...Hình như là có một chút” Đối với vấn đề này Nghe Ca đơn thuần là để ý tới, cô trả lời đặc biệt ngoan ngoãn.

“Nhưng mà không sao. Hôm nay em mặc rất nhiều áo”

Nhưng mà cô càng ngoan thì anh lại càng lo lắng.

“Nơi này có gió mạnh, nếu không hay là các em về trước...”

Lời nói còn chưa dứt, một chiếc xe từ từ dừng ở trước mắt bọn họ.

Ba người thân hình đều cùng nhìn tới. Cơ hồ là theo bản năng, Dung Tự tiến lên một bước ngăn cản tầm nhìn của Nghê Ca.

Bước xuống xe có hai người, một nam một nữ. Là tài xế cùng...

Nghê Ca hô hấp hơi ngừng lại.

Lữ Vân.

“Các em là học sinh phải không? Chờ rất lâu đi?” Người tài xế mở miệng trước, cười nói.

“Thật ngại quá. Trên đường bị kẹt xe cho nên mới tới chậm. Xe tôi chỉ đi được đến chỗ này, các em mau đưa cô giáo Lữ vào đi”

Nghê Ca không nói chuyện. Mạnh Viện chủ động tiến lên, cười ngọt ngào nói:

“Cảm ơn chú ạ. Xin chào cô!”

Đứng ở phía sau tài xế, Lữ Vân giật giật khóe miệng cũng không nói gì.

Nghê Ca yên lặng nhìn cô ta.

Cô đã bảy năm rồi chưa gặp lại vị giáo viên ngữ văn này. Đối phương thay đổi không nhiều, có chút mập ra, xương gò má vẫn rất cao như cũ, tóc dài được buộc lên cẩn thận. Trong tay cầm một túi công văn bên trên có ấn huy hiệu trường. Sống lưng thẳng tắp vĩnh viễn mang theo vẻ biết trước mọi chuyện. Một bộ dáng không coi ai ra gì.

Mạnh Viện nói xong trong không khí liền yên lặng hơn hai mươi giây.

Vì thế mà cô ấy không nhận được, lặp lại nói.

“Chào cô ạ. Bọn em là học sinh lớp mười ban một. Là thầy Tôn bảo bọn em đến...”

“Được rồi” Lữ Vân có chút không kiên nhẫn, nhăn mũi, cuối cùng mở miệng

“Đi thôi”

Mạnh Viện hơi giật mình. Sau đó còn vô cùng mà tỏ vẻ lễ phép:

“Mời cô đi theo bọn em”

Lữ Vân nhìn không chớp mắt. Liền theo ba người bọn họ đi qua.

Nghê Ca há miệng thở dốc. Nghĩ muốn mở miệng lại bị Dung Tự nhanh chóng giữ lại.

Anh mượn chiều cao ưu thế của mình. Đem cô giấu đi phía sau lưng.

“Làm sao...” Nghê Ca có chút không hiểu. Cô vô cùng muốn hỏi Lữ Vân một chút xem cô ta có còn nhớ đến Tưởng Trì hay không.

Dung Tự xoa nắn tay cô

“Không phải em nói mặc rất nhiều à? Làm sao tay vẫn còn lạnh như vậy?”

“Có thể khả năng là máu em tuần hoàn tương đối đặc thù, đến tay không được...”

Dung Tự phì cười

“Sao trước kia anh không phát hiện em thích đùa như vậy nhỉ?”

Nhất là sau khi anh đọc qua cuốn “Mộng phân tích”

Còn trình độ đáng yêu của cô, quả thực mỗi ngày lấy tốc độ gấp ba mà phát triển.

“Em...”

Cô không biết trả lời anh như thế nào, cuối cùng đành hỏi “Vì sao vừa rồi anh lại ngăn em lại?”

Bốn người đi vào một đoạn đường, hai người họ kéo ra một khoảng cách ngắn với Mạnh Viện cùng Lữ Vân.

Dung Tự nắm tay cô. Mãi cho tới khi đi đến trước dãy phòng học, mới thấp giọng nói

“Nghê Ca. Anh sẽ không để cho người khác lại tiếp tục bắt nạt em”

Nghê Ca sững sốt, trong chớp ánh mắt mở tròn vo nhìn anh.

“Anh...” Mặc dù trong lòng đã tập qua rất nhiều lần, nhưng khi cần nói ra miệng Dung Tự vẫn cảm thấy rất khấn trương, không dám nhìn cô.

“Anh sẽ...bảo vệ em”

Không khí rơi vào tĩnh mịch.

Nghê Ca không chớp mắt mà nhìn anh.

Ánh mắt từ ngạc nhiên dần dần chuyển thành bất khả tư nghị

(bất khả tư nghị: không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được, vượt ngoài lý luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết.)

“”

Chờ một lúc lâu cũng không thấy đáp lại. Dung Tự có chút nhụt chí, phiền chán nhứt đầu

“Em không có gì nghĩ muốn nói với anh sao?”

“Có mà” Ưu điểm lớn nhất của Nghê Ca là thành thật “Hôm nay anh Dung Tự giống như là uống nhầm rượu”

“”

Trong lòng thần Cupid đang chuẩn bị tung hoa liễn nhảy lên đánh cho Dung Tự một trận.

Mặt mũi anh bầm dập, ngã xuống không dậy nổi.

“Nhưng mà...”

Thời điểm anh nói câu kia, cô cảm thấy một loại cảm giác vô cùng an toàn. Loại cảm giác này ba mẹ rất ít cho cô, Nghê Thanh thì cũng cho nhưng lại không giống.

Cô hơi ngừng, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nghiêm túc nói

“Em đặc biệt đặc biệt rất vui, Dung Tự”

Dung Tự thân mình hơi ngừng.

Hậu tri hậu giác...

Bên tai cũng bắt đầu hồng lên.

Tọa đàm của Lữ Vân một tuần một lần, chỉ có bốn tiết.

Đối tượng giảng bài chủ yếu là học sinh lớp mười đã thông qua vòng loại của cuộc thi văn học trẻ. Bởi vì số lượng không nhỏ cho nên được thống nhất sắp xếp vào một phòng tự học lớn.

Lữ Vân không nhận ra Nghê Ca. Nghê Ca cũng tuân theo nguyên tắc người không phạm ta, ta liền không phạm người. Mỗi tiết học đều lui vào một góc, tận lực giảm xuống cảm giác tồn tại của bản thân.

Nhưng Dung Tự vẫn rất lo lắng.

Thế là anh tìm một phương pháp rất ngu ngốc. Mỗi tiết học đều đóng tượng đứng ở bên ngoài quan sát quá trình. Thời khắc bên trong xảy ra chuyện gì không thích hợp, anh liền xông vào giết người diệt khẩu.

“Chắc” Lại là một ngày thứ sáu khác. Lão đại vẫn ở đây mà kiên trì canh gác. Tống Hựu Xuyên cảm khái

“Cậu mẹ nó thật giống như một pho tượng môn thần đó!”

Dung Tự không để ý cậu ta, cúi đầu chơi di động.

Anh rất cuộc cũng tìm được cái phần mềm học từ mới kia giống Nghê Ca. Hiện tại anh chính là nghĩ trăm phương ngàn kế để một mình đấu với cô.

“Đúng rồi. Em gái Nghê Nghê gần đây ở trên diễn đàn đặc biệt nổi bật, cậu có biết không?” Thấy anh chơi di động. Tống Hựu Xuyên cũng ngửa tay

“Cô ấy được bình chọn là hoa khôi mới của trường. Hiện tại bọn trộm gà này thích Nghê Nghê đặc biệt nhiều. Có rất nhiều người gấp gấp muốn tìm cô ấy để tỏ tình”

Dung Tự “Hừ”

Đuổi hết bọn họ đi.

Dù sao khoảng thời gian trước Nghê Nghê vừa mới nói qua với anh. Cô thích anh nhất.

Trầm mặc mười giây.

Dung Tự mặt không biểu cảm ngẩng đầu

“Đưa điện thoại cậu cho tôi”

“Hả?”

“Tôi muốn xem bài đăng”

“....”

Bài đăng là do đêm đó trong ngày lễ kỷ niệm thành lập trường được phát tán lên. Đã qua hơn nửa tháng, bây giờ còn ở trang đầu, tiêu đề phía sau rất nhỏ nhưng lại rất “hot”

Tiêu đề tên là: Đến đây và tối nay cùng nhau xem chị gái nhỏ nhảy điệu múa cổ điển!

[Chủ nhà]: Tôi đã thăm dò được tên cùng lớp học của cô ấy. Tôi thành tâm thành ý mà đặt câu hỏi, chị gái nhỏ có dạo qua diễn đàn không? Đã có bạn trai chưa? Có nhìn thấy câu hỏi của tôi không? Có thể xem xét tôi một chút không?

[Lầu hai] Tôi cũng có cùng câu hỏi như vậy. Cô ấy thật sự là người đẹp nhất trong số học sinh năm nay. Bất quá người ta giống như một người tài cao, nhiều học sinh mới không vào trong diễn đàn. Chỉ những người dạng lớn tuổi như bạn mới rảnh rỗi như vậy [đầu chó]

[Lầu ba] Lầu trên kia, cô ấy là bạn cùng lớp của tôi. Không có bạn trai nhưng lại có một người anh ruột cùng một đám người anh. Yên tâm mà theo đuổi đi. Nhà cô ấy không có nuôi chó. Hi hi.

[Lầu bốn] Ha ha ha ha ha ha ha ha, tôi xin nhắc nhở bạn lầu trên. Tôi nhớ có một đoạn thời gian trước đó gặp Dung Tự ngày ngày ở dưới dãy phòng học đợi người. Hình như chính là cổ ấy?

[Lầu năm] Đúng đúng. Tôi cũng gặp qua. Lão đại đợi cô ấy mặc kệ gió mưa giống như một hòn vọng phu. Không bằng các cậu hẹn gặp Dung Tự một chút. Nếu lầu trên có thể đánh bại được cậu ta. Vậy chuyện này tám mươi phần trăm là có hi vọng!

[Lầu sáu] Này này ngừng một chút. Ngừng một chút. Bạn gái Dung Tự không phải là Lê Tịnh Sơ sao? Tôi nhớ là hai người bọn họ đã sớm mấy trăm năm cùng nhau thành một đôi rồi mà! Nghê Ca lại là từ đâu tới? Sao lại cùng Dung Tự thành một đôi được?

[Lầu bảy] Lầu trên chắc là chị em sinh đôi, bạn bè hay là người thân của Lê Tịnh Sơ đi? Cầu xin các cậu đừng có mất mụ khuê mật nữa mà hãy làm cho rõ ràng. Tịnh Tịnh nhà các cậu từ đầu tới cuối đều là đơn phương. Dung Tự cho tới bây giờ cũng không thừa nhận cô ấy. Là cô ấy mặt dày mày dạn dán vào người ta không buông ha ha. Tôi cũng không hiểu rõ, sao lại lấy được ở đâu mặt lớn như vậy. Khắp nơi cùng mọi người nói cô ấy cùng Dung Tự là một đôi, Dung Tự đều làm sáng tỏ bấy nhiêu lần. Toàn là dùng miệng tung tin đồn nhảm, không phải là ý vào chuyện Dung Tự lừa đánh con gái sao. Kaka

[Lầu tám] Lầu trên miệng không thể sạch sẽ một chút sao? Cái gì mà một đoàn mắt mù khuê mật? Tịnh Tịnh có chỗ nào không thể so với cô gái Ng* đó? Cũng chính là tính tình cô ấy tốt. Mới không cùng mấy người thích đâm chọc sau lưng người khác so đo. Là tôi nên đem miệng của cậu xé đi mới đúng, ha ha.

[Lầu chín] Yếu ớt xen vào một chút...Chuyện này, miễn giám định. Tôi không phải là đoàn người thân hữu với Lê Tịnh Sơ, cũng không phải Nghe Ca...Nhưng mà Dung Tự không phải trước đó rất sớm đã nói là cậu ta có vị hôn thê sao? Nhiều người trong lớp chúng tôi đều biết chuyện đó! À nhưng mà cậu ta chưa nói qua vị hôn thê của cậu ấy là ai...

[Lầu chủ] Này này này lệch chủ đề, lệch chủ đề hết rồi! Cho nên cuối cùng là Nghe Ca cùng Dung Tự có phải là một đôi hay không? Nếu như là một đôi thì tôi cũng chỉ có thể....Chỉ có thể bí quá hóa liều, thử một chút xem có thể đánh thắng được lão đại hay không? Có ai muốn cùng tôi đi đánh lại chị gái nhỏ xinh đẹp hay không? Nếu có thì đến chỗ của tôi báo danh!!

[Lầu 11] Tôi muốn tham gia +1

[Lầu 12] Tôi +1

[Lầu 13] Tôi cũng +1

.....

Đầu Dung Tự đều muốn nổ tung. Càng xem lông mày anh càng nhăn lại càng sâu

“Khoảng thời gian trước, không phải là có lời đồn kia sao?”

“Cái gì?”

“Chính là tôi cùng với Nghe Ca”

Ừ ừ đúng thế.

Tổng Hựu Xuyên sững sốt một chút, mới phản ứng lại

“Này, đây không phải là chính cậu không cho truyền đi sao đại ca?”

Cậu ta đến nay vẫn nhớ được ngày đó Dung Tự nổi giận. Mắng người xong còn ngại không đủ. Liền Freud cũng bị cậu ta giận chó đánh mèo.

“Đều là chính cậu không cho truyền đi, ai còn dám nói lung tung”

“Tôi...” Dung Tự nhất thời cứng họng.

Anh ngày đó nổi giận chủ yếu là lo lắng cho Nghe Ca. Anh sợ Nghe Ca nghe được liền không vui.

Nhưng sau đó Nghe Ca giống như không biểu hiện ra nhiều cảm xúc kịch liệt cho lắm.

Nên hiện tại anh cảm thấy...

“Có thể đổi thành một cái phiên bản nhẹ nhàng một chút, thích hợp để tuyên truyền”

Mặt khác....

“Tôi lúc trước nhờ cậu đi phòng nghỉ ở hội trường theo dõi. Cậu có tìm được gì không?”

“À, chuyện đó” Tổng Hựu Xuyên búng tay một cái “Tối hôm qua tôi ở chỗ bảo vệ điều tra tới. Nhưng mà anh ta nói là trong phòng nghỉ là nơi thay quần áo. Cho nên chỉ có thể quan sát camera đến được cửa chứ không nhìn thấy bên trong”

“Vậy...” Dung Tự lông mày hơi nhíu “Có nhìn thấy được ai cầm chiếc áo lông màu trắng đi ra ngoài không?”

Nếu như anh nhớ không lầm thì trong số những cô gái ở bên trong, chỉ có đồ của Nghe Ca là màu trắng.

“Mình cũng thay cậu hỏi rồi nhưng không có” Tổng Hựu Xuyên nói “Trước khi biểu diễn, người cuối cùng rời khỏi phòng nghỉ chính là nữ sinh nhảy điệu hiphop kia – Cậu hẳn cũng đã gặp qua. Nhưng trên tay cô ta không cầm chiếc áo khoác nào, cũng không có áo lông”

Dung Tự lông mày lại càng nhăn lại.

Nếu như quần áo của Nghê Ca không phải là bị người khác cầm ra khỏi phòng nghỉ, vậy thì....

Đợi chút.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, ánh mắt anh sáng lên.

“Tôi biết quần áo của Nghê Ca ở đâu rồi” Anh chụp Tống Hựu Xuyên lại “Cậu ở chỗ này giúp tôi canh chừng ở đây một lát. Tôi đến chỗ hội trường một chuyến sẽ lập tức trở lại”

Nói xong anh liền xoay người bỏ chạy.

“Này không phải chứ....Anh Tự à!” Tống Hựu Xuyên kêu to

“Cậu bảo tôi giúp cậu canh chừng cái gì vậy”

“Canh chừng Lữ Văn, nhìn chăm chăm cô tay xem lúc nào cô ta phạm sai lầm! Nếu như cô ta lại làm khó Nghê Ca, cậu liền thay tôi đem cô ta diệt khẩu!”

Dung Tự hiện tại mới nhớ tới. Thật sự cho dù không cầm quần áo đi thì cũng có rất nhiều biện pháp làm cho quần áo biến mất.

Vì thế nên chiếc áo kia hẳn là còn đang ở trong phòng nghỉ. Ở trong ngăn tủ quần áo hoặc là đằng sau ghế sofa. Ở góc hẻo lánh nào đó mà Nghê Ca không thể tìm thấy được cái món đồ ngu ngốc đó.

Còn chưa tới hội trường, anh liền đắc ý vênh vang mà gửi tin nhắn cho cô

[Nghê Ca, anh biết áo khoác lông của em ở đâu rồi]

Nghê Ca cách hai phút sau mới trả lời [Hả? Ở đâu vậy?]

Ngữ khí thật ngốc.

Dung Tự [Em không nghe giảng sao?]

Nghê Ca [Không...Vừa rồi di động rung một cái. Lúc đầu em vốn định tắt âm nhưng kết quả là nhìn thấy tin nhắn của anh. Nên nhin không được mà trả lời lại]

Đây thực là một cô em gái bảo bối!

Trong lòng Dung Tự rất vui sướng [Không phải. Anh là đang khen em]

Nghê Ca [...?]

Dung Tự [Loại giáo viên rác rưởi như vậy giảng có cái gì tốt mà nghe. Còn không bằng cùng anh trai nói chuyện phiếm]

Nghê Ca [qwq]

Dung Tự tâm tình rất vui vẻ. Từ người canh cửa chỗ kia lấy được chùm chìa khóa. Mở ra cửa hội trường. Một tiếng “cách” nhẹ vang lên. Bụi bặm đều bay lên.

Anh một bên hướng về phía phòng nghỉ đi tới, một bên gửi tin nhắn cho cô

[Nếu anh cầm quần áo của em tìm được trở về. Em lấy cái gì để cảm ơn anh?]

Nghê Ca [qwq]

Dung Tự cực kỳ vô tình [Ít đi một bộ, bán manh cũng vô dụng]

Nghê Ca nhanh chóng đáp lại [Vậy em dạy anh múa nhé, được không anh trai]

“....”

Dung Tự rũ mắt xuống, đem câu kia nhìn đi nhìn lại ba lần.

Nửa ngày mới cười nhẹ nhỏ giọng nói “Mẹ nó”

Anh cất điện thoại vào túi. Hai cái tay di chuyển ghế sofa.

Phía sau ghế sofa có một khe hở rất lớn. Bình thường nhìn vào đen sì nên cũng không nhìn thấy bên trong đó có cái gì.

—Mà hiện tại bên trong cũng không có vật gì.

Dung Tự hơi ngừng lại. Một lần nữa đem ghế sofa chuyển về. Sau đó lại dùng biện pháp giống nhau mà kiểm tra ngăn tủ cùng những góc hẻo lánh khó nhìn thấy.

Nhưng mà đều không có.

“Kỳ quái...”

Chuyện này sao lại giống như chuyện kinh dị như vậy. Anh cảm thấy có chút kỳ quặc. Đưa ánh mắt nhìn về nơi hẻo lánh bên trong có một rương đựng đạo cụ.

Cái rương này là một chiếc rương rỗng. Nhưng vì quá bẩn lại rất bụi nên mấy năm nay cũng không đựng cái gì. Chỉ bỏ ở một góc đằng kia.

Anh hơi do dự một chút, vẫn là đi qua mở nó ra.

“Khụ.” Trong chiếc rương gỗ tích đầy tro bụi. Anh khó khăn tản ra bụi một chút, hướng xuống nhìn —

Bên trong trống rỗng. Trong một góc bên trong có một món đồ đã bám đầy bụi bẩn, gần như là không phân biệt ra được màu sắc ban đầu. Là chiếc áo lông.

Anh khom người nhặt nó lên.

“Ngu ngốc” Câu này là nói Nghê Ca.

“Chơi với tôi” Câu này là nhằm vào người giấu quần áo.

Rương thật sự rất bụi. Anh đem chiếc nắp đây nó lại trả về chỗ cũ. Rồi gọi điện cho Tống Hựu Xuyên

“Xuyên tử. Cái nữ sinh nhảy hiphop kia, gọi là gì?”

“Hả? Sao vậy?”

Anh hơi híp mắt “Nói đi. Tôi cùng cô ta nói chuyện về cuộc đời một chút”

“Hình như gọi là...” Tống Hựu Xuyên đang muốn nói chuyện. Đầu kia đột nhiên truyền đến một âm thanh ồn ào “Cậu chờ một chút. Hình như là Nghê Ca chuẩn bị tan học”

“Được” Dung Tự cầm chiếc áo đi về phía trước hai bước. Đột nhiên có đồ vật gì từ trong chiếc áo rơi ra. Anh sửng sốt, vội vàng quay lại nhặt.

Cầm trong tay một cách qua loa, anh mới phát giác được không đúng lắm....

Là một món đồ màu đen, có đệm miếng bọt biển, dây đeo trên vai có thể điều chỉnh, cảm giác vô cùng trơn....

Dung Tự đầu óc trống rỗng một chút, chần chờ mà nuốt nuốt cổ họng.

Áo ngực của con gái??

Anh run run cẩn thận mà mở nó ra. Thấy rằng nó thực sự chỉ là một chiếc áo yếm. Đại khái là trong khi múa thường dùng, cho nên mới có đệm bọt biển.

Dung Tự có chút thở phào.

Nhưng anh lập tức nghĩ đến, trong buổi biểu diễn đó. Cô giống như là cũng mặc một cái như vậy...là màu trắng.

Cô hẳn là chuẩn bị hai cái. Lúc sắp đến giờ diễn lại căn cứ vào trang phục mà chọn màu trắng.

Vậy cho nên....

Cái này cô cũng đã mặc qua.

Dung Tự đột nhiên cảm thấy, cái thứ đồ chơi này làm anh có chút phồng tay.

Coi như chỉ là cầm bộ quần áo.

Nhưng mà trong đầu anh lại tự động hiện ra hình ảnh anh giúp cô cởi bỏ cái thứ này ra.

“Dung Tự” Anh nhìn vào gương, cười giễu tự chỉ trích mình “Mày thật con mẹ nó không phải là con người”

Giây tiếp theo di động anh lại rung lên.

Anh tiện tay tiếp nhận.

“Không xong rồi, anh Tự” Tống Hựu Xuyên gấp gấp hét to “Vợ cậu...vợ cậu đang cùng giáo viên cãi vã!”

22. Chương 22

Khi Nghe Ca bị Lữ Vân gọi lên trên bục, mọi người đều nhìn chăm chăm vào cô. Đầu óc cô lúc đó đều ong ong.

“Sau khi giảng xong ba buổi trước thì tôi liền nhận được bài văn mà các em dự định mang đi tham gia vào vòng bán kết. Rất nhiều bạn học đều theo yêu cầu của tôi mà sửa đổi lại, đồng thời tất cả đều sửa không tệ” Lữ Vân nói “Có rất nhiều bạn làm tốt. Tôi cũng không đơn độc biểu dương ai. Ngược lại có một vị, buổi trước giao cho tôi bài văn dạng gì, đến buổi sau giao lại cũng là bài văn dạng đó. Một chữ cũng đều không đổi”

Toàn phòng học tĩnh mịch.

Lữ Vân ngừng đầu

“Đến đây. Để cho tôi nhìn xem. Vị bạn học Nghe Ca này, hiện tại đang ở đâu?”

Nghe Ca đứng lên, không nhanh không chậm mà đi lên bục giảng.

Trong đám người vang lên bình luận khe khẽ:

“A, cô ấy có phải là chị gái nhỏ trong ngày lễ kỷ niệm thành lập trường đã nhảy điệu múa cổ điển kia không? Phốc, đồ bình thường mặc cũng rất thanh thoát. Mỗi tiết cô ấy đều tới đây sao? Sao trước giờ tôi chưa thấy qua cô ấy?”

“Ô ô ô tôi nhớ được người này! Xếp hạng điểm thi giữa kỳ môn ngữ văn cũng chỉ cao hơn tôi một chút! Nhưng mà cô ấy là người đầu tiên vào ban một chữ không phải tôi! Thật là ghen tị!”

“Mẹ nó, nói nhỏ chút, nói nhỏ chút. Lữ Vân nhìn tới...Các cậu nói xem, nếu như một lát Lữ Vân mắng chửi người khác, chúng ta có nên đi khuyên hay không đây —Tôi nghe nói giáo viên này siêu cấp hung dữ!”

.....

“Vị bạn học này” Lữ Vân từ trong một xấp bài văn lấy ra bài của cô, hỏi “Em đã lười đến mức độ khiến giáo viên đều không sẵn sàng có lệ mà nhìn nó một chút?”

“Em không có” Nghe Ca thản nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô ta

“Em đã làm bài tập”

“Một chữ cũng không đổi, em cho rằng tôi mù sao?”

“Bài tập cô yêu cầu chính là viết văn cơ sở bên trên tiến hành sửa chữa. Cũng không nói phải đổi thành loại gì” Nghe Ca giải thích “Em dự thi chính là viết văn theo thể loại văn xuôi. Cô yêu cầu chính là quá nhiều loại ngữ pháp, ngược lại sẽ lộ ra có vẻ trối buộc”

Lữ Văn nhất thời ghen trong cổ họng “Em —”

Đám người tĩnh lặng trong ba giây, có một nam sinh nhỏ giọng nói

“Này....Tôi cảm thấy rất có đạo lý...”

Lữ Văn biểu cảm bỗng chốc rất khó coi.

“Em học lớp nào?” Cô ta buông xuống tập viết văn, một đầu ngón tay chỉ vào trên đầu Nghê Ca “Em chưa từng tham gia qua cuộc thi văn học trẻ phải không? Là em có kinh nghiệm hay là tôi có kinh nghiệm? Tôi một năm mang ra nhiều hay ít học sinh ở vòng chung kết đều đoạt giải. Em...”

“Cô Lữ!” Một nam sinh đứng ở bên dưới cười hì hì hô “Em nếu cùng cô giống nhau, quanh năm suốt tháng đều ở tại các trường khác nhau đều nói về kinh nghiệm dự thi. Em cũng có thể có học trò khắp thiên hạ!”

Mọi người đều cười ha hả.

Lữ Văn không có phản ứng với nam sinh kia, quay lại muốn tới chỉ cô

“Em bây giờ có phải rất thoải mái hay không? Ngõ nghịch cùng giáo viên, cái lòng hư vinh của em có phải hay không rất thỏa mãn?”

“Vậy ngài thì sao?” Nghê Ca tránh đi ngón tay của cô ta, gương mặt hỏi lại “Mặc kệ là gặp chuyện sứt ruột gì. Vừa vào trường học liền đem bức bối mà trút lên người học sinh, có phải hay không cũng rất sảng khoái? Có phải hay không cũng cảm thấy, cái lòng hư vinh đáng thương của cô cũng đạt được thỏa mãn?”

“Cô—” Lữ Văn mấy năm trước mang học sinh tất cả đều là những người nhu thuận nghe lời. Không có ai dám như vậy với cô ta. Cô ta tức hỏn hển, bàn tay lập tức giơ cao lên —

Không đợi bàn tay kia hạ xuống đã bị người nắm lấy.

Xương cốt kêu “Rắc” một tiếng. Cô ta nường mày, cơ hồ bị đau mà kêu ra một tiếng “Ôi...”

“Cô giáo” Chàng trai thở hồng hộc mà nắm chặt cổ tay cô ta. Trong mắt mang theo một chút cười nhạo, lực đạo trên tay không có một chút buông lỏng

“Một lời không hợp ý liền đánh người. Cái này chắc không phải là cách dạy của giáo viên đi?”

“Mắc mớ gì đến cậu?” Không biết nam sinh ở tuổi này có phải đều như vậy hay không mà sức lực lại có thể lớn đến như vậy. Lữ Văn cảm thấy tay mình giống như bị bóp gãy, muốn vung tay thoát ra cũng không được

“Này...cậu mau buông tôi ra!”

“Tôi buông cô ra. Sau đó cô lại đưa tay đến đánh tôi?” Dung Tự dần dần bình phục hô hấp, cười lạnh “Tôi thiếu gốc sao?”

Lớp học vang lên những tiếng cười dè dặt.

“Cậu cho là cậu rất thông minh sao?” Cổ tay gần như mất đi cảm giác, Lữ Văn cười lạnh “Cậu cho là hiện tại cậu đánh nhau cùng với tôi. Sau này tôi liền sẽ không tìm cậu tính sổ?”

“Vậy chuyện cô bắt nạt cô gái nhà chúng tôi lại tính toán như thế nào đây?” Dung Tự đột nhiên nổi giận, hai cái tay nắm lấy cô ta đem bức đến tấm bảng đen bên cạnh. Dùng giọng nói chỉ có cô ta nghe được, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra từng chữ “Lữ Văn, nói thật, tôi từ rất nhiều năm trước đã muốn bóp chết cô”

Lữ Văn khó tin mở to mắt.

Dựa vào chiều cao lợi thế, anh cơ hồ khiến hai chân cô tay rời khỏi mặt đất.

Cô ta ngay lúc này mới chính thức cảm nhận được sự sợ hãi.

Cô ta rốt cục bắt đầu kinh hoảng

“Cậu không thể...”

“Buổi chiều học như thế nào các em, sao lại ầm ĩ như vậy?” Thầy Tôn một tay đẩy ra cửa phòng học. Liền nhìn thấy một khung cảnh hỗn loạn như vậy, bị dọa tới mức ngôn ngữ hỗn loạn

“Mẹ ruột của tôi! Dung Tự em đang làm cái gì vậy?”

Dung Tự lập tức buông tay ra.

Lữ Vân ngay lập tức tiếp xúc mặt đất. Chân mềm nhũn ngồi liệt trên sàn.

Phảng phất như sống sót sau tai nạn, từng ngum từng ngum mà hô hấp.

“Thầy Tôn” Dung Tự giơ hai tay lên biểu thị trong sạch, vẻ mặt cực kỳ vô tội

“Vừa rồi cô giáo Lữ Vân muốn đánh học sinh nên em hỗ trợ khuyên một chút”

“Tôi tin em có quỳ” Thầy Tôn bước lại gần “Cô giáo Lữ, cô có ổn không?”

Lữ Vân đang muốn mở miệng lại bị Dung Tự đánh gãy

“Thầy Tôn, thầy xem bạn học nhỏ đại diện môn ngữ văn bị ngược đãi thành cái dạng gì đi”

Thầy Tôn quay đầu lại nhìn thấy Nghê Ca thật đúng là đứng ở bên cạnh.

Cô gái nhỏ không nói một lời. Trên giữa trái còn lưu lại rõ ràng vết ấn, ở giữa có chút sưng đỏ. Vừa nhìn là biết bị người ta ấn mạnh vào.

Thầy Tôn hơi giật mình hỏi

“Cô giáo Lữ, đây là cô làm?”

“Cô ấy không theo yêu cầu của tôi sửa bài tập. Tôi đương nhiên muốn dạy dỗ cô ấy” Lữ Vân nói như lẽ đương nhiên “Thế nào?”

“Cái bài văn này, tất cả mọi người đều có thể trình bày theo sáng kiến chủ quan của mình. Không nhất thiết chỗ nào cũng phải người người đều giống nhau?” Thầy Tôn cảm thấy chuyện này cô ta có điểm không đúng, học sinh đáng yêu như vậy

“Dù sao cũng không nên động thủ đánh người đi?”

Lữ Vân cười lạnh “Là thầy huấn luyện cuộc thi hay là tôi huấn luyện?”

Thầy Tôn kinh ngạc “Ý cô là gì?”

“Tôi so với thầy có kinh nghiệm” Lữ Vân ngữ khí thật bình tĩnh

“Bằng không vì sao mọi người đều là giáo viên ngữ văn, lại chỉ có mình tôi có thể mang học sinh vào vòng chung kết?”

“....”

“Tôi nói không đúng sao, thầy giáo Tôn?”

Thầy Tôn cực lực giữ bình tĩnh “Lăn ra ngoài”

Lữ Vân sững sốt “Cái gì...”

“Cô nói cái rắm” Thầy Tôn bùng nổ “Học sinh của tôi tất cả đều ngoan ngoãn. Con bé còn là đại diện môn ngữ văn của tôi. Con bé là tuyệt nhất. Con bé sẽ không sai. Muốn sai cũng là do cô sai. Phòng học này cũng là của tôi. Cô cút ra ngoài cho tôi!”

Dung Tự ngạc nhiên “....”

Nghê Ca khiếp sợ “....”

“Con mẹ nó...” Mạnh Viện cũng một đám bạn học đứng phía sau ăn dưa trộn mắt há mồm

“Thầy...thầy Tôn đây là bị người ta đập vào cái đuôi sao?”

Lữ Vân sững sốt một hồi lâu, sắc mặt khó coi nói

“Gặp lại ở phòng hiệu trưởng”

Nói xong cô ta cầm lấy tay phải đã mất đi cảm giác. Cũng không quay đầu mà đi ra cửa.

Để lại thầy Tôn một mình đứng tại chỗ thở hồng hộc.

Nghê Ca tiến lên “Thầy Tôn”

“Không liên quan đến em” Thầy Tôn vung tay “Đi thôi đi thôi. Tất cả đều tan học đi”

Bị Lữ Vân kéo lại, lúc buổi tọa đàm kết thúc đã rất muộn.

“Nhà anh bên kia hẳn là cũng không có cách nào tới đón người.” Dung Tự hỏi “Chúng ta ngồi xe bus?”

Nghê Ca không có ý kiến.

Bên trong xe buýt rất đông người, Dung Tự để cô đi đến trước mắt. Sau đó cánh tay hư hư thực thực mà vòng qua thân cô.

Anh đột nhiên trở nên ôn nhu như vậy, Nghê Ca không hiểu sao có chút không được tự nhiên. Cô quay đầu lại, nghiêm túc nói

“Vừa rồi quên nói với anh. Chuyện hôm nay, cảm ơn anh trai”

Dung Tự hừ một tiếng

“Em cũng thật là, sao lại đứng yên ở đó cho cô ta chọc?”

“Em không...” Nghê Ca nghĩ phản bác, ngẫm lại thì lại cảm thấy chính mình quả thật ngu ngốc, bỗng chốc ỉu xiu “Em muốn tránh nhưng mà không kịp”

“Vậy thì em cũng không....”

Anh còn chưa dứt lời, xe buýt đột nhiên tăng tốc một cái, anh bỗng nhiên bị bật người ra.

Cừu nhỏ cũng bị làm cho trọng tâm bị lệch, ngẩn ngừ phát ra một giọng nói nhỏ “Ồi”

Dung Tự tay mất lạnh lẽ, đưa tay ra bảo vệ đầu cô.

Một giây sau, đầu của cô đập lên tay anh cùng đập vào cửa kính trên xe liền “bộp” một tiếng.

“Chắc...”

Trong lòng bàn tay truyền đến một trận đau đớn. Nhưng mà nhờ tư thế này, anh nhanh chóng đem cô vẩy vào trong ngực

Nghê Ca choáng váng một chút, sau đó lập tức đứng lên

“Anh trai?”

Mẹ nó...

Hô hấp của cô gần trong gang tấc. Dung Tự cảm thấy bản thân quả thực muốn quên đi tất cả.

Quá mềm mại.

Cô giống như một đám mây bông bênh bênh vậy.

Lão đại có ý chí sắt đá. Tại đây chớp mắt được trải nghiệm cảm giác “Trái tim đều biến mất”

Nghê Ca thấy anh một biểu cảm muốn sống muốn chết. Cho rằng anh bị đau đến điên rồi, lại gọi một tiếng

“Anh trai, anh có ổn không?”

Dung Tự lúc này mới rút cuộc lấy lại tinh thần.

“Anh không sao” Anh liếm liếm môi, rũ mắt đem cô xách đứng lên đến bên cạnh anh “Em đứng cho vững”

“Vâng” Nghe Ca học bộ dạng của anh, đưa tay đi nắm lấy tay cầm.

“Đừng nắm cái kia”

Về mặt anh mắt tự nhiên, chỉ chỉ vào tay áo của chính mình.

Nghê Ca hơi giật mình, sau đó vui vẻ mà đưa tay giữ chặt anh

“Anh vừa mới muốn nói cái gì?”

“Nói gì à?” Dung Tự ngữ khí lại trở nên uể oải “Vừa mới muốn nói, sao em không gọi điện thoại cho anh, bảo anh giúp em đánh nhau?”

Nghê Ca phốc một cái nở nụ cười

“Em nếu như gọi anh kêu tới, cô ấy có phải hay không bị anh đánh chết?”

Cô cười rộ lên ánh mắt cong cong. Giống như hai vòng mặt trăng nhỏ.

Dung Tự cảm thấy rung động

“Đầu em không sao chứ?”

“Không sao” Cô vừa mới dùng nước đá rửa qua “Nhìn hơi dọa người nhưng kỳ thực không đau”

Dung Tự thở dài, suy nghĩ một chút, sờ sờ lông cừu nhỏ

“Kỳ thực anh mỗi ngày...”

Nghê Ca tò mò “Cái gì?”

“Không có gì”

Phía chân trời mây đen cuộn cuộn, chen lẫn giữa đám mây đen là ánh nắng chiều phóng xuống tạo thành những cột sáng đẹp mắt.

—Anh mỗi ngày đứng canh gác ở cửa phòng học, không phải là vì muốn nói với bọn họ rằng...

—Em có người che chở, cũng có người làm chỗ dựa.

Nghê Ca về đến nhà mới nhớ tới. Cô quên hỏi Dung Tự chuyện chiếc áo lông.

Bất quá...

Tính toán một lúc. Cũng không nóng vội. Hôm khác hỏi lại cũng được.

Sau bữa tối cô ngồi trong phòng làm bài tập. Kỳ thi cuối kỳ rất nhanh tới. Kết hợp các kết quả của các bài kiểm tra hàng tháng và hàng tuần trước đó. Cô cảm thấy chính mình có thể thi được so với lần trước tốt hơn.

Cho nên Nghe Ca cũng chỉ quanh quẩn làm mấy bài.

“Nghê Nghê?” Cô vừa mới viết vài câu, ba Nghê liền ở bên ngoài gõ cửa

“Ba có thể vào một chút không?”

“Vâng ạ. Cửa không khóa” Nghe Ca hô to nhưng vẫn đứng lên chạy đi mở cửa “Ba”

Mở cửa, ba Nghê đứng ở trên hành lang. Từ trên cao nhìn xuống, bóng ông đem cô con gái nhỏ đều bao phủ lấy.

“Nghê Nghê” Ba Nghê mặc đồ ở nhà, sống lưng trước sau như một thẳng tắp “Ba ở trong thư phòng nhật được kết quả thi giữa kỳ của con”

Nghê Ca sững sốt, mắt tròn tròn

“Cái đó là con...”

Không cẩn thận rơi ở trong thư phòng.

Giây tiếp theo, ba Nghê mở ra phiếu điểm đã được gấp lại, không cảm xúc hỏi

“Là kết quả in sai phải không? Môn toán của con lại không đạt tiêu chuẩn?”

##Chương sau Nghê Nghê qua nhà bạn Tự ở =)))

23. Chương 23

Trong không khí yên lặng ba giây.

Nghê Ca có chút khấn trương nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói

“...Không, kết quả không in sai”

“Tới đây. Đi ra ngoài” Ba Nghê giống như là có chút đau đầu, dẫn cô xuống lầu

“Đi xuống phòng khách nói chuyện”

Nghê Ca vội vã cuống cuống theo ông xuống lầu.

Phát hiện thế nhưng mẹ Nghê đã ở đó.

“Nghê Ca” Ba Nghê bảo cô ngồi xuống ghế, bày ra tư thế giảng giải đạo lý

“Là ba cùng mẹ con gần đây quản con quá ít sao?”

Nghê Ca không tự giác, cũng theo ông mà sống lưng thẳng tắp

“Con đang nỗ lực học toán...”

“Chuyện toán học trước bỏ qua một bên đi” Ba Nghê đem phiếu điểm đặt ở trước mặt cô “Ba vừa mới gọi điện cho chủ nhiệm lớp của con. Từ chỗ cô ấy nghe được một chuyện khác. Con ở trong trường học âm ỉ cùng với giáo viên”

Nghê Ca nháy mắt tròn tròn con mắt.

“Nghê Ca, thành tích không tốt còn chưa tính. Ba không có dạy con ngỗ nghịch cùng giáo viên”

“Con không có...Con chỉ là cùng cô ấy ý kiến không đồng nhất” Nghê Ca giải thích “Cô ấy chọc đầu còn, con đều không có đánh trả”

“Không có đánh trả –” Ba Nghê trên mặt lộ vẻ thất vọng “Chẳng lẽ con cho rằng, cùng cô giáo cãi lộn là chuyện rất đúng đắn sao?”

Nghê Ca đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

“Nghê Ca. Ba từng nói với con rất nhiều lần. Con đã sắp trưởng thành rồi. Con cần phải học...”

“Vì sao từ trước tới bây giờ ba đều không đồng ý nghe con giải thích?” Nghê Ca khổ sở ngẩng đầu, đánh gãy lời ông.

Trước đây bất kể là đối với Lữ Vân hay là Lê Tịnh Sơ. Cô đều cảm thấy không quan hệ. Có thể câu thông liên câu thông, không thể thì coi như xong. Dù sao cũng chỉ là chuyện rêu rĩa.

Nhưng thời điểm đối mặt với ba mẹ, chỉ dăm ba câu, cô liền khổ sở muốn khóc.

“Con đã từng nói với ba rất nhiều lần. Con không thích giáo viên ngữ văn tiểu học. Cô ấy tuy không dùng hình phạt về thể xác để xử phạt con. Nhưng là luôn ở trước mặt rất nhiều người mà mắng con. Rõ ràng con không làm chuyện gì sai nhưng lại luôn bị chỉ trích” Nghê Ca nói xong, tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Cô ấy quả thực giống như là quỷ hồn, liên tục âm hồn bất tán mà xuất hiện trong cuộc sống hiện tại của con. Lần này huấn luyện viết văn thế nhưng lại...”

“Nghê Nghê” mẹ Nghê ngữ điệu ôn nhu nhắc nhở cô “Những chuyện này đã đi qua rất nhiều năm. Có lẽ chờ con lớn lên. Liền sẽ cảm thấy giáo viên của con rất tốt...”

”Không có ngày đó! Con bị hỏng đầu mới có thể đi cảm tạ người đã gây tổn thương cho mình! Nước mắt từng viên lớn mà rơi xuống, Nghê Ca dùng tay áo lau đi, sau đó quay đầu hỏi ba Nghê

“Mọi người đều cho rằng con sẽ không nhớ được, có phải không? Vị giáo viên Lữ Vân kia, ở tiểu học ai tặng cho cô ấy lễ vật liền đối với người đó tốt. Con đưa thiệp chúc mừng, cô ấy liền xem cũng không xem mà trực tiếp ném xuống. Cô ấy khi đó ở lớp học còn mang chuyện ba mẹ của bạn học khác ly hôn ra làm chuyện đùa. Con nói cô ấy như vậy không đúng. Cô ấy liền bảo con rút khỏi phòng học...Con thật không nghĩ tới cấp ba còn có thể gặp lại cô ấy. Con cảm thấy con không đánh cô ấy một trận. Thật sự đã rất tôn trọng cô ấy rồi. Ngài vì sao không hỏi con. Có phải là giáo viên không đúng đối với con hay không? Vì sao cái gì vừa đến đã cảm thấy là con không đúng?”

“Con...”

Ba Nghê bị hai vấn đề đơn giản hỏi đến sững sốt.

Ông run sợ một lát

“Con thời điểm học tiểu học chưa từng nói với bọn ta việc này”

“Con...” Nghê Ca ủy khuất đến thở hổn hển, nước mắt lách tách lách tách rơi xuống, câu nói đứt quãng “Con...có nói...nói qua”

Nhưng không có người tin.

“Cho tới bây giờ con không...không cảm thấy....vị giáo viên kia, có thể đối với con sinh ra cái ảnh hưởng gì ghê gớm. Nhưng...nhưng là vì cái gì. Liền hai người cũng không nguyện ý nghe con nói?”

Ba mẹ Nghê cùng nhau lâm vào trầm mặc.

“Nghê Nghê, con bình tĩnh một chút” Ba Nghê nhíu mày, vẫn không đồng ý đối mặt với chuyện do chính mình thất trách “Ồ giữa có phải có chuyện gì hiểu lầm...”

Nghê Ca không muốn nói chuyện.

Cô khóc đến toàn thân đều đang run rẩy. Chậm rãi đứng lên.

“Vậy con...chúng ta...đều bình tĩnh lại một chút. Rồi lại quay lại nói...nói chuyện này đi ba”

Nói xong, cô một bên lau nước mắt một bên hướng cửa đi ra.

Ba Nghê ngay từ đầu không kịp phản ứng lại.

Vẫn là mẹ Nghê đột nhiên lấy lại tinh thần, gọi một câu

“Nghê Nghê”

Sau đó nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

Thời điểm mở cửa. Gió lạnh mang theo hơi nước đập vào mặt cuốn vào bên trong. Bên ngoài đã không có bất kỳ ai.

Nghê Ca chạy một đoạn đường, tốc độ nhanh chóng giảm xuống.

- -bởi vì cô đang mặc là áo ngủ bông cùng dép bông.

Cô từ nhỏ thể hàn. So với người bình thường sợ lạnh hơn. Hằng năm đều muốn đem thêm áo ngủ lót bông thật dày mà mặc lên người. Nhưng không khéo chính là, hôm nay ban đêm có một chút mưa nhỏ. Trên người cô áo bông có lông thật dày kia nhanh chóng bị mưa thấm ướt nhẹ, dán vào trên người cô, giống như kéo một bao cát.

“...” Cô gái cừu đập lên dép lông ướt sũng. Ở sân tập tìm một tảng đá ngồi xuống, cả người vô cùng uể oải.

Không biết có thể đi chỗ nào.

Lúc ra cửa trong đầu đã nghĩ được nơi muốn đến, chính là đến nhà trọ của anh trai để lánh nạn. Nhưng chạy đi mới nhớ tới. Nghe Thanh cần bản lúc này không ở Bắc Kinh.

Nghê Ca cực kỳ khó chịu, ở trên tầng đá ngồi cuộn thành một đoàn.

Bộ dạng này của cô cũng không ra được khỏi khu đại viện. Nhất định sẽ bị trạm gác ngăn lại. Sau đó trực tiếp cuộn thành một đoàn ném về nhà.

Nghê Ca vừa nghĩ vừa muốn khóc.

Trời mưa không lớn. Từng giọt từng giọt tí tách. Bên trong một mảnh mông lung hơi nước, tiếng la của chàng trai từ xa mà đến gần:

“Nghê Nghê...”

“Nghê Nghê?”

Lỗi tai Nghe Ca hơi động một chút.

Sau đó liền nghe thấy.... “Cạch, cạch” âm thanh mở thùng rác.

Nghê Ca “.....”

Dung Tự một tay vừa cầm đèn pin vừa miễn cưỡng cầm chiếc ô. Lần lượt mở từng cái thùng rác. Mỗi lần mở nắp một cái liền dùng vẻ mặt nghiêm túc mà hỏi

“Nghê Nghê, em ở bên trong sao?”

Nghê Ca “....”

Cô ngồi xổm làm cho thị giác Dung Tự có điểm mù. Anh thật sự không phát hiện ra cô. Trong lòng lại gấp gáp, đành phải giống như một người bị thiếu năng trí tuệ, nghiêm túc cùng đồng rác trong thùng trao đổi

“Nghê Nghê, đừng tưởng là trốn trong thùng rác. Anh liền không phát hiện ra em?”

Nghê Ca “.....”

“Bị anh bắt được, anh liền đánh em.”

Nghê Ca cuối cùng không nhịn được

“...Em không ở trong thùng rác”

Giọng nói cô gái nhỏ nhỏ, mềm yếu, mang theo một ít hơi nước không tan hết.

Dung Tự bước chân dừng lại. Lập tức tìm được nguồn phát ra âm thanh.

Anh cất bước lớn mà đi qua. Gấp một cái lông xù đang ngồi ở trên tầng đá. Trên áo ngủ thể nhưng còn được trang trí thêm hai cái sừng dê. Cả người ướt đầm. Nhìn vừa vô tội lại đáng thương.

Dung Tự cả trái tim đều trở lại trong ngực. Đem đèn pin chiếu tới trên tầng đá, cười lạnh

“Đêm hôm khuya khoắt, em ở chỗ này âm ỉ cái gì?”

“.....”

“Anh Thanh vừa mới gọi điện cho anh. Nói rằng em chạy mất. Ba mẹ em đều tìm không thấy người. Bảo anh nhanh chóng chạy đi tìm” Dung Tự che ô trên đỉnh đầu cô, ngữ khí lại cứng rắn

“Em muốn làm gì? Hả?”

Nghê Ca nhìn thẳng anh hai giây, nháy mắt mấy cái.

Sau đó hít hít cái mũi, oa một tiếng liền khóc.

Cô cho rằng anh đến là để an ủi cô.

Kết quả vậy mà không phải....lại không phải!

Cô gái nhỏ khóc lên giống như là không cần thứ gì. Từng giọt từng giọt mà rơi xuống. Cổ tình lại không phát ra âm thanh. Giống như là chịu ỷ khuất rất lớn.

Cô gái mềm mại như thế này, khóc lên quả thực là muốn mạng người.

Đầu óc Dung Tự âm âm vang lên. Tay chân luống cuống lau nước mắt cho cô không có quy luật nào.

Dung Tự lập tức bối rối, hung dữ cau mày

“Anh...con mẹ nó....Không phải. Em khóc cái gì. Anh không có mắng em đâu! Em khóc gì chứ!...Đừng khóc!”

Nghê Ca bị anh rống liền run lên. Vành mắt đỏ ửng nhìn anh. Trong nháy mắt nước mắt rơi càng nhiều. Thậm chí nức nở ra tiếng.

Giống như càng khổ sở hơn.

“Anh mẹ nó...Em...Em đừng khóc nữa. Anh để em ôm!” Dung Tự hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ, buồn bực mà bứt bứt mái tóc, một hơi lên không nổi “Em qua đây! Anh để em ôm! Em ôm anh liền không lạnh nữa!”

Nghê Ca đỏ mắt, lấp ba lấp bắp nhỏ giọng nói

“Em không phải...không phải lạnh nên khóc...”

“Anh biết” Dung Tự sắc mặt khó coi, từng chữ nói ra “Vậy em ôm hay không ôm?”

“....Ôm”

Con cừu nhỏ một bên rơi nước mắt, một bên đưa ra hai cánh tay tinh tế.

Dung Tự trong lòng thở dài, hơi hơi khom người. Một bàn tay giơ ô, cánh tay kia từ dưới đùi cô vòng qua. Dùng cái tư thế này đem cả người cô đều ôm lấy.

Nghê Ca đụng phải một cổ khí nóng liền lập tức gắt gao dán vào người anh. Giống như một con yêu tinh đang ở trên người anh ra sức hấp thụ hết dương khí.

Nửa ngày mới dè dặt cẩn trọng nói

“Anh trai....Trên người anh thật ấm áp”

Dung Tự trong lòng có chút buồn cười, không nói gì.

Anh khom người. Dùng miệng đem đèn pin ngậm vào rồi đứng lên.

Nghê Ca bị động tác của anh làm cho kinh sợ

“Em có thể giúp anh cầm đèn pin cùng với ô....”

“Không cần em cầm” Dung Tự ngậm đèn pin, có chút tà khí nhếch miệng cười nói

“Đi thôi, anh trai mang em về nhà”

Khi Dung Tự mang Nghê Ca về nhà mình, mẹ Dung đang ngồi ở phòng khách xem tin tức buổi tối.

Thấy anh ôm một cô gái ướt sũng vội vàng vào cửa, vô cùng tùy ý mà nhìn thoáng qua:

“Về rồi à? Cái kia nước con đừng làm rơi trên sàn nhà, bằng không mẹ đánh con”

Nghê Ca “....”

Dung Tự cực kỳ có lệ đáp “Vâng” một tiếng liền tính toán mang theo Nghê Ca lên lầu.

Nghê Ca có chút ngượng ngùng, từ trong lòng anh nhanh chóng chui ra, chào hỏi:

“Chào dì Dung ạ”

Sau đó liền giãy dụa nghĩ muốn nhảy xuống tự bản thân cô tự đi.

Lại bị Dung Tự cứng rắn giữ chặt.

“Nghê Nghê thật ngoan” Mẹ Dung cười tủm tỉm quay đầu lại

“Quần áo thay đi đều giúp con chuẩn bị tốt rồi. Đặt ở trong phòng ngủ của A Tự”

Nghê Ca “....??”

“Trước hết con ngủ ở phòng A Tự. Dì bảo A Tự đi phòng khách ngủ” Mẹ Dung cười hắc hắc “Có phải con có mâu thuẫn với ba mẹ hay không? Không quan hệ. Con cứ yên tâm ở tốt chỗ này. Ở bao lâu cũng đều được”

Hàng xóm láng giềng quá quen thuộc. Tin tức trong nhà đều được truyền đi thật nhanh.

Nghê Ca có chút ngượng ngùng

“Cảm ơn dì ạ”

“Cảm ơn cái gì” Mẹ Dung có chút không để ý “Nói không chừng sau này con còn cùng chúng ta sống rất nhiều năm đó”

Nghê Ca hơi giật mình. Sau đó cảm giác ầm một tiếng. Toàn bộ khuôn mặt đều bị thiêu cháy.

“Mẹ” Dung Tự nhanh chóng ngăn bà mẹ cuồng dã của mình lại

“Con mang cô ấy đi lên trước”

“Đi đi”

Lên lầu hai, Dung Tự đẩy ra cửa phòng tắm. Sau đó dè dặt cẩn trọng bỏ Nghê Ca xuống.

Mẹ Dung rất cẩn thận. Đã sớm mở ra máy sưởi cùng nước ấm đều chuẩn bị kỹ.

Trong phòng tắm hơi nước mờ mờ. Khí nóng hướng theo đầu ngón tay lên trên. Lý trí Nghê Ca cùng nhiệt độ cơ thể cô chậm rãi cùng nhau quay trở lại.

“Cảm ơn anh” Nghê Ca liếm liếm môi, lập tức cũng không nghĩ ra những lời nói khác “Em...Em có thể gọi một cuộc điện thoại cho anh Nghê Thanh không?”

Dung Tự suy nghĩ một chút

“Em muốn đi phòng trọ của anh ấy?”

Lúc Nghê Thanh học đại học. Ở trung tâm thành phố mua một căn phòng trọ. Cô cũng từng ghé qua vài lần. Ở chỗ ở nhỏ của anh trai cô so với ở đây thuận tiện hơn nhiều.

“Vâng”

“Vậy không cần thiết” Dung Tự khoanh tay cup mắt xuống nhìn cô, lông mi đen nhánh rũ xuống “Anh ấy vừa mới gọi điện cho anh để anh đi tìm em. Anh ấy nói sẽ đem chìa khóa nhà trọ gửi tới. Trước đó em trước hết ở lại đây”

Nghê Ca sửng sốt một chút “Được”

Cô xoay người đi đóng cửa lại tắm rửa. Dung Tự lại đột nhiên phiền não.

Trong phòng tắm tiếng nước ào ào. Trong phòng anh đi qua đi lại, vò đầu bứt tai. Cuối cùng xách một cái ghế, vẽ mặt khó chịu ngồi ở trước cửa phòng tắm.

- -Anh nóng.

Vì quan tâm đến Nghê Ca sợ lạnh. Mẹ Dung mạnh mẽ mở điều hòa trong phòng anh. Nhiệt độ được mở không tính là rất cao. Nhưng mà anh ngồi ở chỗ này, vẫn là nóng đến phát hoảng.

Nhất là càng nghe tiếng nước này. Anh luôn cảm thấy. Nếu không làm phát sinh thêm một chút chuyện, quả thực thật có lỗi với loại không khí này rồi.

Nhưng mà....

Một giờ trước, Nghê Thanh gọi điện thoại cho anh, còn vô cùng lãnh khốc mà nhắc nhở

“Dung Tự, bây giờ cậu đừng nghĩ đánh chủ ý lên người em gái anh. Cô ấy còn chưa trưởng thành đâu”

Dung Tự chột dạ

“Em chẳng qua cảm thấy. Ở nhà em so với nhà trọ của anh thật sự tiện hơn”

“Anh sẽ đem chìa khóa nhà trọ gửi đến cho cậu” Nghê Thanh thích giải quyết vấn đề một cách lưu loát rõ ràng “Sau khi cậu nhận được, vui lòng chuyển cho cô ấy càng sớm càng tốt. Làm phiền rồi”

Dung Tự suy nghĩ một chút, liếm liếm môi:

“Anh gửi đến trường học đi. Người gửi viết là cô ấy. Người nhận viết là em. Như vậy em vừa nhận được liền biết là anh gửi cho cô ấy”

Nghê Thanh không nghi ngờ gì “Được”

Nhưng mà hiện tại...

Dung Tự rất khó chịu.

Anh vẫn là nóng đến phát hoảng.

Nhưng cố tình đến giây tiếp theo, di động của anh rung lên

“Anh Tự!” Tống Hựu Xuyên đầu bên kia kêu to “Chúng ta tối nay có trò chơi. Anh có muốn đi hay không”

“Không đi. Cúp đây”

“Ôi đừng đừng đừng!” Tống Hựu Xuyên đang chơi trò cá cược với mọi người. Dem cuộc điện thoại này kéo đủ ba phút “Ngày mai không phải là cuối tuần sao? Chẳng lẽ ngài lại bận trăm công ngàn việc?”

Dung Tự trên người khí nóng tán loạn, ngữ khí rất không tốt:

“Tôi muốn chăm sóc em gái”

“Cậu mẹ nó em gái từ đâu ra?”

“Nhặt ven đường” Dung Tự nhàn nhạt nói “Hiện tại đang ở trong tắm rửa. Tắm xong tẩy rửa sạch sẽ mới có thể thấy rõ. Đáng đáp có đẹp hay không”

Tống Hựu Xuyên khiếp sợ

“Cậu là anh trai hoang dã sao? Có anh trai nào đem em gái chăm sóc đến tận trong phòng tắm?”

“Đâu chỉ thế” Dung Tự liếm liếm khóe miệng, có chút ý vị riêng nói

“Một lát nữa, cô ấy còn xuất hiện ở trên giường của tôi”

Tống Hựu Xuyên còn đang chờ người.

Đột nhiên cửa phòng tắm “Cốc cốc” nhẹ nhàng vang lên vài tiếng.

Đáy mắt Dung Tự khẽ nhúc nhích, đứng dậy đi qua:

“Sao vậy?”

“Dung Tự, anh...anh ở bên ngoài sao?” Nghê Ca đứng ở đằng sau cánh cửa, tiếng nước dần dần nhỏ lại.

“Anh ở bên ngoài” Dung Tự nhanh chóng cắt đứt điện thoại “Thiếu cái gì sao?”

“Cái đó...Dì chuẩn bị áo ngủ cho em nhưng mà không...không có chuẩn bị...” Nghê Ca không biết nên nói từ đâu, có chút khó có thể mở miệng

Nửa ngày mới nhỏ giọng nói “....Nội y”

24. Chương 24

Dung Tự nhướn mày

“Em ngủ còn mặc nội y?”

“....”

Đợi vài giây không thấy cô nói tiếp, anh lại cau mày xác nhận một lần nữa

“Con gái khi ngủ đều muốn mặc nội y sao?”

“....”

Nghê Ca đứng ở trong phòng tắm, cảm thấy bản thân xấu hổ sắp chết mất.

“Em...muốn!”

Cô ở nhà mình đương nhiên không mặc.

Nhưng....Chỗ này lại không phải nhà cô!

“Được thôi” Dung Tự suy nghĩ một chút “Vậy em ở đây chờ một chút”

Nghê Ca cho rằng anh muốn đi tìm dì Dung, nhanh chóng nói:

“Cảm ơn anh trai”

Giây tiếp theo, ngữ khí của anh chắc chắn “Anh ra ngoài mua cái này cho em”

Nghê Ca “...??”

“Dừng...”

Cô còn chưa nói xong.

Dung Tự đã mặc thêm áo khoác, phe phẩy chiếc đuôi to. Đi ra ngoài hòa mình vào ban đêm.

Ngồi ở trong xe taxi, trong túi Dung Tự cất món đồ nhỏ mà hôm ngày lễ kỷ niệm thành lập trường Nghê Ca bị trộm cùng với chiếc áo khoác.

Cần nhắc —

Muốn đi đâu mua.

“Đằng trước không qua được. Tôi liền cho cậu dừng ở chỗ này được không?” Xe ở quảng trường trung tâm thành phố liền dừng lại, tài xế quay qua hỏi “Cậu nhóc?”

Dung Tự vội vàng lấy lại tinh thần “Được”

Trả tiền xong, anh đẩy cửa xuống xe đi vào siêu thị.

Lễ Giáng Sinh vừa mới trôi qua, bên trong vẫn đang còn vật trang trí lễ Giáng Sinh. Ông già Noel đứng ở cạnh thang máy. Gặp người liền kêu Giáng Sinh vui vẻ.

Dung Tự suy nghĩ một trận. Trước tiên đi tới hiệu sách giáo dục ở lầu một để mua một vài quyển sách. Sau đó mang theo túi giấy, mặt không thay đổi mà đi lên lầu trên.

Dừng lại ở phía trước cửa hàng trên lầu bốn.

....Chần chờ liềm liềm môi.

Hiện tại cũng đã muộn, trong cửa hàng khách hàng không nhiều. Anh đứng ở cửa trong vòng năm phút. Trong đầu hiện tại có hai nhân vật phản diện đang đánh nhau túi bụi đến mức khó phân thắng bại. Cả đầu đều là....

“Rõ ràng trên tay cất giấu một món đồ của cô ấy. Cần gì phải bỏ gần tìm xa. Trực tiếp đem cái này cho cô ấy không được sao?”

Nhưng mà tiểu quỷ màu đen giờ đành ba lên thét chói tai

“Cậu biết cái gì? Làm sao lại có thể để cho Nghê Ca biết chúng ta giữ món đồ đó của cô ấy được? Vạn nhất cô ấy cảm thấy Dung Tự cậu là đồ biến thái thì làm sao bây giờ? A? Cô ấy cảm thấy tôi biến thái thì làm sao?”

Dung Tự nhìn vào trong tiệm, chần chờ mà nuốt nuốt cổ họng

“....”

Nhân viên bán hàng nhìn thấy một người con trai cao lớn khả nghi đứng trước cửa không nhúc nhích, do dự một chút, vẫn là quyết định tới chào hỏi:

“Chào tiên sinh! Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài không? Ngài là muốn....”

Sau đó dừng lại năm giây.

Dung Tự trên mặt có chút không nhịn được.

“...Là muốn mua quần áo cho bạn gái sao?”

Dung Tự trầm mặc một hồi, khàn giọng:

“Cũng không hoàn toàn là vậy”

Nhân viên bán hàng “Vậy?”

“Tôi mua cho em gái”

Nhân viên bán hàng gật gật đầu, lập tức tự nhiên vào trong não một vở tuồng “Em gái đang dậy thì, cha không đau mẹ không thương, chỉ có anh trai nguyện ý ra cửa giúp mua nội y”. Nhất thời có chút cảm động:

“Là tuổi dậy thì vừa mới bắt đầu phát dục sao? Ngài biết ngực của cô ấy cỡ mấy không?”

Dung Tự cực kỳ mờ mịt “Cỡ cái gì?”

“....”

“Tuổi dậy thì...” Dung Tự nghiêm túc suy xét “Đúng là tuổi dậy thì nhưng mà tôi không biết có phải là cô ấy vừa mới phát dục hay không?”

“....”

“Hắn cũng không phải đâu...” Dung Tự nhớ lại xúc cảm “Vừa mới bắt đầu phát dục hẳn là không được lớn đến như vậy”

“....”

Nhân viên bán hàng cố gắng chống đỡ khuôn mặt tươi cười

“Vậy bạn muốn loại nào?”

“Các cô có cái loại....nội y ngủ không?” Dung Tự hỏi “Khi ngủ mặc cái loại này”

“À có. Ở đây”

- -Thật sự là có.

Dung Tự cảm thấy con gái rất kỳ quái. Vì sao đi ngủ còn muốn mặc nhiều đồ như vậy

“Vậy lấy cái đó”

“Nhưng mà nội y ngủ cũng có phân loại. Em gái ngài là ngực...”

Nhân viên bán hàng còn chưa nói xong.

Chiếc túi trong tay Dung Tự đột nhiên không chịu nổi sức nặng, “Ba” một tiếng rơi xuống. Trong túi sách lộ bộp rơi xuống cùng một chỗ. Nhân viên bán hàng xuất phát từ lòng tốt, theo bản năng giúp anh đi nhặt lên.

Sau đó, cô ấy nhìn thấy đều là “Làm thế nào để nuôi con gái”, “Bức thư cha viết gửi cho con gái”, “Chuyện kể trước khi ngủ cho con gái”, “Cha mẹ tốt”....

Nhân viên bán hàng “.....”

Chị gái bán hàng khó tin ngẩng đầu, dùng một loại ánh mắt nhìn cảm thú mà xem Dung Tự.

Dung Tự “.....”

Lão đại liếm liếm môi

“Không phải là như cô nghĩ đâu. Nghe tôi giải thích...Cô ấy thực sự là em gái tôi, không phải là con gái...”

Nhân viên bán hàng gắng gượng chống đỡ ý cười còn lại

“Vậy đến cùng là ngực lớn bao nhiêu?”

“.....”

Dung Tự buồn thông mắt. Nửa ngày mới có chút tuyệt vọng gờ tay lên.

Sau đó chậm rãi mở ra năm ngón tay.

“Lớn như vậy sao?”

Ở ánh mắt của người chị gái bán hàng dần tiêu tan. Anh từ từ bỏ sung

“Nếu như cô vẫn không tưởng tượng ra được lớn bao nhiêu....Trong túi tôi còn chứa một bộ nội y của cô ấy mặc”

“.....”

“Cô có thể sờ xem rồi cảm nhận một chút”

“.....”

Dung Tự mặt không biểu cảm bỏ chiếc ô xuống. Đẩy cửa đi vào nhà.

Mẹ Dung đang ngồi trên sofa xem bản thảo. Thấy anh đã trở lại, dò xét hỏi:

“Mua đồ trở về nhanh như vậy? Trên mặt con vết đỏ kia là cái gì vậy?”

- vừa mới bị chị gái bán hàng đánh.

Dung Tự vẻ mặt lạnh lùng

“Đụng vào cửa”

Đi vào trong mấy bước. Thấy trên bàn trà còn đặt một chén trà còn dở, anh liền giặt mình:

“Vừa mới có khách đến nhà sao?”

“Đúng thế. Mẹ Nghê Nghê vừa mới tới một chuyến. Đưa di động cùng đồng phục tới”

Dung Tự sững sốt một chút, sắc mặt trở nên rất khó nhìn

“Thật có ý tứ? Triệt để không cần con gái sao? Tính toán để Nghê Ca ở lâu chỗ này?”

“Vậy không tốt sao?” Mẹ Dung một câu liền chọc thủng lời nói của anh. Sau đó vui vẻ mở phần mềm mua sắm trực tuyến, mặt mũi đầy khát khao “Lúc trước mẹ nhìn thấy thật nhiều váy cho con gái. Hiện tại vừa vặn đều có thể mua về rồi. Đều cho Nghê Nghê mặc –A, mẹ còn có thể dạy con bé cắm hoa, giúp con bé tết tóc, mang con bé đi cùng chăm sóc sắc đẹp”

“.....” Dung Tự không nói lời nào, môi mím lại thành một đường.

“Được rồi, được rồi” Mẹ Dung không hiểu sao con trai mình càng nuôi lại càng giống cha nó. Một chút trò đùa cũng không đồng ý. Ánh mắt giống như mang theo tia laser.

“Mẹ con bé không có ý kia. Là Nghê Nghê không muốn trở về. Nói muốn chờ chìa khóa gửi tới thì đi chỗ của anh trai ở một thời gian ngắn. Để tất cả mọi người đều bình tĩnh lại một chút”

Dung Tự không nói gì.

Mẹ Dung cảm thấy cô gái nhỏ quả thực có ý tứ. Nhìn thì mềm mại nhưng mà khi thật sự xảy ra vấn đề thì nửa bước cũng không chịu nhường.

Nhưng mà...

Ở tại nhà bà cũng rất tốt. Ai bảo bà từ nhỏ đã thích cô.

“Con cảm thấy cha mẹ cô ấy” Dung Tự châm chước “Chuyện này là có vấn đề”

“Ai nha, chuyện người lớn chỗ nào mà lại đơn giản được như vậy....Nhưng mà, mẹ ngược lại cảm thấy tình huống này của nhà họ. Mọi người bình tĩnh lại cũng rất tốt” Mẹ Dung nghiêng mắt nhìn anh “Con cho rằng mấy năm nay ba con quanh năm suốt tháng đều không thấy bóng người. Một mình mẹ nuôi con dễ dàng lắm sao? Cầm cái gì trên tay vậy, mau đưa tới đây cho mẹ”

Anh sớm đoán được mẹ mình có một chiêu này.

Dung Tự khoe miệng khe nhúc nhích, trong tay cầm hai túi nilon lớn liền đem một cái tới trước mặt mẹ Dung.

- Bên trong đây đồ ăn vặt, còn có thêm hai con nai Giáng Sinh anh đã mua “Giống nhau như đúc”

Mẹ Dung cực kỳ vừa lòng “Đi đi”

Dung Tự bị người mẹ tâm hồn còn thiếu nữ chọc cười. Mang theo túi ăn vặt cùng cái đuôi to đang định lên lầu.

Giây tiếp theo lại cảm nhận được chiếc mũi thính của người mẹ phóng viên đánh tới, ra vẻ lơ đãng hỏi:

“Đúng rồi. Mẹ nghe nói lần này Nghê Nghê cùng ba mẹ cãi nhau...là vì một giáo viên?”

Nghê Ca bọc lấy áo choàng ngồi ở trong phòng tắm. Nước tóc tách tóc tách rơi xuống thấm ướt cả áo.

Phòng tắm rất ấm áp nhưng mà đợi lâu nên cô có chút hỗn loạn. Tốc độ suy nghĩ cũng trở nên chậm chạp.

Nghĩ không ra...

Nửa giờ trước vì sao lại cự tuyệt mẹ mình.

Dì Dung cách một cánh cửa hỏi cô:

“Nghê Nghê, con tắm rửa xong chưa? Mẹ con qua đây, con có muốn xuống gặp bà ấy hay không?”

Sau đó cô nói dối.

Cô nói:

“Thật xin lỗi dì. Con còn chưa tắm rửa xong....Hơn nữa, con tạm thời cũng không muốn về nhà”

Không biết là vì sao, chỉ có thể cảm thấy....

Tuy rằng không gian phòng tắm này thật nhỏ.

Nhưng mà cô càng cảm thấy an toàn.

Nghê Ca cúi đầu nhìn đến xuất thần. Ngay sau đó nghe được tiếng cửa kính “Cốc cốc cốc” ba tiếng trầm đục.

“Nghê Ca” Dung Tự ở bên ngoài cánh cửa gọi cô “Anh đã trở về. Em mở cửa ra một chút”

Nghê Ca vội vàng đứng dậy, cẩn thận kéo ra một khe hở.

Trong phòng tắm hơi nước chen chúc ủa ra. Cô chỉ núp ở một góc trên cửa, con mắt ướt sũng. Một đoạn bắp chân trắng nõn lộ ra bên ngoài áo choàng tắm, trông rất mềm mại.

Dung Tự hầu kết lần lộn, nghiêm mặt đem cái túi chứa nội y đưa cho cô

“Đây”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái, nhanh chóng tiếp nhận

“Cảm ơn anh trai”

Dung Tự “Hừ”

Cô thay xong quần áo. Đứng ở trước bồn rửa tay sấy tóc.

Dung Tự nghe thấy âm thanh, bảo cô

“Ra ngoài sấy. Bên trong ẩm ướt sẽ lâu khô”

“Vâng” Cừu nhỏ lên tiếng, đem máy sấy rút đưa ra ngoài.

Dung Tự ngồi ở trước giường, mặt không biểu cảm nghiêm mặt, trên mặt đất chậm rãi lộ ra một cái đuôi to

“Tới đây”

Cô đi qua.

Giây tiếp theo cả người bị anh kéo lại.

Anh nắm chặt cánh tay nhỏ của cô. Mặt không biểu cảm đem cô vòng một nửa trước ngực. Mở ra máy sấy số lớn nhất, ở trước trán cô mà thổi.

Nghê Ca cảm thấy anh là cố ý. Ánh mắt bị thổi không mở ra được

“Anh trai...”

Dung Tự không quan tâm.

“Dung Tự...” Nghê Ca mềm giọng hỏi “Anh đang tức giận sao?”

“.....”

Cô phát hiện người này đặc biệt thích tính sở người khác. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cô thật sự không nghĩ ta gần đây trong vòng hai mươi tư giờ đồng hồ, lại có chỗ nào đắc tội anh.

Máy sấy kêu vù vù.

Trên người cô tất cả đều là mùi vị dầu gội đầu và sữa tắm của anh. Dung Tự sấy cho cô liền cảm thấy có chút không thích hợp. Nghê Ca rũ mắt, nhìn có vẻ ỉu xiu kêu chit chit.

Trong lòng anh động một cái, nhanh chóng bỏ máy sấy xuống:

“Em lại muốn khóc sao?”

Anh thật vất vả mới dỗ được!

Giọng nói Nghê Ca có chút buồn “...Không”

“Không khóc” Cô dừng lại một chút, mang theo một bộ dáng vô cùng không vui “Em chính là muốn biết, em lại chọc anh chỗ nào”

“....”

“Chúng ta đã nói sẽ ở chung thật tốt”

Dáng vẻ của cô chính là giống như anh phụ bạc cô vậy.

Dung Tự đột nhiên khó chịu đứng lên.

“Em có nhớ hay không bảy năm trước. Anh từng nói cái gì với em?”

Nghê Ca mờ mịt ngẩng đầu.

“Bảy năm trước, em quên mang theo bài tập ngữ văn. Bị Lữ Vân dùng phấn viết đập em, bảo em cút khỏi phòng học” Dung Tự nhìn ánh mắt cô, từng chút từng chút nhớ lại nói “Em ở trên sân thể dục gặp anh. Anh liền mang em đi gọi điện thoại cho chú Nghê, xin chú ấy đến trường học”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái “Em nhớ được”

“Trong thời gian chờ chú ấy, hai ta ngồi ở trước cổng trường. Anh mua cho em một túi kẹo đường” Dung Tự hơi ngừng, tiếp tục nói “Sau đó em đặc biệt nghiêm túc mà bưng lấy khuôn mặt, nói với anh....

- –làm sao bây giờ anh trai.

- –vận may của em, giống như đã hết.

Khi đó Dung Tự không để ý, cười nhạt một tiếng

“Nói cái gì ngu xuẩn như vậy? Có anh ở đây, vận may của em làm sao hết được”

Nhưng mà Nghê Ca không nói gì.

Từ ngày đó trở đi, cô bắt đầu thường xuyên nghỉ học.

“Thật xin lỗi. Ba. Con thật sự không thoải mái. Con muốn ở nhà”

“Thật xin lỗi. Ba. Tối hôm qua con nghỉ ngơi không tốt nên vẫn hơi mệt. Con lại nghỉ thêm một chút”

“Thật xin lỗi. Ba. Con buồn ngủ quá...”

.....

Cô đối với Lữ Vân bất lực, nhưng cô giỏi trong việc đưa ra thỉnh cầu.

Con gái vốn là thân thể yếu lại nhiều bệnh. Ba Nghê không bao giờ nghi ngờ con gái đang diễn kịch.

Nhưng Dung Tự biết hoàn chỉnh tiền căn hậu quả.

Anh chỉ hận lúc đó không đem Lữ Vân đánh một trận.

Cho nên về sau, lúc anh biết được Nghê Ca muốn đi phía nam để chữa bệnh. Có khả năng rất lâu mới trở lại. Anh liền đuổi theo cô, nói với cô rằng –

“Nghê Ca”

“Nếu như về sau không có nơi nào có thể đi. Vậy thì liền đến chỗ của anh đi”

- –đến chỗ của anh đi.

Nghê Ca nhớ lại.

Hốc mắt cô có chút nóng nhưng cô cảm thấy chính mình lại không thể khóc. Cô rơi một giọt nước mắt, Dung Tự liền trở nên siêu cấp hung dữ.

“Cảm ơn anh” Vì thế cô vô cùng nghiêm túc nâng mắt lên nhìn thẳng vào anh, vành mắt đỏ ửng nói “Anh trai”

Cô gái nhỏ vừa mới tắm rửa xong. Ánh mắt trở nên sạch sẽ, trắng đen rõ ràng, thở ra khí cũng đều đều dàng. Bị cô nhìn như vậy, Dung Tự không hiểu sao có chút không được tự nhiên.

Anh lại bắt đầu thấy nóng.

Khô nóng mà đứng lên. Dung Tự chống nạnh đứng một lát nhưng vẫn nóng.

Anh thở dài.

Không có biện pháp, chỉ có thể làm như vậy.

Giây tiếp theo, anh quay mạnh người lại run run mở chắn. Thừa dịp cừu nhỏ không phản ứng kịp liền một cái bay vào đem cô cuốn vào trong đại dương san hô nhưng.

“A...” Đột nhiên bị đánh tới, cái ót của Nghê Ca va vào trên chiếc đệm mềm mại. Mặt Dung Tự trong nháy mắt bị kéo gần.

“Nghê Ca” Trong phòng lẳng lặng, anh khàn giọng gọi cô.

Nghê Ca hai con mắt nhìn anh chăm chăm, cũng không chớp mắt lấy một cái.

“Thật không dám dấu diếm” Anh rũ mắt, ngón tay chậm rãi từ sau tai cô vòng qua “Anh trai muốn làm chuyện này, nghĩ đã rất lâu”

“....”

Nghê Ca chần chờ nuốt nuốt cổ họng.

Nếu như anh muốn làm chuyện đó, cùng với cô nghĩ chính là một chuyện....

Vậy....

Vậy cô...cô có muốn phản kháng hay không....

Ngay sau đó, lão đại mặt không biểu cảm lấy ra quyển “Chuyện kể trước khi đi ngủ cho con gái”, một bộ nghiêm trang nói “Đến đây”

“....”

“Để anh trai đọc cho em nghe một câu chuyện dài trước khi đi ngủ”

“.....”

25. Chương 25

Nghê Ca không hiểu, vì sao Dung Tự lại cố chấp muốn làm ba cô như vậy.

Mạnh Viện có cho cô xem qua trong truyện của Tiểu Hoàng muội thì ba có một tầng ý tứ khác.

- Vô cùng hăng hái, vô cùng sắc tình.

Nhưng mà....

Nghê Ca lui người vào bên trong chiếc chắn san hô nhưng, mắt chớp chớp, nhìn chăm chăm Dung Tự về mặt nghiêm túc ôm một quyển truyện cổ tích vĩ đại –

Cô cảm thấy từ “Ba” trong miệng anh chính là chỉ mang ý nghĩa trên văn bản.

Không biết làm sao, Nghê Ca có chút thất vọng.

“Anh bắt đầu đọc?”

Cô lấy lại tinh thần, nhanh chóng giữ vững đáp

“Vâng”

Dung Tự ho khan hai tiếng, nghiêm túc đọc:

“Rất lâu rất lâu về trước, trong một khu rừng rậm có một chú cừu non với một bộ lông thật dày”

Đèn đêm quang mang trong treo nhu hòa. Giọng nói của anh có chút dịu dàng, tốc độ nói không nhanh không chậm. Đường nét rõ ràng dưới cằm cũng bị chiếu rọi đến mức vô cùng ôn nhu.

“Con cừu nhỏ có những sợi lông màu trắng thật dài. Nhưng đến mùa đông, cô ấy vẫn như cũ vô cùng sợ lạnh. Cô ngu ngốc trốn ở trong hang động run lấy lấy, cũng không nhịn được mà suy đoán tâm tư người khác: ”A, tôi mọc nhiều lông lại dài như vậy, thế mà vẫn còn sợ lạnh. Vậy nếu là động vật không có lông chắc hẳn định sẽ bị chết cóng?”

Nghê Ca “.....”

Tại sao lại sử dụng nhiều từ chồng chéo như vậy.

Bán manh sao?

“Lúc này xuất hiện hai con muỗi đói khổ lạnh lẽo. Bọn chúng đối trá hướng cô chào hỏi ”Nhìn liền thấy là một con cừu nhỏ vô cùng ngu xuẩn, cô có nguyện ý để bọn ta ở trên người cô sưởi ấm không?” Dung Tự sinh động như thật, kể chuyện vô cùng nghiêm túc “Con cừu nhỏ rất đồng tình với chúng nó. Thế là liền ngu xuẩn đáp ứng chúng”

Nghê Ca “.....”

Có thể kể chuyện tốt một chút được không? Không cần thư giãn cổ họng sao?

“Sau đó, hai con muỗi kia ghé vào trên người cô. Liều mạng mà hút máu của cô”

“...Vậy con cừu ngu xuẩn kia đã bị hút khô rồi?”

“Không có. Em đừng xen miệng vào. Sau đó con cừu ngu xuẩn kia không thể nhịn được nữa mà đuổi con muỗi đi” Dung Tự rất nghiêm túc “Nhưng mà ngay sau đó. Con vẹt lại tới hang động của con cừu ngốc. Nói với nó: ”Cô nhìn cô có nhiều lông như vậy. Không bằng quỳen một ít ra cho sư tử đại vương qua mùa đông đi!”

“Nhưng mà sư tử không phải cũng có rất nhiều lông...”Nghê Ca nhịn không được lại xen vào “Chỉ là, trên mặt nó có rất nhiều lông, khi chạy hoặc đứng lên những cái lông kia có thể chuyển động theo...”

Cô gái nhỏ giọng nói mềm yếu, như là sợ anh không tưởng tượng ra. Hai cánh tay tinh tế đưa ra khỏi ổ chăn, nhẹ nhàng mà khoa tay múa chân.

Dung Tự yết hầu lặn lộn.

“Đừng xen miệng vào!” Anh nheo mắt “Trong câu chuyện này con sư tử chính là không có lông. Cho nên muốn từ con vật khác mượn lông để làm áo khoác lông cừu”

“....”

“Sau đó cừu nhỏ ngốc nghếch liền rất kỳ quái: ”Sao lại chỉ lấy mỗi lông cừu, sao lại không lấy của con vật khác?” Dung Tự tiếp tục nói “Vẹt nói: ”Bởi vì lông của bọn ta đều không đủ nhiều. Nếu như cô cũng không đồng ý hiến lông cho sư tử đại vương, vậy khả năng hẳn ta liền nổi điên mà muốn ăn thịt động vật nhỏ như chúng ta”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái.

“Vì thế con cừu nhỏ ngốc nghếch kia mềm lòng thỏa hiệp” Ngữ khí của Dung Tự đầy tiếc nuối “Con vẹt tàn nhẫn lấy hết lông của trên người cô, một cộng cũng không để lại cho cô”

Nghê Ca “...”

Cô theo bản năng ôm chặt chăn lại.

Nghe qua thôi cũng thấy rất lạnh.

“Ngay khi con cừu ngu ngốc kia khóc thét lên thì”Bằng” một tiếng vang lên. Con vẹt bị thợ săn một súng bắn chết” Kể đến đoạn Dung Tự thích nhất, âm cuối của anh không tự giác cao lên “Sau đó thợ săn chậm rãi tới gần cừu nhỏ ngốc, vui vẻ nói ”Ồi, con cừu đáng thương. Mày như thế nào mà một cộng lông cũng đều không có. Đến đây đi, ta mang mày trở về...”

Nghê Ca ánh mắt sáng lên “Nấu thành một nồi lẩu uyên ương?”

Dung Tự “....”

Dung Tự rất không vui “Em có còn muốn nghe hay không?”

“....Nghe”

“Thợ săn nói: ”Ta đem mày mang về nhà, sưởi ấm cho mày“” Dung Tự hơi ngừng, ngữ khí nặng lại hòa hoãn xuống “Sau đó, cừu nhỏ gốc kia ở trong nhà thợ săn, trải qua một mùa đông ấm áp”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái, mi mắt rũ xuống như đang suy nghĩ.

Hồi lâu.

“Anh cũng cảm thấy em lúc trước không nên ra mặt, không nên làm bia ngấm cho Lữ Vân phải không?”
Nghê Ca nằm cuộn ở trong chăn, cuộn thành một đoàn nho nhỏ, lẳng lặng nhìn anh “Anh cũng cảm thấy, nếu như em hạ mình xuống thấp một chút mà nhận sai lầm, liền chuyện gì cũng sẽ không xảy ra sao?”

“Loại năng lực lý giải mọi chuyện như thế này của em, làm thế nào mà trong kỳ thi lại có thể đứng thứ nhất?”

Dung Tự chỉ tiếc sắt không thành thép, vươn tay ra búng một cái “Ba” một tiếng trên trán cô.

“A...” Cừu nhỏ gốc gần ngủ kêu lên một tiếng, theo bản năng lấy cái tay che trán.

“Anh không có ý như vậy, Nghê Ca” Dung Tự thở dài “Ý của anh là, nếu em không thể giúp đỡ được thì đừng có giúp. Đừng làm bất cứ điều gì em không thể làm. Thợ săn không chỉ bắn chết con vẹt mà cũng có thể bắn chết sư tử”

Nghê Ca ánh mắt như chớp lại như không nhìn anh. Ánh mắt sáng lấp lánh, giống như ngôi sao nhỏ.

“Nghê Ca” Anh nói “Em không phải sợ”

Anh có thể làm thợ săn của em.

Cũng có thể trở thành súng săn của em.

Nghê Ca cảm thấy cô thật sự rất buồn ngủ.

Đoạn thời gian này cô không bị mất ngủ. Gần đây chất lượng giấc ngủ cũng không tệ. Cô không biết có phải vì quá nhiều chuyện hay không

Cũng có thể là trước đó vừa khóc cho nên mệt mỏi.

Ông —— ông ——

Ông ——

Mặt trời lên cao, ánh nắng đã chiếu vào trong nhà. Nghê Ca nhấc lên mí mắt. Một bàn tay đưa ra miễn cưỡng lấy di động ở đầu giường.

Cầm điện thoại tới ấn vào phím nhận, mắt cũng không mở ra

“Alo. Xin chào”

“Nghê Nghê” Mạnh Viện ở đầu kia hưng phấn mà kêu to “Lúc trước nguyên bản cậu cùng mình định đi xem KOC nhưng lâm thời lại không tới được. Giờ ở tớ vẫn còn thừa một vé! Cậu có muốn cùng nhau tới xem hay không?”

“KOC là cái gì...” Nghê Ca nhỏ giọng hừ “Hạng mục việt dã mới sao?”

“Không phải” Mạnh Viện đột nhiên phản ứng lại “Cậu có phải còn chưa tỉnh ngủ hay không?”

“Ừm...”

“Đừng ngủ! Mau cùng mình đến xem trận đấu đi. Siêu cấp soái đó a a a!”

“.....”

Nghê Ca chậm rì rì đứng dậy “Viện Viện, mình sẽ gửi tin nhắn cho cậu sau, được không?”

“Được” Mạnh Viện hưng phấn mà chit chit “Trước ba giờ chiều nhớ gửi tin nhắn cho mình. Sẽ tới kịp”

Nghê Ca cười cười, hàn huyên thêm vài câu rồi cúp máy.

Khi cô dậy đứng bên cạnh giường thì liền trông thấy quần áo mà dì Dung đặt ở đầu giường vào tối hôm qua. Đại khái là đồ lúc còn trẻ mà bà ấy mặc qua. Chiếc áo khoác vừa ấm vừa dài, thêm bên cánh tay áo làm bằng nhung cùng với một chiếc váy len của thiếu nữ phía trước in hình một cô gái tay cầm một chiếc túi lớn. Ngang eo ở phía sau là một cái thắt lưng được cột thành nơ.

Nghê Ca cảm thấy thật đáng yêu, nhỏ giọng lẩm bẩm

“Dì Dung là một thiếu nữ”

Cô cầm lấy quần áo đang định thay liền phát hiện phía dưới bộ quần áo còn một thứ....

Áo sơ mi màu đen??

Nghê Ca đoán đây là của Dung Tự. Nhưng cô có chút kỳ quái:

“Sao lại đặt ở đầu giường, cũng không cất đi một chút....”

Cô cầm lấy nghĩ giúp anh đem cất đi.

Lại phát hiện ở mặt trên chiếc áo có một vết màu còn đọng lại trên đó.

Nghê Ca “.....”

Đây là cái gì?

Nghê Ca đang muốn phân biệt một chút thì bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa của Dung Tự “Cốc cốc”:

“Nghê Ca, em tỉnh chưa?”

Giọng nói của anh rất thấp. Giống như là lo lắng đánh thức cô.

“À...Em tỉnh rồi!” Nghê Ca nhanh chóng bỏ chiếc áo sơ mi xuống. Chạy bước nhỏ tới mở cửa “Em vừa mới tỉnh”

Cô vừa mới thuận tay kéo rèm cửa sổ ra. Trong phòng trở nên sáng sủa. Ánh sáng mặt trời chiếu trên người cô gái nhỏ. Chiều lên mái tóc còn hơi xù của cô.

Dung Tự khẽ nhúc nhích, khóe miệng cong lên cười nhạo

“Đã giữa trưa”

Nghê Ca cúi đầu, sừng con cừu nhỏ lại xuất hiện, vô tội mà đơng đưa.

“Được rồi” Dung Tự biết ban đêm cô ngủ trễ nên hôm nay cũng lười nói cô

“Chuẩn bị xong rồi thì đi xuống ăn cơm thôi”

“Được....” Nghê Ca vừa định đáp ứng, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó “Đúng rồi anh trai”

“Hửm?”

“Em vừa mới nhìn thấy. Đầu giường có một chiếc áo sơ mi đen” Nghê Ca suy nghĩ một chút “Giống như chiếc áo mà hôm trước em đã mặc qua”

“.....” Dung Tự mí mắt giật mạnh.

“Em vừa mới nghĩ giúp anh cất đi nhưng lại phát hiện bên trên có một vết màu kỳ quái...”

Dung Tự mặt không đổi sắc đánh gãy lời cô

“Là trà sữa lần trước”

“Nhưng mà không phải đã qua rất lâu rồi sao, không tẩy được sao?” Nghe Ca không rõ “Hơn nữa em nhớ là em không bị trà sữa đổ ở trên áo của anh...”

“Nghe Ca”

“....”

“Xuống ăn cơm thôi” Dung Tự mặt không biểu cảm, bình tĩnh nói “Cơm nước xong, em cùng với anh đem chiếc áo kia thiêu hủy”

“....”

Ba Dung không ở nhà, mẹ Dung nấu ăn làm bốn món mặn, một món canh, cùng với một đĩa bánh ngô nhỏ. Nghe Ca hồi nhỏ đặc biệt rất thích bà làm món canh thịt viên. Cách nhiều năm lại nếm được mùi vị này. Cả người cô tâm tình đều trở nên tốt lên.

Mà mẹ Dung lực chú ý từ đầu tới cuối đều đặt ở:

“Trời ạ, Nghe Nghe mặc quần áo của dì cùng hợp quá đi mất. Con có khung xương nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu như thế. Quả thực là sinh ra để mặc bộ quần áo này nha”

Dung Tự “....”

“Dì già thật rồi. Mấy cái váy cho cô gái nhỏ dì đều mặc không được. Nhưng hiện tại nhìn Nghe Nghe, dì liền phảng phất nhớ đến tuổi trẻ đã từng oai phong một cõi...”

Dung Tự “.....”

“Con biết đấy, A Tự. Mẹ từng nói với con rất nhiều lần. Thời điểm mẹ cùng ba con vừa mới quen —”

“Mẹ” Dung Tự bình tĩnh cắt ngang “Mẹ có cuộc phỏng vấn được sắp xếp vào một giờ chiều. Mẹ không ăn là không kịp đi đâu”

“Hôm nay là cuối tuần” Nghe Ca ngắc đầu, có chút tò mò “Dì cuối tuần cũng đi làm sao?”

“Ừm” Mẹ Dung nói xong liền bắt đầu tốc độ ăn nhanh hơn “Dì muốn đi phỏng vấn vài người lãnh đạo. Bọn họ chỉ có cuối tuần mới rảnh”

Nghe Ca không nghĩ nhiều “Dì vất vả rồi”

Mẹ Dung tủm tỉm cười

“Các con ngoan ngoãn ở nhà chơi nha”

Sau khi mẹ Dung đi khỏi, Nghe Ca nhớ tới cuộc gọi kia của Mạnh Viện

“Anh trai?”

“Hửm?”

“KOC là cái gì?”

“Một trò chơi thi đấu trong thành phố” Dung Tự đem bát dưa hong khô thả xuống “Sao vậy?”

“Mạnh Viện muốn kêu em cùng cô ấy đi xem. Ngay chiều hôm nay”

Dung Tự phốc nở nụ cười

“Em nhìn hiểu sao?”

Cô căn bản không hiểu trò chơi kia.

“Vậy....” Cừu nhỏ ngốc trưng cầu ý kiến của anh “Vậy có đi hay không?”

“Đi chứ” Dù sao chiều nay cũng không có việc gì, Dung Tự suy tư nửa giây liền đồng ý “Em không phải là muốn ra ngoài gửi bài văn hay sao, vừa lúc cùng đi luôn”

Gửi bài văn.....

Nghê Ca sững sốt hai giây.

Phải, tối hôm qua thầy Tôn gửi tin nhắn cho cô nói, Lữ Vân bên này cùng nhau cãi cọ không hết, nên để cho cô trước đem bài văn dự thi gửi đi trước.

Nghê Ca đột nhiên lo lắng

“Thầy Tôn có thể đánh không lại Lữ Vân hay không?”

“Nghĩ cái gì thế” Dung Tự buồn cười xoa đầu cô “Một thầy Tôn có sức chiến đấu ít nhất bằng mười Lữ Vân. Em cho rằng thầy ấy dạy học nhiều năm như vậy. Có loại yêu ma quỷ quái gì chưa thấy qua?”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái. Tùy ý để anh mang theo đi gửi bài văn.

Cuối tuần bưu cục không nhiều lắm, Nghê Ca cúi đầu điền tờ khai, nhỏ giọng lầm bầm

“Kỳ thực gửi hay không gửi đều giống nhau. Dù sao cũng không thể đoạt giải”

“Mê sảng” Dung Tự nhàn nhạt đứng bên cạnh “Em không gửi cái này, lấy cái gì đánh vào mặt Lê Tịnh Sơ?”

Nghê Ca “.....”

Anh cũng quá tin tưởng đối với em.

Nhưng mà loại mù quáng tín nhiệm này rất dễ làm cho người ta sinh ra cảm giác sung sướng. Nghê Ca hôm nay uống canh đã thấy tốt. Lại ở miệng Dung Tự nghe được lời nói này, tâm tình cực kỳ tốt.

“Vậy mượn lời của anh. Nếu như em vào vòng chung kết. Em mời anh ăn cơm”

Dung Tự động đậy khóe miệng, đột nhiên nhớ tới

“Đúng rồi, chú dì đã gọi điện cho em sao?”

Hai người rời khỏi bưu cục, đi vào trung tâm thành phố.

Nghê Ca vừa đi vừa một bên gật đầu

“Đã gọi qua”

Lúc sáng sớm, ba cùng mẹ cơ hồ là một trước một sau. Đều tự mình gọi điện thoại tới cho cô.

Hai người ở điểm “Hi vọng con về nhà” đã cùng nhau đạt chung nhận thức. Nhưng Nghê Ca tạm thời không muốn trở về. Sau đó ba Nghê nói “Ba sẽ nhanh chóng điều tra rõ những việc đã qua. Nếu con tạm thời không muốn trở về, vậy thì con ở tạm nhà của anh trai Dung Tự hai ngày. Nếu như con muốn trở về thì lúc nào cũng đều có thể”

Dung Tự hừ “Xem ra bọn họ không nghĩ nhân cơ hội đem em vứt bỏ”

“Cho tới bây giờ em đều không cảm thấy là ba mẹ em muốn đem em vứt bỏ” Nghê Ca có chút buồn cười “Như anh nhìn thấy, ba mẹ em phần lớn đều biểu hiện không tốt. Nếu như bọn họ không khéo vô cùng bận rộn làm việc. Vậy đại khái khả năng sẽ dẫn tới một thảm họa”

Dung Tự suy nghĩ một chút

Cảm thấy giống như.....

Có vẻ rất có đạo lý?

Anh không thể không thừa nhận. Ở dưới một tình huống nhất định, lời nói của mẹ Dung rất đúng đắn.

Hai người đi tới trước hội quán. Cùng nhau quét mã đi vào hội trường.

Địa điểm thi đấu ở trong trung tâm thành phố là một tòa nhà mới được xây dựng. Dung Tự trước đó cũng chưa từng tới. Mà Nghê Ca tựa như là một người mới xâm nhập vào thế giới mèo. Đối với cái gì cũng tràn ngập tò mò:

“Anh trai”

“Hửm?”

“Trên thế giới vì sao lại có cái loại nghề nghiệp thần kỳ như thế này?”

“....Nó là hạng mục đứng thứ nhất trong thể dục”

“Nhưng mà” Nghê Ca suy nghĩ một chút, cảm thấy không giống nhau “Nó không giống như mấy loại môn bơi lội, đây tã có thể rèn luyện thân thể con người”

“....” Dung Tự khoe miệng khê nhúc nhích, vừa bực mình vừa buồn cười

“Phát triển đầu óc không tính là rèn luyện sao? Em chỉ dùng chân chơi trò chơi”

Nghê Ca đang muốn giận dỗi anh.

“Nghê Nghê” Mạnh Viện theo định vị của cô mà tìm đến, vui mừng như điên “Quá tốt rồi! Cậu vẫn tới! Hôm nay cậu mặc váy thật đẹp nha! Mình vốn nghĩ cậu không chơi trò chơi liên đối với cái này cũng không có hứng thú!”

Nghê Ca cười cười. Mạnh Viện tiếp theo như một tên trộm nhìn về phía Dung Tự chào hỏi “Xin chào học trưởng”

Dung Tự gật đầu chào lại.

Mạnh Viện cực kỳ hưng phấn. Một tay lôi kéo Nghê Ca mang cô hướng về phía trước xếp hàng, hạ giọng hỏi “Hai người các cậu ở cùng nhau?”

“...Không” Trong lòng Nghê Ca không biết làm sao để lọt qua, nhanh chóng rũ sạch “Chuyện này nói ra rất dài dòng. Mình sẽ giải thích với cậu sau”

“Mình đây không quan tâm” Mạnh Viện cười hắc hắc “Dù sao trong mắt mình. Bốn bỏ năm lên, hai người chính là ở cùng nhau”

Nghê Ca thực ra muốn nói —

Kỳ thực chúng mình hiện tại ở cùng một chỗ,

Mình ngủ giường anh ấy, ăn cơm nhà anh ấy.

Liền ngay cả quần áo trên người cũng là của mẹ anh ấy.

Mạnh Viện nắm tay cô ở phía trước ngồi xuống. Bên cạnh các nhóm em gái đều ngồi chật kín. Nghê Ca cách màn hình rất gần liền ngẩng đầu nhìn. Mới phát hiện phía trên lại có tên của Tưởng Trì.

Cô có chút ngạc nhiên “Tưởng Trì đến cuộc thi đấu so tài?”

“Đúng thế” Mạnh Viện cười mỉm, nhỏ giọng nói

“Mình là vì cậu ấy mới đến xem trận đấu nhằm chán này”

Trận đấu còn chưa bắt đầu. Trong từng tràng tiếng người huyên náo. Trên mỗi chỗ ngồi cách mấy hàng có thùng nước khoáng. Mạnh Viện vươn người tới lấy ra hai chai đưa cho Dung Tự

“Đưa giúp cho Nghê Nghê một chai đi học trưởng”

Dung Tự hừ “Mặc kệ cô ấy. Để cho cô ấy tự lấy”

Nghê Ca nghe thấy được nhưng không cùng anh so đo. Vươn người ra lấy.

Có thể do thân người cô quá ngắn. Cách Mạnh Viện hai chỗ ngồi liền một bàn tay vô ý áp đến trên đùi Dung Tự, nghe thấy anh vô cùng rõ ràng phát ra một tiếng “A”

Trong đầu Nghê Ca tất cả đều là xong rồi. Nghĩ bản thân sẽ bị đánh. Vừa định cầm nước rút lui lại bị anh một tay nắm chặt cánh tay cô.

Anh từ trên cao nhìn xuống. Rút đi chai nước khoáng trong tay cô.

Nghê Ca “...”

Cô chần chờ mà nuốt một ngụm nước bọt.

Vô cùng hoài nghi anh sẽ đem chai nước kia đổ trên đầu cô.

Nhưng mà giây tiếp theo, cái gì mưa rền sóng dữ đều không phát sinh. Trong tay cô đột nhiên bị nhét vào một cái chai nước khác.

“Uống đi” Lão đại không kịp thở.

“Có gì không giống...” Nghê Ca nhận lấy, run lên một hồi mới hậu tri hậu giác nhận ra. Chai nước khoáng có điểm khác biệt.

- —Cho tới nay anh đưa nước khoáng cho cô....

- —Tất cả các nắp chai đều đã được vặn lỏng.

26. Chương 26

Nghê Ca sững sốt một chút. Tâm tình đột nhiên vô cùng tốt. Trong không khí ngập tràn bong bóng hạnh phúc.

Cô giật nhẹ vạt áo anh, nghiêm túc nói

“Cảm ơn anh trai”

Dung Tự “Ờ”

Trận đấu bắt đầu, trên màn hình lớn bắt đầu chiếu trực tiếp. Xung quanh đám em gái khắp nơi đều sôi trào lên.

Nghê Ca nghiêm túc nghe một hồi.

Phát hiện....

Nghe không hiểu các cô ấy đang hô hét cái gì.

Nghê Ca “....”

“Anh trai” Cô thất thiết mà cảm nhận được một loại cảm giác bị quần thể vứt bỏ, thành khẩn nói “Anh có thể nói cho em nghe một chút về trò chơi này chơi như thế nào không?”

Dung Tự do dự chớp mắt, liếm môi nói

“Đầu tiên em nhìn...”

Sau đó anh chỉ vào màn hình, hao tâm tổn trí cùng ba phần sức lực giảng giải ròng rã một giờ đồng hồ.

Kể xong liền phát hiện biểu cảm của Nghê Ca có chút si ngốc.

Anh nhíu mày “Em đang nghe sao?”

“....Ồ”

“Nghe hiểu không?”

“....”

Cô gái nhỏ hơi cúi đầu, hình như là sợ bị anh nhìn ra cô đang khẩn trương, lông mi bất an mà run lấy lấy.

Dung Tự khoanh tay, muốn nhìn cô có thể run tới khi nào.

“Anh trai” Một giây sau, cô đột nhiên ngẩng đầu, siêu cấp chân thành mà nói “Bên trong lạnh quá, chúng ta ra ngoài tìm nơi nào có điều hòa vừa chơi vui hơn đi”

“....”

Ra khỏi hội trường, Dung Tự mua cho Nghê Ca một ly trà sữa nóng.

Cô nói lạnh hân là thật. Cô em gái thần tiên của anh từ nhỏ sinh ra thân thể đã không tốt. Mùa đông khắc nghiệt đứng ở trong tuyết nói chuyện, khi há miệng đến khí trắng cũng không có.

Nhưng mà....

Nhìn cô nàng hamster vừa nhâm nhi ly trà vừa vờ nhai yến mạch, Dung Tự chợt nhớ tới một vấn đề khác:

“Mấy năm nay em có kiên trì tập luyện cơ thể hay không?”

Lúc trước cô chưa đi ở phía nam. Có một đợt, ba Dung cho rằng Dung Tự rất gầy. Mỗi ngày xách anh hướng sân huấn luyện ném tới, bắt anh sáng trưa tối đều chạy bộ quanh khu đại viện.

Dung Tự lấy lý do “Theo chạy bộ cùng anh có thể cải thiện sức khỏe”, mạnh mẽ yêu cầu Nghê Ca cùng anh chạy.

Bất quá khi đó, trong khi anh chạy mười vòng thì cô chỉ có thể chạy ba vòng. Cho nên hai người bọn họ chưa từng sống vai nhau cùng chạy. Bởi vì cô căn bản không thể đuổi kịp anh.

“Có” Nghê Ca một miệng đầy yến mạch, liều mạng gật đầu.

“Anh vừa mới nhìn đến, bên cạnh hội trường là một sân tennis” Anh vân đạm phong khinh nói “Trong đó hẳn là khẳng định có sân chạy bộ. Em theo anh chạy hai vòng đi. Chạy hai vòng xong liền hết lạnh”

Nghê Ca sợ tới mức yến mạch cũng không dám nhai.

“Em...”

“Đi” Dung Tự nói xong thật sự muốn đi qua, túm cô giống như xách một con gà.

“Em không...” Nghê Ca đối với loại chuyện chạy bộ này tràn ngập kháng cự “Anh đừng bắt em chạy bộ cùng anh được không? Em...Em chạy không bằng anh”

Dung Tự dừng bước chân lại, môi mím lại thành một đường

“Nghê Ca, nói thật”

Cô gái cừu trầm mặc ba giây, chán nản rũ đôi vai xuống “Được rồi. Em không có rèn luyện”

“Mỗi ngày đều không có?”

“..Đúng”

Dung Tự hít sâu một hơi.

Nhớ tới khi học tiểu học, thầy giáo dạy thể dục cũng chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép mà giáo huấn cô:

“Thời điểm em chạy bộ, thầy ở phía sau nếu có thể thả một con chó nữa thì tốt rồi”

Nghê Ca lúc đó nghiêm túc mà trả lời một câu:

“Vây em khẳng định không thể chạy qua con chó”

Dung Tự thở dài.

Nuôi cô con gái thật sự rất lo lắng.

“Nhưng em không có liên tục nhàn rỗi” Thấy anh sắc mặt không tốt lắm, Nghê Ca cẩn thận giải thích “Em có ở đoàn múa...Bỏ bốn thêm năm một chút, múa cũng coi như là vận động đi?”

Dung Tự trong lòng phát sầu.

Anh không biết nên cùng cô giải thích như thế nào. Mỗi mùa đông tới, cô lại cho anh một loại cảm giác yếu đuối đến mức “Khả năng không qua nổi đến năm sau”

Nguyên bản lần này trở về. Lúc anh nhìn cô khi huấn luyện quân sự. Đứng dưới mặt trời chói chang lâu như vậy cũng không bị cảm nắng cùng ngứa xiu. Trong lòng anh còn vụng trộm mà vui vẻ một trận. Cho rằng thể chất cô đã chuyển biến tốt.

Bất quá tổng hợp xem lại ngày kỷ niệm thành lập trường cùng tình huống gần đây nhiệt độ hạ xuống, đến cả lúc đi ngủ cũng phải mang theo vỏ thật dày. Ở trên đầu gối dán miếng giữ nhiệt Bảo Bảo gia hỏa. Căn bản là nếu không làm như vậy hẳn là không sống sót nổi.

Nhưng mà...

Dung Tự rũ mắt.

Cừu nhỏ ngốc giương mắt nhìn anh, giọng nói mềm nhũn

“Anh trai...”

Lão đại chớp mắt lại suy sụp.

Ở trong lòng anh phát ra tiếng thở dài vang dội.

“Đi” Sau đó kéo cô.

Gia hỏa không nên nuôi mắt mát cực kỳ nói:

“Vẫn là muốn chạy sao?”

“Không chạy” Anh không có biện pháp, chỉ có thể lấy lui làm tiến, liếm liếm môi:

“Chúng ta đi chơi bóng”

Nghê Ca trước đó có học qua tennis nên biết một chút.

Cô bày ra một tư thế của người già chơi tennis, vẽ một vòng tròn cho chính mình và kiên quyết không ra khỏi vòng tròn đánh bóng. Nếu quả bóng có đánh xa, cô tình nguyện chờ nó rơi xuống đất sau đó chạy tới nhặt cũng không chịu chạy nhiều hơn vài bước tới đón bóng.

Dung Tự đã nhìn ra.

Cho nên anh cố ý đem bóng đánh từ cao đến thấp, từ xa tới gần.

Nghê Ca toàn bộ quá trình đều nhặt bóng “....”

Cô chơi được nửa giờ đã bắt đầu thở hổn hển:

“Em không được rồi. Chúng ta nghỉ một lát đi”

Dung Tự vô cùng bình tĩnh

“Vây chạy vài vòng đi”

Nghê Ca nhanh chóng túm lấy anh:

“Em biết anh rất lo lắng cho cơ thể của em”

“....”

“Nhưng mà em mấy năm nay, kỳ thực cũng luôn luôn uống thuốc” Nghê Ca nói “Em cảm thấy uống thuốc bắc điều trị cơ thể quả thật cũng không tệ....Em thể hàn cùng bên trong hư nhược, so với hồi nhỏ bệnh tình đã tốt hơn rất nhiều”

Dung Tự không nói lời nào, yên tĩnh rũ mắt nhìn cô

“Đương nhiên, em cũng hiểu rõ suy nghĩ của anh. Cảm ơn anh đã quan tâm em...Nhưng...Nhưng mà...” Nghê Ca do dự một chút, nói “Nhưng mà em thật sự không thích vận động, chúng ta có thể tìm những phương pháp khác hay không?”

“....”

Dung Tự nhìn cô hai giây, “Ba” một tiếng ném xuống cây vợt tennis. Một tay vén lên tấm lưới. Mặt không biểu cảm hướng chỗ nghỉ đi tới.

Nghê Ca trong lòng khẽ động.

“Dung....”

Cô cất bước muốn đuổi theo. Đằng sau đi tới hai cô gái có dáng vóc thon dài, cất giọng hỏi

“Hai người còn đánh không? Muốn cùng chúng tôi đánh không?”

Nghê Ca không có tâm tình chơi bóng, vội vàng quay đầu nói

“Sân nhường lại cho hai người, các cậu đánh đi”

Sau đó cô chạy bước nhỏ tới để đỡ lão đại.

“Anh trai...”

Dung Tự không để ý.

“Dung Tự...”

Anh vẫn tiếp tục làm lơ.

Nghê Ca đại khái biết được lần này vì sao anh tức giận.

“Thật xin lỗi...Em biết. Lúc trước em đáp ứng anh, sẽ rèn luyện cơ thể thật tốt, thật đúng giờ” Cừu nhỏ cô nường rất có giác ngộ “Em không nên nói dối. Rõ ràng việc mình không làm nhưng lại nói là đã làm”

Dung Tự vặn nắp mở một chai nước, vẫn không nói gì.

“Hơn nữa...” Nghê Ca đang muốn đang muốn thuận theo mạch suy nghĩ mà kéo chuyện này xuống. Trong sân tập hai cô gái kia trò chuyện một hồi, sau đó một đôi chân dài đột nhiên mở chiếc lưới sân ra đi tới, mỉm cười chào hỏi

“Này, anh trai”

Đang nói chuyện bị xen vào, hai người cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn.

“Em vừa mới cùng với chị em của mình đánh cược. Sau đó em thắng” Chân dài kiêu ngạo cười nói “Cho nên, em tìm anh muốn xin phương thức liên hệ”

Dung Tự nhún nhún mi, trên mặt nhàn nhạt hiện lên một chữ: A?

“Anh trai” Chân dài trên tay cầm di động, cười hì hì nói

“Anh có hứng thú với em không? Anh có hứng thú muốn đổi bạn gái hay không?”

Nghê Ca tròn tròn mắt.

Cô từng thấy qua cảnh này ở trên mạng, theo bản năng nghĩ muốn nhắc nhở Dung Tự đừng mắc mưu:

“Cô ấy...”

Lão đại không chút để ý “Không có hứng thú”

Nghê Ca “...”

“Không quan hệ nha” Chân dài tiến lên trước “Em có thể trước cho anh một thứ hay không?”

Lão đại không cần nghĩ ngợi “Không thể”

“....”

Trên mặt chân dài biểu cảm có chút không nhin được.

Nghê Ca biết, nếu như Dung Tự nói “Có thể”, thì câu nói tiếp theo của cô ta chính là “Trước tiên đem em giao cho anh”.

Cho nên cô ra hiệu tính kéo kéo anh.

Dung Tự khoe miệng khê nhúc nhích đáp lại cô. Sau đó ngẩng đầu

“Còn có, tôi cảnh cáo cô. Đem di động thu lại. Tôi mặc kệ cô đang chơi APP lộn xộn gì. Dùng camera ẩn quay là xâm phạm riêng tư của tôi. Nếu như chưa được cho phép mà đem chúng công bố ra, tôi có quyền kiện cô”

“Anh!” Chân dài biểu cảm bỗng chốc trở nên rất khó xem “Anh cho rằng anh là ai? Anh không phải...”

“Mặt khác, vị này xem ra nhìn cũng đã hai mươi lăm tuổi —chị gái già” Dung Tự không có cảm xúc gì ngẩng đầu, cầm trong tay chai nhựa bóp lại phát ra tiếng vang “Tôi phải nói cho cô, ở trong mắt đại đa số mọi người ”Trên đường nhòm ngó thân hình bạn trai người khác“, không chỉ nhàm chán hơn nữa còn giống như một kẻ thiếu năng trí tuệ”

Nghê Ca không tiếng động thở ra một hơi.

- —Nguyên lại anh biết chuyện này.

Cô gái run sợ vài giây, cuối cùng then quá hóa giận

“Không cho thì không cho. Anh cho là anh có giá lắm sao? Không phải là ý vào bản thân có điểm dễ nhìn một chút mà cho rằng bản thân mình nhiều năng lực? Anh....”

“Sân tập này, tôi thanh toán tiền thuê trọn vẹn một buổi chiều, đến bảy giờ tối mới xong” Nghê Ca đột nhiên nâng mắt lên nhìn, mở miệng nói “Hiện giờ mới bốn giờ năm mươi phút”

Chân dài sững sốt “Cho nên?”

“Cho nên bây giờ sân này, hiện tại là của chúng tôi” Nghê Ca bình tĩnh nhìn cô ta “Làm phiền các người đi ra”

“Ha” Chân dài phản đối “Vừa mới không phải là chính cô nói. Các cô không chơi bóng, nguyện ý đem sân bóng nhường lại cho bọn tôi sao?”

“Tôi đổi ý” Ai bảo các cô nói xấu Dung Tự.

Nghê Ca ngữ khí không có chút thương lượng nào

“Đi ra”

Dung Tự mí mắt khê động.

Chưa từng thấy qua bộ dạng cô như thế này. Ánh mắt anh không tự giác rơi xuống trên người cô.

Chân dài khê cắn môi, hừ một tiếng. Sau đó quẳng vọt bóng xuống, hùng hùng hổ hổ cùng cô gái khác bỏ đi.

Dung Tự nghiêng đầu, tựa lưng vào ghế ngồi.

Trơ mắt nhìn hai cô gái kia rời khỏi sân tập. Sau đó lại nhìn đôi tai nhỏ và sừng dê của cô chậm rãi lại xuất hiện.

Dung Tự bỗng chốc vui vẻ.

- —Cho nên cô vừa mới là bảo vệ cho anh?

“Anh trai”

Giây tiếp theo, cô quay lại nhìn anh.

Dung Tự nhấc lên mí mắt, vẻ mặt có chút buồn ngủ nhìn cô.

“Anh không cần tức giận. Chúng ta lại đánh một lát đi”

“....”

“Đánh tới tối....Không, đánh tới sáng luôn đi....”

“....”

“Xin anh đó....”

“....”

Hôm nay khi trận đấu kết thúc, Mạnh Viện mới phát hiện, tiểu đồng bọn của cô đều không thấy.

Cô ở trong hội trường nhìn xung quanh, sau đó gọi điện thoại cho Nghê Ca

“Nghê Nghê, Nghê Nghê, cậu ở chỗ nào vậy?”

Tướng Trì thân mình hơi ngừng lại.

“À...Được. Vậy chúng ta gặp nhau ở cửa”

Đơn giản nói thêm mấy câu. Mạnh Viện mới kết thúc cuộc gọi.

Tướng Trì cùng cô ấy đi song song. Đi ra khỏi hội trường mới chú ý tới:

“Nghê Ca cũng tới đây?”

“Ừm. Mình kiên quyết túm cô ấy đến” Mạnh Viện gật gật đầu “Nhưng cô ấy vừa mới nói với mình là xem trận đấu không hiểu. Cho nên liền đi ra ngoài chơi....Phốc”

“Sau đó hai người hẹn gặp nhau ở cửa?”

“Đúng”

Hai người đi xuống cầu thang. Quả nhiên vừa ra khỏi cửa liền gặp Dung Tự cùng Nghê Ca đứng ở dưới bậc thang.

Một lớn một nhỏ đứng đối diện nhau, cách thực sự gần, không biết đang nhìn cái gì.

Mạnh Viện lén lút sáp lại gần, nghe thấy:

“Cái kia cũng được...Nhà kia đậu phụ ăn rất ngon”

“Nhưng em không muốn ăn đậu phụ. Em muốn ăn đồ ăn kích thích một chút...”

“Em ăn kích thích cái gì. Ăn xong mấy món đó em muốn sinh bệnh?”

.....

Mạnh Viện liếm liếm môi “....”

Cô ấy rất muốn xen vào cắt ngang bọn họ.

“Nghê Ca” Tướng Trì không chút do dự, lần lượt hướng hai người chào hỏi “Dung Tự”

“Tướng Trì, Viện Viện” Nghê Ca quay đầu lại, cũng cười tủm tỉm chào hỏi “Chúng ta cùng nhau đi ăn tối đi, hai người muốn ăn cái gì?”

“Mình mới các cậu ăn đi” Tướng Trì cúi đầu nhìn đồng hồ, dừng một chút

“Thời tiết lạnh như thế này, ăn lẩu được không?”

“Rất tốt” Nghê Ca hai mắt cong lại thành hình trăng non “Chúng ta cùng đi ăn lẩu thịt dê đi? Hôm qua mình đã nghĩ muốn ăn”

Tưởng Trì nở nụ cười hiền lành không có tính công kích

“Được”

“Viện Viện đâu?” Nghê Ca hỏi “Cậu ăn thịt dê không?”

“Ăn được ăn được” Mạnh Viện cười ha ha nói “Không quan hệ. Mình không kén chọn. Ăn cái gì cũng đều được”

Nghê Ca lại hỏi “Vậy anh trai thì sao?”

Dung Tự không trả lời cũng không cự tuyệt.

Cả người anh đầy vẻ lười biếng. Đáy mắt khê nhúc nhích, ánh mắt dừng ở trên người Tưởng Trì. Biểu cảm có chút kỳ lạ.

“...Anh trai?”

Dung Tự vẫn không nói chuyện.

Ngay tại thời điểm cô cho rằng anh sẽ không quan tâm thì lão đại chậm rì rì mà mở miệng:

“Anh vừa mới suy nghĩ”

“....”

“Đúng là một con cừu nhỏ ngu xuẩn...”

“....”

“Mới có thể như thế không kịp chờ đợi, muốn đem mình tiến vào nồi nấu. Rồi đưa vào bên trong miệng của anh”

“.....”

Tiệm lẩu ở ngay bên cạnh hội trường. Bốn người cùng nhau đi bộ qua.

Giữa đường, Nghê Ca đột nhiên nhớ tới:

“Đúng rồi. Các cậu trận đấu như thế nào rồi?”

“Đừng nói nữa” Nói đến chuyện này, Mạnh Viện vẻ mặt đầy oán giận “Đối phương quả thật là một đám biến thái. Cậu không hiểu quy tắc trò chơi nên mình không nói kỹ quá trình. Tóm lại, là đánh đến mức gió tanh mưa máu...”

Nghê Ca dè dặt cẩn trọng “Cho nên....?”

Không có thắng?

“...Nhưng mà” Giây tiếp theo, Mạnh Viện đột nhiên thay đổi sắc mặt, mỉm cười nói “Chúng ta có một vị đồng chí tốt, chính là Tưởng Trì”

Cô ấy thối phồng mà khen người hết sức lực “Là cậu ấy, một người có thể ngăn cơn sóng dữ, xoay chuyển thế cục”

Nghê Ca “....”

Tưởng Trì cười rộ lên, giọng nói nhẹ nhàng

“Nào có khoa trương như vậy”

Dừng một chút, lại nói

“Nhưng mà Nghê Ca không biết trò chơi. Có cơ hội, mình có thể giới thiệu một chút quy tắc cho cậu nghe”

Nghê Ca nghĩ thầm, đã có người giải thích qua cho cô rồi.

Nói cũng vô cùng kỹ càng.

Nhưng mà thật không may, cô còn là nghe rất không hiểu.

Cô cúi đầu đá cục đá “Cậu hiện tại tính là một tuyển thủ chuyên nghiệp sao?”

“Đương nhiên không phải” Tưởng Trì giải thích với cô “Mình vừa mới bắt đầu tham gia thi đấu ở thành phố”

“VẬY...”

“Mình đang tìm. Muốn tìm một số nơi có câu lạc bộ nào thích hợp hay không. Sau đó có thể tham gia huấn luyện thanh thiếu niên”

Nghê Ca chưa hiểu rõ hết, nhưng ở câu cuối cùng nghe lại hiểu

“Cậu tính toán vẫn đánh cái này?”

Tưởng Trì thân mình hơi ngừng, hỏi lại

“Nghe qua có phải rất kỳ lạ hay không?”

“Ngược lại cũng không có kỳ lạ” Nghê Ca suy nghĩ một chút “Hôm nay buổi chiều còn có người nói với mình, nó là hạng mục đứng thứ nhất trong thể dục thể thao”

Tưởng Trì ngẩn ngủ sợ run vài giây, lập tức cười:

“Không nói chuyện này nữa. Chúng ta ăn trước thôi”

Vị trí ngồi trong tiệm lẩu là một nơi gần cửa sổ, gồm một chiếc bàn có bốn chỗ, ghế ngồi giống như ghế sofa.

Nghê Ca đem vị trí bên trong để lại cho Mạnh Viện. Vì thế Dung Tự cũng tự nhiên mà vậy, ngồi xuống vị trí đối diện cô.

Cứ như vậy, Tưởng Trì liền bị Dung Tự cao lớn ngăn ngồi ở bên trong.

Cậu ta có chút bất đắc dĩ

“Như vậy đi. Các cậu trước gọi món. Mình thay các cậu đi lấy nguyên liệu”

Dung Tự lười biếng nhường cậu ra đi ra.

“Nghê Ca không ăn gừng, Mạnh Viện không ăn rau mùi tây, còn có gì khác không?”

Dung Tự không nói chuyện.

Nghê Ca nhanh chóng giúp anh bổ sung

“Anh ấy cũng không ăn rau mùi tây”

Dung Tự miễn cưỡng nhếch lên mí mắt, liếc nhìn cô một cái.

“Được”

Tưởng Trì không nói thêm gì, gật đầu xoay người đi khỏi.

Mạnh Viện cầm thực đơn gọi món ăn. Nghê Ca nghĩ tới nghĩ lui có chút nghĩ không thông, nhỏ giọng hỏi:

“Anh trai, anh không vui sao?”

Sau khi rời khỏi hội trường, cả người liền mệt mỏi.

“Ừm” Dung Tự thuận miệng nói “Tâm trạng anh không tốt”

“A... Vì sao vậy?”

- —Bởi vì dọc đường đi tới, em đều không có quan tâm đến anh.

Đương nhiên loại lời nói này anh nói không nên lời.

Châm chước một lúc, anh uyển chuyển lấy một lý do thoái thác “Nghê Ca”

“...??”

“Em ngồi sai vị trí”

Nghê Ca cũng từng tham gia vào bữa tiệc của người lớn. Bởi vậy hơi kinh ngạc:

“Ăn lẩu còn an bài vị trí?”

“Ừm” Dung Tự biểu cảm nghiêm túc, dừng lại một chút.

Nghê Ca không hiểu

“Vậy em cần phải ngồi chỗ nào?”

Dung Tự sợ hành vi của mình quá mức lộ rõ. Chỉ có thể cố hết sức không muốn làm cho người khác chú ý. Anh một tay chống đỡ đầu, một tay khác vô cùng thấp ở vị trí bên cạnh mình, gõ gõ.

Kết quả Nghê Ca không nghe thấy.

Cô gái này còn cố tình cách một lát lại hỏi một lần

“Em đây cần phải ngồi chỗ nào?”

Aizzz.

Dung Tự ở trong lòng thở dài.

“Nghê Ca” Giây tiếp theo, anh ngẩng đầu, nhìn cô nói từng chữ từng chữ “Em cần phải ngồi bên người anh”

“...” Cô đang muốn mở miệng.

“Em cần phải ngồi bên người anh” Anh mặt không biểu cảm, giọng nói ừ dột, lại lớn tiếng lặp lại hai lần

“Em cần phải ngồi bên người anh. Lần này nghe rõ rồi chứ? Hửm? —Em, nên, ngồi, ở, bên, cạnh, anh”

Nghê Ca “.....”

27. Chương 27

Nghê Ca đang xem xét từ ngữ.

Mạnh Viện “Phốc” một tiếng nở nụ cười, đầu đều chôn ở trên mặt bàn

“Học trưởng muốn cậu qua ngồi trên đùi anh ấy kìa. Cậu còn không nhanh chóng tới ngồi”

Nghê Ca “.....”

Bên tai đột nhiên có màu đỏ khả nghi.

Không biết vì sao, cô tưởng tượng ra được một chút hình ảnh.

Rồi lại cảm thấy, thế nhưng lại có chút kích thích.

“Ngồi chỗ nào không giống...” Cô một bên nhỏ giọng thì thầm, một bên duỗi cánh tay vào món ăn nhẹ bên chỗ Mạnh Viện.

Còn chưa kịp đụng tới, đã bị Dung Tự “Ba” một tiếng đập trên tay cô:

“Đồ nóng”

“.....”

Nghê Ca rục rịch, vẫn rất muốn ăn.

“Cậu đi qua ngồi trong ngực anh ấy đi” Mạnh Viện quay qua, nghiêm túc nói “Để anh ấy nắm tay cậu cho cậu ăn. Liền sẽ không thấy nóng”

“....”

Mạnh Viện gọi rất nhiều thịt dê.

“Để xem nào. Xem còn muốn ăn thêm cái gì”

Nghê Ca đem thực đơn tiếp nhận đến. Rồi cúi đầu cắn rau.

Mạnh Viện hai tay chống cằm. Giữ im lặng buông mắt nhìn. Ánh mắt liên tục dính ở trên người Nghê Ca cùng Dung Tự. Nhìn đi nhìn lại cô ấy lại hậu tri hậu giác phát hiện. Một chút phản ứng của tiểu đồng bọn cũng không có.

Cô ấy “Chặc” một tiếng, hoài nghi lại vừa chờ mong hỏi:

“Hai người thật sự không có ở cùng nhau sao?”

Nghê Ca nhất thời nở nụ cười

“Anh ấy là anh trai mình”

“Chỉ là một người anh trai hàng xóm thôi mà? Hai người cũng không phải là anh em ruột” Mạnh Viện giúp cô đem bộ đồ ăn mở ra, liếm liếm môi “Lại nói, cậu không biết. Hiện tại ở trong trường học có bao nhiêu người đang chờ hai người bên nhau đó”

Nghê Ca trợn mắt

“Chuyện khi nào? Sao mình lại không biết?”

“Bởi vì cậu không xem tin tức trên diễn đàn trường học...”

Tướng Trì đi lấy đồ quay trở lại. Dung Tự đứng dậy cho cậu ta vào chỗ. Cậu ta đem nguyên liệu từng cái từng cái đặt trước mặt mọi người, cười nhẹ hỏi

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Mạnh Viện đáp lại:

“Đang nói chuyện vì sao Nghê Nghê không đến ngồi ở trên đùi học trưởng”

Nghê Ca “....”

Tướng Trì cười cười không nói chuyện, Mạnh Viện tiếp tục quay qua Nghê Ca nói:

“Cậu không biết à? Từ ngày mà học trưởng ở trước mặt lớp chúng ta nhiều người như vậy mà giận dữ với Lữ Vân. Sau đó trên diễn đàn đều biết. Hiện tại bên ngoài đều truyền rằng cậu mới là bạn gái anh ấy hàng thật giá thật”

“Nhưng...” Nghê Ca đầu óc có chút hỗn loạn “Trước đó cậu rõ ràng nói với mình là bọn họ đều cảm thấy Dung Tự với Lê Tịnh Sơ là CP”

“Vậy cũng là mọi người đoán mò. Căn bản không có bằng chứng nha” Mạnh Viện chỉ tiếc rên sất không thành thép “Cậu suy nghĩ lại đi. Một bên là không có bằng chứng. Dung Tự chưa từng trước mặt thừa nhận qua. Ở nơi đông người thậm chí đều không cùng cô ta sóng vai đi qua. Một bên lại là lão đại ôm vào trong ngực vừa mát xa mát cá chân, vì cậu chạy tới giận dữ với giáo viên. Trước mặt bọn mình đang nhìn chằm chằm lại tức giận nói đàn em là ”Cô gái nhà chúng tôi” – Nghe thế nào cũng thấy có mùi gian tình”

Nghê Ca “....”

Lúc vừa mới quen mình, cậu đâu có nói như vậy.

Ngay lúc đó nói, Lê Tịnh Sơ là đàn chị xinh đẹp thiên tài.

Cô đang muốn mở miệng, Dung Tự đột nhiên thu mắt lại cười nhẹ nói:

“Thật sự thì cái đằng sau kia. Nghe xong liền có vấn đề”

“.....”

Giọng nói của anh như có như không, tốc độ chậm rãi:

“Lại cẩn thận mà suy nghĩ lại. Càng thấy lại không đúng”

“....”

“Quả thực là làm cho người ta, cả người đều khô nóng”

“.....”

Mạnh Viện hưng phấn cười to

“Là vậy, là vậy”

Cô ấy ở dưới mặt bàn, tính đá Tưởng Trì một cái ra hiệu

“Cậu cảm thấy như thế nào?”

Tưởng Trì cầm muôi vớt, đang hướng vào trong nồi nấu thịt bò. Cậu ta giúp mọi người múc một bát canh thịt dê nhỏ. Sau đó cười một cái, bỏ qua vấn đề này.

Bất quá.....

Hơi ngừng lại, cậu ta hỏi:

“Cậu nói Lữ Vân, là Lữ Vân nào?”

“A, mình quên mất. Chuyện này chưa từng nói với cậu” Mạnh Viện vỗ đầu, nhanh chóng giải thích với cậu “Lữ Vân này chính là...Cái người Lữ Vân mà cậu quen”

Tưởng Trì hơi giật mình. Sau đó vẫn đạm phong khinh mà “A” một tiếng.

Ngừng lại, cậu hỏi:

“Nhưng cô ấy không phải chỉ là giáo viên tiểu học sao? Thế nào mà lại chạy đến dạy các cậu?”

“Bởi vì huấn luyện văn” Nghe Ca giải thích “Không biết cậu có còn nhớ hay không. Lúc tiểu học cô ấy có sáng lập ra một câu lạc bộ, chính là huấn luyện văn cho học sinh trung học. Mình nghe nói sau đó câu lạc bộ kia phát triển quy mô rất lớn. Cô ấy mang ở bên trong ra nhiều học sinh, có không ít người ở cuộc thi văn học trẻ lấy được giải thưởng. Cho nên rất nhiều trường học mời cô ấy đến tọa đàm hướng dẫn”

Tưởng Trì nhớ lại:

“Chính là lúc đó cô ấy nói ”Hi vọng gia đình bạn học nào có điều kiện có thể tới tham gia một chút” – chính là cái câu lạc bộ kia?”

“Đúng thế” Nghe Ca sợ cậu để ý, sau đó đem đề tài này quay lại trên bản thân cô “Mình cảm thấy cô ấy giống như không nhận ra mình...Nhưng mình lại cùng cô ấy có xung đột. Cho nên liền...”

Phát sinh những chuyện như sau này.

Tưởng Trì gật đầu, tỏ vẻ đã biết:

“Cô ấy là người như vậy. Chính xác là rất dễ dàng cùng người khác xung đột”

“Hơn nữa...”

Nghe Ca còn nghĩ muốn nói chuyện.

Dung Tự ngồi ở trước mặt cô dùng muôi vớt thịt đưa cho cô, mặt không cảm xúc nhắc nhở

“Ăn đi”

Nghê Ca rất ngoan “Cảm ơn anh trai”

Anh không nói chuyện, nhìn cô đem miếng thịt ăn từng chút một.

Giống như một con hamster, hai má phồng lên.

“Tưởng Trì” Mạnh Viện đi thẳng vào vấn đề “Cậu hiện tại nghe thấy tên Lữ Vân, có phải vẫn không vui hay không?”

“Phải” Tưởng Trì cũng vô cùng trực tiếp “Đừng nói cái tên này. Nhắc đến hai chữ này đều làm cho mình thấy phiền”

“Vây cũng là...” Nghê Ca cắn thịt, mơ hồ không rõ nói “Vây bây giờ còn....”

Dung Tự nhíu mày “Ăn uống cho đàn ông”

Cô nhanh chóng ngậm miệng.

“Aiz” Mạnh Viện bưng mặt thở dài “Mình nguyên bản còn trông cậy vào thầy Tôn có thể đem cô ấy kéo xuống dưới ngựa. Kết quả lại nghe người ta nói, trường học giống như cũng không có xử phạt Lữ Vân. Còn nói là....sau khi thi cuối kỳ, còn có mấy tiết tọa đàm của cô ấy”

“Nhưng mà vòng bán kết cuộc thi văn học không phải là tuần này hết hạn sao?”

“Mình cũng không biết. Có thể là tiện đường nói luôn về trận chung kết luôn đi...Aiz, dù sao cũng thật là phiền”

“Vây...”

Nghê Ca còn muốn nói thêm gì nữa.

“Không quan trọng. Nghê Ca từ nhỏ cũng rất thông minh” Tưởng Trì đột nhiên mở miệng, không nhanh không chậm nói “Không lên buổi tọa đàm của Lữ Vân cũng không sao”

Dung Tự trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ khó chịu sôi trào mãnh liệt.

Anh còn chưa có khen đâu, người qua đường Giáp đã nhanh chóng xen vào.

Nghê Ca lại rất vui vẻ

“Cậu thật sự nghĩ như vậy sao?”

Trước mặt cô lại xuất hiện một muôi thịt lớn.

Dung Tự mặt không biểu cảm “Ăn”

Nghê Ca sợ chút chút đem thịt lên gặm.

“Đúng vậy” Tưởng Trì không có chút sợ hãi nào, cố ý nói “Vừa rồi Mạnh Viện còn nói với mình. Ngày nghỉ phải đến lớp học bổ túc môn Tiếng anh. Mình còn rất kinh ngạc. Có bạn học giỏi như cậu ngồi cùng bàn, tiếng Anh của cậu ấy sao có thể sai được?”

Nghê Ca được cậu tăng bốc đến mức có chút xấu hổ

“Mình cũng không được như cậu nói đâu...”

Trước mặt lại xuất hiện một muôi thịt

Nghê Ca “...”

Dung Tự vẫn mang khuôn mặt không biểu cảm

“Ăn”

“.....”

Nghê Ca mãi cảm nhận ra được áp suất trên người anh rất thấp. Không rõ tâm trạng của anh làm sao lại đột nhiên không tốt.

Anh thật sự giống như một con rồng phun lửa.

“VẬY...cái đó” Nghe Ca cẩn thận bỏ đôi đũa xuống.

Dung Tự miễn cưỡng đưa mắt nhìn qua.

“Anh trai”

Anh “Ừm”

“Nếu như anh thực sự không vui....” Cô liếm liếm môi, chần chờ nói “Nếu không thì em vẫn là ngồi trên đùi anh đi?”

“....”

Dung Tự không để cho Nghe Ca ngồi trên đùi anh.

Ngược lại Tưởng Trì cùng Mạnh Viện ở bên cạnh vỗ tay khoa trương, cười thành một đoàn.

Ăn lẩu xong. Bốn người cùng ra ngoài. Ở ngã tư liền chia nhau ra đi về nhà.

Đi ra ngoài được một đoạn đường, biểu cảm của Dung Tự vẫn không thấy tốt hơn.

“Anh trai” Nghe Ca giật nhẹ anh “Chúng ta thắng thắn một chút đi”

Việc này Dung Tự đã sớm đáp ứng với cô, vì thế “Ừm”

“Tối nay anh vì sao lại liên tục mang một biểu cảm giống như chưa ăn no vậy?”

“Anh quả thực chưa no” Chỉ khi có hai người, Dung Tự mới tận lực thanh thản “Anh dự cầu bất mãn”

“....”

Đi đến trước cửa nhà, Dung Tự dừng bước chân lại

“Nghe Ca”

Con cừu ngọc ngẩng đầu, ngưỡng cổ nhìn anh. Ánh mắt giống như vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời.

“Anh hỏi em chuyện này” Anh có chút chột dạ dời ánh mắt, ra vẻ lơ đãng, thấp giọng hỏi

“Em thích Tưởng Trì sao?”

Nghe Ca sững sốt một chút, hỏi lại:

“Anh nói là thích loại nào?”

Dung Tự nhấp môi không nói.

Cô tiếp tục nói “Nếu như là thích đối với bạn bè bình thường, em đương nhiên rất thích cậu ấy. Giống như là thích anh Tống Hựu Xuyên vậy. nhưng nếu như là đối với....”

Cô ngừng một chút “Nếu như là thích giữa những người yêu nhau. Thắng thắn mà nói, em không biết rõ, đó là cảm giác gì”

Gió đêm thấm lạnh, Dung Tự hơi rũ mắt, môi mím lại thành một đường.

Anh cũng đã nghĩ qua. Có lẽ anh không nên sớm hỏi tới loại vấn đề này như vậy. Nhưng mặc kệ là trước đây đối với cái tên đàn anh mắt kính tùy tiện tới trước mặt cô mà thổ lộ, hay hiện tại là đối với Tưởng Trì.

- —Đều khiến anh cảm thấy rất không thoải mái.

Anh thật sự muốn xác nhận chuyện này.

“Nghe Ca”

Trầm mặc nửa ngày, Dung Tự gian nan nói ra một câu

“Không cần yêu sớm”

- –Không cần thích người khác.

Giờ thối vào mặt có một chút đau. Nghe Ca cẩn thận kéo khăn quàng cổ lên cao.

Không biết vì sao, cô có chút thất vọng.

Nhưng cô cũng không biết, chính mình cuối cùng đang chờ mong cái gì.

Vì thế cô trầm mặc chốc lát, sau đó ngoan ngoãn đáp ứng

“Được”

Hai người một trước một sau đi vào nhà.

Đẩy cửa ra mới phát hiện. Trừ bỏ ba Dung cùng mẹ Dung còn có thêm một vị khách.

- –Lê Tịnh Sơ.

“A TỰ, Nghe Nghe” Mẹ Dung cắt một đĩa hoa quả, vừa đi ra phòng bếp liền trông thấy hai người bọn họ trở về, lập tức tươi cười chào hỏi

“Mau tới đây ăn hoa quả đi”

“Vâng” Dung TỰ lên tiếng, quay người lại. Không nói một lời đứng ở bên cạnh Nghe Ca.

Bị bóng của anh bao phủ lại, cô không hiểu:

“Sao vậy?”

“Chờ em đổi giày”

“.....”

Tâm trạng Nghe Ca vừa mới sa sút đột nhiên liền chuyển biến tốt. Mắt chớp chớp đứng lên

“Đi thôi”

Hai người đi tới sofa ngồi xuống. Mẹ Dung đem đĩa trái cây đẩy tới trước mặt bọn họ:

“Cầm cái nữa đi”

Lê Tịnh Sơ cũng cầm lấy một cái, thân người nghiêng về phía trước, cười nói:

“A TỰ, tớ tới đưa tài liệu cho cậu”

Dung TỰ đầu cũng không nâng:

“Ừm, vất vả rồi”

Giây tiếp theo, thấy Nghe Ca cầm cái nữa muốn xiên miếng lê trong đĩa. Anh nhướn mày, nghiêm nghị ngăn lại

“Cái này em có thể ăn?”

“Vì sao lại không thể...”

“Bác sĩ không phải từng nói với em, muốn em kiêng anh những loại hoa quả lạnh?”

“Nhưng mà” Nghe Ca sững sốt một chút “Tây y không phải nói là, hoa quả không phân nóng lạnh, cái này chỉ là giả khoa học sao?”

Dung TỰ một hơi không lên nổi “Em...”

Mẹ Dung ở một bên cười ha ha:

“Loại việc nhỏ này, Nghe Nghe hay là con nghe nó đi. Vạn nhất sau nửa đêm con không thoải mái. Dì đoán nó phỏng chừng nửa đêm cũng ngủ không yên đâu”

Nghê Ca sững sốt, trong lòng hiện lên cảm giác kỳ dị....

Mừng thầm.

Cô đảo mắt nhìn qua Dung Tự, trong mắt tràn đầy hưng phấn muốn nói: Thật vậy sao, thật vậy sao??

Dung Tự sắc mặt khó coi:

“Đừng nghe mẹ anh nói bừa”

“Hừ” Mẹ Dung bĩu môi một cái, đưa cho Nghê Ca một quả long nhãn “Con ăn cái này đi”

Nghê Ca vội vàng nhận lấy “Cảm ơn dì ạ”

Ba Dung mắt đầy ý cười nhưng không nói gì. Ba người kia trêu đùa nhau thân mật như người một nhà, Lê Tịnh Sơ có chút không thoải mái.

Cô ta rõ ràng am hiểu các loại trường hợp xã giao nhất. Nhưng ở thời điểm này, lại cảm thấy mình rất dư thừa.

“Nghê Nghê” Vì thế cô ta di chuyển đối tượng “Chị nghe nói em cùng cha mẹ em cãi nhau?”

“Vâng” Nghê Ca gật gật đầu, răng rắc răng rắc mà bóc long nhãn, giống như con hamster đang dự trữ lương thực cho mình vậy “Cho nên em ở tạm đây vài ngày”

“Vây” Lê Tịnh Sơ suy nghĩ một chút, nỗ lực muốn đem thế cục lật trở lại

“Vây em ngủ ở phòng khách có phải rất lạnh hay không? Mùa hè năm trước chị cùng Hựu Xuyên bọn họ tới đây mở tiệc. Có một phòng khách điều hòa không được tốt lắm”

Hơi ngừng, cô ta lại bổ sung “Lúc sau vẫn là Hựu Xuyên cùng chị đổi phòng mới được”

Long nhãn rất ngọt, Nghê Ca cả người đắm chìm trong mùi vị ngọt ngào của quả long nhãn. Không phân thân ra trả lời được.

“Không đâu” Dung Tự nhàn nhạt ngẩng đầu, không nhanh không chậm thay Nghê Ca trả lời cô ta “Bởi vì hiện tại lại tôi ngủ ở phòng khách”

Lê Tịnh Sơ sững sốt.

“Cậu làm sao lại có thể đi phòng khách ngủ?” Sắc mặt cô ta đột nhiên thay đổi, khó có thể tin được “Cậu vì sao lại muốn chạy đi ngủ ở phòng khách?”

Mẹ Dung cười nói “Dung Tự đau lòng cho em gái nhỏ nha, kỳ quái lắm sao?”

“Không phải...” Lê Tịnh Sơ cảm thấy chính mình đang thất thố, có chút xấu hổ “Chính là cháu nhớ được. Trước kia A Tự giống như là rất chán ghét người khác vào phòng cậu ấy”

Khi cô ta vừa mới quen Dung Tự. Đối với phòng ngủ của anh có mười hai phần sự hiểu kỳ. Với cô ta mà nói, phòng của anh cũng đại biểu cho khu vực riêng tư, cũng có ý nghĩa “Sẽ tiến thêm một bước” vào cuộc sống của anh.

Nhưng cô ta mỗi lần muốn tới gần, đều bị đối phương vẽ mặt lạnh lùng cự tuyệt.

Lâu dần, cô ta cũng liền bỏ qua cái ý niệm này.

“Vây cũng rất bình thường” Mẹ Dung không thềm để ý nói “Hỏi tiểu học Dung Tự đã ầm ĩ muốn kết hôn cùng Nghê Nghê, cho nên để con bé ngủ trên giường nó thì như thế nào? Nó nếu một việc nhỏ như giường cũng không muốn để cho vị hôn thê đụng tới, còn kết với chả hôn cái gì”

“....”

Lê Tịnh Sơ bỗng chốc không tiếp tục nói gì được.

Mẹ Dung nói như vậy quả thật cũng là sự thật.

“Nhưng mà cháu một mực nghĩ rằng” Cô ta mạnh mẽ chống đỡ ý cười “Vị hôn thê chỉ là một trò đùa thôi”

Dù sao mỗi lần Tống Hựu Xuyên nhắc tới, cũng đều là hi hi ha ha.

Giọng nói vừa rơi xuống, không có ai tiếp lời.

Nụ cười của cô ta triệt để cứng đờ trên khuôn mặt.

Nghê Ca cuối cùng cũng ăn xong long nhãn. Cẩn thận đem vỏ bỏ vào thùng rác. Sau đó cúi đầu, lén lút ngáp một cái.

Dung Tự lập tức đứng thẳng dậy, giống như không có việc gì:

“Thời gian cũng không còn sớm. Ngày mai mọi người còn phải đi làm đến trường. Giải tán đi thôi”

“Được” Mẹ Dung vẫy vẫy tay “A Tự con tiễn Tịnh Sơ đi”

“Được” Dung Tự vừa dứt lời, Nghê Ca cũng đứng lên theo.

“Con cũng lên lầu trước ạ” Cô gái nhỏ ngoan hồ hồ đáp “Chú dì ngủ ngon. Anh trai ngủ ngon. Đàn chị lê, hẹn gặp lại”

“Nghê Nghê ngủ ngon” Ba Dung, mẹ Dung cùng Lê Tịnh Sơ trầm miệng một lời. Chỉ có Dung Tự không nói chuyện.

Anh hơi rũ mắt, nhìn đến làn váy phía sau Nghê Ca.

Ngồi lâu nên đã có nếp nhăn.

Cô gái nhỏ không hề hay biết. Xem ra là vô cùng mệt mỏi, chậm rì rì mà hướng trên lầu đi lên.

“Nghê Ca”

Ma xui quỷ khiến, Dung Tự liếc liếc môi. Đột nhiên ở trên váy cô không nặng không nhẹ mà túm xuống.

Nếp nhăn theo đó mà biến mất.

Nghê Ca bỗng chốc bị làm cho tỉnh lại:

“Sao vậy?”

Cô như một con vật nhỏ, hoang mang rối loạn quay đầu lại, trên mặt viết lên mấy chữ “Sao anh lại sờ em?”

“Anh....”

Anh muốn cởi váy của em.

Nghe qua giống như một tên biến thái.

Dung Tự liếc liếc môi, hạ giọng, nghiêm túc nói:

“Anh muốn nhìn một chút, có phải em có đuôi hay không?”

“.....”

Gió ban đêm lạnh lẽo, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống.

Nhà Lê Tịnh Sơ cách nhà Dung Tự kỳ thực rất gần. Một khu đại viện nhỏ, cũng không có thể cách xa được bao nhiêu.

Hướng chi nơi này còn có người tuần tra thường xuyên. Đã an toàn lại càng an toàn hơn.

Cho nên vừa đưa ra tới cửa, Dung Tự không nghĩ đi tiếp:

“Đi đường cẩn thận”

Sau đó xoay người muốn đi vào nhà.

Một câu nói nhiều lời hơn cũng lười.

“Tớ hôm nay thật sự là muốn đưa tài liệu cho cậu” Lê Tịnh Sơ gọi lại anh “Cậu cứ như vậy mà đối đãi với người giúp cậu sao?”

Dung Tự thân hình hơi ngừng, quay người lại, cười lạnh:

“Tài liệu ngày mai cũng có thể đưa. Cậu đã quên tôi và cậu cùng lớp?”

Lê Tịnh Sơ khước miệng khê nhúc nhích, không nói được gì.

“Lê Tịnh Sơ. Tôi đã đem lời nói của mình nói rất rõ ràng. Cậu cũng không cần thiết phải ở trước mặt ba mẹ tôi làm cho mình có cảm giác tồn tại” Dung Tự nhìn cô ta, ngữ khí bình thản “Mẹ tôi đã sớm nhận Nghe Ca là con dâu. Bà ấy so với tôi còn cố chấp hơn”

“Nhưng mà Dung Tự. Cho dù không tính là tôi thì không nhất định phải là Nghe Ca” Lê Tịnh Sơ nhắc nhở anh “Hiện tại còn sớm, cậu không cần thiết đem lời nói ra như vậy”

“Nếu như không phải là Nghe Ca” Dung Tự dừng lại một chút, vô cùng bình tĩnh nói “Vây đời này của tôi—”

“....?”

“Hắn là cũng không có cơ hội kết hôn”

“.....”

28. Chương 28

Nghê Ca tắm rửa xong, sấy khô tóc. Sau đó ôm một cuốn sách từ đơn leo lên giường.

Cô dùng sữa tắm của Dung Tự. Trong không gian bị bật kín, xung quanh đều là hương chanh tươi mát mà thanh nhã.

Thật giống như...

Cô chậm rãi chui vào tấm chăn san hô nhưng như đai dương kia. Nhìn ngọn đèn đầu giường tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Vụng trộm mà nháy mắt mấy cái.

...Cảm giác giống như là anh nằm bên cạnh bản thân cô.

Gỗ gõ đầu, Nghe Ca nỗ lực lấy lại tinh thần.

Trước khi ngủ và vừa tỉnh ngủ là thời điểm trí nhớ hoạt động tốt nhất. Cô nghĩ đọc qua từ đơn rồi đi ngủ.

Nhưng mà vừa nhìn hai dòng, di động “Leng keng” một tiếng vang nhỏ.

“A...”

Đã trễ thế này ai còn nhắn tin cho cô? Nghe Ca thò người ra lấy chiếc di động đến. Phát hiện ra là tiếng chuông là từ app từ đơn kia phát ra. Có người muốn khiêu chiến với cô.

Cô suy nghĩ một chút, chạm vào “Tiếp nhận khiêu chiến”. Trên màn hình lập tức nhảy ra hai nhân vật hoạt hình nhỏ, một đen một trắng. Trên đầu là một dải màu làm HP chỉ thị lượng máu.

- Đây là chương trình nhỏ được cài trong app tiếng Anh. Người dùng có thể PK với nhau. Cô đại diện là hình người màu trắng. Dựa vào lượng từ đơn mà đem đối phương đánh gục. Liên tính thắng.

Trò chơi bắt đầu, từ đơn thứ nhất nhảy ra là “lonely”. Nghe Ca không chút do dự chạm “Quái gở”, đối phương chọn “Tịch mịch”

Người màu trắng cầm lên trường kiếm mà đâm vào ngực người màu đen. Đối phương phốc một tiếng nôn ra một miệng máu tươi.

Nghê Ca “....”

Rất nhanh từ đơn thứ hai đã nhảy ra, “alone” Nghe Ca chạm vào “Một mình”, đối phương giây lát chọn “Tịch mịch”

Thanh kiếm của người màu trắng còn chưa hạ xuống. Lại nhảy lên hướng vào bờ vai của đối phương chém một đao.

Nghê Ca “....”

Từ đơn thứ ba là từ “Lone”. Nghe Ca do dự một chút, muốn nhìn đối phương chọn cái gì.

Ba giây trôi qua, quả nhiên tên đó vẫn chọn là “Tịch mịch”

Người màu trắng nhảy cao lên, một kiếm cuối cùng đem người màu đen kia chấm dứt sinh mệnh.

Đối phương chết.

Không đến một phút đồng hồ.

Nghê Ca “....”

Cô chơi app này đã rất lâu. Người dùng có thể ở đó mà xem cấp bậc. Cô ở cấp bậc rất cao. Thường thường sẽ không ai đến PK cô.

Nhưng mà trận này vừa mới kết thúc. Đối phương lại tiếp tục nhảy ra khiêu chiến cô.

Nghê Ca ngón tay hơi ngừng, nhấn vào hình đại diện vào xem tài khoản của đối phương.

Trang cá nhân rất sạch sẽ. Hình như là vừa mới đăng ký cách đây không lâu. Tên là một chuỗi tiếng anh: rystudying

Chữ ký rất cá tính: Đỗ trầm đứng lên, trầm còn có thể học.

Y...Có chút đáng yêu.

Thế là Nghe Ca tiếp nhận ván PK thứ hai.

Nhưng mà đối phương vẫn không qua nổi ba hiệp, liền ngỏm củ tỏi.

Ván thứ ba cùng ván thứ tư cũng giống như vậy.

Đối phương vĩnh viễn đánh không quá ba hiệp.

Nghê Ca “....”

Cho nên người nọ tới làm gì, cho cô phần thưởng sao.

Liên tiếp thua bảy trận, đối phương rất cục an tĩnh.

Nhưng Nghe Ca lại bị nháo có chút không ngủ được.

Cô ở trên giường lăn một cái, lăn đến cuối giường. Nhìn chằm chằm trần nhà suy nghĩ một hồi. Mới lén lút tìm kiếm trên diễn đàn trường học.

- –Tìm đến cái hôm nay lúc ăn lẩu Mạnh Viện đề cập qua bài đăng“Hi vọng cô cùng với Dung Tự ở bên nhau”

Cô tìm được một tiêu đề tên là “Đến đây cùng xem chị gái nhỏ tối hôm nay múa cổ điển”

Nhìn giống như là tiêu đề nằm ở trang đầu rất lâu. Bài đăng được phát lên vào ngày lễ kỷ niệm thành lập trường. Sau cái tiêu đề còn treo từ “hot” nho nhỏ.

Nghê Ca ngừng thử, lướt xuống dưới xem.

Trước mặt không phải là bình luận khen cô xinh đẹp mà là đang suy đoán quan hệ của cô cùng Dung Tự. Cùng thảo luận về tình cảm CP của hai người bọn họ là đến từ đâu —

Nhưng mà sự kiện giận dữ với Lữ Vân mới là điểm chính. Đăng sau trọng tâm cuộc thảo luận tất cả đều biến thành:

[Lầu 244] Mẹ nó, các người không biết hôm nay anh Tự có bao nhiêu soái!! Lữ Vân trong giờ học đang giáo huấn người khác. Cậu ta đá tung cửa ra liền đem giáo viên ẩn ở trên bảng đen!

[Lầu 245] A a a a a tôi cũng có mặt tại hiện trường! Tôi còn nghe thấy anh ấy nói “Vây chuyện cô khi dễ cô gái nhà chúng tôi thì tính như thế nào”! Cô gái nhà chúng tôi! Trọng điểm đó các bạn, cô gái nhà chúng tôi ở đây có khái niệm gì?

[Lầu 246] Con mẹ nó, con mẹ nó. Tôi cũng nghe thấy. Tôi đến bây giờ còn chưa bình tĩnh nổi. Mẹ nó chân tôi đều bị nhũn hết cả ra! Vì cái gì tôi không phải là người trong cuộc? Vì cái gì mà người Lữ Vân mắng không phải tôi!!!!

[Lầu 247] Bạn lầu trên, bạn nếu thật sự bị mắng. Dung Tự hẳn là sẽ nhìn không chớp mắt mà đi qua. Nghe Ca người ta là gì của anh ấy, bạn lại là người nào của anh ấy =))

[Lầu 248] Tự động biến thành quả chanh.jpg

[Lầu 249] Tôi chua +1

[Lầu 250] Tôi chua +2

.....

[Lầu 301] Lật trang? Tôi đây lặp lại một lần nữa. Tôi trang trước nói qua, Nghe Ca người này kỳ thực rất buồn nôn. Các người suy nghĩ lại đi. Cô ấy ngoại trừ cùng Dung Tự có những lời truyền như thế này thì đã làm được cái gì khác? Múa cũng nát. Thành tích chắc cũng chỉ trung bình. Dung Tự cũng không thừa nhận qua cô ấy. Không hiểu các người ở chỗ này cao hứng cái gì.

[Lầu 302] Đồng quan điểm. Không hiểu các người ở đây cao hứng cái gì.

[Lầu 303] Ai vậy, hai tầng trên chua tràn ra cả màn hình...

[Lầu 304] Làm cho rõ ràng, Nghe Ca múa một điểm đều không nát. Thành tích cô ấy cũng rất cao. Ủng hộ ủng hộ.

[Lầu 305] Tốt lắm! Khôi phục lại đội hình! Tại chỗ bị hóa chua.

.....

Nghê Ca dụi dụi mắt, cảm thấy có chút buồn cười.

Lại có một chút....không thể giải thích mà vui vẻ.

Giống như tất cả mọi người đều cho rằng, bọn cô sống vai nhau, bọn cô là cùng một thế giới.

Cô vụng trộm chui vào trong chăn, ôm túi chườm nóng. Im lặng không tiếng động nghĩ —

Rất nhiều rất nhiều người thích anh.

Nhưng mà không có quan hệ.

Cũng có rất nhiều người thích cô.

Đưa tay tắt đèn ngủ, cô đột nhiên nhớ tới cái người “rystudying” kia.

Tay cô hơi ngừng, lại quay đi lấy điện thoại di động.

Ấn mở vào trang cá nhân của đối phương, phát hiện chữ ký cá tính đã bị đổi thành:

Trầm không học được, để trầm chết đi.

Nghê Ca “.....”

Năm nay kỳ thi cuối kỳ được tổ chức rất sớm. Trước ngày đông chí.

Dung Tự cùng Nghe Ca mở ra một chế độ hoàn mỹ hình thức ôn tập. Anh dạy cô toán học, cô dạy anh tiếng anh.

Nhưng mà chính là....

Nghê Ca có chút lo lắng.

Giống như sẽ không kịp dạy đến.

Trước khi thi cuối kỳ một ngày. Mọi người phải dọn dẹp lớp học, mang tất cả sách giáo khoa cất đi.

Mạnh Viện gian nan mở tủ chứa đồ ra nhét rương đựng sách vào bên trong. Nhưng mà bên trong chứa đầy rương sách của người khác. Đã không còn chỗ để. Nghê Ca giúp cô giữ cái rương, nghĩ tới nghĩ lui đề nghị

“Nếu không mình giúp cậu đem sách cũng tới trên phòng tự học bỏ vào đó?”

“Nhưng mà cậu không phải cũng có rất nhiều sách chưa chuyển đi sao?” Mạnh Viện biết cô là dùng chỗ nơi phòng tự học của Dung Tự, cười nói “Lát nữa chúng ta đem sách của cậu đưa lên đó. Sách của mình không nhiều, dùng sức một chút vẫn có thể nhét vào được”

“....Cũng được”

Hai người cùng nhau nâng rương sách của Mạnh Viện lên. Gian nan đem nó nhét vào một cái khe bên trong của tủ chứa đồ.

“Được rồi. Hiện tại chúng ta đi chuyển của cậu” Mạnh Viện vỗ tay, nửa câu sau âm cuối còn chưa rơi xuống thì ngoài cửa đã có người kêu to “Mạnh Viện! Chủ nhiệm gọi cậu đi qua một chuyển”

Mạnh Viện vội vàng đi theo “Chuyện gì vậy, gấp lắm sao?”

“Chuyện gì mình cũng không rõ. Hiện tại cậu đi xem đi. Lát nữa cô ấy có khả năng đi chỗ khác”

“Được” Mạnh Viện hơi mệt, thở gấp một hơi. Sau đó quay qua, không nói hai lời liền hạ thân mình xuống “Đi, chuyển sách trước”

“Cậu vẫn nên đi tìm cô chủ nhiệm trước đi đã” Nghê Ca cười xoa bóp tay cô ấy “Rương sách một mình mình cũng có thể chuyển được”

Mạnh Viện không tin

“Nói nhảm nữa, nhanh lên nào”

“Mình không nói nhảm, mình tìm bạn học khác hỗ trợ cũng được”

Mạnh Viện dừng tay lại.

Kỳ thực Nghê Ca không có ý gì khác. Cô chỉ là thuần túy sợ chủ nhiệm tìm cô ấy là có chuyện quan trọng, không nên trì hoãn.

Nhưng mà Mạnh Viện lại đột nhiên nhớ tới: Đúng rồi, Nghê Ca, cậu có thể tìm Dung Tự giúp nha! Cô còn ở chỗ này tham gia náo nhiệt làm gì!

Vì thế là cô vỗ tay, bình tĩnh đứng thẳng dậy:

“Nghê Ca”

“....”

“Cậu thực sự làm mình rất thất vọng”

“...?”

“Mình làm sao lại có một người bạn như cậu gấp sức quên luôn cả bạn bè bằng hữu như vậy” Mạnh Viện cười lạnh “Mình đi tìm chủ nhiệm đây. Mình không cần cậu nữa. Nếu cậu mang không nổi thì an vị giữa đường mà khóc đi”

“....”

“Đúng rồi” Đi ra ngoài được hai bước, cô ấy đột nhiên quay trở lại, lải nhải mà nhắc nhở “Nhớ khóc lớn tiếng một chút. Cậu mà khóc nhỏ, mình sợ học trưởng ngồi ở trên lầu không nghe thấy đâu”

“....”

Nghê Ca không muốn đi tìm Dung Tự.

Sách của cô không nhiều lắm. Chia làm hai lần có thể mang lên hết được. Cô tính toán mang lên từng lần một.

Nhưng mà vừa đi đến cửa phòng tự học. Liền thấy hai nữ sinh đứng ở đằng kia ghé đầu vào nhau, nhỏ giọng thảo luận.

Trong gió nhẹ nhàng mà bay tới:

“Bây giờ cậu ấy như vậy, ai lại dám...”

“Mẹ nó, liền cậu cũng không dám đi. Mình đây càng không thể đi. Nếu cậu ấy nổi giận điên lên đánh chết mình thì làm sao bây giờ. Mình là con một đó, ba mẹ mình chỉ có đứa con là mình thôi...”

“Nói nhảm cái gì vậy? Cậu là con một vậy tôi không phải cũng chỉ là con một sao? Dung Tự lúc muốn giết người, còn quần cậu là con một hay không sao?”

Nghê Ca “...”

Tán gẫu chuyện này là chuyện gì vậy.

Cô cẩn thận từ bên cạnh hai nữ sinh kia mà đi qua, tính toán muốn ôm sách của mình nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà vừa mới đi qua sát vai, liền bị một người đeo kính trong hai người kia níu lại.

Nghê Ca trong lòng hoảng hốt, đàn chị mất kính vội vàng giúp cô đỡ lấy chồng sách đang lung lay sắp đổ. Hướng cô “Xuyt” một cái. Sau đó cười hề hề vô cùng quỵ dị hạ giọng nói

“Bạn học nhỏ”

Bạn học nhỏ Nghê Ca “....”

Cô ngẩng mặt lên nhìn “Sao vậy đàn chị?”

“Em là em gái Dung Tự phải không? Chị đã thấy qua em. Chuyện là như vậy...|” Một đàn chị khác như tên trộm hề hề liếm liếm môi, chỉ vào phòng tự học, nhỏ giọng nói:

“Giáo viện bọn chị bảo chúng ta đi kêu Dung Tự một chút. Nhưng cậu ta vừa mới ngủ, bọn chị cũng không dám kêu”

“Bạn học nhỏ” Đàn chị mất kính biểu cảm đột nhiên rất ác liệt “Chị nhìn em bình thường cùng Dung Tự ra vào một đôi. Quan hệ nhìn vô cùng tốt. Bọn chị có thể đem nhiệm vụ vừa quang vinh vừa đáng sợ này giao cho em được không?”

Nghê Ca “...”

Cô chẳng lẽ sẽ không sợ bị lão đại giết sao.

Nhưng mà...

Dung Tự lúc trước đã đáp ứng qua sẽ không hung dữ với cô.

Nghê Ca cảm thấy, cô so với hai đàn chị này vẫn an toàn hơn một chút.

Vì thế cô bỏ sách xuống, cẩn thận bước lại gần.

Lớp mười hai muốn tự học buổi tối. Nhưng Dung Tự là học sinh ngoại trú, bình thường buổi tối không đến phòng tự học làm gì. Lúc này đang là hoàng hôn, nhóm học sinh nội trú đều đi ăn cơm. Trong phòng tự học không có ai khác. Chỉ có mình anh nằm sắp ở đằng kia.

Chàng trai thân hình thon dài, nằm sắp xuống cột sống kéo cong thành hình một cây cung. Đôi chân dài khuất ở dưới bàn học. Ánh nắng chiều còn sót lại chiếu qua cửa sổ lên lưng của anh.

Anh ngủ rất sâu. Lồng ngực có chút phập phồng. Trên đầu chụp lấy chiếc áo choàng cô dùng lúc ngủ trưa. Đôi tai màu lam của con gấu Stich thật dài rũ xuống. Cả người tản ra một loại hơi thở muốn sống chớ lại gần.

“Anh trai” Nghe Ca cẩn thận chọc chọc anh, mềm giọng gọi “Anh trai?”

Dung Tự không nhúc nhích.

Cô lại tiếp tục nhẹ nhàng chọc chọc. Theo dọc cánh tay chậm rãi đi lên biến thành chọc lưng anh chỗ dưới gáy bị hở ra bên ngoài không khí.

Hai đàn chị đứng ở cửa, toàn bộ quá trình nhìn thấy sắc mặt liền hoảng sợ hít khí lạnh:

“Chậc....”

Nghê Ca “....”

Dung Tự rốt cục tỉnh lại.

“Ủm...” Lúc anh rời giường hơi thở thường rất nặng. Vừa tỉnh lại lông mày luôn luôn nhử lại. Trong không khí nồng đậm là sự không kiên nhẫn muốn nổ tung

“Ai mẹ nó ở chỗ này dám chọc lão —”

Bốn mắt nhìn nhau.

Quanh người Dung Tự lệ khí nháy mắt tiêu tan đi xuống.

Hai người đàn chị kia thiết nghĩ xem thế là đủ rồi.

Nghê Ca thậm chí nghe thấy trong đó có một giọng nói thì thầm:

“Mình phảng phất thấy được nghi thức một buổi lễ thanh tẩy ác ma...”

Cô “....”

“Anh trai” Anh vừa tỉnh ngủ, Nghe Ca sợ giọng nói lớn dọa anh, nhỏ giọng nói “Vừa mới ở cửa có hai đàn chị nói chủ nhiệm lớp tìm anh. Bảo anh đi qua gặp”

“....”

Dung Tự lặng yên không tiếng động nhìn cô.

Anh còn chưa hoàn toàn tỉnh lại. Vẻ mặt lười biếng giống như động vật lông xù nhưng lại có răng dài nhọn như dã thú. Ánh mắt hơi híp lại. Mắt một mí chậm rãi biến đổi thành mắt hai mí.

“Anh biết rồi” Nửa ngày, anh nâng mắt lên, giọng nói khàn khàn. Hướng hai nữ sinh ở cửa kia nói:

“Lát nữa tôi sẽ đi xuống”

Hai nữ sinh kia đáp được một tiếng liền vui vẻ chạy mất.

Trong phòng tự học nhỏ bỗng chốc chỉ còn lại hai người,

“Anh trai” Trên mặt anh bị quần áo ép vào có một đường rất nhạt, Nghe Ca hỏi “Anh gần đây ngủ trễ sao?”

Dung Tự nhìn cô một lát, ý tứ hàm xúc không rõ nói “Cũng được”

Chính là do tiếng anh thật sự quá khó học.

Thật sự quá khó.

Anh híp mắt suy nghĩ một lát, chậm rãi tỉnh táo lại sau giấc ngủ

“Em ngày mai bắt đầu thi cuối kỳ phải không?”

“Vâng”

“Muốn dọn dẹp phòng học?”

“Vâng”

“Rương sách của em đâu?”

“Còn ở dưới lầu” Nghe Ca chỉ chỉ chồng sách đặt bên người anh “Nhưng mà em vừa mới mang một nửa lên”

Dung Tự không nói gì nữa, đáp lại không chút để ý:

“Ừm”

Trầm mặc ba giây, Nghe Ca cẩn thận liếc môi nói:

“Anh trai, anh có biết alone cùng lonely có điểm gì khác biệt không?”

“....” Dung Tự trầm mặc chớp mắt, chằm chằm mà nói “Thế gian tịch mịch, vừa lớn lại vừa nhỏ”

Nghe Ca “....”

Tốt lắm, hiện tại cô xác nhận. Ngày đó người khiêu chiến, quả thật là anh.

Nghe Ca có chút phát sầu. Nhưng mà cô nên hướng anh giải thích như thế nào. Mới có thể vừa uyển chuyển lại không mất đi tính chuẩn xác.

Dung Tự không chú ý tới biểu cảm của cô, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích

“Không đúng?”

“Cũng không hẳn...” Nghe Ca rối rắm “Chính là không quá chính xác”

“Đi” Anh đứng lên, cầm lấy áo khoác thả xuống bên cạnh “Vừa đi vừa nói chuyện”

Nghe Ca cùng anh xuống lầu, vừa đi vừa giải thích:

“Lone ở thực tế trong cuộc thi rất ít thi. Cho nên anh chỉ cần nhớ alone cùng lonely là được”

“Ừm” Giọng nói anh rất thấp lại đậm đặc.

“Trong tiếng Trung giải thích bên trên. Hai cái này kỳ thực ý tứ rất gần nhau. Nhưng dưới tình huống bình thường, alone là chỉ hành vi, lonely mới thay mặt chỉ tịch mịch. Mà lonely không thể dùng làm trạng từ...”

Anh đột nhiên lười biếng đánh gãy lời cô “Trạng từ..”

“....”

“Là cái gì?”

“....”

“Là....” Nghe Ca bỗng chốc cũng không biết giải thích như thế nào “lonely đại đa số thời điểm, sẽ không xuất hiện cùng động từ hình dung ở phía trước”

Dung Tự bước chân dừng một chút, bình tĩnh nhìn qua

“Em phát hiện rồi”

“....”

Nghe Ca sờ sờ mũi, nhỏ giọng thì thầm

“Vâng...Bởi vì tên tài khoản của anh rất rõ ràng. Tùy tiện liên tưởng liền sẽ nghĩ đến anh —nhưng ”rystudying” cách dùng cũng không đúng. Phải thêm động từ be vào, “Dung Tự đang học”, hẳn là “Ry is studying””

Dung Tự rũ mắt xuống nhìn cô, trầm mặc.

Ngữ khí đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc:

“Đó không phải là ”Dung Tự đang học“, là Dung Tự không thích học”

“Em biết anh không thích học” Nghe Ca không nhận được mật mã từ anh, thành khẩn nói:

“Nhưng câu này quả thực có vấn đề”

“....”

Quên đi.

“Em lát nữa muốn đi đâu” Giọng nói bình thường.

“Em phải quét dọn vệ sinh” Nghe Ca nhắm mắt như một cái đuôi đi theo anh

Cho nên khả năng làm phiền anh chờ em lâu thêm một....”

Chữ “chút” còn chưa dứt lời. Anh mạnh mẽ quay lại, không hề có dấu hiệu nào che mắt cô lại. Giữ chặt cô, đầu ngoảnh 180 độ ra phía sau.

Nghê Ca ngẩn ngui “A” một tiếng. Giây tiếp theo nghe thấy giọng nói tức giận trên đỉnh đầu vang lên:

“Đây là nơi nào, bao nhiêu người đến người đi. Các người không thể đổi chỗ khác sao?”

Trong hành lang yên tĩnh trầm mặc mấy giây. Sau đó vang lên một giọng nam lạ lẫm, giọng nói ép tới rất thấp, nghe giống như là cực kỳ có lỗi:

“Thật xin lỗi, Anh Tự. Chúng tôi lần sau sẽ đổi sang nơi khác ít người hơn....”

Sau đó là tiếng bước chân đến từ hai người có chút hỗn loạn rời đi.

Nghê Ca toàn bộ quá trình bị che mắt. Cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng cô nghĩ tới.

Lúc trước Dung Tự đã từng nhắc với cô. Tầng cao nhất phòng tự học có ít giáo viên đi tới. Camera cũng chỉ có một cái, Cho nên thỉnh thoảng có một số tình huống sẽ có những người yêu nhau chạy tới đây ôm hôn.

Trừ cái đó ra, cô còn ở trên ban công nhìn thấy rất nhiều tàn thuốc ở đó.

Cho nên yêu hay không yêu, căn bản là cùng thành tích không có quan hệ đi —

Nghê Ca thở dài.

Dung Tự có chút buồn cười “Sao thế?”

Sợ cô không thích ứng kịp với ánh sáng nên anh buông tay ra khỏi mắt cô với tốc độ rất chậm.

“Không. Em vừa mới suy nghĩ. Kỳ thực không chỉ có học sinh lớp khác lớp chọn sẽ yêu sớm a”

“Là như thế này” Dung Tự dừng một chút “Chờ em lên lớp mười hai. Trong lớp em cũng sẽ có cặp đôi yêu nhau. Hơn nữa không phải chỉ một đôi”

Nghê Ca do dự một chút, muốn nói cái gì nhưng lại nuốt trở về.

Lúc đi ngang qua văn phòng, Dung Tự còn muốn đi về phía trước.

Cô nhanh chóng gọi anh:

“Anh không phải là muốn đi văn phòng sao?”

Dung Tự biểu cảm trở nên có chút kỳ lạ:

“Phỏng chừng cũng không phải chuyện lớn gì. Anh trước đem sách còn thừa giúp em chuyển lên trên”

Chủ nhiệm lớp tìm anh một chuyện, không biết là có bao nhiêu chuyện muốn bàn giao.

Nhưng mà vẫn là Nghe Ca tương đối quan trọng.

Con cừu nhỏ Nghe Ca với chiếc sừng nhỏ lại nháy mắt xuất hiện, có chút vui vẻ nói “Được”

Ngày mai có kỳ thi nên hôm nay tan học rất sớm. Nhìn qua trong phòng học không còn người nào, vô cùng trống rỗng.

Có mấy nữ sinh ngồi ở cuối lớp đợi người. Vừa quay đầu nhìn thấy Dung Tự cùng Nghe Ca sóng vai bước vào thì phát ra tiếng hô nhỏ.

Dung Tự ngoảnh mặt làm ngơ, sống lưng thẳng tắp đứng ở cửa:

“Em trực nhật nhiệm vụ làm gì?”

“Lau bảng đen” Nghe Ca vừa nói một bên hai rũ chiếc khăn lau rồi bỏ vào trong chậu nước tắm ướt “Tổ trưởng giao cho em việc nhẹ nhất”

Nhìn cô ở trong nước lạnh dề dặt cẩn trọng, Dung Tự nhanh chóng nhíu mi:

“Em với tới?”

“....”

Nghe Ca ngẩng đầu nhìn lên bảng đen.

Không đợi cô phản ứng, sau lưng một cổ khí nóng dính sát vào người cô.

Anh bỏ chiếc áo khoác xuống, xắn lên tay áo sơ mi đồng phục trường, lộ ra cánh tay. Đứng ở sau lưng cô từ trên cao nhìn xuống. Một bàn tay dường như không có việc gì đặt ở trên bờ vai cô, tay kia thì đem chiếc khăn tay cô đang giặt cầm tới

“Để anh”

- -Đem cả người cô đều vòng ở trong ngực.

Bàn tay ngắn ngủi chạm vào nhau. Nghe Ca sững sốt chớp mắt. Tiếp theo cả khuôn mặt đều giống như bị bốc cháy.

Trên người anh rất nóng, mùi thơm sữa tắm...cùng với cô, giống nhau như đúc!

Nghe Ca hận không thể đem mặt mình vùi vào trong ngực. Nhưng đáng tiếc cô lại không có....ngực.

Mấy nữ sinh phía sau phát ra tiếng thét nho nhỏ, bong bóng màu hồng không ngừng ở trong không khí bay lên:

“Mẹ nó, mẹ nó. Đây là cái tư thế thần tiên gì vậy? Hai người bọn họ thật sự ở cùng nhau?”

“Mình có thể chụp được không....Hai người bọn họ chênh lệch chiều cao như vậy nhìn rất dễ thương nha”

“Trời ạ. Mình cũng muốn yêu đương...Nhưng trọng điểm là, học trưởng thật sự là quá con mẹ nó soái!”

.....

Nghe Ca càng muốn chôn mặt.

“Em lại lui nữa thì liền không thấy cổ nữa đâu” Dung Tự có chút buồn cười, nhàn nhạt nói “Anh thay em làm trực nhật, em còn trốn cái gì?”

Anh tay dài chân dài, đứng lên lau bảng rất nhanh.

Nhưng lại thủy chung đem lông xù cừu non cô nương vây ở trong ngực mình.=, không nghĩ thả cô ra khỏi.

Không khí bắt đầu nóng lên. Nghe Ca ngừng thở, nghe rõ ràng thấy tiếng bùm bùm tim đập nhanh.

- -không phải của anh mà là của chính cô.

“Anh trai” Nghe Ca do dự một trận, nổi lên dũng khí gọi anh.

“Hửm?”

“Lúc trước anh nói với em không cần yêu sớm”

“Ừm”

“Vậy còn anh?” Cánh tay anh hư hư thực thực mà chạm vào người cô.

Cô hơi ngẩng mặt lên, lấy một loại tư thái phảng phất muốn tới gần cánh tay anh. Cân nhắc, nhẹ giọng hỏi:

“Anh sẽ nghĩ....ở cấp ba nói chuyện yêu đương sao?”

29. Chương 29

Dung Tự rõ ràng dừng lại một chút.

Anh cách cô rất gần, cả người sống lưng thẳng tắp, giọng nói bỗng nhiên trầm xuống:

“Sao lại hỏi như vậy?”

Nghê Ca đột nhiên có chút khẩn trương

“Em ở trong diễn đàn trường nhìn thấy rất nhiều người nói thích anh”

- —Thì ra là vì cái này.

Dung Tự hơi thả lỏng.

Vừa rồi mới làm anh giật mình một chút. Còn tưởng rằng cô lại được người khác tỏ tình, hoặc là bất hạnh gặp được người làm cho cô động lòng nên tới dò xét ý tứ của anh.

“Anh sẽ không” Giọng nói của anh lười nhác nhưng lại giống như một lời tuyên thệ, dĩ thường chính trực nói “Anh không rảnh, cũng không có tâm trạng mà yêu đương sớm”

Nghê Ca buông thông đôi tai xuống, có chút không mấy vui vẻ “A” một tiếng:

“Vậy à”

Dung Tự không hề hay biết, giúp cô lau xong tấm bảng đen.

Nghê Ca nhảy lên cướp lấy khăn trong tay anh

“Còn lại để em lau đi. Cảm ơn anh trai”

Anh dứt khoát đem khăn lau đưa cho cô:

“Vậy anh đi tới văn phòng. Tối nay gặp ở dưới lầu”

“Vâng”

Anh vừa mới quay người.

“Anh trai”

“Hửm?”

Nghê Ca cẩn thận chỉ chỉ “Cái đó....là của em”

Anh nhìn theo hướng cô chỉ, cúi đầu liền trông thấy trên vai mình là chiếc áo choàng của cô. Lúc vừa mới xuống lầu anh thuận tay đem hai cái tai cột lại rồi vắt ở trên vai.

Trong lòng Dung Tự vui vẻ nhưng cố ý dùng sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói:

“Em sao lại nhỏ mọn như vậy?”

Cô gái cừu thân thể rõ ràng nghiêng về phía sau.

Một bộ dáng sợ anh đánh cô.

Giây tiếp theo, áo choàng nhưng mềm mại từ trên trời dánh xuống, bao trùm lấy đầu cô.

“Đừng có suy nghĩ nhiều” Dung Tự thấp giọng “Ôn tập cho tốt. Thi xong anh trai mời em ăn bánh trôi”

Giọng nói Nghê Ca có chút buồn bực “Vâng”

Dung Tự đi tới cửa, không nhìn được quay đầu lại nhìn cô một cái.

Ánh mắt cô bị chiếc áo ngăn lại. Cô đưa tay gạt đi một phần của chiếc áo lộ ra chiếc cằm trắng nõn Đồi tai dài rủ xuống dưới.

Dung Tự đột nhiên có chút khát.

- cô trắng như vậy, hơn nữa lại mềm, so với bánh trôi mập mập còn đáng yêu hơn.

- nếu như có thể ở trên mặt cô mà cắn một miếng, nhất định thoải mái đến tận trời.

Anh liếm liếm môi, suy nghĩ.

Cũng không biết...

Thời điểm lúc cắn cô, tiếng kêu khóc của cô không biết là sẽ có âm thanh như thế nào.

Nghê Ca kỳ thực có điểm khó chịu.

Nhưng cô lại không thể nói được rõ ràng rằng chính mình đến cùng là khó chịu ở đâu.

Kết thúc kỳ thi cuối kỳ xong chính là đông chí. Bánh bao cùng bánh trôi đều cần phải đặt trước. Ngày thi môn đầu tiên, các lớp học đều tự chuẩn bị đồ ăn cho lớp mình, Mạnh Viện vẫn còn bị rơi vào tình huống không thể thoát ra được:

“Chủ nhiệm gọi mình tới, hỏi mình một cái vấn đề nan giải: ”Em nói bạn học trong lớp chúng ta thích ăn bánh bao hơn hay là thích ăn bánh trôi hơn.”

“Người phương Bắc bình thường thích ăn bánh bao hơn” Nghê Ca ngồi bên cửa sổ cầm cuốn sách học thuộc, phân thân ra đáp lại vấn đề của cô ấy “Nhưng mà...Nếu như kinh tế cho phép, chúng ta có thể mua cả hai loại”

“A, mau đến đập tay cái nào” Mạnh Viện hưng phấn ríu rít, hai mắt cong lên thành hình trăng non “Mình cũng nói như vậy với cô chủ nhiệm. Bạn học trong lớp chúng ta vừa là người phương Bắc vừa là người phương Nam. Nếu như có thể mua cả hai loại thì thật tốt”

Nghê Ca cười cười không nói chuyện.

Cuối phòng học có một loạt cửa kính đối diện với tiểu hoa viên ở dưới lầu. Cô chỉ cần hơi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy chàng trai đang đứng bên cạnh vườn hoa.

Cao lớn, chói mắt, sống lưng vĩnh viễn thẳng tắp.

Lớp mười hai luôn làm không hết đề thi. Anh giống như đang chuyển một chồng sách bài tập mới. Có một cô gái cô không biết đứng bên cạnh anh. Hai người đơn giản nói chuyện vài câu. Anh không nói một lời đem chồng sách bài tập trong tay cô gái đó mang đi.

Cô gái kia dậm chân một cái, có chút ảo não mà đuổi chân đuổi theo.

Nghê Ca phát ngốc một lát.

“Viện Viện” Lát sau cô chống cằm, nhỏ giọng hỏi “Các nam sinh thường thích con gái như thế nào?”

“Mình làm sao biết” Mạnh Viện kéo ghế đến ngồi bên cạnh cô “Mình lại không yêu đương ai”

“.....” Nghê Ca nghẹn một chút “Nhưng cậu..cậu không phải là đọc qua rất nhiều tiểu thuyết sao?”

“Tiểu thuyết làm sao có thể nghĩ là thật được?” Mạnh Viện không để ý, cúi đầu lật tài liệu ôn tập “Mình đọc những cuốn tiểu thuyết kia. Hình như là nam chính giống như là bị trúng cổ độc, không có nữ chính liền bất lực....Đúng rồi, ngày mai thi tiếng anh, cậu có thể giúp mình xem qua một chút, nên học đoạn văn nào không?”

“Được” Vẫn là cuộc thi tương đối quan trọng hơn, Nghê Ca cũng mở cuốn sách giáo khoa ra “Cái nào vậy?”

“Theo cái từ đơn thứ nhất bắt đầu đi”

Mạnh Viện tin tưởng tràn trề khép lại cuốn sách giáo khoa sau đó đưa cho cô. Cô ấy trầm mặc ba giây “.....”
Lại trầm mặc thêm năm giây.

Nghê Ca “.....”

“Là thế này” Mạnh Viện nuốt nuốt nước bọt, như không có việc gì mà đem đề tài quay lại lúc này “Mình cảm thấy trước hết muốn chia các loại tiểu thuyết trước. Nếu như là nghề viết văn. Mình sẽ tương đối thích loại nữ chính vừa mạnh mẽ vừa tự lập, hoặc nữ chính xinh đẹp cận bã cũng được. Nhưng nếu theo như truyện của Tiểu Hoàng muỗ, mình khẳng định sẽ thích nữ chính mềm mại một chút, chính là thân thể mềm mại nói chuyện không quá lớn tiếng — đúng đúng đúng, nhìn cậu cúi đầu rất giống. Đúng là cái dạng này!”

Nghê Ca có chút ngoài ý muốn:

“....Vì sao?”

“Bởi vì giống như lái xe sẽ mang lại cảm giác” Mạnh Viện không cần nghĩ ngợi, vẻ mặt hưng phấn “Cậu không biết là những cô gái như thế này thường bị chà đạp sao! Lúc khóc lên không phải rất hăng hái sao! Cầm lấy ga giường kêu không cần cùng không muốn! Hơn nữa làn da chắc cũng mềm mại giống như người, khẳng định là nhấn một cái liền để lại ấn hồng, ngày thứ hai sau khi rời giường toàn thân chính là đủ loại đủ kiểu dấu hôn, liền trên lưng cũng...”

Nghê Ca hít sâu một hơi:

“Cậu vừa đọc đến chỗ nào rồi?”

Mạnh Viện dè dặt cẩn trọng mà đưa ra thỉnh cầu:

“Mình có thể xem lại sách giáo khoa không?”

Nghê Ca “.....”

Cô đem sách giáo khoa trả lại cho Mạnh Viện.

Mạnh Viện cầm sách giáo khoa lên liền miên mải nhai xoay qua chỗ khác mà học. Nghê Ca ngồi ở phía trước cửa sổ. Bận khuê mặt vừa rồi miêu tả hình tượng thì trong đầu cô giống như màn ảnh nhỏ đồng thời xuất hiện hình ảnh đó. Ánh mắt của cô không tự giác nhìn xuống vườn hoa kia.

- -Hoàng hôn lặng lẽ rũ xuống, nơi đó đã không có người.

Nhưng mà....

Cô dùng hai tay quạt gió nhẹ, muốn đem khuôn mặt nóng bừng quạt đi.

Cô vì sao lại đối với Dung Tự có ý nghĩ kỳ quái như vậy?

Sự nghi vấn này vẫn liên tục kéo dài đến ngày thi môn tiếng anh.

Nghê Ca ở phòng thi luôn ngồi ở phía trước. Trước khi thi cô ngồi trong phòng tính đổi ngồi bút. Đột nhiên có bạn nữ cùng lớp đi tới gõ trước bàn cô:

“Bên ngoài có người tìm cậu”

“Ồ, cảm ơn”

Tuy không biết là ai nhưng mà cô vẫn thấp giọng nói cảm ơn một câu. Sau đó đứng dậy đi ra cửa.

Đẩy cửa ra, gió lạnh đến đập vào mặt cô. Cô nhỏ giọng hắt xì một cái.

Đứng trước cửa là ba nữ sinh. Cô gái đi đầu là một người có mái tóc ngắn, dáng người thon dài. Mùa đông nhưng lại ăn mặc rất mỏng manh. Phong cách rất già dặn.

Đối phương trông thấy cô. Khóe miệng nhếch lên “Nghê Ca”

Nghê Ca xoay người vào trong.

“Chớ đi vội” Cô gái tóc ngắn đưa một bàn tay ra, túm lấy chiếc mũ áo của cô, xách cô giống như một con gà túm trở lại

“Chúng ta coi cũng coi như quen biết đã lâu. Đừng lạnh lùng như thế chứ”

Nghê Ca nhớ được mấy người này.

- –chính là lần trước vào ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, là mấy cô gái nhảy hiphop kia.

Sau này Dung Tự nói cho cô biết. Là mấy người này đem áo của cô đặt ở trong chiếc rương đạo cụ cũ bần kia. Dù cho về sau cô đưa đến tiệm giặt là để giặt sạch thì món quần áo kia cô cũng không nghĩ mặc lại.

Cho nên cô không có thái độ tốt đáp “Các người có việc gì?”

“Đây không phải là đến xem bạn gái của Dung Tự đến cùng là mặt hàng như thế nào sao?” Cô gái tóc ngắn cười nói “Lần trước nhìn ra quan hệ của hai người không tầm thường, thì ra đúng là một đôi nha?”

Nghê Ca muốn nói, tôi không phải là bạn gái anh ấy.

Nhưng nói đến bên miệng không biết thế nào lại biến thành một câu:

“Mắc mớ gì đến cô?”

“Mày nói cái gì vậy?” Hai nữ sinh phía sau không vừa ý

“Chúng ta có ý tốt đến đây chào hỏi mày một chút. Mày lại tỏ thái độ như thế này?”

“Các người đều nhầm chán?” Nghê Ca tức quá hóa cười, đôi môi có chút trắng bệch “Học sinh lớp ba sao? Thích nam sinh nào liền muốn tới trước mặt người khác đi thị uy? Lợi hại như vậy sao không đi đến trước mặt nam sinh kia mà chứng minh cảm giác tồn tại?”

“Mày —”

Hai nữ sinh phía sau then quá hóa giận, vẫn là tóc ngắn đưa tay ra ngăn lại:

“Bỏ đi”

Hơi ngừng, cô ta tiến lên một bước, đến bên tai Nghê Ca

“Tao không nghĩ tới bạn gái anh ấy lại là đứa muốn ngực không có ngực, muốn eo cũng không có eo. Khi hai người ở cùng nhau có phải anh ấy luôn có cảm giác ở cùng với một đứa trẻ phải không?”

Cái vấn đề quỷ quái này Nghê Ca làm sao biết.

Sau khi cô quay trở lại phòng học liền thật sự cảm thấy bực bội.

Nếu như cô thật sự là bạn gái của Dung Tự vậy thì cũng không cần phải nói.

Vấn đề là ở chỗ...cô cũng không phải!!!

Loại tức giận này nhanh chóng chuyển thành ủy khuất.

Cô cực kỳ khó chịu, gửi tin nhắn cho Dung Tự

[Em chán ghét anh]

Không biết có phải anh đang trong buổi thi nên tắt máy hay không, nửa ngày cũng không thấy hồi âm.

Vì thế cô lại gửi thêm một tin

[Anh phiền chết]

Anh vẫn không trả lời lại.

Buổi thi bắt đầu, giáo viên giám thị phát bài thi cho từng học sinh.

Nghê Ca đem điện thoại tắt máy bỏ vào trong túi. Nhanh chóng khôi phục trạng thái bắt đầu thi, cúi đầu làm đề.

So với cuộc thi lần trước thì giáo viên giống như lơ lửng giám sát hơn. Lúc buổi thi gần kết thúc mới đứng lên nhắc nhở thời gian “Thời gian làm bài còn lại là 40 phút. Những bạn học sinh nào chưa viết văn thì nhanh chóng viết”

Giáo viên vừa nói vừa một bên không nhanh không chậm đi kiểm tra.

“Bạn học” Giáo viên giám thị nhanh chóng đưa tay lấy từ trong mũ cô ra một miếng giấy nhỏ, lạnh lùng hỏi “Ờ giấy này là của em sao?”

Vừa cầm lên một tờ lại phát hiện bên trong còn thêm vài tờ.

Giám thị nhíu mày, giọng nói trầm xuống “Em đứng lên”

Nghê Ca mờ mịt bỏ bút xuống đứng lên.

Giáo viên giám thị từ trong mũ của cô tìm ra được ba tờ giấy. Ở phía trên chi chi chít trăn ngập các bài văn tiếng anh.

“Đó không phải của em” Nghe Ca hoảng sợ chớp mắt, giải thích “Nếu như em thật sự muốn gian lận sẽ đem tờ giấy giấu ở trong tay áo chứ không phải ở trong mũ”

Nói rất có đạo lý.

Nhưng giáo viên giám thị cũng không quyết định chắc chắn được. Dù sao hiện tại trên tay cũng là chứng cứ xác thực:

“Hiện tại em dừng làm bài thi theo bọn cô cùng đi phòng giám sát xem lại?”

Nghê Ca ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ.

Cô còn lại câu năm và câu bảy chưa làm. Đi phòng giám sát một lần cũng mất nửa giờ.

Trong phòng học một mảnh yên lặng.

Ánh mắt mọi người như có như không đều dừng trên người cô.

Cô hơi cúi đầu buông thông đôi mắt. Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

- Kỳ thi này cô chuẩn bị thật lâu như vậy

- Dựa vào cái gì lại bị người khác mạo danh kỳ diệu mà làm gián đoạn.

“Không cần” Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Nghe Ca giọng nói không lớn cùng âm thanh nhẹ nhàng, từng chữ mà nói ra “Cô vừa mới cầm ba tờ giấy trên tay đó, em đều có thể viết ra”

“Em có thể cam đoan” Hơi ngừng một chút, cô ngẩng đầu lên, ngữ khí khẳng định

“Một chữ cũng không thiếu”

Thi xong môn tiếng Anh, các học sinh nối đuôi nhau mà ra khỏi phòng thi. Tụm lại thành từng nhóm tốp năm tốp ba mà thảo luận đáp án.

Dung Tự đứng ở chỗ của mình, nhàn nhạt thu thập túi sách. Cả người nhẹ nhõm thanh thản.

“Ôi. Anh Tự” Tổng Hựu Xuyên lại gần “Cậu đoán lần này, trong hai người chúng ta ai sẽ bị giáo viên tiếng anh mời qua để giáo dục tư tưởng?”

Dung Tự đầu cũng không ngẩng lên “Cút”

“Cậu bây giờ lại bảo tôi cút. Chờ có kết quả giáo viên lại bắt cậu chép bài khóa. Tôi sẽ không giúp cậu đâu”

“Chắc” Dung Tự tựa người vào tủ chứa đồ bên cạnh, lấy điện thoại ra khỏi động nguồn, đáy mắt chứa ý cười nhỏ vụn

“Về sau giáo viên tiếng anh không còn có cơ hội bảo tôi chép bài khóa nữa đâu”

“....Sao vậy? A, Cậu nhin lâu như vậy, cuối cùng bây giờ quyết định giáo huấn cô ấy?”

“Từ hôm nay trở đi” Dung Tự ngữ khí chậm rì rì “Tôi cũng không phải là người chậm hiểu tiếng anh”

“....” Chuyện này so với đánh nhau với giáo viên quả thực còn không đáng tin hơn.

Tổng Hựu Xuyên căn bản không tin, dứt khoát đổi đề tài:

“Đúng rồi. Phía nhà ăn vừa mới thông báo cho tôi. Nói lúc trước chúng ta đặt bánh trôi kia phồng chừng hơn sáu giờ mới có thể nấu xong. Cậu đợi chút nữa nhớ gọi người đi qua lấy. Ở chỗ quầy hàng lâu một”

Dung Tự hơi rũ mắt nhìn màn hình, tâm tư rõ ràng hoàn toàn không đặt trên lời cậu ta nói “Ừm”

Tổng Hựu Xuyên tò mò:

“Cậu làm gì thế. Từ khi thi xong liền cười như điên vậy?”

Cậu ta thò đầu chen qua nhìn, thấy màn hình điện thoại di động đã khởi động xong. Có hai tin nhắn chưa đọc bắn đến, người gửi được ghi chú là: A Nghê Ca.

Dung Tự khước miệng hơi nhếch. Giọng nói khàn khàn, hướng cậu ta khoe:

“Tình cảm em gái, cậu có sao?”

“Quả chanh người” Tổng Hựu Xuyên “A”

Giây tiếp theo, Dung Tự mở ra từng tin nhắn.

Tổng Hựu Xuyên chưa chít chít nhìn qua, lần đầu tiên thấy “Em chán ghét anh”

Tổng Hựu Xuyên “...??”

Dung Tự hơi giật mình. Ý cười trên khóe môi chậm rãi biến mất.

Anh không có ý thức ngẩng đầu nhìn chăm chăm lên mặt sàn, quanh thân độ ẩm chớp mắt xuống hai mươi độ, từ núi nhiệt đới ngã thẳng vào núi bắc cực.

Tổng Hựu Xuyên không sợ quỷ hiện hình, lá gan lớn lại nhìn anh từng chút mở cái tin nhắn thứ hai

Tin thứ hai viết là “Anh phiền chết”

Tổng Hựu Xuyên “.....”

Xung quanh liền đồng hồ treo tường cũng ngừng thở.

Cậu ta không dám ngẩng đầu nhìn biểu cảm của Dung Tự.

Cậu ta hiện tại muốn bỏ chạy trốn chết có còn kịp không?

30. Chương 30

Nghê Ca từ phòng thi đi ra, ngược dòng người đi thẳng đến khu quốc tế.

Hôm nay toàn trường thi cuối kỳ nhưng cấp ba như cũ vẫn lên lớp tự học buổi tối. Do đó nhiều người còn chưa đi, tốp ba tốp năm ngồi trong phòng học chờ đến giờ học buổi tối.

“Xin lỗi, bạn học” Nghê Ca đứng ở trước cửa phòng học, bàn tay ngăn cản một nam sinh mặc đồng phục bên ngoài không kéo khóa “Xin hỏi lần trước vào ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, lớp các cậu có phải có tiến cử một tiết mục nhảy hiphop không?”

“Đúng vậy”

“Vậy có thể giúp mình gọi một chút bạn nữ đứng đầu nhóm kia được không?” Nghe Ca cười cười, hai mắt cong thành hình cây cầu “Mình tìm cô ấy có chút việc. Làm phiền cậu rồi”

Đàn em khối dưới, mặc đồng phục trường vô cùng quý củ, lộ ra ở bên trong là một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt kẻ ô vuông, mang một chiếc túi vải màu trắng sữa. Nhìn trông rất ngoan ngoãn mềm mại.

“Được thôi” Nam sinh trong lòng vui vẻ, huyết sáo một cái, vừa xoay người đi vừa cao giọng gọi “Chị Phó – có em gái nhỏ tìm cậu!”

“Tới đây!” Phía sau phòng học, một giọng nữ sáng sủa vang lên.

Bất quá giây lát, một bóng người thon dài từ phía sau phòng học không nhanh không chậm đi tới, dừng ở trước mặt Nghe Ca.

Hai người đối mặt ba giây.

Phó Tình nở nụ cười trước “Ồ, sao vậy, em gái Nghe Ca? Hai giờ không nhìn thấy liền nhớ chị sao?”

“Tôi vừa mới biết được chị tên là Phó Tình” Cô ta cao hơn Nghe Ca tròn vẹn một cái đầu, Nghe Ca ngẩng đầu nhìn cô ta, không kiêu ngạo không sùng nịnh:

“Biết tên liền dễ làm hơn nhiều”

Phó Tình nhún mày “Làm sao?”

Nghe Ca ý cười không giảm

“Biết được tên của chị, mới có thể thông báo đến cho trường học biết được”

Phó Tình biểu cảm hơi thay đổi.

“Đây là của chị đi?” Giây tiếp theo, Nghe Ca từ túi vải lấy ra ba tờ giấy có nhiều nếp nhăn “Tôi nghĩ tới nghĩ lui. Hôm nay trước khi thi người có cơ hội chạm qua mũ của tôi, hơn nữa có khả năng làm chuyện nhầm chán như vậy. Cũng chỉ có chị”

Phó Tình cười nhạt.

“Em gái nhỏ, loại chuyện này là phải có chứng cứ”

“Chứng cứ? Liền cái chữ khó coi như thế này có tính là chứng cứ không? Trên hành lang có camera quay tới thu hình có tính là chứng cứ không?” Nghe Ca rất bình tĩnh “Chị cho là tôi thiếu chứng cứ sao? Không có chứng cứ xác thực sao tôi lại có thể tới tìm chị?”

“A” Phó Tình khoanh tay cười lạnh.

“Thật lợi hại nha! Hai lần trước quả thực nhìn không ra rằng cô lại có miệng lưỡi sắc bén như thế? Ở trước mặt Dung Tự luôn là vẻ mặt bạch liên hoa vô hại, tất cả đều là giả vờ đi?”

“Không có liên quan gì tới Dung Tự” Nghe Ca hít sâu một hơi, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước “Tôi hôm nay về với lại đi tới đây một chuyến. Thuần túy là đến để nhục nhã chị”

Cô nói trắng ra như vậy, đừng nói mấy người lớp khác đang đứng lơ tai lên nghe lén mà đến Phó Tình cũng đều kinh ngạc.

Là chán sống rồi sao?

“Nói thực ra, tôi hôm nay thực sự đặc biệt đặc biệt tức giận”

Ngay trước mặt giáo viên mà chép lại bài khóa, bàn tay viết chữ giờ cũng còn đang run.

Cô không cách nào tưởng tượng nếu quả thật bị hủy đi kết quả bài thi. Cô sẽ có bao nhiêu sụp đổ.

....Có thể sẽ ở ngay tại chỗ mà khóc rống nửa giờ.

“Nhưng mà lúc sau, giáo viên cho phép tôi trước đem bài thi làm xong. Chờ buổi thi kết thúc lại cùng cô ấy đi phòng giám sát” Nghe Ca hơi ngừng lại “Cho nên tôi cùng cô ấy không chỉ nhìn vào camera quan sát mà còn cẩn thận kiểm tra ba tờ giấy này”

Nghê Ca đứng trước mặt cô ta, không nhanh không chậm mà nói ra “Sau đó phát hiện ra, đây rõ ràng chỉ là bản sao chép lại. Nhưng có rất nhiều câu ngữ pháp viết đều sai. Chị sao chép bài khóa trong sách giáo khoa nhưng lỗi còn sai nhiều hơn tôi nhớ bài khóa viết ra”

Trong phòng học trầm mặc vài giây liền vang lên tiếng cười dè dặt.

Phó Tình quay qua trừng mắt nhìn bọn họ, rồi lại quay người đến:

“Cô có bệnh? Chạy đến trước mặt tôi chính là muốn khoe cái này?”

“Đúng vậy. Tôi chính là đến để khoe cái này” Nghê Ca không cần nghĩ ngợi “Chị là học ở khu quốc tế, tương lai chính là sẽ xuất ngoại để học tập phát triển. Thế nhưng đến bài khóa tiếng anh cũng chép không đúng. Chị không cảm thấy mất mặt sao?”

“Cô—”

“Hơn nửa vị đàn chị này” Nghê Ca ánh mắt trong trẻo không gợn sóng, thẳng tắp nhìn cô ta “Tôi không biết Dung Tự thích ai. Nhưng tôi đoán Dung Tự sẽ không thích người có chỉ số IQ thấp. Dựa vào loại thủ đoạn nhằm chán nham hiểm để trêu chọc người khác. Bình thường thì người bị chơi chết đều là chính mình”

Xung quanh im lặng ba giây.

Lớp học vang lên âm thanh hít khí lạnh rất nhỏ.

“Cô ngược lại là có thể nói a?” Phó Tình ôm tay đứng trầm mặc, sau đó cười lạnh một tiếng, một tay đẩy trên vai Nghê Ca “Đi chứ. Có bản lĩnh thì đổi sang nơi khác giải quyết vấn đề thôi. Em gái nhỏ?”

Nghê Ca bất ngờ không kịp đề phòng, người giống như tờ giấy bị đẩy một cái lập tức lảo đảo.

Lưng đụng một cái đánh lên bức tường. Cô âm thầm nhú mày, lập tức tính toán chạy trốn.

Vừa xoay người đã bị Phó Tình túm lấy mái tóc dài.

Nghê Ca nhất thời bị đau “A...”

Giây tiếp theo, tóc cô liên tục bị kéo túm trở về.

Cửa phòng học người đến người đi nhưng không ai nhìn về bên này.

Nghê Ca quá đánh giá cao những người khác. Cho rằng ít nhất bọn học nhất định sẽ không đứng ở ngoài quan sát. Cho rằng Phó Tình không dám trắng trợn ở nơi này động thủ.

“Vừa rồi không phải nói có thể sao?” Thấy cô đau đến khuôn mặt đều nhăn lại, lực đạo trên tay Phó Tình không có chút nào giảm xuống, chậm rãi sát lại vào mặt cô “Suy nghĩ xem tao nên bắt đầu đánh chỗ nào? Bụng hay là mặt?”

Nghê Ca cắn răng, hai tay dùng sức giữ chặt tay cô ta, muốn mượn chút lực này kiềm chế động tác của đối phương.

Nhưng mà Phó Tình rút bàn tay ra rất dễ dàng, hướng tới mặt cô định đánh xuống —

“Không chọn? Vậy liền khuôn mặt cũng rất tốt!”

Nghe tiếng gió mạnh tới gần, Nghê Ca theo bản năng nhắm mắt lại. Ánh đèn sáng trưng, cô bị một người mạnh mẽ kéo lại. Người theo quán tính bị kéo ra phía sau, “Phanh” một tiếng liền đụng vào một lồng ngực rắn chắc.

Cái tát kia có khả năng bị đánh đến sau đầu cô.

“...”

Nghê Ca còn choáng váng, bên tai liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Phó Tình “A—”

Cơ hồ là cùng một lúc, cô nhận ra được mùi hương chanh sạch sẽ quen thuộc.

Thanh đạm tinh khiết, quanh quẩn ở giữa hơi thở cùng với lồng ngực chàng trai pháp phồng hồ hấp dẫn đập.

Nghê Ca cắn thận ngừng thở.

Dung Tự một cái còn nắm chặt cổ tay kia của Phó Tình, giọng nói trầm thấp mang theo một chút thở dốc, ở trên đỉnh đầu cô vang lên:

“Lần sau nếu hện người đánh nhau —”

Anh cố ý đem âm cuối kéo dài, lộ ra một chút ngữ khí du côn

“Nhớ kỹ gọi thêm tôi”

Dung Tự vốn cũng rất tức giận.

Anh gửi tin nhắn cho cô, cô không trả lời. Anh gọi điện thoại cho cô, phát hiện cô căn bản không mở máy.

Anh mang theo cái đuôi to chạy đến lớp mười tìm Mạnh Viện mới nghe được mọi chuyện. Vì thế anh bắt đầu sốt ruột.

Dựa theo hiểu biết của anh đối với Nghê Ca, cô nhất định sẽ đi tìm người để lý luận. Anh lo lắng kỳ thi của cô xảy ra vấn đề, lại sợ cô đánh không lại nữ sinh nhảy hiphop kia.

Vì thế anh nhanh chóng chạy tới.

“Kỳ lạ” Dung Tự cảm khái “Mỗi lần anh tìm em, đều vừa khéo gặp được em thiếu chút nữa bị người ta đánh”

“....”

Nghê Ca giọng nói rầu rĩ:

“Lần này rõ ràng không có quan hệ gì với em”

Cô ngồi ở trong phòng học, cái nôi này là từ trên trời rơi xuống.

Nếu như nhất định phải nói đến nguyên nhân, chuyện này còn phải trách ở trên đầu anh.

“Vì vậy em liền một người đi đến?” Dung Tự tức giận muốn giáo huấn cô một trận, ngẫm lại cảm thấy cô đã đủ đáng thương. Anh thở dài, vẫn là quên đi

“Cũng không tìm người khác giúp đỡ?”

“Bên cạnh có nhiều người như vậy...” Nhìn xem.

Nghê Ca cũng không nghĩ tới, tất cả bọn học đều chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Cô có chút uể oải

“Em ban đầu chỉ nghĩ mắng xong liền bỏ chạy”

Anh cười lạnh “Kết quả?”

“....Chân ngắn quá không chạy kịp”

Cô gái nhỏ đem đầu chôn ở trong khăn quàng cổ. Giọng nói rầu rĩ, đôi tai cụp nhỏ phờ phạc ỉu xiu rũ xuống.

Dung Tự đột nhiên có chút muốn cười.

“Vậy người này em mắng cũng đã mắng qua, giận dữ cũng đã xong. Kế tiếp định tính toán làm sao?”

“Trực tiếp giao cho trường xử lý” Tuy rằng Nghê Ca rất muốn, nhưng cô lại không thể thật sự đem đối phương kéo tới một ngõ nhỏ mà đánh một trận được “Làm cho bọn họ dán thông báo chứng minh sự trong sạch của em”

Dung Tự suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể.

Nhưng anh loáng thoáng cảm thấy lại có chút khó chịu.

Nguyên bản lúc trước về chuyện chiếc áo lông, anh liền tính toán muốn tìm Phó Tình nói chuyện cuộc đời một chút. Kết quả lại nghe được Nghê Ca cùng trong nhà cãi nhau bỏ đi, anh bị chuyện này cắt ngang lập tức quên sạch.

Hiện tại anh còn chưa đem chứng ngại vật dọn dẹp sạch sẽ thì lại có con tiểu quái vật chạy đến quấy phá.

“Anh trai” Nghê Ca đột nhiên mở miệng gọi.

“Hửm?”

Hai người sống vai nhau hướng về phía nhà ăn đi tới, có người đẩy xe đưa bánh trôi cùng bánh bao đến dãy phòng học. Cô có chút tò mò:

“Anh đông chí thích ăn bánh bao hay là bánh trôi?”

“Anh không ăn gì cả” Ngữ khí của anh lười nhác “Anh bị tức đến no rồi”

“....”

Nghê Ca có dự cảm giống như là lông cừu nhỏ đột nhiên vụng trộm mà run lên.

“Nghê Ca”

“Vâng...”

“Anh tự nhận là bình thường anh đối với em cũng không kém, không thiếu ăn thiếu uống, mua đồ ăn vặt cho em, còn mua cho em con nai Giáng Sinh nhỏ”

“Em...”

“Em liền đối với anh như vậy”

“....”

Nghê Ca nhe răng đỏ cả khuôn mặt

“Thật xin lỗi. Em không thật sự....chán ghét anh hay cảm thấy anh phiền”

Dừng một chút, cô chủ động giải thích

“Em biết chuyện của Phó Tình với anh không có quan hệ gì. Nhưng em...em lúc đó không biết tại sao. Chính là rất tức giận”

Hoàn toàn không thể khống chế dừng lại được.

Lăn lộn tại chỗ chờ anh đến đỡ cô.

Nhưng mà....

Nghê Ca vụng trộm đem cảm ép xuống, hướng vào trong khăn quàng cổ lẩn trốn.

Anh chính là một con khủng long bạo chúa. Làm sao có thể hạ thấp tôn nghiêm xuống để đỡ cô.

Dung Tự ở trong lòng tính toán nghĩ cách, bắt tri bắt giác hai người đã đến tới cửa phòng ăn.

“Anh trai” Nghê Ca ngoan ngoãn hàm hồ hướng anh nói lời tạm biệt “Em đi xuống dưới lầu lấy bánh bao cùng bánh trôi đã đặt trước đây. Anh không cần đi cùng em. Trở về kéo muộn học. Chúng ta tối nay gặp lại”

Ai mẹ nó đặc biệt muốn đưa em đến nhà ăn —

Dung Tự thiếu chút nữa thốt ra.

“Anh cũng muốn tới lấy bánh trôi đã đặt” Anh dùng lực áp chế câu nói kia xuống. Dẫn cô, hai người cùng một hướng đi “Vừa lúc chúng ta ở đây ăn xong rồi đi”

Hôm nay đông chí, rất nhiều quầy cũng bắt đầu bán bánh bao bánh trôi, đủ loại đủ kiểu, trắng trẻo mập mạp, đựng trong cái hộp nhỏ mà bán từng cái.

Nghê Ca tiến lên báo số điện thoại di động, cho người đầu bếp nhà ăn nhìn chính mình lúc trước đã đặt qua đơn hàng “Cháu là học sinh lớp mười ban một đã đặt qua bảy mươi chiếc bánh trôi cùng bảy mươi chiếc bánh bao”

Dung Tự đang muốn nói, đám bạn học các em ăn như vậy có phải là có chút nhiều hay không —

Bên cạnh một giọng nữ ôn nhu đánh gãy anh:

“Dung Tự?”

Dung Tự nhìn thoáng qua, trả lời bằng giọng mũi:

“Ừm”

Nghê Ca theo tiếng nói nhìn qua, vừa nhìn liền nhận ra cô gái kia.

Cô gái này chính là buổi chiều trước khi thi tiếng anh một ngày. Cô ngồi trước cửa sổ nhìn thấy Dung Tự cùng cô gái kia lôi kéo nhau không rõ mà chuyển sách.

“Cậu muốn đem cái này đưa đến phòng học à, là phát cho mọi người sao?” Cô gái chuyển sách nhìn đồng bánh trôi trước mắt cười hỏi “Có cần mình giúp hay không?”

“Không làm phiền” Dung Tự khoe miệng khê nhúc nhích “Cái đồ chơi này so với sách nặng hơn. Cậu hôm trước còn không mang nổi sách, chẳng lẽ hôm nay lại có thể chuyển cái này?”

Cô gái kia có chút phần nộ, nói thêm vài câu rồi xoay người đi.

Cùng lúc đó, chú đầu bếp giúp Nghê Ca đựng bánh bao cùng bánh trôi. Sợ cô mang không nổi còn mượn cho cô thêm một chiếc xe đẩy để cô có thể mang được.

Nghê Ca vui vẻ đem đồ ăn đặt ở trên chiếc xe đẩy, nhỏ giọng nói:

“Kỳ thực em cảm thấy anh không cần thiết phải hung dữ với cô ấy....Bởi vì em cũng mang không nổi”

Loại lời nói này quá làm cho người ta khó chịu. Dung Tự vẻ mặt không hiểu, lông mày hơi tụ lại

“Em mang không nổi không phải rất bình thường?”

“....”

“Em không mang nổi anh có thể giúp em mang đi, cô ấy thì làm gì? Đi hai bước liền cánh tay căng chân chỗ nào cũng đều đau” Dung Tự cười lạnh “Anh càng hi vọng cái loại người này không cần tham gia vào mấy cái hoạt động loại này”

Nghê Ca ngón tay hơi ngừng, bên tai đột nhiên đỏ.

Anh phảng phất....chạm vào tai cô?

“Cảm ơn anh” Nghê Ca suy tư nửa ngày, cảm thấy chính mình không nên đối với Dung Tự có cái loại suy nghĩ muốn vượt qua mối quan hệ anh trai em gái giữa hai người, có chút áy náy, đem phần bánh trôi của cô cầm lấy đưa cho anh

“Mời anh ăn bánh trôi”

Dung Tự bước chân dừng lại.

Anh ôm một hộp đựng bánh trôi, Nghê Ca đẩy chiếc xe đẩy ở bên người anh. Hai người cách nhau thật sự gần. Anh thậm chí có thể thấy rõ được sợi lông tơ thật nhỏ trên mặt cô.

Cơ hồ là giống như phản xạ có điều kiện. Trong lòng Dung Tự sinh ra một loạt ý niệm điên cuồng —

Mau cắn cô ấy một miếng.

Cắn cô ấy.

Cô nhất định so với bánh trôi còn ngọt hơn.

Nghĩ như vậy, anh chậm rãi cúi đầu, để sát vào mặt cô...Lại để sát vào một chút. Cho đến khi đối phương trừng mắt thật lớn, không biết anh muốn làm cái gì. Khóe miệng anh động đậy, thấp giọng nói:

“Em dứt cho anh ăn một cái?”

Nghê Ca còn chưa kịp phản ứng lại.

Giọng nói của chàng trai dừng lại ở bên tai, hơi khàn lại mang theo một chút khí nóng “Bằng không anh dứt cho em ăn một cái?”

31. Chương 31

Mặt Dung Tự gần trong gang tấc, đường nét dưới mắt nhẵn nhụi, lông mi tạo thành một bóng nhỏ.

Nghê Ca sững sờ một lúc. Hậu tri hậu giác khí nóng từ cổ lan lên hai gò má.

“Anh...” Cô gái cừu mặt đều nhanh chóng đỏ ửng, gian nan nghẹn ra một câu

“Anh có thể lúc nào cũng không cần chọc em được không?”

Dung Tự “....??”

Ai chọc em, chọc em cái gì??

Anh đặc biệt muốn nói, anh là nghiêm túc.

Nhưng cảm thấy nói xong câu kia, chính mình cũng thấy có điểm không ổn. Nơi này người đến người đi, cô một miệng toàn là anh trai còn chưa tính. Ban ngày ban mặt dứt cho đối phương ăn, nghĩ như rhế nào đều có chút phách lối.

Anh lập tức liền suy sụp “.....Được rồi. Anh đùa em thôi”

Nghê Ca không nói chuyện.

Cô thuần túy cảm thấy không công bằng. Cô vô cùng để ý đến Dung Tự. Gần đây liên tục hoài nghi có lẽ nào cô không chỉ coi anh là anh trai. Nhưng mà anh lại như cẩu vật mỗi ngày ngoại trừ hù dọa cô thì cũng chỉ biết thêm mỗi trêu đùa cô.

Cừu ngốc rầu rĩ không vui. Dung Tự có chút khấn trương nhưng anh ngại nhất quan trọng là tôn nghiêm đàn ông, vẫn phải vất vả mà bưng giá đỡ làm bộ cao cao tại thượng:

“Nghê Ca”

“Vâng?”

Lão đại xụ mặt:

“Vừa rồi không phải nói ăn xong rồi đi sao?”

Nguyên bản anh còn tưởng, có thể mặt dày mà ăn bánh trôi trong bát của cô.

“Không được. Hôm nay em không có khẩu vị gì....” Nghê Ca cho rằng anh rất muốn ăn bánh trôi, hơn nữa sợ anh ăn một phần không thể đủ no “Anh đừng lo. Em đem bánh trôi của em đưa cho anh”

“....”

Dung Tự còn muốn mở miệng thì điện thoại của cô vang lên.

Anh thuận tay nhận lấy xe đẩy nhỏ giúp cô đẩy đi tiếp. Nghê Ca ấn nút nhận, nhỏ giọng gọi “Ba”

Dung Tự nheo mắt.

“Nghê Nghê” Ba Nghê giống như trước đây lúc cô còn ở phía nam mà ân cần hỏi thăm, theo quán tính mở miệng

“Gần đây thân thể có tốt không?”

“Rất tốt ạ” Vừa nghe câu mở đầu này Nghe Ca liền nở nụ cười “Ba thì sao?”

“Ba cũng tốt lắm”

Rõ ràng mới tách ra không vài ngày nhưng Nghe Ca lại cảm thấy bọn họ giống như trở về với trước kia ở trong điện thoại hỏi thăm lẫn nhau.

Mặc dù có khoảng cách nhưng lại thoải mái. Hơn nữa còn thân mật.

Ba Nghe lại hỏi

“Con hiện tại ở nhà anh trai sao?”

Nghe Ca hoàn toàn không cân nhắc đến ông nói anh trai là anh trai nào nên chỉ nói “Vâng”

“Có đủ tiền hay không tiêu hay không?”

“Đủ ạ”

Nghe Ca yên lặng không tiếng động nghĩ dựa theo như quy trình trước đây. Vấn đề ông hỏi tiếp chắc là thành tích.

Nhưng mà ông không có hỏi.

“Nghe Nghe” Trong điện thoại trầm mặc một lúc, ba Nghe thở dài

“Sau ngày đó ba đi đến gặp cô giáo Lữ Vân hỏi tiểu học – cùng đi với dì Dung”

Nghe Ca hơi giật mình.

“Ba từ chỗ người nhà của các học sinh chỗ kia nghe nói qua một số việc cần để chứng minh chuyện năm đó con trải qua. Nhưng mà giáo viên này tạm thời vẫn không bị cách chức mà bây giờ còn ở trường học con tiếp tục tọa đàm hướng dẫn” Ba Nghe lược bớt quá trình ở giữa, bình tĩnh nói “Bộ giáo dục điều tra cũng cần một chút thời gian. Trước đó ba hi vọng con dừng đi học ở tiết của cô ấy. Nếu như cô ấy có ý kiến, liền để cho cô đến tìm ba”

Nghe Ca sững sốt một lát, đột nhiên có chút choáng

“Con....”

Nhưng cô dừng thật lâu cũng không biết nên nói cái gì.

“Nghe Nghe” Ba Nghe thấy cô thật lâu cũng không nói chuyện, nhẹ giọng thở dài “Lúc nào tâm trạng con tốt thì trở về nhà đi”

Từ nhà ăn đến phòng học, Nghe Ca một đường đều không nói chuyện.

Dung Tự không nhận được:

“Đừng có mang về sắp chết như vậy, biết em không muốn gặp Lữ Vân rồi. Không phải là hai quyển sách thôi sao. Anh giúp em đi lấy”

- - Mặc dù ba Nghe nói cô đừng tiếp xúc với Lữ Vân nữa nhưng mà tối nay cô còn có tiết học của Lữ Vân.

Tiết học không lên cũng không sao nhưng cô còn có hai quyển sách kia còn để ở trong phòng học. Nhất định phải đi một chuyến để lấy.

“Không phải vì chuyện này” Nghe Ca dừng một chút, lại tiếp tục nói “Anh có thể giúp em đi lấy sách sao?”

Cô vẫn đối với Lữ Vân không có cảm giác an toàn.

Nhất là sau khi đã chính diện mà trở mặt cùng với cô ta.

Dung Tự cười lạnh “Đã nói. Anh sẽ thay em đi lấy”

Nghê Ca há miệng thở dốc, vẫn như cũ giọng nói rầu rĩ

“Cảm ơn anh”

Hai người đem bánh trôi phần mình cầm lấy. Còn lại thì dặn lớp trưởng phân phát. Sau đó sóng vai cùng một chỗ trở lại phòng tự học.

Ngoài hành lang bầu trời bị che lấp, gió lạnh thổi vù vù. Nghê Ca rõ ràng rụt người vào một chút. Lông cừu nhỏ cũng theo đó run lên.

“Nghê Ca”

Đi ra ngoài được vài bước. Dung Tự đột nhiên dừng lại quay qua.

“Sao vậy...”

Giọng nói cô xuống thấp. Anh mặt không biểu cảm đưa hai tay ra, xách chiếc khăn quàng cổ len màu trắng của cô. Dùng sức kéo một chút sau đó siết chặt lại.

- –Đem một nửa khuôn mặt cô đều bị che kín sau chiếc khăn quàng cổ.

Nghê Ca nháy mắt mấy cái, nghiêm túc nói

“Có chút khó thở”

“Vừa muốn không lạnh lại vừa muốn hô hấp thông thuận. Em thế nào lại có nhiều yêu cầu như vậy?”

Dung Tự “Chặc” một tiếng. Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trên tay liền không tình nguyện mà cởi chiếc khăn quàng cổ ra. Lại lần nữa buộc lại.

Anh cách cô rất gần. Bàn tay còn lưu lại trên vai cô không hề rời đi. Cừu nhỏ ngốc không biết đang suy nghĩ cái gì. Biểu cảm mặt liên tục ngơ ngác.

Dung Tự khẽ động, đầu “Bộp” một tiếng vang nhỏ cộng lên trán cô:

“Anh đang nói chuyện với em. Đừng có thất thần”

“Không...Em không có thất thần” Anh đột nhiên đứng sát như vậy, Nghê Ca liền phát hoảng.

Sau đó lại lập tức nghĩ tới. Dù sao mặt cô đều đang bị che khuất. Anh cũng không nhìn thấy cô xấu hổ. Lá gan ngược lại lớn hơn.

“Em vừa mới suy nghĩ. Kỳ thực mua đông cho dù không có khăn quàng cổ cũng không sao. Bởi vì...” Hơi ngừng, cô nói “Chỉ cần đứng bên cạnh anh liền sẽ cảm thấy rất ấm áp”

“Hừ” Dung Tự ý tứ hàm xúc không rõ hừ một tiếng.

Nửa ngày không tình nguyện mà nắm lấy tay Nghê Ca:

“Được rồi. Vậy để anh dắt em một lúc”

Nghê Ca không chú ý tới chính là.

Trong nháy mắt anh nắm tay cô, ngón tay cô không chỉ khẽ run lên

- –bên tai anh cũng xấu hổ mà đỏ ửng.

Nghê Ca kém chút nữa lại cùng Lữ Vân ẩm ỉ một trận.

Cô cùng Dung Tự sớm đến phòng học nhưng không nghĩ tới Lữ Vân đã đến. Các học sinh luôn ở thời điểm này mà sôi nổi nói chuyện tán gẫu. Nhưng không ngờ vẫn chưa tới thời gian lên lớp. Trong phòng học đã nghiêm túc ngồi trở lại.

“Nghê Ca đúng không?” Lúc này Lữ Vân vô cùng tinh mắt nhận ra Nghê Ca, cười lạnh “Thế nào, tiết học trước không phải là đi rất tiêu sái sao? Bây giờ còn không biết xấu hổ mà trở về?”

Trong phòng học hàng chục cặp mắt ào ào quay qua nhìn.

“Ai nói cho cô là bọn tôi muốn lên lớp?” Dung Tự kéo khóe miệng một cái, không chút khách khí nào mà đáp trở lại “Ít tự mình đa tình. Cho rằng trên mặt mình dát vàng hay sao? Loại người như cô đứng ở chỗ đó xứng làm giáo viên?”

“Cậu —” Lữ Vân dễ dàng bị chọc giận “Nghê Ca! Cô hiện tại liền rút ra khỏi phòng học cho tôi! Cút đi! Về sau cũng đừng nghĩ trở về!”

“Lúc còn học tiểu học lớp hai ngài cũng nói với tôi loại lời này” Nghê Ca quay qua, bình tĩnh nói “Tôi đương nhiên không nghĩ sẽ trở lại. Tôi cầm sách xong liền đi”

Bốn lạng bạt thiên cân, Lữ Vân phảng phất như một quyền đâm vào bông.

“Tôi trước kia cũng không phải chưa từng nhìn thấy qua học sinh như vậy. Mang chính tiền đồ của mình ra đùa bỡn” Lữ Vân thấy cô dầu muối không vào liền đối với những người khác nói “Cuộc thi văn học trẻ có bao nhiêu là quan trọng, các em hẳn là biết đến. Tôi đã mang đi bao nhiêu học sinh ở đó lấy được giải thưởng, các em chắc cũng biết rõ. Trước kia tôi đã gặp qua loại học sinh ngu xuẩn này. Nhất định phải cùng giáo viên đối nghịch. Cuối cùng kết quả chính là người khác đều tiến vào trận chung kết. Còn học sinh kia cái gì cũng đều không có. Các em nói đáng thương hay không đáng thương?”

Biểu cảm của mọi người nửa tin nửa ngờ.

Nghê Ca đột nhiên có chút buồn cười. Thủ đoạn của cô ta có thể dùng để đối phó với học sinh tiểu học, nhưng học sinh cấp ba sao lại có tác dụng được như vậy:

“Cô giáo Lữ”

Lữ Vân không nói chuyện, hướng cô nhìn qua.

“Loại tác phong dạy học này của cô, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện. Mặt khác —” Nghê Ca nhìn thẳng ánh mắt cô ta, từng chữ từng chữ, nói một câu mà khi cô học lớp hai tiểu học đã nghĩ muốn nói tới “Cô thật sự làm tôi ghê tởm. Tôi vì có được một người như ngài làm giáo viên. Quả thực cảm thấy vô cùng hổ thẹn”

Rời khỏi phòng học, thời tiết giống như trở nên càng kém hơn.

Dung Tự nhận điện thoại của Tổng Hựu Xuyên gọi đến, “Ừm” “Ừ” vài câu liền kết thúc. Quay qua an ủi Nghê Ca:

“Thật vất vả mới thi cuối kỳ xong. Có muốn cùng anh trai đi chơi hay không?”

Nghê Ca không biết đang suy nghĩ gì. Biểu cảm có chút si ngốc.

Anh cảm thấy hôm nay trạng thái của cô có điểm không đúng. Nhưng ở nơi nào thì lại không thể nói rõ đến.

“Thi xong...” Nghê Ca sững sốt một lát “Nhưng mà không phải là anh còn học thêm một thời gian nữa sao?”

Làm sao lại muốn sớm đi chơi như vậy?

“Trước tiên tìm một chút việc vui thôi” Dung Tự nhàn nhạt nói “Có đi hay không?”

Nghê Ca cự tuyệt.

Cô gái nhỏ suy tư nửa ngày, vô cùng chân thành nói với anh

“Thật xin lỗi. Ngày hôm qua em ôn tập nên ngủ rất trễ. Hôm nay nghĩ muốn về sớm một chút nghỉ ngơi”

Trước khi đi không quên nhắc nhở anh:

“Anh đi chơi vui vẻ nhé, anh trai!”

Nhưng mà Nghê Ca không đi cùng. Dung Tự làm sao có thể chơi được vui vẻ.

Dung Tự có thể chơi được nhưng mà lòng anh thực con mẹ nó không vui.

Các nam sinh hện chỗ tới đổi tới đổi lui liên tục mấy nơi. Tổng Hựu Xuyên cầm cây cơ nhanh chóng xử lý mấy viên bi trên bàn bida. Dung Tự còn đang ngẩn người.

“Lão đại, lão đại” Tổng Hựu Xuyên xa xa dùng cây gậy chọc chọc anh “Cậu chuyên tâm một chút đi. Cậu dùng não để đánh à?”

Dung Tự duy trì tư thế ngẩn người đứng vài giây, sau đó bỏ cây cơ xuống, hỏi:

“Xuyên Tử, cậu cảm thấy, con gái dưới tình huống bình thường. Bởi vì cái gì mà lại mất hồn mất vía?”

“VẬY mà còn đoán?” Tổng Hựu Xuyên đáp không cần nghĩ ngợi “Tất nhiên là có người trong lòng rồi”

Dung Tự sắc mặt nghiêm trọng, lớn tiếng quát mắng:

“Nói lại!”

Tổng Hựu Xuyên sợ tới mức tay run lên liền chọc vào không khí.

Tổng Hựu Xuyên “.....”

“Tôi nói là kinh nghiệm của tôi. Còn về phần em gái kia của cậu thì không nằm ở trong phạm vi suy nghĩ” Cậu ta đứng thẳng dậy, có chút bất đắc dĩ thở dài

“Dù sao vô luận cô ấy như thế nào, đều là con dâu nuôi từ bé nhà cậu định trước. Từ nhỏ đến lớn đều bị nhìn chăm chăm như vậy. Khăng định chạy cũng đều chạy không thoát”

Dung Tự nhẹ “A” một tiếng “Nói như thế này mới giống tiếng người”

“.....”

Tổng Hựu Xuyên mặc kệ loại người tự lừa mình dối người này.

Qua một lát, Dung Tự lại hỏi:

“Xuyên Tử, cậu nói, dưới tình huống nào thì con gái lại không trả lời tin nhắn?”

Tổng Hựu Xuyên không chút nghĩ ngợi:

“Người ta không thích cậu, không muốn quan tâm cậu thôi”

Dung Tự gầm lên “Nói vậy!”

“.....”

Tổng Hựu Xuyên quyết định về sau sẽ không bao giờ nói lời nói thật với anh nữa.

“Cậu xem bây giờ là mấy giờ rồi. Em gái nhỏ nhà cậu vừa nhìn chính là một đứa bé ngoan ngoãn ngủ sớm dậy sớm. Hiện tại khăng định cô ấy đã ngủ rồi. Cô ấy không phải là cố ý không trả lời tin nhắn của cậu. Tin tôi đi”

Dung Tự một bộ nghiêm trang

“Cậu nói đúng”

Tổng Hựu Xuyên trầm mặc “Đừng ngồi. Đứng lên đánh đi —À, các cậu hôm nay về chuyện gian lận kia, sau đó giải quyết thế nào?”

Dung Tự không nhanh không chậm đứng lên:

“Nghê Ca chạy tới đem nữ sinh kia mắng một trận”

“Sau đó?”

“Không có sau đó”

“....Em gái Nghê thật sự rất ôn nhu”

“Ha” Dung Tự khòe miệng nhếch lên, cầm cán cây cơ lên “Tôi cũng cảm thấy như vậy”

Anh hơi khom người, ngọn đèn trên đỉnh đầu rải rác chiếu xuống, ở bốn phía ngừng tụ lại thành sương mù vây quanh.

“Đã nghĩ được địa điểm rồi. Hôm sau trước khi tan trường, hẹn vài người đem Phó Tình gọi ra đi”

Để cho trường thông báo, đó là phương pháp giải quyết của Nghê Ca.

Về phần anh....

Dung Tự đưa cây cơ nhắm vào quả bóng, híp mắt lại. Tay cùng mắt kéo ra thành một đường.

“Lạch cạch” vang một tiếng, bi trắng nặng nề mà đánh tới quả bi màu đỏ. Quả bi đỏ kéo theo bi vàng, lấp bộp lăn vào trong túi bóng.

“—Để cho tôi tới giáo huấn cô ta, như thế nào là làm người”

Lúc Dung Tự về đến nhà đã là rạng sáng.

Ba Dung đêm nay không ở nhà. Mẹ Dung đã ngủ rồi. Anh có uống một chút rượu. Đầu óc không tỉnh táo lắm. Lên lầu không dám bật đèn. Cố hết sức đem động tác thật nhẹ nhàng.

Đứng ở trước cầu thang lầu hai, lại có chút do dự.

“Phòng mình ở...”

Anh suy nghĩ nửa ngày, vô cùng khẳng định nói “Phía bên trái”

Cửa phòng không khóa. Anh vặn nắm tay cửa liền mở ra.

Thuận tay bật lên đèn tường. Dung Tự cầm trong tay túi lớn nhỏ thức ăn ngoài đem đặt ở trên bàn, đem túi sách treo lên lưng ghế dựa. Một loạt động tác nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, liền mạch lưu loát.

Anh đứng ở trước tủ quần áo cởi ra áo khoác. Nhìn qua gương to thấy được chiếc giường. Nhìn đến trên giường mình phồng lên một sườn núi nhỏ.

“A...” Dung Tự híp mắt, nhỏ giọng hoài nghi “Hôm nay buổi sáng rời giường không gấp chăn sao?”

Anh quay đầu lại, nhìn chằm chằm giường một lát, lại nghĩ không ra.

Quên đi.

Người say rượu không cần khó xử chính mình. Anh xoay người đi vào phòng tắm.

Nhanh chóng tắm rửa xong. Dung Tự qua loa lau người. Mặc một chiếc áo tắm rồi cột lại, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài.

Chuyện thứ nhất làm vẫn là xem di động.

Nhưng mà Nghê Ca vẫn không hồi âm lại. Cuộc đối thoại của hai người còn dừng lại ở câu nói kia của anh “Em có muốn ăn khuya cái gì không?”

“Gia hỏa này....”

Thật sự là giống như Tống Hựu Xuyên nói, có phải đã sớm đi ngủ?

“Ngủ sớm như vậy” Dung Tự thở dài “Con gấu ngủ”

Bất quá nhưng mà nghĩ như vậy lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Dung Tự bật cười, một bên lắc đầu một bên cởi dép. Sau đó giống như ngày thường mà leo lên trên giường, cả người ngã xuống thành hình chữ “Đại”—

Đột nhiên lại giống như là đụng đến thứ gì. Trong chăn truyền đến một tiếng “Um” trầm đục.

Cách một tầng chắn thật dày. Nghe qua tinh tế yếu ớt. Giống như trong nhà nuôi một con động vật nhỏ nào đó.

“Con mẹ nó!”

Dung Tự bị dọa nhảy dựng, giống như một con cá chép nhảy bật đứng lên. Đầu óc vẫn không tỉnh táo lắm. Mùi rượu cùng cơn tức xen lẫn cùng nhau. Anh đột nhiên vén cái chắn xuống:

“Cái này là cái quái gì làm sao lại ở trên giường mình?”

32. Chương 32

Dung Tự rống xong một câu kia liền lập tức tỉnh táo lại.

Nhưng mà chắn đã bị vén xuống.

Giường anh rất lớn. Ánh sáng đèn ngủ không hiểu lòng người chiếu không được rõ lắm. Anh chỉ có thể nhìn thấy bên trong là một thứ lông xù gì đó đang co rụt người cuộn lại thành một đoàn nhỏ.

Lúc anh vén chắn xuống, đoàn lông xù kia....

Chậm rãi mà giật giật.

Dung Tự “....”

Anh chân chờ nuốt nuốt nước bọt, thấp giọng gọi:

“Nghê Ca?”

Đoàn lông xù kia cử chỉ giống như một con ốc sên. Chậm rãi nâng khuôn mặt lên, lộ ra một đôi mắt sáng lấp lánh, ánh mắt mờ mịt “A?”

Lão đại trong lòng thất kinh. Nhanh chóng giúp cô đem chắn đắp trở lại, đem góc chắn dịch tốt “Thật xin lỗi. Anh đi nhầm phòng”

Nghê Ca không nói chuyện, giống như còn chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Dùng một chút mới dùng động tác chậm chạp đem chắn kéo trở lại, sát đến dưới cằm:

“Không có việc gì”

“Anh vừa mới ngồi vào chỗ nào của em?” Dung Tự ở bên giường ngồi xuống, có chút xấu hổ “Anh nghe thấy em kêu một tiếng”

“...Tay” Nghê Ca xoa xoa mắt, giống như tỉnh lại như chưa tỉnh, giọng nói nghe qua mềm mại khe khẽ “Nhưng mà không sao, không đau. Em chỉ là có chút giật mình”

Dung Tự thở nhẹ một hơi:

“Em hôm nay sao lại ngủ sớm như vậy? Anh gửi tin nhắn cho em cũng không trả lời lại”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái, đang muốn mở miệng lại nghe anh nói:

“Em có đói bụng không? Muốn đứng dậy ăn một chút đồ ăn không?”

“Em ăn cơm tối no rồi...Cảm ơn anh” Nghê Ca xoay người, ở mặt trên chiếc chắn san hô nhưng mà cọ cọ “Em chỉ là có chút không thoải mái nên mới đi ngủ sớm một chút”

“Anh biết. Anh biết em không thoải mái” Dung Tự đưa lưng về phía cô, ngồi ở bên mép giường, vô cùng nghiêm túc nói “Em luôn cảm thấy, anh thấy nhầm chán nên muốn trêu chọc chơi đùa em”

“.....”

“Em đã trưởng thành. Anh không thể giống như hồi nhỏ mỗi ngày tóm chặt em mà nín qua nín lại. Em cũng bắt đầu có ý nghĩ của chính mình. Hơn nữa....”

“Không phải” Nghê Ca không nhịn được đánh gãy anh “Thật sự không có liên quan đến anh. Em suy nghĩ chính là chuyện về ba em và Lữ Vân”

Dung Tự hơi ngừng, quay qua nhìn “Làm sao?”

“Là....” Nghê Ca bỗng chốc không biết nên nói như thế nào “So với trong tưởng tượng của em thì dễ dàng hơn nhiều. Em cho rằng ba sẽ không nghe em nói”

Dung Tự không nói chuyện.

“Em...thời điểm học tiểu học, luôn luôn sinh bệnh” Cũng không biết Nghê Ca đã tỉnh ngủ hay chưa, giọng nói rất thấp, câu nói đứt quãng “Khi đó ba em thực sự rất bận rộn. Quanh năm suốt tháng không gặp được vài lần. Anh trai chuẩn bị thi vào cấp ba. Mẹ liền để xuống cuộc triển lãm tranh của bà. Chạy tới chăm sóc em”

“Nhưng em...em cũng không biết vì sao” Cô dừng một chút, giống như là có chút buồn rầu “Người bình thường cảm mạo phát sốt đều là bệnh nhỏ. Nhưng đến em thì đều sẽ trở nên rất nghiêm trọng....Cho nên mẹ, dành rất nhiều thời gian ở bên cạnh em”

Nhưng cũng không có chuyển biến tốt đẹp nào.

Nghê Ca sau này nhớ về hồi ức thời thơ ấu. Đoạn thời gian cô khỏe mạnh nhất, đích xác tất cả đều dùng để đuổi theo Dung Tự chạy lung tung. Cũng không làm được việc gì đúng đắn.

Dung Tự không nói chuyện, hơi mím môi lại, yên tĩnh nghe.

“Cho nên sau này chuyện về Lữ Vân, em...em quả thực nghĩ thử một lần để chính mình giải quyết” Nghê Ca buồn buồn “Nhưng em thất bại”

“Chuyện đó quả thật không phải là học sinh tiểu học có thể giải quyết” Dung Tự không nhịn được, đánh gãy cô “Hướng người lớn xin giúp đỡ mới đúng đắn”

“Đó...Thời điểm chuyện đó” Nghê Ca giống như có chút khó chịu, không an phận ở trong chăn nhưng liên tục cọ tới cọ lui, giọng nói có chút nhỏ lại buồn bực “Kỳ thực em biết. Ba em trong công việc có một chút vấn đề....Ông ấy không cho em biết nhưng mà em lại biết được”

“.....” Dung Tự trầm mặc, đột nhiên quay người qua, nhìn vào cô đầy nghi ngờ.

“Lúc đó dì em vừa vặn cũng muốn em đi phía nam ở một đoạn thời gian. Cho nên em....”

Ma xui quỷ khiến, Dung Tự đột nhiên vươn tay. Một tay giữ chặt Nghê Ca, một tay sờ lên trán cô.

Tay anh cũng không lạnh nhưng cô theo bản năng vẫn rụt người lại một chút.

“Nghê Ca” Dung Tự giọng nói hơi lạnh “Hiện tại em phát sốt”

“Em không có” Nghê Ca lui người lại, muốn tránh khỏi tay anh “Là tay của anh lạnh”

“Em chỉ có thời điểm phát sốt mới có thể nói nhiều lời vô nghĩa như vậy”

“.....”

“Em có thể đã quên. Hồi còn nhỏ em cũng như vậy” Mỗi lần sinh bệnh liền nói trở nên đặc biệt nhiều, phả lệ mà đa sầu đa cảm, ghé mặt vào trên bờ vai anh mà lải nhải lẩm bẩm.

Dung Tự mặt không biểu cảm

“Liên tục hỏi anh, em có thể chết sao”

Nhiều năm trước cho tới nay. Anh vĩnh viễn đáp lại chỉ có hai chữ: Ngậm miệng.

“....” Nghê Ca hoàn toàn không có ấn tượng. Cô rất muốn tránh thoát tay anh.

Nhưng mà mặc kệ cô dùng lực như thế nào....Đều không có tác dụng.

“Đừng động. Nghe lời” Anh duỗi cánh tay dài kéo cô, trầm giọng nói “Đứng lên”

Nghê Ca đột nhiên uể oải.

Cô cũng không có bị sốt đến hồ đồ, lý trí vẫn còn. Từ trong chăn bông lộ ra nửa khuôn mặt thăm dò, lấy một loại ngữ khí vô cùng khổ sở, nhỏ giọng nghiêm túc mà cảnh cáo anh “Lần trước em ở Bắc Kinh bị ốm đều là ba mang em đi”

“.....”

Dung Tự cuối cùng một chút men say cũng đã biến mất.

Anh không nói một lời đứng dậy quay người qua. Nửa quỳ đến trên giường, dùng tay ôm cô dậy. Cô mặc một bộ đồ ngủ mùa đông thật dày, toàn thân đều mềm mại, đầu cùng mặt đều nóng lên.

“Dung Tự. Anh không cần bắt nạt em” Anh ôm cô dậy. Cô mơ mơ màng màng, ngữ khí trở nên ủy khuất “Nếu như anh cũng đem em đi, em sẽ lưu lạc đầu đường...”

Cô vừa dứt lời. Dung Tự liền vươn tay ở gáy cô mà vỗ một chút.

Không nặng không nhẹ. Như là tức giận cũng như là trấn an.

“Nói mê sảng cái gì, ai bắt nạt em?”

Câu nói cuối cùng giọng nói rất nhẹ. Có một chút bất đắc dĩ lại có một chút tức giận.

“Toàn thế giới này mọi người đều bắt nạt em thì anh cũng không có khả năng bắt nạt em”

Nghê Ca mơ mơ màng màng. Cảm thấy anh tiến đến bên tai cô, dán thật sự rất rất gần, nói một câu.

Nhưng mà cô vừa nghĩ muốn mở miệng. Ý thức liền rơi vào bóng tối.

Nghê Ca không nghĩ tới. Cô lớn như vậy nhưng vẫn như là một vòng luẩn quẩn, lại về với bệnh viện.

Mẹ Dung biểu cảm phá lệ khiếp sợ:

“Con hơn nửa đêm chạy đến phòng Nghê Nghê làm gì?”

Dung Tự “Con...”

“Con còn đem con bé vào bệnh viện?”

“Con....”

“Con vẫn là con người sao Dung Tự? Ba con năm đó đều không cảm thú giống như con đâu”

“.....”

Dung Tự buông tha cho ý muốn giải thích.

Nghê Ca bị ốm chính là đợt khí lạnh thứ nhất năm nay. Ban đầu chỉ cần châm cùng uống một chút thuốc liền không sao. Nhưng thân thể cô chỉ số các loại đều thấp hơn so với người bình thường. Để ổn định lại các chỉ số đạt tiêu chuẩn, bác sĩ khuyên cô nên ở bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày.

Cho nên khi Mạnh Viện đến thăm cô liền miêu tả đặc biệt khoa trương:

“Cậu không biết. Khi có kết quả nhưng cậu lại không đến lớp, thầy Tôn biểu cảm quả thực là hận không thể chạy tới đem cậu trở lại mà nâng lên cao. Sau đó đem phiếu điểm của cậu mà trưng bày triển lãm khắp toàn trường”

Nghê Ca “Phốc” nở nụ cười:

“Làm gì khoa trương như vậy”

“Là thật đó” Mạnh Viện chân tình thực lòng “Thầy ấy gặp người liền nói ”Học trò của tôi là học sinh lớp mười, dựa vào ngữ văn mà kéo điểm lên, toán học của cô ấy chỉ so với ban ba thấp hơn một điểm!” À, mà

bác sĩ không phải cho cậu nghỉ ngơi thêm hai ngày sau? Mình nhìn cậu khá hơn rồi, đến kỳ nghỉ đông chắc cũng không có vấn đề gì?”

Nghê Ca buổi sáng uống thuốc rồi ngủ đến giữa trưa. Hiện tại cảm thấy tinh thần vừa tốt.

Nhưng việc Mạnh Viện nói ba lần, cô vẫn như cũ cảm thấy vô cùng không chân thực:

“Mình thực sự đứng nhất?”

“Không thể giả được” Mạnh Viện lần thứ tư cho cô nhìn phiếu điểm “Thắng hiểm. Thứ hai cũng chỉ so với cậu thấp hơn 0.5 điểm”

“Thật không dám dấu điểm. Khi mình còn ở phương nam cũng chưa từng thi đứng được thứ nhất” Nghê Ca vô cùng quý trọng tờ phiếu điểm này, tính toán cầm lại mà cất đi cẩn thận “Mình muốn lưu cho cháu trai cháu gái sau này xem. Khích lệ bọn họ học toán thật tốt”

“Vậy cậu nhớ nói cho cháu trai cháu gái của cậu biết. Cậu là một bên yêu đương một bên học tập nhé” Mạnh Viện hai tay tạo thành hình trái tim, hai mắt lóe ra lục quang “Đúng rồi. Sao mình không nhìn thấy học trưởng?”

Nhắc tới Dung Tự, Nghê Ca hơi ngừng lại:

“Anh ấy vừa mới cùng ba mẹ mình cùng nhau xuống lầu. Nói muốn tiện đường đi mua nước uống.”

Sau khi đem cô đưa đến bệnh viện. Chuyện cô sinh bệnh không ngoài ý muốn mà kinh động đến ba mẹ Nghê. Mẹ Nghê vừa vội lại vừa tức, muốn cho cô nhanh chóng về nhà; ba Nghê thì đau lòng nhiều hơn, dặn dò cô cái gì cũng đừng nghĩ mà tập trung nghỉ ngơi vài ngày cho thật tốt.

Cho nên Dung Tự nguyên lời nói là “Dù sao cũng muốn đi xuống một chút. Anh trai tiện đường mua nước uống cho em. Em muốn uống cái gì?”

“Vậy hai người có thể nhanh chóng quang minh chính đại mà ở cùng nhau hay không?” Mạnh Viện liếc mắt mà ám chỉ “Nếu như hai người ở cùng nhau, mình có thể lấy các cậu làm ví dụ, nỗ lực thuyết phục Tưởng Trì nhanh chóng cùng mình yêu sớm một chút”

“.....”

Nghê Ca hơi giật mình, không biết nghĩ đến cái gì. Đột nhiên ánh mắt khả nghi bỏ qua một bên.

Làn da cô vốn có đã trắng, Sau khi sinh bệnh sắc môi trở thành nhạt. Quan người hiện ra một loại cảm giác cô gái suy nhược.

Mạnh Viện nhìn nhìn, đột nhiên nhớ tới:

“Đúng rồi, cậu còn nhớ rõ Phó Tình ở bên khu quốc tế không?”

“Ừm?”

“Mấy ngày hôm trước trăng thanh gió mát, chị ta bị người kéo đến trong ngõ nhỏ đánh một trận”

“...?”

“Chuyện này mới cách đây không lâu, trong ngõ nhỏ kia camera bị hỏng nên buổi tối đó không thấy rõ là ai” Mạnh Viện hừ “Ngay sau đó nhà trường ra thông báo xử phạt chị ta vì tội vu oan cho người khác bị mật mang tài liệu gian lận. Tình tiết rất nghiêm trọng tạo thành ảnh hưởng vô cùng không tốt —Đáng đời. Thật sự là báo ứng xứng đáng”

Nghê Ca nhẹ nhàng “A” một tiếng. Tâm trạng cực kỳ vi diệu.

Cô theo bản năng nghĩ đến Dung Tự. Một phương diện nghĩ muốn khuyên anh đừng làm chuyện trái pháp luật kỷ cương, nhưng về phương diện khác lại không nhịn được cảm thấy.....

Có chút vui vẻ.

Ba cô không vì cô mà đi đánh Lữ Văn.

Vừa nghĩ như vậy, Nghe Ca đột nhiên rất muốn trông thấy Dung Tự. Tên kia rõ ràng bình thường hung dữ mà ép cô, đến khi việc quan trọng so với cô còn khấn trương hơn.

“Viện Viện. Chúng ta đi xuống dưới một chút đi”

Hơi ngừng, cô cường điệu.

“Mang cái phiếu điểm cắt đứt mình. Mình muốn đời đời lưu lại cho con cháu”

Mạnh Viện cười ha ha, cẩn thận giúp cô đem phiếu điểm cắt lại. Sau đó nhanh chóng đến đỡ cô.

Thời tiết liên tục âm trầm mấy ngày. Cho đến hôm nay rốt cuộc cũng có chút chuyển biến. Mặc dù vẫn còn tối âm u mờ mịt nhưng trong không trung đã có thể nhìn thấy mặt trời như lòng đỏ trứng.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Tưởng Trì gần đây tốt chứ?”

“Cậu ấy đang chuẩn bị ký tên với một công ty. Nhưng còn không biết kết quả sẽ thế nào” Mạnh Viện suy nghĩ một chút, nói “Kỳ thực Tưởng Trì so với tưởng tượng của mình thông minh hơn rất nhiều. Cậu cũng không cần lo cho cậu ấy”

“Mình....”

Nghe Ca cười cười, lời nói vừa từ trong đầu định nói ra thì nghe được giọng nói quen thuộc ở phía cầu thang.

Bước chân cô hơi ngừng, cùng Mạnh Viện trao đổi ánh mắt, rón rén đi qua.

“...Có gì khác biệt?” Trong cầu thang người rất ít, giọng nói của Dung Tự lười biếng “Hồi nhỏ mừng năm mới con còn cùng Nghe Ca ngủ qua một cái giường. Ông nội không phải cũng nói ”Nhìn hai đứa nhỏ vui vẻ như vậy, nếu có thể sinh ở một nhà thì tốt rồi?” sao”

“Con ít cùng mẹ lên đồ khái niệm” Mẹ Dung cường điệu “Dung Tự, mẹ không tin con thật sự không phân rõ thích cùng thói quen. Mặc kệ ba mẹ Nghe Ca có hỏi tới hay không. Con hiện tại cũng phải cho mẹ một câu trả lời thuyết phục: Con đến cùng có thích Nghe Ca hay không?”

Trong cầu thang lâm vào trầm mặc.

Nghe Ca sững sốt. Trong lòng không tự giác mà bước lại gần hơn một chút.

“Có thích hay không?” Dung Tự vô ý thức mà thấp giọng lặp lại một lần.

Đáp án cho vấn đề này, anh sớm đã ở trong cuốn sách của Freud lấy được.

Anh thật sự rất để ý đến cô.

Nhưng anh máy móc lừa mình dối người:

“Con coi cô ấy là em gái”

“Con đừng có gạt mẹ” Mẹ Dung không tin, cũng mười hai phần ghét bỏ mình kỳ quái con trai “Con coi con bé là em gái. Vậy năm đó còn chạy đến trước mặt ba mẹ người ta, khóc hô hào cầu bọn họ đem Nghe Nghe gả cho con?”

“.....” Dung Tự trầm mặc, ăn ngay nói thật “Con lúc đó nói mấy lời đó cũng bởi vì tuổi còn nhỏ. Cho rằng chỉ cần đính hôn liền thật có thể cứu được cô ấy”

Bây giờ anh đều nhớ được, cô hồi nhỏ tựa như hiện tại giống nhau. Nằm ở đằng kia, cuộn người thành đoàn. Cái gì cũng làm không xong. Một đôi mắt nhưng lại thay đổi nhanh như chớp. Nhìn đáng thương đến muốn đòi mạng.

Khiến anh rất muốn đem cô vào trong lòng bàn tay mà nâng niu.

“Trừ cái đó ra” Dung Tự dừng một lát, làm bộ không gợn sóng sợ hãi nói “Cũng không có cái khác”

Giọng nói của anh vừa rơi xuống. Mạnh Viện sững sốt vội vàng ngăn đầu nhìn Nghe Ca.

Nghê Ca đứng ở trên hành lang. Thân thể giống như bị cố định lại, vẫn không nhúc nhích.

Trong đầu trừ bỏ “Không có cái khác”, lại hiện lên mấy ngày trước, anh đưa cô đến bệnh viện. Cô nằm trên lưng anh, đầu kê vào vai, nghe được giọng nói của anh rất thấp nói —

“Ba em không có cơ hội lại đưa em đi”

“Từ nay về sau, em còn có anh”

- —Thì ra nguyên lai đây là cái gọi là “Em còn có anh”

33. Chương 33

Đến buổi chiều, Nghê Ca sốt càng cao hơn.

Bác sĩ đứng ở đầu giường thở dài:

“May mắn bảo cháu ở đây đợi thêm vài ngày. Bằng không mới ra viện lại phải quay trở lại tiếp rồi...Tình huống thân thể cháu quả thực quá kém. Sau khi xuất viện không thể lại tiếp tục như vậy. Bình thường phải chăm chỉ chạy bộ vận động cơ thể, uống nhiều nước ấm. Nghe chưa cô bạn nhỏ!!”

Nghê Ca toàn thân từ trên xuống dưới một điểm khí lực đều không có. Ở trong ổ chăn mà cuộn lại thành một đoàn. Chỉ lộ ra một đôi mắt thông qua đó mà biểu đạt “Được, được. Cháu biết rồi”

Dựa theo tình hình này, cô cũng không biết phải ở bệnh viện thêm bao lâu. Mẹ Nghê về nhà đã trở lại. Bà chỉ về tắm rửa thay quần áo rồi quay lại để chăm sóc cô.

Nghê Ca uống thuốc xong không ngừng ngủ lại tỉnh đi tỉnh lại mấy lần. Trí nhớ cô đứt quãng, đầu óc cũng không quá tỉnh táo. Mơ mơ màng màng nằm trên giường, cô cảm giác được có người đang giúp cô tiến hành vật lý hạ nhiệt.

Đối phương có một đôi tay siêu cấp ấm áp. Giống như là sợ đánh thức cô, chậm rãi mà đem móng vuốt nhỏ của cô từ trong chăn lấy ra. Sau đó đặt ở trong lòng bàn tay. Dùng cái kẹp nhỏ kẹp miếng bông thấm cồn. Bắt đầu từ lòng bàn tay, từng chút từng chút mà lau.

Lau xong hai cánh tay, lại lấy chăn đắp trở lại.

Anh đem chăn kéo đến cằm cô. Cẩn thận nín thở, miếng bông rơi xuống sau tai của cô, từ vành tai lau tới cổ.

Hơi thở của cồn lan tràn trong không khí. Nghê Ca cảm thấy lỗ tay mình có chút lạnh lẽo, có chút không thoải mái mà nhúu mày một cái.

Động tác của đối phương lập tức dừng lại.

Chờ cô lại thả lỏng, anh lại thay đổi miếng bông lần nữa, đem nó hạ xuống làn da trên môi nhợt nhạt.

“Ồ...” Nghê Ca không mở mắt, biên độ nhỏ mà giật giật, nhỏ giọng kêu

“Mẹ....”

Đối phương động tác rõ ràng dừng lại.

Giọng nói của cô siêu nhỏ:

“Còn không thể lau ở trên môi...”

Đối phương bật cười “Là nước”

Nghê Ca lập tức ngừng chống cự.

Đây hình như là....Giọng nói của con trai.

Cô hỗn loạn mà suy nghĩ.

Đợi chút.....

Con trai???

Một thanh kiếm hướng thẳng vào đầu, cô mở mạnh mắt ra.

Đã là thời gian mặt trời bắt đầu lặn. Ngoài cửa sổ trời quang mây tạnh. Ánh tịch dương kéo dài ngạt dăm. Trong phòng bệnh yên tĩnh như không có người, gió nhẹ mang theo rèm cửa sổ màu trắng tung bay, lặng không tiếng động cùng nhau rơi xuống.

“Tỉnh rồi?” Nghe Ca còn chưa kịp phản ứng thì một bóng người cao lớn sát lại gần, giọng nói trầm thấp nhắc nhở “Trên tay còn có kim chuyền. Đừng lộn xộn”

Nghe Ca mở mắt quay đầu, Nghe Thanh mang khuôn mặt tươi cười đập vào tầm mắt.

“Anh trai?” Cô cực kỳ vui vẻ, ánh mắt sáng lên chớp chớp “Anh trở về khi nào vậy?”

“Buổi sáng hôm nay. Nghe nói em bị bệnh nên anh đem hành lý về nhà rồi liền nhanh chóng tới đây” Nghe Thanh giúp cô điều chỉnh van chuyền nước đang nhỏ giọt, thuận tay sờ lên đầu cô “Hình như không còn nóng nhiều nữa. Em cảm thấy thế nào? Có khá hơn chút nào chưa?”

Nghe Ca nhìn anh ấy, ánh mắt sáng lấp lánh, tha thiết giống như một con vật nhỏ “Vâng. Khá hơn nhiều”

“Anh vừa mới đi không lâu...em liền...” Nghe Thanh giúp cô rót ly nước, sau đó khom người đem cô nâng dậy “Em cùng ba cãi nhau là vì chuyện gì?”

“Cảm ơn anh trai” Nghe Ca nhỏ giọng nói lời cảm ơn, sau đó chột dạ sờ sờ mũi “Bởi vì em thi toán không đạt điểm tiêu chuẩn”

Nghe Thanh nhíu mày, chỉ chỉ phiếu điểm dưới gối cô.

“Nhưng anh cho rằng em thi rất tốt”

“Là thi giữa kỳ” Nghe Ca biết anh chính là tìm cớ khen cô, nhìn không được cười rộ lên “Sau đó lại có liên lụy đến một người giáo viên trước kia của em”

Cô đem toàn bộ quá trình thuật lại hoàn chỉnh một lần. Nghe Thanh liên tiếp “Ừm” vài tiếng, hỏi:

“Giáo viên kia hiện tại ở đâu?”

“Còn đang ở trường học bọn em....Nhưng ba nói là bộ giáo dục đã cử người tới điều tra cô ấy”

Nghe Thanh gật đầu, đem cái đề tài này ngừng lại.

“Cho nên em bây giờ đã làm hòa với ba rồi sao?”

“...Em cũng không biết”

“Vậy trước đi chỗ anh ở vài ngày lánh nạn một chút” Nói đến đây Nghe Thanh đột nhiên nhớ tới “Đúng rồi. Lúc anh vừa mới tới đây ở trên hành lang gặp A Tự. Cậu ta nói thẳng từ tuần trước đến nay em đều ở nhà cậu ấy. Nhưng mà anh đã sớm gửi chìa khóa tới, em không nhận được sao?”

Nghe Ca hoàn toàn đã quên chuyện này.

Cô hơi giật mình, tiếp theo thành khẩn thẳng thắn nói “Không có”

“Được rồi. Không sao” Nghe Thanh không nghĩ nhiều “Có lẽ là bị lạc mất. Để anh đến công ty chuyển phát nhanh hỏi thử xem”

Nhưng sự chú ý của Nghe Ca đã chạy như điên đi xa một vạn tám nghìn dặm.

Cô do dự chớp mắt.

“Anh vừa mới nói ở trên hành lang gặp Dung Tự sao?” Cô nhớ tới chuyện vật lý hạ nhiệt, không xác định được đối phương đến cùng là ai “Đại khái là khi nào?”

“Giống như là....mấy giờ trước đi. Cậu ta vừa rời đi một lúc”

Nghê Ca đắm chiêu. Sau đó quay đầu qua. Nhìn thấy trên chiếc bàn nhỏ đầu giường có một ly trà sữa đậu đỏ.

—Là khi cuối tuần cô tan học. Thỉnh thoảng cô sẽ đi một quãng đường rất xa chạy tới quán kia mua một ly trà sữa đậu đỏ.

Cô lấy tay sờ qua, đã lạnh thấu.

Mặt trời chiếu xuyên qua mái nhà dừng lại ở trên chiếc bàn nhỏ màu trắng, giống như một phủ lớp mật ong lên.

Nghê Ca nhìn nó phát ngốc một lát, nhẹ giọng nói:

“Anh, em muốn về nhà”

“Anh trai” Không đợi Nghê Thanh phản ứng lại. Cô dùng giọng nói rất nhẹ lặp lại một lần:

“Chúng ta về nhà đi”

Nghê Ca nguyên bản cũng không có đồ vật gì để ở Dung gia. Cho nên khi rời đi cũng rất dễ dàng.

Chỉ là khi cô gọi điện qua nói lời cảm ơn, Dung Tự thì thầm hừ nhẹ một câu:

“Nhanh như vậy...”

“Gì cơ?”

Đối phương lập tức phủ nhận “Không có gì”

Nhà trọ của Nghê Thành ở gần trường đại học. Là khi anh học đại học thì thuận tiện mua. Ở một khu chung cư cao tầng, yên tĩnh lại thoáng mát. Tay vươn ra giống như có thể hái được ngôi sao.

Tiện nhất là cách trường trung học Nhất Trung cũng rất gần.

Nghê Ca không ở bệnh viện bao lâu. Nhưng chờ cơ thể hoàn toàn hồi phục thì đã sắp đến kỳ nghỉ đông.

Trở lại trường học mới phát hiện là hơn một tuần vừa rồi đều đang chữa bài thi. Thần kinh cô căng cứng mới thoáng buông lỏng được một chút.

“Thật sự thì cậu hoàn toàn không cần khẩn trương” Mạnh Viện nhỏ giọng thì thầm “Lực chú ý của mọi người hiện tại đều không ở trên phương diện học tập đâu”

“Nhưng mà còn hơn nửa tháng nữa mới đến kỳ nghỉ đông” Nghê Ca chống cằm nhìn phiếu điểm của mình, càng nhìn càng thấy thuận mắt “Không học tập thì còn có thể làm gì?”

“Cậu đã quên cuộc thi văn học rồi à?” Mạnh Viện nhắc nhở cô “Lập tức sẽ có danh sách vào vòng chung kết. Tất cả mọi người đều đang đợi cái đó nha. Có thể vào được hay không, tuần này có thể biết”

Cuộc thi văn học trẻ đã tổ chức nhiều năm như vậy. Sớm đã lưu lại một quy tắc bất thành văn. Hằng năm đều sẽ gửi thư thông báo trước. Sau đó mới có một danh sách thông báo chính thức.

Sau khi thư được gửi đi thì thời gian nhận được chênh lệch khoảng một tuần.

Vì vậy mà rất nhiều người trước một tuần liền bắt đầu chạy đi do thám ở phòng nhận thư hi vọng có thể nhận được thư có tên mình.

“Hình như tuần này cũng không còn vài ngày” Nghê Ca suy nghĩ một chút “Trường học chúng ta có ai nhận được thư từ ban tổ chức không?”

“Có đó” Mạnh Viện hạ giọng “Lê Tịnh Sơ”

“Chị ấy lọt vào danh sách sao?”

“Không phải” Mạnh Viện nhìn xung quanh, như một tên trộm nhỏ giọng nói “Mình nghe những người khác kể lại. Ban tổ chức gửi cho chị ta một lá thư cảm ơn chị ta đã ủng hộ cuộc thi trong nhiều năm qua”

Nghê Ca sững sờ.

“Không phải chứ...” Cô đỏ khóc đỏ cười “Nói như vậy không phải rất mất mặt sao?”

“Khả năng chị ta cũng cảm thấy mất mặt đi. Cho nên mới không có phô trương ra”

“Nhưng nếu như chị ấy đã nhận được thư mà những người khác đều không có...” Nghê Ca dừng bước chân lại “Vậy trường học chúng ta năm nay. Rất có thể là toàn quân đã bị diệt vong rồi đi”

Thư khẳng định là cùng nhau gửi đi.

Nếu như có người nào được vào vòng trong, vậy sẽ đồng thời cùng Lê Tịnh Sơ nhận được bức thư.

“Ai biết được” Mạnh Viện nói “Lúc trước Lữ Vân không phải còn nói là học sinh của cô ấy luôn có thể đi vào vòng chung kết sao. Mình xem cũng không có ai?”

“Cô ấy...”

Nghê Ca đột nhiên dừng lại.

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Hai người vừa mới bước ngoặt đến chỗ rẽ cầu thang lầu 4 liền nhìn thấy Lữ Vân đang ôm giáo án từ lầu 3 đi lên.

Cô ta ngẩng đầu, cùng Nghê Ca bốn mắt nhìn nhau.

Hơi ngừng lại, đột nhiên nở nụ cười “Nghê Ca?”

Nghê Ca theo bản năng lui về sau một bước.

Lữ Vân từng bước một đi đến:

“Học sinh các người quả thật là càng ngày càng lợi hại. Một lời không hợp, liền cái gì mà nhìn giáo viên thật không tốt, trực tiếp đăng lên weibo mua hot search?”

“Cái gì...”

“Cô có một chút điểm nào là bộ dáng của một học sinh không?” Lữ Vân đột nhiên tăng thêm ngữ khí “Nếu không phải là cô phát Weibo thì tôi cũng không nhớ ra. Khi tiểu học tôi đã từng dạy cô. Tôi cho tới bây giờ đều dạy học sinh phải tôn trọng đạo. Còn cô, đây là học được những thứ nát này ở đâu —”

Cô ta đột nhiên ngừng lại. Sắc mặt trở nên rất khó coi.

Nghê Ca còn có chút mông lung. Như cảm giác được, đang muốn quay đầu thì nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng cười khê:

“Cô giáo Lữ”

Dung Tự không nhanh không chậm, cười hỏi:

“Tay của cô nhanh như vậy đã tốt rồi?”

Nghê Ca thân mình hơi cứng lại. Chàng trai cao lớn như không có việc gì đi tới. Dừng ở bên người cô. Bóng của anh đem cả người cô che phủ vào đó.

Dừng một chút, anh nhàn nhạt nói “Quả thực không phải cô ấy, những thứ trên Weibo kia, là tôi phát lên”

“Đến đây” Anh cười đến tà ác “Đến tìm tôi gây phiền toái đi”

Biểu cảm của Lữ Vân trở nên có chút chật vật.

Nhìn đến khuôn mặt Dung Tự, cổ tay cô ta lại ần ần đau đớn.

Cô ta không nói gì. Tay nắm chặt giáo án. Hừ nhẹ một tiếng đạp gót xoay người rời đi.

Cùng Nghê Ca vai kề vai. Dung Tự theo bản năng mà túm cô lại, hướng một nơi nói “Tới đây”

Lòng bàn tay của anh rất nóng. Nghe Ca giống như bị điện giật. Vừa định rút về chợt nghe anh thấp giọng hỏi:

“Em khỏi bệnh rồi chứ?”

“Vâng” Nghe Ca đáp có chút hàm hồ “Đã tốt rồi”

“Đi cũng không nói với anh một tiếng” Ngón tay Dung Tự giật giật, có chút không tình nguyện mà thu tay về, thấp giọng hừ “Ngày thứ hai sau đó anh còn đi tìm em”

“Bởi vì...bác sĩ nói hạ sốt liền không có vấn đề gì” Nghe Ca giải thích “Mà em lúc đó lại đi quá gấp liền quên gửi tin nhắn cho anh. Hơn nữa...”

Hơn nữa cũng không nghĩ tới, lúc sau anh còn quay lại.

“Hơn nữa cái gì?”

Lời nói đến bên miệng lại biến thành một câu:

“Hơn nữa sau đó em cũng không nhớ ra”

Dung Tự nhỏ giọng thì thầm

“Không có lương tâm”

“.....”

Hơi ngừng, anh hỏi: “Nhưng mà cuộc thi văn học trẻ có phải có danh sách rồi hay không?”

“Còn chưa có” Mạnh Viện hướng anh phổ cập thông tin “Nhưng người vào vòng chung kết, không sai biệt thì mấy ngày nay đều đã nhận được thư thông báo”

Dung Tự rủ mắt xuống nhìn Nghe Ca “Còn em?”

“Em không nhận được thư hồi âm” Nghe Ca nhớ tới lần trước bọn họ hai người cùng đi gửi thư, nhất thời có chút rầu rĩ không vui “Chắc em không vào được vòng trong”

Dung Tự lâm vào trầm mặc.

Nghe Ca cho rằng anh đang tìm ngôn ngữ cười nhạo cô. Nhưng mà đợi thật lâu cũng không thấy anh nói chuyện.

Anh dường như đang tổ chức lại hệ thống ngôn ngữ, suy nghĩ nửa ngày mới có biểu cảm kỳ quái nói:

“Vậy cũng không có gì. Một cái cuộc thi hồng mà thôi. Mời anh anh cũng không thèm đi. Trong nước còn có nhiều cuộc thi lớn hơn không kém so với cái này. Anh chán ghét nhất là mấy cái người viết văn tốt. Suốt ngày chỉ biết ra vẻ ta đây”

Anh đột nhiên nói rất nhiều còn dùng biểu cảm khinh bỉ ngược lại làm Nghe Ca nghe đến sùng sốt.

Cô chợt phản ứng lại là anh đang an ủi cô, có chút buồn cười:

“Anh nói đúng. Quả thật là một cuộc thi vừa nhỏ lại hồng”

Vừa khéo chính là, thầy giáo Tôn cũng cho là như vậy.

“Không sao. Dù sao thì Bắc Kinh toàn quân đều bị diệt. Đừng nói trường học chúng ta. Toàn bộ tỉnh cũng đều không có ai tiến được vào vòng chung kết” Cho đến khi hai giờ trước có danh sách chính thức, ông còn ngồi ở trong văn phòng mà tự an ủi chính mình “Cũng không mất mặt, không mất mặt”

Nhưng mà hai giờ sau, cuộc thi văn học trẻ chính thức công bố ra danh sách chính thức.

Bắc Kinh chỉ có một người vào vòng chung kết. Tên là:

Nghe Ca.

Thầy Tôn kìm lại sự kích động. Trước tiên gọi điện thoại lại cho ban tổ chức xác nhận. Lo lắng Nghe Ca này chỉ là trùng tên.

Nghê Ca đứng bên cạnh, lặng không tiếng động mà nhìn. Thầy giáo Tôn càng ngày càng hưng phấn...Càng hưng phấn hơn nữa.

Nghê Ca “.....”

“Nghê Ca” Cúp điện thoại, thầy Tôn quay qua “Thầy nhất định phải chúc mừng em trước”

“Ban tổ chức nói với thầy. Bởi vì em địa chỉ của em không rõ” Ông nói “Cho nên danh sách rút gọn vào vòng chung kết —chỉ có thư thông báo của em là họ không gửi được”

34. Chương 34

Nghê Ca có chút không dám tin.

Thầy Tôn xoa xoa tay, vô cùng chính xác mà tính toán bước tiếp theo:

“Thầy hiện tại sẽ đi liên hệ cửa hàng sao chép, làm cho em một cái biểu ngữ”

Nghê Ca “.....??”

“Chuyện này. Đừng. Thôi đừng ạ....” Cô bị dọa phát hoảng, nhanh chóng khuyên thầy Tôn bình tĩnh “Dù sao hiện tại chỉ là vào vòng chung kết. Em còn chưa có đoạt giải nào....”

Thầy giáo Tôn vô cùng nghiêm túc mà lo lắng một trận.

“Vây cũng được” Ông không tình nguyện đáp ứng xuống “Chờ em tham gia vòng chung kết xong trở về mới kéo biểu ngữ cũng không muộn”

Chờ Nghê Ca trốn thoát khỏi văn phòng. Việc cô vào vòng chung kết đã lan truyền khắp toàn trường.

“Con mẹ nó! Cái này đúng là dọa người mà!”

Khi cô trở lại phòng học, lớp trưởng ngồi ở vị trí phía trên cô cảm thán:

“Bạn học ngồi cùng bàn cậu của chúng ta là người duy nhất của tỉnh ta vào vòng chung kết! Là người duy nhất đó!”

Mạnh Viện không cảm thấy kinh ngạc:

“Đâu chỉ thế. Cô ấy còn là học sinh lớp mười nữa”

Lớp trưởng:

“Bởi vậy nên tôi mới nói rằng thật mẹ nó kiêu ngạo mà”

Mạnh Viện giả bộ vô cùng bình tĩnh

“Chuyện này cũng là bình thường. Ai bảo cố ấy là sao Tử Vi trên trời rơi xuống chứ”

Nghê Ca “.....”

Thấy cô trở về, lớp trưởng chủ động nhường vị trí cho cô. Nghê Ca thấp giọng nói cảm ơn. Rồi từ trong cặp sách lấy ra di động mở Weibo lên.

Đề tài về Lữ Vân giống như đã nổ suốt nhiều ngày.

Nguyên do là ba ngày trước, Bắc Kinh Nhật Báo đã phát ra một tin tức lên:

“Nhận được một tin báo từ một cư dân mạng không muốn nêu tên, nói rằng cô giáo Lữ, một giáo viên đến từ Bắc Kinh, đã có những hành vi phân biệt đối xử với các học sinh cũng như lợi dụng chức vụ nhận hối lộ. Ở trong công việc có khả năng còn tồn tại những tình huống không làm tròn trách nhiệm. Phóng viên đã âm thầm thăm hỏi một phần phụ huynh của học sinh và xác nhận tình hình cơ bản đều là sự thật. Trước mắt đã liên lạc với Bộ giáo dục. Tình hình tiếp theo vẫn còn đang được điều tra”

Phía dưới còn có hình minh họa. Ảnh chụp phụ huynh học sinh cùng Lữ Vân đang nói chuyện.

Khi Nghe Ca mở ra bài đăng, lượng chia sẻ đã gần mười vạn.

Dưới bài đăng có rất nhiều bình luận. Đa số đều là những lời khen ngợi Báo Bắc Kinh cùng những bằng chứng đến từ nhiều người:

@YoonsuL: Cái thông tin như thế này quá ít. Cho mọi người thêm thông tin. Tên đầy đủ là Lữ Vân. Bây giờ vẫn còn đang bình thường lên lớp, đồng thời mở một lớp đào tạo huấn luyện ở bên ngoài trường học, ha ha. Thông tin nói về cơ bản đều đúng. Tôi đã tốt nghiệp tiểu học mười năm đến bây giờ còn cảm thấy ác mộng. Loại người này không cần phải nương tay. Cảm ơn.

@Thần quả cam: Trời chộc tôi cũng biết đó là ai.....Cái giáo viên này thật sự là bóng ma tâm lý của tôi. Khi tôi học tiểu học, “may mắn” được cô ta dạy thay nửa năm. Học sinh trong nhà có tình hình không tốt cô ta quả thực không xem vào mắt, mỗi ngày luôn nói “Loại học sinh này như em làm sao có thể có tiền đồ?” “Dù sao cũng không thi vào được trường cấp hai tốt, không bằng hiện tại từ bỏ nỗ lực đi” loại câu nói ma quỷ như vậy mà luôn treo ở ngoài miệng....Nhưng mà khi đó thành tích của tôi luôn nằm trong top 5 của lớp! Nhất định phải nghiêm túc điều tra cô ta!!

@Liêu này như không có dừng: Thêm một thông tin. Tôi đã đến lớp đào tạo thi của cô ấy. Trên thực tế, thói quen của cô ấy vô cùng đơn giản. Đó là, đem tất cả bài văn của mọi người đều đồng hóa thành cùng một loại...umm. Không biết vì sao lại có nhiều người đi nghe cô ấy dạy như vậy. Phong trào kỳ quái sao?

@ Mèo a xước: Loại người như thế này thật là là giáo viên rác rưởi. Căn bản không xứng đứng trên bục giảng. Còn làm thanh danh của đồng nghiệp bị vậy bắn theo.....T.T

@Không phiền não siêu vui vẻ: Kỳ lạ. Đã nhiều năm như vậy, người bị hại cũng nhiều sao không thấy một người nào tố cáo?? Tôi ở trên mạng tìm tòi một chút thì phát hiện giáo viên này còn liên tiếp ba năm được chọn là giáo sư ưu tú?? Thật là thật giả lẫn lộn. A mẹ nó.

.....

Nghê Ca vô cùng ngoài ý muốn.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới mọi chuyện sẽ diễn ra thành như cái dạng hôm nay.

Tuy rằng lúc trước Dung Tự hù dọa Lữ Vân, nói Weibo là anh tung tin lên. Nhưng mà loại nội dung cùng phong cách như thế này, thoát nhìn không phải là anh. Cái này hẳn là mẹ Dung Tự.

Nghê Ca cầm di động, do dự, không biết có nên gửi tin nhắn nói cảm ơn cho anh hay không.

Đang do dự thì một giây sau đối phương đã gửi tin nhắn trước cho cô.

Anh gửi tới một loạt tin nhắn:

[Tại sao cuộc thi văn học trẻ lại là cấp độ cao nhất của văn học ở Trung Quốc?]

[Cuộc thi văn học trẻ, nó thực sự tuyệt vời ở đâu?]

[Tại sao vòng chung kết cuộc thi văn học trẻ lại rất khó?]

.....

Nghê Ca sững sốt một chút, không hiểu [Anh muốn nói cái gì?]

Dung Tự [Nhìn không ra à]

Nghê Ca [...Không quá hiểu]

Dung Tự [Em làm sao học được ngữ văn vậy? Đến anh còn biết, em còn không rõ? Thầy Tôn nói qua, thầy ấy đã chọn đề tài và bắt đầu làm những thứ có liên quan khi còn có vẻ hơi xa. Đây được gọi là một lời tiên tri]

Nghê Ca [...Cho nên?]

Dung Tự [Anh đang khen em. Cung phản xạ của em thế nào lại dài như vậy. Còn không nhìn ra?]

Nghê Ca “.....”

Như muốn hồi báo vì Dung Tự đã ra sức làm việc như vậy. Nghê Ca dự định mời cô vợ nhỏ khó chịu này đi ăn một bữa cơm. Tiện đường cùng anh nói một chút chuyện tình cảm của cô gái nhỏ mới lớn một chút.

Nhưng cô không nghĩ tới. Trên đường đi tìm Dung Tự. Vậy mà lại gặp phải Lữ Vân.

Lữ Vân mang khẩu trang. Nhưng mà khi ra cổng trường vẫn bị nhận ra.

Các phóng viên ngồi đợi trước cổng trường bao quanh cô ta. Lữ Vân mất đi khí thế cao cao tại trường như ngày xưa, chật vật đến không thể lựa lời mà nói:

“Các người hiện tại ngăn không cho tôi đi. Về sau tôi nhất định đều sẽ trả thù lại tất cả! Các người chờ đó cho tôi!...Không cần chụp! Tôi nói không được chụp!”

Các phóng viên ngoảnh mặt làm ngơ:

“Cô giáo Lữ, nhìn đến những tin tức tố cáo trên Weibo, cô cảm thấy như thế nào?”

“Cảm thấy?” Lữ Vân cười lạnh “Đó đều là tin tức giả. Tôi luôn nghiêm túc dạy học và làm một người tốt, tôi có thể cảm thấy cái gì?”

Nghê Ca thân mình hơi ngừng, muốn trốn khỏi cái nơi thu hút này nhưng mà Lữ Vân quay đầu đã trông thấy cô. Ánh mắt cô ta sáng lên:

“A, đó chính là học sinh của tôi. Cô ấy rất lợi hại. Cô ấy là người duy nhất trong tỉnh chúng ta vào vòng chung kết cuộc thi văn học trẻ. Các người đi phỏng vấn cô ấy đi. Các người phỏng vấn xong liền biết những lời kia ở trên mạng là giả!”

Nghê Ca sững sờ. Chưa kịp chạy thì kiếm dài súng ngắn đã đưa ra trước mặt cô.

Các phóng viên hỏi những vấn đề lời lẽ cũ rích. Nghê Ca lặng không tiếng động nghe xong, buông mắt xuống, giọng nói thẳng thắn:

“Những chuyện trên mạng tất cả đều là thật. Tôi chán ghét cô ấy”

Lữ Vân cùng các phóng viên đều sững sờ.

“Có thể nói kỹ thêm không?” Trong đó có một vị phóng viên hỏi “Trước đây...”

Cô phóng viên còn chưa dứt lời. Lữ Vân xen vào. Trên mặt cô ta hiện ra một loại biểu cảm gần như thương tâm:

“Nghê Ca, làm người phải nói về lương tâm. Cô để tay lên ngực tự hỏi. Ngày thường đối đãi với học sinh chỉ là nghiêm khắc một chút. Chưa bao giờ làm chuyện gì quá đáng. Cô dùng hình phạt về thể xác để xử phạt em sao? Đánh qua em sao? Cô nói qua lời nói không tốt với em sao? Vì sao các em đều đối xử với cô như vậy?”

Nghê Ca cả người đều run lên.

Cô trầm mặc thật lâu, ngẩng đầu, từng chữ từng chữ hỏi:

“Tôi đây lại làm chuyện gì sai sao? Lại bị cô đối xử như vậy?”

“Tôi, thời điểm học tiểu học. Lễ khai giảng vô tình đi nhầm vào hội trường, cô ngay trước mặt các lớp không ngừng cười nói tôi ngu xuẩn. Ở trong trường học tôi chào hỏi cô, cô mỗi một lần đều nhìn thấy được nhưng cho tới bây giờ đều luôn phớt lờ tôi. Sinh hoạt lớp đối với tất cả mọi người nói “Các em không thể giống như Nghê Ca lười như vậy, bằng không sẽ không có tương lai...”

Lữ Vân đánh gãy lời cô “Đã nhiều năm như vậy. Tôi không nghĩ tới những chuyện nhỏ như vậy. Em lại nhớ được toàn bộ”

Hốc mắt Nghê Ca bỗng nhiên đỏ lên.

Cô trầm mặc, chất vấn “Nhớ được những chuyện này, ngược lại là tôi sai sao?”

Lữ Vân ngậm miệng không đáp. Phóng viên nhanh chóng truy hỏi:

“Vậy bạn học này, bạn hi vọng chuyện lần này kết thúc như thế nào?”

“Tôi hi vọng mọi người, có thể cùng bộ giáo dục cùng nhau điều tra rõ ràng—“ Giọng nói Nghe Ca đột nhiên vỡ ra “Mấy năm nay, vị giáo viên này, đến cùng đã làm qua những chuyện gì”

“Nghê Ca” Khuôn mặt Lữ Vân toát ra vẻ thất vọng “Em rõ ràng không nhận đến bất kỳ ảnh hưởng gì. Nhưng lại biểu hiện ra ý muốn trả thù mạnh mẽ như vậy. Em thực sự quá yếu đuối. Tương lai sẽ trôi qua không tốt”

“Vậy!” Nghe Ca đột nhiên bùng nổ, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, nước mắt từng viên lớn rơi xuống “Những người kia....Những người kia bởi vì cô nên không còn có.... không còn trở lại trường học! Cô cảm thấy cô không phải là người bạo lực trường học, bạo lực học sinh sao?”

Cô lệ rơi đầy mặt. Từng chữ từng chữ mà bật ra ngoài, hét đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tất cả các ống kính quay phim cùng nhau quay tới cô.

Giây tiếp theo, đột nhiên bị người phía sau túm ở gáy, mang theo cô ôm vào lồng ngực.

Nghê Ca ngửi được mùi hương chanh sạch sẽ.

Cô hoảng hốt chớp mắt. Nghe được trên đỉnh đầu giọng nói trầm thấp mang theo chút giận dữ

“Không cần chụp”

Các âm thanh ồn ào trong nháy mắt đều bị ném hết sau đầu.

Nghê Ca bắt đầu khóc lớn.

Cô cơ hồ có thể đoán được kết cục chuyện này. Cũng biết Lữ Vân không lật ra được bọ biển. Nhưng cô một chút cũng không cảm thấy nhẹ nhõm. Cô vẫn là khổ sở đến đời mạng.

Dung Tự tay dừng ở trên cái ót của cô.

Giống như vuốt lông, từng cái từng cái mà vuốt ve.

“Nghê Ca. Không có việc gì” Anh đem cái cằm đặt trên cái đầu lông xù của cô, như đang an ủi, một lần lại một lần nói

“Không có việc gì. Em đừng khóc”

Đây không phải là lần đầu tiên Nghe Ca ở trước mặt Dung Tự bạo khóc.

Nhưng mỗi lần khóc xong, cô đều cảm thấy dị thường thẹn thùng.

Ngồi trong nhà ăn với vẻ mặt nhu thuận, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Vừa rồi em sao lại không có ý tứ vậy?” Dung Tự cũng ngạc nhiên, anh thản nhiên vén lên chiếc áo sơ mi bị khóc ướt “Em là vòi nước sao?”

“.....”

Cô gái cừu buông thông mắt. Lỗ tai cừu cũng không dám di chuyển. Khóe mắt có một chút đỏ không dễ phát hiện.

Dung Tự thở dài “Định mời anh ăn ở nhà ăn?”

“Anh không phải nói trong khoảng thời gian này anh muốn học thêm, không rảnh ăn bên ngoài....”

Dung Tự sờ sờ cằm “Vậy cũng được đi”

“Anh muốn ăn một bát mì thịt bò lớn, đem tất cả thịt đều thêm một lần” Hơi ngừng lại, anh cường điệu “Chính là khoảng thời gian trước em mua cho chú Nghê loại này”

Nghê Ca “....”

Khoảng thời gian trước khi thi xong. Ba Nghê đến họp phụ huynh cho Nghê Ca.

Sau khi họp xong thì hai người tiện đường ở nhà ăn trường học ăn bát mỳ.

Ở trường trung học Nhất Trung mỳ thịt bò rất nổi tiếng. Có thể thêm các loại thịt khác cùng đồ ăn phụ. Nghê Ca đã mua cho ba Nghê một bát mỳ, đem tất cả các loại đều thêm vào.

Thịt bò sốt nấm, trứng ốp la, trứng rán đậu phụ, tám khối mỳ thịt bò, bằng giá như ăn một nồi lẩu nhỏ.

Dung Tự thấy cô nửa ngày bất động.

Nhíu mày “Đi”

Nhưng mà Nghê Ca vẫn không nhúc nhích.

Anh cảm thấy nghi ngờ, đang muốn hỏi như thế nào. Nghê Ca đột nhiên ngẩng đầu, một bộ dáng nghiêm túc hỏi:

“Dung Tự, anh có thể đừng nghĩ mãi làm ba em được không?”

Đến bây giờ Dung Tự cuối cùng xác nhận một điều.

Cuối cùng anh đã biết, mấy ngày nay, cuối cùng là khó chịu chỗ nào. Làm anh cảm thấy mơ hồ không dễ chịu.

“Nghê Ca” Bỏ di động xuống, Dung Tự ngả người ra sau, hơi ngừng, ý tứ hàm xúc không rõ nâng mắt lên
“—Sao lại không gọi là anh trai?”

35. Chương 35

Nghê Ca rũ mắt xuống.

“Anh vốn không phải anh trai em”

Hơi ngừng, lại cường điệu “Lại càng không phải là ba em”

Dung Tự nhàn nhạt dựa lưng vào ghế ngồi, vẫn không nhúc nhích nhìn cô.

Nửa ngày, “Cho nên?”

Nghê Ca không nói chuyện.

Cô rầu rĩ không vui. Trầm mặc một trận. Sau đó đứng lên. Dựa theo bát mỳ đã mua cho ba Nghê mà mua cho anh một bát mỳ thịt bò.

Vì cùng anh ăn nên cô cũng mua cho mình một bát. Nước lạt canh sông, thả thêm hai cây rau chân vịt, không thấy một chút đồ mặn.

Dung Tự nhìn lại bát của mình, rồi lại nhìn bát của cô.

“.....”

Anh thế nào lại cảm thấy, chính mình đang bắt nạt cô.

“Dung Tự” Nhưng mà Nghê Ca chỉ đặc biệt nghiêm túc, lặp lại một lần

“Về sau anh....đừng làm anh trai em, được không?”

Đôi đũa của Dung Tự dừng giữa không trung. Nửa ngày cũng không có rơi xuống. Trong miệng đột nhiên hương vị gì cũng đều không có.

Trong lòng bị ép một cái, anh nỗ lực ngăn chặn lời nói đang chạy điên cuồng đến bên miệng “Chuyện gì đã xảy ra với em làm em không vui. Em có muốn đến chơi đùa anh một chút không?”, giọng nói anh trầm xuống:

“Được rồi. Em đột nhiên lại náo loạn cái gì vậy?”

“Là, chính là....” Nghe Ca nói lấp bắp một cách khó hiểu “Anh thật sự, thật sự chỉ coi em là em gái sao?”

Cô cũng không nói rõ ràng là cái gì.

Mà chính cô cũng không biết. Đến cùng là cô muốn cái gì.

Dung Tự nhấp nhấp môi, không nói chuyện.

Cô muốn cùng anh xóa sạch quan hệ.

Không thể được. Anh ủy khuất.

Im lặng không tiếng động mà đưa dũa vào trong bát. Dung Tự đem từng miếng thịt bò lớn kẹp lên, từng miếng một mà bỏ vào trong bát cô.

Thẳng cho đến khi bát của anh so với cô còn nước lạt canh ngọt hơn. Anh thở dài. Giọng nói thẳng thắn “Vì sao?”

“Bởi vì...” Nghe Ca cũng không biết nên giải thích thế nào. Cô nghĩ muốn đem những cảm xúc vi diệu mấy ngày qua, chưa từng sinh ra đối với người khác mà nói ra. Nhưng nhìn anh hiện tại nhũn nhũn, biểu cảm có chút mất kiên nhẫn. Cô lại có chút lúng túng.

“Bởi vì gần đây em luôn suy nghĩ, thật sự rất nhiều chuyện....em đều sẽ không cùng với anh trai làm”

Nhưng lại rất muốn cùng anh làm.

Muốn dắt tay, muốn ôm ấp, muốn....

Nghe Ca nghĩ đến chiều hôm đó. Ở trong cầu thang gặp được cặp đôi người yêu kia.

Mặc dù anh liên tục cường điệu. Dùng mệnh lệnh rõ ràng cấm đoán. Không được lúc còn là học sinh làm cái loại chuyện này.

- —Nhưng cô vẫn nghĩ tới.

- —Muốn làm loại chuyện này, che mắt mà làm chuyện này.

Dung Tự sững sốt

Chỉ số IQ của anh khó có khi nhạy bén được thế này. Câu nói mơ hồ như vậy nhưng anh nghe lại hiểu.

Trong đầu hiện ra một cái ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi. Anh kiểm chế sự vui sướng, ra vẻ trấn tĩnh, cố xụ mặt xuống:

“Được rồi. Vậy về sau em không cần gọi anh là anh trai, trực tiếp gọi anh....”

A Tự.

Nghe Ca ánh mắt sáng lên.

“Dung Dung”

Dung Tự “....”

Được rồi đây là việc nhỏ. Việc nhỏ.

Đây là biệt danh mà người yêu đặt cho anh.

Quan trọng nhất là anh cảm thấy được. Nói xong những lời này, tâm tình của Nghe Ca rõ ràng biến đổi tốt hơn.

Tâm tình anh cũng đi theo tốt hơn.

Tâm trạng thả lỏng, anh tìm lòng không đậu bắt đầu cười lạnh.

“Vì cái chuyện rắm này mà làm như chuyện lớn vậy?”

Nghê Ca sờ mũi “Đúng. Bởi vì em là một cô gái già mồm cãi láo”

Dung Tự “....”

Nghê Ca nhìn chăm chăm anh ăn mỳ xong. Từ trong túi lấy ra một ít giấy ăn.

Dung Tự không có cảm xúc gì giương mắt liếc nhìn cô một cái tiếp nhận lấy.

“Em không phải vừa mới hỏi anh, có phải hay không chỉ coi em là em gái”

“....?”

“Không phải” Lão đại lau ngón tay, nửa ngày mới vô cùng bình tĩnh nói

“Anh coi em là công chúa nhỏ”

Mặc dù Dung Tự đã cho cô câu trả lời có chút lệch với điều cô muốn, nhưng Nghê Ca vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Trước đêm giao thừa, cô nhận được một món quà năm mới

- -Lữ Vân bị cách chức.

Bộ giáo dục điều tra ra mọi chuyện còn xa hơn so với bình luận trên Weibo. Cô ta bị tuyên bố là đình chỉ công việc. Bắc Kinh nhật báo liên tục đăng năm cái bài đăng, công khai cô ta bị xử phạt.

Phía dưới người bình luận rất vui mừng, ngoại giới một mảnh xôn xao.

Đến buổi chiều, trong không trung lẫn trên mặt đất khí lạnh vù vù.

Nghê Ca ở trong phòng ngủ đọc sách. Không được một lát liền bắt đầu mệt rũ rời. Sau một hồi âm u thì sắc trời sáng lên. Cô cuộn tròn trong ổ chăn ngủ một giấc đến xế chiều, lại hỗn loạn nghĩ rằng thời gian còn sớm.

Vào lúc hoàng hôn bị một trận tranh cãi đánh thức.

“....Anh đã đến công ty chuyển phát nhanh xác nhận nhiều lần. Đề nghị được đáp án là đã ký nhận”

Nói xác thực....cũng không phải là cãi nhau.

Nghê Ca mơ màng đứng lên. Một bên trốn ở trên lầu nghe lén nội dung nói chuyện, một bên nghĩ....

Hình như chỉ là đơn giản tranh luận.

“Chuyện đã qua rồi, anh sẽ không truy cứu lại trách nhiệm. Dù sao mất bưu kiện cũng không cho tạo thành cho anh tổn thất quá lớn gì” Nghê Thanh dừng lại một chút “Anh chỉ muốn xác nhận một chuyện. Lê Tịnh Sơ. Em đến cuối cùng có lấy chìa khóa của anh hay không?”

Trong phòng khách một mảnh yên lặng.

Lê Tịnh Sơ có chút bất an, ba Lê như đã nhìn ra được, ngữ điệu bình tĩnh an ủi cô ta: “Tịnh Sơ? Anh trai đang hỏi con”

“Em không biết....” Lê Tịnh Sơ bỗng chốc không biết trả lời như thế nào “Nếu như Nghê Ca không nhận được. Vậy cũng có thể là bị người khác lấy mất”

“Không có khả năng” Nghê Thanh hoàn toàn không để bản thân bị quay vòng vòng “Bởi vì bị mất chính là chìa khóa nên anh mới sợ bị người có ý đồ không tốt lấy đi. Cho nên anh mới một mình chạy đến trường học của bọn em kiểm tra qua. Chuyển phát nhanh hoàn toàn chính xác gửi đến nhưng Nghê Ca đích xác không nhận được. Anh trai gác cổng nói, em là người duy nhất có cơ hội thay người khác không cần chứng minh thư có thể lấy thư và đồ chuyển phát của người khác”

Lê Tịnh Sơ gắt gao nắm chặt tay. Mồ hôi lạnh theo thái dương trượt xuống.

“Chú chính xác có nghe nói, khi Tịnh Sơ ở trường học sẽ giúp các bạn học cầm đồ chuyển phát” Ba Lê quay qua đến hỏi “Tịnh Sơ, con có thể hay không nhớ lại một chút. Đến cuối cùng là có trông thấy chìa khóa của Nghe Nghe hay không?”

“Con....” Lê Tịnh Sơ thật sự không thể nghĩ được lý do hợp lý “Con không nghĩ ra”

“Không nghĩ ra cũng không sao” Nghe Thanh vĩnh viễn lưu lại chuẩn bị ở sau “Anh đi tra xét camera ở phòng giám sát”

Lê Tịnh Sơ ngẩng mạnh đầu lên.

Nghe Thanh không gợn sóng sợ hãi hỏi:

“Hiện tại có thể nghĩ chưa?”

Hai người đối diện năm giây.

Lê Tịnh Sơ không ngoài ý muốn mà thua trận.

“...Là em” Cô ta trầm mặc một hồi, có chút ảo não cắn môi dưới “Là em thay mặt Nghe Ca nhận chuyển phát nhanh”

Lúc đó cô ta căn bản không biết. Cái chuyển phát nhanh kia là Nghe Thanh gửi cho Nghe Ca.

Bởi vì trên chuyển phát nhanh, rõ ràng viết là tên Nghe Ca cùng với tên Dung Tự.

Cho nên cô ta giống như đi qua vô số lần giống nhau. Không chút nghĩ ngợi liền ngăn lại.

Ba Lê có chút ngoài ý muốn “Vì sao?”

Lê Tịnh Sơ nhanh chóng giải thích:

“Em không biết cái bưu kiện kia là của Nghe Ca. Cái hộp kia đặc biệt nhỏ. Em cũng đoán không ra bên trong là cái gì. Cho nên liền...”

“Tốt lắm” Nhưng Nghe Thanh căn bản không quan tâm lý do “Anh đi gọi Nghe Ca xuống dưới”

“....”

“Em ngay trước mặt mà nói lời xin lỗi với nó”

Nói xong, Nghe Thanh mặt không biểu cảm xoay người lên lầu gọi Nghe Ca.

Nghe Ca khép hờ cửa phòng, lùi về phòng ngủ.

“Nghe Nghe?” Nghe Thanh gõ cửa, giọng nói rất nhẹ “Em tỉnh chưa?”

Cô nháy mắt mấy cái “Tỉnh rồi ạ”

“Đi ra ngoài một chút, có khách” Hơi ngừng, anh ấy cường điệu “Muốn tìm em nói xin lỗi”

Nghe Ca “....”

Cô ngoan ngoãn đi theo anh trai xuống lầu.

Lê Tịnh Sơ ngồi ở trên ghế sofa. Làm tư tưởng của chính mình thật tốt. Chỉ là nói lời xin lỗi mà thôi, tiểu nha đầu này nhìn ngu xuẩn, hẳn là vô cùng dễ đối phó.

Cho nên gặp đối phương đi xuống, cô ta thân mật cười nói “Nghe Nghe”

Nghe Ca cũng cười chào hỏi “Đàn chị Lê”

“Khoảng thời gian trước chị không cẩn thận ký nhận chìa khóa của anh Thanh gửi cho em. Còn đem nó làm mất” Cô ta tận lực biểu hiện rất thành khẩn “Thật xin lỗi. Chị không làm em có thêm phiền phức gì chứ?”

“Không có” Nghê Ca dấp dấp đáng yêu, nhỏ bé, cười rộ lên so với cô ta còn ngọt hơn “Bất qua bởi vì không nhận được chìa khóa của anh trai. Cho nên em ở nhà Dung Tự lâu vài ngày — không biết anh ấy có cảm thấy em gây thêm phiền toái cho anh ấy hay không.”

Lê Tịnh Sơ hơi giật mình, tiếp theo sắc mặt thật không dễ nhìn.

“Mặc kệ nói như thế nào” Cô ta nhanh chóng chỉnh đốn suy nghĩ, gượng cười nói “Là chị không đúng. Chị xin lỗi em”

“Không sao đâu” Nghê Ca tiếp tục chủ đề nói “Đợi lát nữa em đi cảm ơn Dung Tự đã thu lưu em ở nhiều ngày như vậy”

Lê Tịnh Sơ nhấp môi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhưng lại cố tình ở trước mắt ba mình, cô ta thật sự không thể nói thêm cái gì.

Mấy người hàn huyên một lúc, Lê Tịnh Sơ chuẩn bị rời đi.

Đi tới cửa, ba Lê lại quay qua nói:

“Đúng rồi, Nghê Nghê”

Nghê Ca ngẩng đầu. Trước chú ý tới Lê Tịnh Sơ cố gắng trấn tĩnh biểu cảm rồi mới nhìn đến ba Lê hòa ái cười “Nghe nói cháu vào vòng chung kết cuộc thi văn học trẻ. Chúc mừng cháu. Trận chung kết cố lên nhé”

Nghê Ca ở trong lòng thở dài.

Sau đó ngẩng đầu, cười nói:

“Cảm ơn chú. Cháu sẽ cố gắng”

Mở cửa ra. Bên ngoài gió lạnh gáo thét. Bầu trời bị mây che lấp.

Dung Tự vừa vặn đi đến cửa Nghê gia. Đang muốn ấn chuông cửa liền trông thấy cửa đang được mở ra, ánh mắt sáng lên:

“Ồi khéo như vậy....”

Lê Tịnh Sơ ngẩng đầu.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Dung Tự “....”

Câu “Anh đang muốn vào đã có người tới trước mở cửa. Chúng ta đây không phải là nghỉ đi cùng một chỗ sao. Em nói cái này một chút có phải là cái gì mà duyên phận hay không” mắc kẹt ở trong cổ họng.

Lê Tịnh Sơ ráng chống đỡ ý cười: “Dung Tự”

Dung Tự khoe miệng khê nhúc nhích, có lệ mà “Ừm” một tiếng.

Hướng ba Lê cũng chào hỏi một tiếng. Anh theo bên người cô ta thoáng qua. Phe phẩy cái đuôi to đi vào trong nhà “Nghê Nghê”

Nghê Ca vừa định lên lầu, nghe thấy giọng nói của anh. Lại quay đầu chạy bước nhỏ tới

“Dung Dung, anh được nghỉ rồi?”

Lê Tịnh Sơ khoe miệng hung hăng co lại.

Dung Dung.

Biệt danh AA, vậy nhưng cùng “Nghê Nghê” vẫn là một đôi.

“Ừm” Dung Tự vậy mà đáp lại vô cùng vui vẻ. Anh mặc áo khoác màu đen. Đem trà sữa đậu đỏ đặt lên trên chiếc bàn nhỏ, nâng tay xoa xoa lông cừu nhỏ

“Đi thôi. Thật vất vả anh mới được thả ra khỏi trường. Đừng ở nhà nữa. Anh....”

Dừng lại.

Anh kệt một chút, thực sự không nói được cái biệt danh “Dung Dung” kia “....anh mang em đi chơi”

Cừu ngốc động đậy lỗ tai, bộ dáng rất vui vẻ:

“VẬY anh đợi em một lát. Em lên lầu cầm thêm khăn quàng cổ cùng chụp tai”

“Lỗ tai lạnh sao?”

Giờ mới có mấy độ. Thậm chí tuyết vẫn còn chưa có.

Anh đè nén xúc động muốn cười nhạo cô xuống.

“Không chỉ lỗ tai” Cô thẳng thắn thành khẩn “Tuy trong nhà có hơi ấm nhưng mà em chỗ nào cũng đều thấy lạnh”

“....”

Lê Tịnh Sơ đứng ở cửa, bước chân dừng lại một chút.

Như cảm giác được, cô ta quay đầu lại.

Trông thấy Dung Tự hơi hơi khom người xuống, xoa lòng bàn tay. Hai cái tay cẩn thận dừng ở trên lỗ tai cô gái nhỏ bé, khăn cổ hòng, thấp giọng hỏi:

“VẬY hiện tại có ấm áp hơn chút nào không?”

36. Chương 36

Ngày đó sau khi trở về, Dung Tự nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không thích hợp.

Sau đó phát tin tức cho người anh em của mình “Xuyên Tử. Tôi dự cảm. Tôi khả năng có cơ hội kết hôn”

Tống Hựu Xuyên “Tin tức lừa đảo thì đừng nói với tôi. Tôi là người nghèo nhất ở trong danh sách trong di động của Dung Tự. Không có tiền để theo dõi đâu”

Dung Tự “....”

Dung Tự không cùng cậu ta so đo.

“Xuyên Tử” Anh liếm liếm môi “Tôi cảm thấy, em gái nhỏ nhà tôi. Khả năng đối với tôi có chút ý tứ”

“....”

Tống Hựu Xuyên nói: “Chúng tôi ở bên này đề nghị ngài đừng mơ mộng hão huyền nữa. Thân ái”

Dung Tự “Chờ xem”

“Tôi chờ xem cái gì? Xem cậu ở bên này tính tình thật giống cậu, sau đó đem tính tình tốt của cô ấy mài giữa đi sao?”

“....”

Tính tình của anh so với trước kia đã tốt hơn nhiều rồi có được không?

“Dung Tự à. Thực sự không phải tôi nói cậu. Cậu trêu chọc người ta lâu như vậy. Liền cái nắm tay cũng đều là người ta chủ động làm tới. Người làm ba này thật sự rất lo lắng cho cậu” Tống Hựu Xuyên cảm thán “Bỏ xuống cái tính tình của cậu. Đừng ảo tưởng nữa. Trước hết đối với người ta tốt một chút đi cái đã?”

Dung Tự “Tôi đối với cô ấy không tốt sao?”

“.....”

“Khi buổi tọa đàm cô ấy không có chỗ ngồi, tôi liền nhường chỗ cho cô ấy. Phòng tự học của cô ấy rất ảm đạm không có cách nào nghỉ trưa, tôi đem phòng tự học nhỏ cho cô ấy dùng. Cô ấy cùng với ba mẹ cãi nhau, tôi liền mang cô ấy về nhà mình; cô ấy....”

Tống Hựu Xuyên: Tút tut tut....

Dung Tự “.....”

Được rồi.

Anh bắt đắc dĩ mà nghĩ.

Vậy sau này anh sẽ ôn nhu một chút.

Nhưng mà lỗi tai Nghê Ca bắt ngờ không kịp đề phòng mà che lại. Cô giật mình. Bên tai nháy mắt đỏ ửng.

“Em...em vẫn nên đi lên cầm thêm cái chụp tai. Em sẽ nhanh trở lại”

Sau đó cô tranh thoát anh, chạy nhanh như chớp.

Dung Tự động động ngón tay, làm như không có việc gì mà khom người. Từ trên bàn trà nhặt lên hai quả long nhãn cất vào trong túi.

Nghê Thanh nhắc mí mắt nhìn “A Tự?”

“Anh Thanh” Trước mặt anh trai ruột của cô, Dung Tự không dám biểu hiện quá rõ ràng, cười gượng “Em gái anh rất đáng yêu”

“Ừm” Nghê Thanh mỉm cười “Anh cũng thích cô ấy”

“....”

Lời này làm cho người ta không có cách nào tiếp được.

Trong phòng khách chớp mắt yên tĩnh. Nghê Thanh đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi:

“Cậu năm nay mười hai?”

“Đúng thế”

“Đã quyết định học trường quân đội?”

“Đúng”

“À” Nghê Thanh nhún vai, làm như vô tình nói “Vậy lúc cậu cùng với Nghê Nghê cùng một chỗ, đừng để mẹ anh nhìn thấy”

Dung Tự hơi giật mình, không hỏi vì sao.

Nhưng suy nghĩ một chút, anh lại cảm thấy có chút kích thích:

“Bọn em như vậy, giống như học sinh tiểu học đang yêu sớm đi”

Vừa dứt lời, Nghê Ca mang theo khăn quàng cổ và đeo găng tay, từ trên lầu lao xuống:

“Em xong rồi! Chúng ta đi thôi!”

Cô gái nhỏ mùa đông hằng năm đều mặc rất dày. Che phủ cực kỳ chặt chẽ. Khăn quàng cổ, găng tay có lông xù. Đôi boots da cừu cũng có lông. Giống như một cục mỡ dày lăn ra khỏi tuyết.

Dung Tự hô hấp bị kìm lại. Trái tim bị đánh cho mềm nhũn.

“Nghê Nghê” Nhưng mà Nghê Thanh đột nhiên bước tới một bước mở miệng, bình tĩnh vạch trần “Tối hôm nay là giao thừa. Cha mẹ còn chưa trở về, đến em cùng muốn đi ra ngoài”

Anh ấy giống như có chút ủy khuất.

Bước chân Nghê Ca dừng lại. Nhìn thấy trên bồn rửa tay trong phòng bếp có nguyên liệu nấu ăn mới nhớ tới bản thân trước đó đã đáp ứng với anh trai sẽ ở bên cạnh làm trợ thủ.

Tuy rằng trong nhà có dì giúp việc cũng sẽ hỗ trợ nấu cơm. Nhưng anh trai muốn cơm tất niên là do anh tự mình gánh vác phần lớn. Nhìn anh ấy vẫn quá là đáng thương.

“Không có gì. Anh chuẩn bị trước đi anh Thanh” Nghe Ca đang do dự thì Dung Tự đột nhiên đứng lên, bất ngờ nói “Bọn em đi ra ngoài mua quyển sách. Rất nhanh liền trở về”

“Chờ em trở lại cùng giúp anh nấu cơm” Dung Tự một bộ dáng nghiêm trang “Nếu như em nuốt lời”

Nghê Thanh nhàn nhạt ngắc đầu “...??”

Dung Tự hạ giọng, nụ cười tràn ngập ám chỉ nói:

“Liền đem cuộc đời của em cho anh”

“.....”

Nghê Thanh đối với cuộc đời của Dung Tự không có hứng thú.

Nhưng mà anh vẫn thả cho hai người đi.

Đêm nay giao thừa, từng nhà mỗi nhà không phải là đang làm bánh bao thì chính là đang chuẩn bị cơm tất niên. Ở trên đường hơn phân nửa cửa hàng cũng đã bị đóng.

Nghê Ca đi theo Dung Tự đi ra khu đại viện. Lúc lên xe buýt mới nhớ tới hỏi:

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Dung Tự thân mình hơi ngừng, quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Đi chỗ nào cũng đều không hỏi nhưng lại yên tâm như vậy mà đi theo người khác tới.

Thật là mẹ nó dễ lừa.

- -Anh nghĩ.

Có lẽ Tổng Hựu Xuyên nói đúng. Nếu như anh lúc trước không có hung dữ với cô, nói không chừng bọn họ hiện tại đều đã lên giường. (=))))

“Ừm?” Thấy anh không nói chuyện, Nghe Ca lại nhỏ giọng hỏi một lần “Dung Dung?”

“.....”

Dung Dung cảm thấy. Toàn bộ ánh mắt của mọi người trên xe, khả năng đều bị cái biết danh nổi bật này hấp dẫn nhìn lại.

“Đi vào trung tâm thành phố” Lão đại có chút thất bại, nhưng lại không tiện phát tác, nghiêng răng nghiêng lợi miễn cưỡng cười “Mang em đi mua quyển sách”

“Hôm nay đã là giao thừa, hiệu sách còn mở cửa sao?”

“Ừm” Dung Tự hừ nhẹ “Hiệu sách khác anh không biết nhưng mà nhà này khẳng định còn mở”

Hơi ngừng, anh giải thích “Anh thường xuyên mua đồ ở đó”

“Không sao. Anh có thể không cần giải thích” Nghe Ca đội một chiếc mũ lông, nửa khuôn mặt giấu ở sau khăn quàng cổ, hai mắt cong cong như hai vầng trăng nhỏ, giọng nói dịu dàng “Anh cũng sẽ không đem em bán đi”

Nhịp tim đập nhanh của Dung Tự mẹ nó ngừng lại.

Cô đến cuối cùng là sinh vật thần tiên gì.

Nắm lấy sinh vật thần kỳ này xuống xe. Cùng nhau đi đến trước cửa hiệu sách. Quả nhiên vẫn còn đang mở cửa.

“Em nhìn xem, cửa hàng nhà này hằng năm đều đóng cửa rất trễ” Dung Tự cầm túi xách của cô, cùng nhau tiến vào bên trong “Chủ yếu là anh đã tính toán. Nếu như đợi năm sau đến mua khả năng liền không kịp”

Nghê Ca nháy mắt mấy cái “Là sách gì vậy?”

“Chính là...” Dung Tự đảo mắt, chống lại ánh mắt sáng lấp lánh tràn đầy tín nhiệm của cô.

Ngữ điệu đột nhiên thay đổi, vân đạm phong khinh mà nói “Em theo từ trong hiệu sách đi vào. Bên phía tay trái khu vực văn học. Ở cái ngăn tủ thứ năm”

“.....”

Anh liếm liếm môi, một cánh tay áp lên ở tủ điện tử, cố ý hạ giọng:

“Một cái tủ kia đều là sách anh muốn đưa cho em”

Nghê Ca trong lòng giật mình một cái.

Cô đem khuôn mặt nóng bừng ở trong khăn quàng cổ mà chôn trong đó, mềm giọng: “Thật xin lỗi”

“...?” Đột nhiên nói xin lỗi cái gì.

“Nói thật, lúc trước ở trường học. Nhìn anh liên tục oán thầy Tôn, trốn tiết ngữ văn, cũng không làm bài tập tốt....” Cô có chút ngượng ngùng, vụng trộm liếc anh một cái “Liền cho rằng, anh đặc biệt chán ghét ngữ văn. Cũng không thích học tập. Hẹn em ra ngoài là dự định mang em đi đến mấy chỗ kia, mấy nơi lung tung rối loạn để chơi”

“.....”

“Cho nên, nguyên bản khi ra cửa còn làm, còn đặc biệt làm một hồi tư tưởng cho bản thân” Nghê Ca cực kỳ áy náy, cô thể nhưng trong lòng lại hẹp hòi cho rằng trong đầu anh chỉ có một đồng phế liệu màu vàng “Thật xin lỗi. Là em hiểu lầm. Em không nên trông mặt mà bắt hình dong”

Dung Tự “.....”

Dung Tự rất khoan dung độ lượng “Quên đi. Chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì”

Dù sao, cô cũng sẽ lập tức liền biết, anh đến cùng là người như thế nào.

Anh kìm nén khẩu khí, đặc ý mang theo cô đến đứng ở trước giá sách.

Nghê Ca nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Rõ ràng sưng sốt.

Dung Tự liền đầu cũng không có nâng, một cánh tay đè ở trên giá sách. Mượn chiều cao ưu thế, thấp giọng mà dụ hoặc cô:

“Thế nào? Có thích hay không?”

“.....”

Nghê Ca không nói chuyện.

“Em chờ xem thường những quyển sách này. Anh đi qua cửa hàng sách khác nhưng cũng chỉ có nhà này mới có loại sách này đầy đủ như vậy” Dung Tự không hề để ý, tiếp tục nói “Những cửa hàng sách còn lại, hoặc là đã sớm bán đi, bằng không thì cũng không có bản mới nhất”

“.....”

“Em cũng biết đấy? Mấy năm nay người viết cái sách này đặc biệt nhiều. Cho nên sách này bán rất chạy” Dung Tự cố gắng khoe khoang “Anh còn đặc biệt nói với ông chủ. Trong trường hợp vạn nhất cháy hàng, nhờ ông ấy lưu lại cho mấy quyển”

“...” Nghê Ca vẫn không nói chuyện.

Làm sao lại vẫn không phản ứng gì?

Không khen anh quá tuyệt vời, không nói anh vất vả?

Dung Tự có chút ngoài ý muốn:

“Em không vui sao? Bởi vì anh cảm thấy những cuốn sách này thích hợp với em cho nên mới mang em đến”

Biểu cảm Nghệ Ca rất cuộc bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Cô khó có thể lý giải: “Thích hợp với em?”

Dung Tự hơi giật mình. Sau khi giật mình thì đột nhiên ý thức được cái gì. Nhanh chóng đảo mắt quay lại nhìn vào kệ sách.

Sau đó anh nhìn thấy một hàng chữ mênh mông đập vào mắt:

[Mười tám điều mà cặp vợ chồng tương lai nên biết]

[Một trăm câu hỏi cho tân hôn: Làm sao mới có thể làm cho đối phương cảm thấy dễ chịu?]

[Bí tịch tình dục: thông hướng hạnh phúc qua kết nối trên chuyến xe]

[Buông xuống sự xấu hổ, mang bạn tìm kiếm niềm vui thú trên thân thể! – Phổ cập khoa học đến 108 dạng (cho cả nam và nữ)]

.....

Dung Tự “...??”

Trên mặt lão đại tươi cười dần dần biến mất.

“Đây là” Nghệ Ca khó có thể mở miệng “Sách anh muốn tặng cho em?”

“Không phải.....”

Dung Tự nghĩ muốn giải thích nhưng dưới chân đột nhiên mất thăng bằng một cái. Giá sách theo đó lay động theo. Một quyển sách “Ba” nện xuống, không hề sai lệch mà rơi xuống chính giữa đầu anh.

Dung Tự “Em nghe anh giải...”

“Thích” còn chưa ra khỏi miệng thì cuốn sách khác đã “Ba” nện xuống đầu anh tiếp.

Dung Tự “.....”

“Dung Tự” Cô gái nhỏ nhìn trên mặt đất cuốn [Giác ngộ tình dục] và [Bí quyết âm dương giao hợp: bốn mươi sáu kiểu tư thế], mặt đều ghen đỏ. Nửa ngày mới gian nan ghen ra một câu “Anh...anh là đồ lưu manh!”

“.....”

Những năm qua vào đêm giao thừa, đều là hai nhà Nghệ Dung qua nhà nhau.

Năm nay hơi đặc thù một chút, ông già nhà họ Nghệ ở phía nam an dưỡng nên không về. Chỉ có cô cháu gái nhỏ trở về.

Trên bàn cơm, ông nội Dung cười ha hả nhét cho Nghệ Ca phong bao lì xì:

“Mấy năm không gặp, Nghệ Nghệ đã lớn vậy rồi, càng ngày cũng càng xinh đẹp”

Nghệ Ca nhu thuận trả lời:

“Cảm ơn ông ạ. Chúc ông nội năm mới đại cát”

“Mà sao cháu lại không ngồi bên cạnh anh trai Dung Tự?” Gặp cháu trai nhỏ cùng cháu gái nhỏ hai người ngồi cách nhau trời nam đất bắc, ông nội Dung kỳ quái “Dung Tự bắt nạt cháu à?”

Nghệ Ca nhanh chóng xua tay “Không ạ...”

Không bắt nạt. Chỉ là đùa bỡn lưu manh thôi.

“Không phải là không muốn ngồi sao?” Sau khi từ nhà sách trở về, cừu góc này liền không cho anh đến gần. Dung Tự có chút buồn bực, ngậm cái đùi gà, nhìn thấy cơ hội đã tới “Ông nội. Ngài nếu có thể di chuyển ngồi sang một bên. Vậy không phải là cháu và em ấy có thể ngồi cạnh nhau rồi sao?”

Mẹ Dung cho anh một cái cốc dầu:

“Con mặt mũi lớn bao nhiêu mà muốn ông nội nhường chỗ cho con?”

“Thôi thôi. Mừng năm mới mà” Ông nội Dung hướng anh mà vung tay “Đi lại đây đi. Nhanh lên”

Dung Tự khoe môi nhếch lên, xách theo cái đuôi to chuyển qua “Cảm ơn ông nội”

Anh vừa chuyển qua ngồi. Không khí đều nóng lên.

Nghê Ca thân mình hơi ngừng, nghĩ muốn hướng bên cạnh mà lui tới.

Bị anh ở dưới bàn ăn một tay nắm lấy.

“Em còn tức giận à?” Dung Tự vui vẻ, thấp giọng hỏi “Đó không phải là hiểu lầm thôi sao?”

Anh chân chính chỉ nghĩ là đưa cô đi xem sách để chuẩn bị cho vòng chung kết cuộc thi văn học trẻ.

Kết quả anh lại không sắp xếp tốt. Nhớ lầm giá sách.

“Em....không có tức giận” Nghê Ca dừng lại, giống như trấn an mà xoa bóp tay anh, nhỏ giọng nói “Cảm ơn anh”

Dung Tự hoảng hốt một chút.

Ánh đèn chiếu xuống bàn cơm tất niên. Anh nhìn thấy mình đang bay lên trời.

Qua ba tuần rượu, mọi người trên bàn cơm không thể tránh khỏi nói về công việc một năm qua. Ba Nghê uống chút rượu, đột nhiên ngẩng đầu, thấp giọng nói:

“Nghê Nghê. Ba hẳn là nên hướng con nói lời xin lỗi”

Nghê Ca sững sờ.

“Lúc trước ba....quả thực là công việc quá bận rộn. Rất ít để ý đến con cùng với A Thanh” Hơi ngừng, ông nói “Nhưng chuyện của cô giáo Lữ Vân kia, con kỳ thực từng đề cập với ba rất nhiều lần. Là bà không để ý đến nó, nên mới chậm trễ nhiều năm, cũng khiến cho con chịu ủy khuất nhiều năm như vậy”

Ông vừa mở miệng, mẹ Nghê cũng có lời muốn nói với cô.

Bà ngồi ở bên cạnh Nghê Ca. Theo bản năng cúi đầu tìm kiếm, muốn đi nắm lấy tay của cô con gái nhỏ. Nhưng mà ánh mắt nhìn xuống mới phát hiện, tay của cô, thế nhưng đang bị một người khác nắm trong tay.

....Xoa đến xoa đi.

Mẹ Nghê sững sốt.

“Trường tiểu học Nhất Trung là trường tiểu học tốt nhất ở thành phố Bắc Kinh này. Nhìn đến lý lịch của Lữ Vân, cô ta cũng đúng là giáo viên ưu tú. Ba cho rằng cho con đi học lớp cô ta sẽ rất an toàn, cũng sẽ bớt lo hơn” Ba Nghê thẳng thắn thành khẩn “Thật xin lỗi. Ba cần phải hướng con mà nói lời xin lỗi”

Trên bàn cơm chớp mắt im lặng.

Lỗ tai Nghê Ca ong ong, tim ngày càng đập nhanh.

Cô chưa từng nghĩ tới, ba sẽ như vậy ngay thẳng mà hướng cô hạ mình như vậy.

Lấy loại phương thức này.

Tại trường hợp như thế này.

“Con....”

Tay đột nhiên bị người nắm chặt.

“Con không có trách ba” Nghe Ca đột nhiên cảm thấy có một loại cảm xúc như là dừng khí từ bên ngoài truyền đến cho cô, cuộn cuộn không ngừng bên người, càng ngày càng lớn hơn “Chúng ta không có sai. Là lỗi của Lữ Vân”

Ba Nghe hơi giật mình, tiếp theo mỉm cười:

“Đúng, là lỗi của cô ấy”

Sau đó bọn họ nói cái gì, Nghe Ca đều nghe không được quá rõ.

Chàng trai ngồi ở bên cạnh người cô. Giọng nói mang theo một chút ý cười, ép xuống rất thấp:

“Năm mới không thể khóc”

Anh nhẹ giọng nói: “Nếu không một năm sẽ không vui vẻ”

“Em không...không khóc” Nghe Ca không biết chính mình làm sao lại lắp bắp, nhưng cô cố chấp cường điệu “Em rất vui vẻ”

Những thứ năm nay cô muốn nhất, đều đã có được.

Nghe Ca nắm tay anh nghĩ.

Vì sao lại muốn khóc.

Về sau cô sẽ không bao giờ khóc nữa.

Tiết mục cuối năm đang chiếu được hơn phân nửa. Một đám người ngồi trong phòng khách. Nghe Ca bắt đầu điên cuồng ngáp.

Nghe Thanh lại vui vẻ, tay đặt ở trên đầu em gái mà vò tới vò lui:

“Vừa mới ăn cơm liền nói em đừng uống rượu rồi, có phải uống nhiều lắm hay không?”

Nghe Ca rầm rì, che mặt. Buông thông đầu xuống muốn hướng vào trong ngực Nghe Thanh.

Dung Tự tay mắt lạnh lẽo, một tay nắm chặt.

Đùa sao?

Ở ngay trước mặt anh còn hướng vào trong ngực người khác ngã tới.

Anh trai ruột cũng không được.

“Em đưa Nghe Nghe lên lầu đi ngủ trước” Anh giả bộ vân đạm phong khinh nói “Đợi lát nữa ngủ quên ở đây, em ấy sẽ bị cảm lạnh”

Mọi người đều không rảnh bận tâm đến hai đứa nhỏ. Chỉ có mẹ Dung là không tin bọn họ chỉ là tình anh em thuần khiết, hư tình giả ý mà chắc chắn “Hai người tình cảm anh em thật đúng là rất tốt nha”

Dung Tự “....”

Khóe miệng anh co rúm. Duỗi cánh tay dài đem Nghe Ca nâng lên “Đi nào. Đi ngủ”

Cừu ngốc đại khái thật sự có chút say. Hầu hết khí lực đều ở trên người anh, rất mềm mại, giống như là một cái bánh bao chín.

Dung Tự trước kia rất ít khi đến Nghe gia. Nhưng trước kia có mô hình máy bay thay anh dò qua đường, cho nên anh ngựa quen đường cũ. Dem Nghe Ca đặt lên chiếc giường êm ái.

Ánh trăng xuyên qua tòa nhà, yên tĩnh chiếu trên sàn nhà.

Anh vừa ngẩng đầu lên. Liền nhìn thấy trên giá sách của cô có một đồng mô hình máy bay đặt trên đó. Nhìn vô cùng phô trương kiêu ngạo, cùng với trang trí xung quanh hoàn toàn không hợp nhau.

Dung Tự ngạc nhiên.

Tất cả mô hình đó đều là của anh.

Từ khi anh ban đầu chơi mô hình, đến khi cô rời đi khỏi khu đại viện...Cô vậy mà một cái cũng không có ném đi. Toàn bộ đều giữ lại.

“....”

Dung Tự sửng sốt một trận. Kim lòng không đậu ở bên giường ngồi xuống.

Nghê Ca giống như đã ngủ. Nằm ở trên giường. Lông mi thật dài rũ xuống. Lồng ngực nhỏ bé phập phồng.

Anh khom người, chậm rãi xích lại gần cô.

Hơi thở của cô gái nhỏ nóng nóng lại ngọt ngào.

Hầu kết Dung Tự lặn lội.

Trời ạ. Rất muốn cắn một miếng.

Anh mặt hơi trầm xuống, anh nhỏ giọng gọi: “Nghê Nghê?”

“Ừm...” Nghê Ca nhỏ giọng đáp một tiếng, ánh mắt không mở ra “Sao vậy?”

“Anh nhìn trên mô hình máy bay trên giá sách của em”

“....Vâng”

Anh dán sát vào bên tai cô, thấp giọng nói: “Anh về sau cũng muốn dẫn thân mình cho nó”

Nghê Ca thật sự buồn ngủ, thần chí không rõ hờ:

“Anh nhất định có thể. Anh sẽ trở thành một anh hùng”

Dung Tự khẽ nhúc nhích, bỗng nhiên xích lại gần cô thêm:

“Vậy, em có thể thay đổi biệt danh cho anh không?”

“....”

“Có thể không gọi là Dung Dung không? Em đã gặp người anh hùng nào gọi là Dung Dung chưa?” Anh hơi nhíu mày, một bộ nghiêm túc “Liền ngay cả Tổng Hựu Xuyên trong nhà chỉ nuôi hamster, cậu ta cũng phải lấy tên gọi là lão tứ Henri”

“....”

Nghê Ca không động đậy.

Cô ngửa mặt nằm trên giường, phẳng phất như đã ngủ rất say.

Bốn bề vắng lặng, Dung Tự cẩn thận tới gần thêm chút nữa. Nhìn cô thèm nhỏ dãi.

Giây tiếp theo, ngoài cửa sổ bỗng nhiên đáng lên. “Viu” một tiếng. Pháo hoa bay lên không trung. Sau đó dừng lại nổ tung, vỡ thành vô số mảnh. Một tiếng tiếp theo lại một tiếng.

Anh cách cô thật sự quá gần, hai người hô hấp giao hòa.

Nghê Ca ánh mắt nửa mở nửa khép, đột nhiên hơi quay đầu đi “Dung Tự”

Tiếng chuông mừng năm mới gõ vang. Pháo hoa tranh nhau bắn lên không trung. Thành phố Bắc Kinh sáng như ban ngày.

“Một năm này trôi qua, em cảm thấy vô cùng viên mãn”

Cô giống như chỉ là tùy ý xoay người.

Trong đầu Dung Tự ánh lửa nổ tung.

- Một tích tắc chạm vào kia, nụ hôn của cô nhẹ như lông vũ, rơi vào trên sườn mặt anh.

37. Chương 37

0 giờ trôi qua. Ngoài pháo hoa ra. Bên ngoài mọi người bắt đầu đốt pháo lớp lớp.

Đầu óc Dung Tự ong ong, âm thanh so với tiếng súng còn dữ dội hơn.

Trong nháy mắt, giống như bị nổ tung.

Anh bị hôn.

Anh thế nhưng lại bị Nghe Ca hôn.

Lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên hôn. Tất cả đều là cô chủ động???

Dung Tự không phục.

“Nghe Ca”

“....”

Cửu nhỏ ngốc từ từ nhắm chặt hai mắt. Hô hấp đều đặn, không nhúc nhích.

Đầu lệch về một bên, một cánh tay nhỏ nhắn tinh tế còn khoác trên cổ anh.

Anh rất kiên trì.

“Em tỉnh một chút”

“....”

“Em không được ngủ. Dậy ngay. Chúng ta đến nói về vấn đề tôn nghiêm của người trưởng thành”

“....”

Nhưng mà Nghe Ca thực sự đang ngủ.

Cô không tỉnh táo lắm. Chỉ cảm thấy bên cạnh có người một mực gọi cô, giọng nói không lớn nhưng rất là phiền.

Cô muốn cho đối phương ngậm miệng. Thế nhưng là cái động tác vừa xoay người kia đã tiêu hao hết tất cả khí lực trên người cô.

Cho nên cô không nhúc nhích.

Pháo hoa từng chùm từng chùm theo sát nhau bay lên không trung. Bên ngoài khói lửa lổn lẫy. Trong phòng lại yên lặng tĩnh mịch.

“....”

Nghe Ca ngủ say. Hô hấp chậm rãi. Khí thở ra ấm áp rơi vào trên bàn tay Dung Tự.

Anh rũ mắt nhìn cô. Hô hấp chậm rãi cũng đi theo biến thành nóng bỏng.

Khoảng cách hai người tạo thành một không gian nhỏ hẹp. Anh nghe thấy tiếng tim mình đập vô cùng rõ ràng.

Thình thịch, thình thịch.

Ý loạn tình mê.

Anh cẩn thận hé miệng, hướng tới khuôn mặt cô, muốn cắn xuống —

Một giây trước khi chạm vào.

Cửa phòng “Kèo kẹt” vang lên một tiếng nhỏ. Một chùm ánh sáng từ ngoài hành lang lọt vào.

“A Tự”

Dung Tự như phản xạ có điều kiện. Giống như điện giật bắn lên, chột vật ngẩng đầu.

Đối diện với mẹ Nghê mang khuôn mặt mỉm cười:

“Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

Lúc Nghê Ca lần nữa tỉnh lại đã gần tới giữa trưa.

Sáng sớm có rơi một chút tuyết. Trên mái nhà phía xa và trên ngọn cây có đọng lại một tầng tuyết mỏng giống như một lớp áo.

Cô chạy xuống lầu, gặp Nghê Thanh đang ngồi ở dưới đọc sách, kích động hỏi:

“Anh trai, chúng ta có thể ra ngoài chơi tuyết không?”

“Tuyết còn quá ít. Chờ thêm một chút đi” Thấy biểu cảm cô lộ ra vẻ thất vọng, Nghê Thanh không nhịn được cười nói “Nhưng mà ba mẹ hôm nay buổi sáng có để lại cho em bánh bao. Em có thể ăn trước một ít, an ủi cho cái dạ dày trống rỗng đi đã”

Hằng năm năm mới, Nghê gia đều đông như trẩy hội. Hai ngày này khách đến rất nhiều. Ba mẹ đều không có rảnh quan tâm đến cô.

Cho nên Nghê Ca đem bánh bao từ trong nồi giữ ấm bung ra, vụng trộm chạy ra phòng khách ăn.

Bánh bao còn rất nóng, cô cẩn thận cắn một miếng:

“Trong khoảng thời gian em ngủ này, có xảy ra chuyện gì em không biết hay không?”

“Đại khái không có” Nghê Thanh buông quyển sách trong tay xuống, lộ ra bìa của cuốn bài văn mẫu “Em đang chờ mong cái gì?”

“....”

Nghê Ca liếc trộm mấy cuốn bài văn trên tay anh, là ngày hôm qua Dung Tự đã mua nó.

Cô nhớ được, hình như tối hôm qua, cô tựa hồ cùng Dung Tự đã phát sinh cái gì đó.

Nhưng cụ thể là cái gì....Cô lại nghĩ không ra.

“Mấy quyển sách này đặt ở trên bàn trà, anh không có chuyện gì làm nên lấy lên xem một chút” Nghê Thanh chủ động giải thích, cũng hướng cô đề cử “Mấy bài văn trong này, viết rất có ý tứ”

“Đúng thế. Nhưng mà em còn chưa kịp xem” Nghê Ca vừa ăn vừa nói “Nghe nói vòng chung kết cuộc thi văn học trẻ đều...Rắc”

Răng cửa cắn được thứ cứng rắn gì đó.

Cô nhú mày. Đột nhiên nghĩ tới cái gì. Chậm rãi đem một nửa cái bánh bao đang còn ở trong miệng rút ra.

- -Quả nhiên là một đồng tiền xu.

“Anh biết ngay mà. Từ nhỏ đến lớn chỉ cần em ở đây thì tiền xu nhất định là của em” Nghê Thanh hơi giật mình, nhẹ giọng cười “Tiểu phúc tinh”

Nghê Ca bị nói đến có chút xấu hổ.

Đó là truyền thống ở phương bắc. Đầu năm mừng một bên trong bánh bao sẽ ngẫu nhiên bỏ vào một đồng tiền xu. Nghe nói nếu có thể ăn trúng nó, đều là người có phúc khí.

“Em chỉ là....thỉnh thoảng có vận khí tốt” Nghê Ca nói xong liền đem tiền xu lấy ra, rửa sạch sẽ bỏ xuống.

Đến giữa trưa, ba mẹ Nghê một trước một sau tiến vào nhà.

Không khí có chút không thích hợp. Tính tính mẹ Nghê luôn luôn tốt khó được có lúc không nắm tay ba Nghê. Nghê Ca ngừng thở. Giây tiếp theo, chợt nghe ba Nghê thấp giọng cầu xin:

“A Thanh, Nghe Nghe. Mau giúp ba đỡ dành mẹ của các con đi”

Nghe Ca hiểu kỳ “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

“Ba mẹ đi ra ngoài chúc tết. Gặp gỡ được một người chiến hữu cũ nói, gần đây trên tay mới lấy được hai bức tranh. Muốn đưa cho ba một bức” Ba Nghe giải thích “Ba vừa khen hai câu, mẹ các con liền mất hứng”

“Em không có mất hứng” Mẹ Nghe đánh gãy lời ông “Em chỉ nói là, Trong nhà đã có rất nhiều tranh vẽ như vậy. Lại thêm một bức, rất có khả năng không còn chỗ để treo”

Ba Nghe vô pháp lý giải “Tốt xấu gì cũng là tâm ý của người khác. Một bức tranh mà thôi, để chỗ nào không được?”

“Nếu như anh vừa rồi cũng nói như vậy với em thì chúng ta cũng có thể đã tránh được một hồi tranh cãi” Mẹ Nghe dừng một chút, quay qua Nghe Ca cùng Nghe Thanh “Nhưng là các con đoán, ba các con vừa mới ở bên ngoài nói với mẹ cái gì? – ông ấy nói: “Người khác đưa cùng tranh của em, làm sao có thể giống nhau?”

Nghe Ca ngẩn người.

Từ khi cô bắt đầu có ký ức thì mẹ cô cũng đã rất ít khi vẽ tranh, mà là đem toàn bộ thời gian cùng tinh lực đều tiêu phí ở trên người cô cùng anh trai – Nhưng lời nói của ba, hoàn toàn chính xác làm cho người ta rất khổ sở.

“Anh không có cái ý tứ kia” Ba Nghe nghĩ giải thích, nhưng lại không biết nên nói từ chỗ nào, nói năng lộn xộn “Anh...anh nói câu kia thật ra cũng chỉ là ý trên mặt chữ”

Mẹ Nghe không nói gì cũng không có nhìn ông.

Bà trầm mặc chốc lát, đột nhiên nâng tay lên, sờ sờ lông cừu nhỏ của Nghe Ca:

“Nghe Nghe, vòng chung kết cuộc thi văn học trẻ khi nào diễn ra?”

Nghe Ca ngoan ngoãn trả lời “Sau học kỳ ạ”

“Con nhất định phải thi đấu thật tốt, cũng học hành thật tốt” Hơi ngừng, bà lại nhẹ nhàng xoa bóp mặt cô “Con rất giỏi”

Nghe Ca hơi giật mình. Cảm thấy bản thân giống như đang bay lên.

“Không phải là vẫn còn một kỳ thi tuyển sinh đại học hai năm rưỡi nữa sao?” Ba Nghe nghĩ muốn lật lại vấn đề này, chen miệng vào nói “Hiện tại Nghe Nghe thả lỏng một chút cũng được. Có thể đi vào được vòng chung kết đã rất lợi hại rồi. Huống chi lớp mười một và mười hai còn có thể tiếp tục dự thi”

“Làm sao lại có thể giống nhau?” Mẹ Nghe đối với những chuyện này luôn luôn dị thường kiên trì “Càng là tuổi trẻ, càng có nhiều tài nguyên, thì càng có nhiều sự lựa chọn lớn hơn”

Ba Nghe há miệng, lại phát hiện chính mình không nói qua được bà.

Ông đáng thương lại bất lực. Chỉ có thể đem ánh mắt nhìn về phía con trai lớn còn chưa nói gì.

Nghe Thanh khoanh tay, rũ mắt xuống suy tư một trận, không nhanh không chậm cười khẽ “Nghe Nghe còn trẻ. Nhưng cả hai người lại đều không còn trẻ. Những chuyện này cũng không phải là một sớm một chiều đột nhiên mà xuất hiện. Hai người không thể đều gửi hi vọng ở em ấy mà là nên tự mình giải quyết đi”

“....”

Ba Nghe rất thất vọng “Con đã học bốn năm về ngoại ngữ và quan hệ quốc tế. Vậy mà lại chỉ học xong ba phải. Ba đối với con vô cùng thất vọng. Sớm như thế ba nên giống như là lão Dung, đem con cũng ném vào bộ đội. Liền năm mới đều không cho con sống được yên ổn”

Nghe Ca sững sờ, ngẩn đầu:

“Dung Tự bị...ném vào bộ đội sao?”

“Đúng vậy” Ba Nghê cung phản xạ siêu dài, đối với tâm sự viết trên mặt của con gái cũng không hề hay biết “Bất quá nó cũng sắp phải đi học ở trường quân đội. Thừa dịp trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, ngày nghỉ cuối cùng đi thể nghiệm một chút sinh hoạt cũng rất tốt”

Nghê Ca rất bất ngờ.

Anh không nói với cô. Một chữ cũng không đề cập qua.

Mà lại....

Kỳ nghỉ đông của lớp mười hai vốn rất ngắn. Hôm nay mới là ngày đầu tiên của năm mới. Anh có phải là đi như vậy là quá gấp hay không?

Nghê Thanh ý cười bay lên:

“Nếu như con là ba, con hiện tại nhất định không ngồi ở chỗ này mà nói những chuyện vô nghĩa. Ý đồ dựa vào việc trốn tránh hiện thực để giảm mâu thuẫn”

Ba Nghê “....”

“Con sẽ nghiêm túc nói cho vợ con biết ”Anh vô cùng yêu em. Những năm gần đây em đối với cái nhà này cố gắng như vậy. Anh đều nhìn vào trong mắt” Nghê Thanh hơi ngừng lại, tự tay dạy cho người cha già yêu đương ” “Cho nên, tha thứ cho anh không biết cùng ngu dốt, có được không?”

Không biết có phải là phiên dịch đã quen hay không. Nghê Ca cảm thấy, anh trai hiện tại nói chuyện đều lộ ra hương vị Shakespeare.

Khuôn mặt mẹ Nghê không nhìn được, không nói một lời nào đứng dậy lên lầu.

“Vậy” Ba Nghê ở phía sau túm lấy con trai, bám riết không tha hỏi “Nếu mà không nghe thì làm thế nào?”

Nghê Thanh buông quyển sách trong tay ra, quay qua.

Một bộ nghiêm trang nói “VẬY con liền đem cô ấy nhấn ở trên tường hôn”

“.....”

Nghê Ca làm thế nào cũng không nghĩ ra. Đêm giao thừa hôm đó, cô cùng Dung Tự đến cùng là làm cái gì. Cô khó chịu trông mòn con mắt.

Cuối cùng vào tháng ba khi khai giảng học kỳ mới, mới lại gặp được Dung Tự một lần nữa.

- - Tên của anh cùng với Lê Tịnh Sơ, treo ở trên bảng vàng ba mươi vị trí đứng đầu.

Cô đi văn phòng thầy Tôn đưa bài tập. Nghe thấy một đám người ở trước bảng vàng lớn tiếng hét:

“Trời ạ! Dung Tự khai giảng thi như thế nào mà lại vào được ba mươi vị trí đầu? Cậu ta ăn cái gì mà đột nhiên lại tăng mạnh như vậy? Trước kia lớp chúng ta lệch môn nghiêm trọng nhất chính là cậu ta đi?”

“Đúng vậy. Con mẹ nó chứ! Trước kia tôi thi tiếng anh và ngữ văn cộng lại có thể hơn cậu ta bảy mươi điểm — bất quá toán học cùng vật lý của cậu ta có thể gần được cơn sóng dữ, đem điểm số lần nữa kéo trở lại được...Nhưng mà giờ....A a a, đúng là cầu đồ vật, vì sao hiện tại điểm tiếng anh cùng ngữ văn cũng trở nên cao như vậy!”

“Liền kết quả tiếng anh của Dung Tự đều tại chỗ mà bay lên... Cái này mẹ nó đúng là dốc hết lòng a! Các đồng chí! Các cậu về sau còn có cái lý do gì không học tiếng anh cho thật tốt! A! Đều cho tôi học thuộc từ đơn đi!”

“Bất quá Lê Tịnh Sơ lại là tình huống gì đây? Trước khi vào học cô ấy còn nằm trong top 3. Qua một cái kỳ nghỉ liền rớt cái đuôi xuống. Lần này thi ít hơn những 40 điểm đi?”

“Có phải trạng thái của cô ấy không tốt lắm không? Hoạt động nhiều năm như vậy, vòng chung kết cuộc thi văn học trẻ lại không thể tiến vào. Thật sự chịu đủ kích rất lớn....”

.....

Nghê Ca xoay người đi vào văn phòng.

Bước vào phòng nghe thấy thầy Tôn đang đối với di động rít gào:

“Tôi muốn một cái thẻ lớp như thế, chính là loại đơn giản kia! Các anh sao lại chậm như vậy? A? Tôi không cần các anh phác thảo người đứng đầu lớp. Các anh thế nào lại không biết xấu hổ mà chậm trễ như vậy?”

Nghê Ca “.....”

Chủ nhiệm lớp cô gần đây vừa tiến hành một ca tiểu phẫu. Ở tại bệnh viện một tuần. Không có cách nào đến lớp để chỉ đạo.

Vì vậy mà nhóm học sinh tham gia vào đại hội thể dục thể thao vào mùa xuân, mọi công việc liền giao cho một người bận rộn và hung bạo là thầy Tôn.

“Chào thầy Tôn” Nghê Ca đi qua, lễ phép chào hỏi “Thầy tìm em ạ?”

“Ồ. Được rồi. Anh chuẩn bị cho tốt rồi chúng ta lại nói” Gặp bạn học nhỏ đại biểu môn đến, thầy Tôn nhanh chóng gác máy, quay qua “Đúng thế. Thầy gọi em đến đây chủ yếu là muốn em tới tham gia chạy hai người ba chân”

“Em?” Nghê Ca kinh ngạc “Em không chạy nổi đâu ạ...”

Đại học thể dục thể thao ở trường trung học không phải là “hai người ba chân”, không phải “hai người” mà chính là “Mười người”

Nghê Ca cân bằng rất kém. Mười người kẻ vai sát cánh. Cô nghĩ thôi cũng liền thấy sợ.

“À. Không cần thứ tự đâu. Em cứ tùy tiện tham gia đi. Góp cái đầu vào là được”

Nói xong vung bút một cái, đem tên cô viết vào.

Nghê Ca “.....”

Chỉ còn không đến một trăm ngày là đến kỳ thi đại học. Trên bàn làm việc của thầy Tôn chất đầy các loại đề bài, Nghê Ca lê mê một hồi, trong đầu đột nhiên lóe lên:

“Thầy, về sau em có thể thường đến tìm thầy, xem thầy chữa đề được không ạ?”

Thầy Tôn sững sốt.

Ông đã dạy học nhiều năm nhưng chưa thấy qua học sinh nào chăm chỉ hiếu học như vậy.

Sau khi kịp phản ứng lại, ông cực kỳ cảm động:

“Đương nhiên có thể. Em muốn nhìn bao lâu thì nhìn. Khi thấy mệt thì vẽ tranh lên đó cũng được”

“Cảm ơn thầy ạ”

Vì thế Nghê Ca ở trong văn phòng ôm cây đợi thỏ. Canh chừng suốt một tuần.

Cuối cùng vào đêm trước đại hội thể dục thể thao, bắt được Dung Tự.

Anh mang theo sách bài tập đến tìm thầy Tôn hỏi một chút đề. Vừa vào cửa liền nhìn thấy ngồi bên cạnh thầy Tôn là Nghê Ca.

Anh “Thật xin lỗi. Quấy rầy rồi”

Xoay người bước đi.

Nghê Ca nhanh tay túm lại anh: “Dung Tự!”

Trong văn phòng có nhiều người đang ở đây, cô không dám gọi quá lớn tiếng, gắt gao túm lấy anh, giọng nói mềm mại thì thầm:

“Vì sao anh lại muốn trốn tránh em?”

Cô giống như có chút ủy khuất.

Dung Tự bước chân hơi ngừng, quay qua, rất nghiêm túc nói:

“Anh không có trốn tránh em”

“Vậy sao anh không nhận điện thoại của em?”

“Bộ đội không cho dùng di động”

“Vậy” Cô dễ dàng tin “Sau khi khai giảng thì sao?”

“Lớp mười hai cũng không cho dùng di động”

“....”

Nghê Ca sững sờ ba giây, chậm rãi buông anh ra.

Không biết có phải là cô quá lo sợ hay không. Cô cảm thấy, anh giống như không quá để ý đến cô.

Mặc dù cô biết, anh nói chính xác đều là sự thật.

“Vậy...” Do dự chớp mắt, cô buông thông đầu xuống, giọng nói nhẹ nhõm “Chúc mừng anh. Tiếng anh cùng ngữ văn đều tiến bộ rất lớn”

Dung Tự xoay người muốn đi. Nghe thấy câu nói này, trái tim đột nhiên mềm xuống.

“Nghê Ca” Anh nhẹ giọng nói “Cảm ơn em”

Đầu mùa xuân, cây cỏ mọc rất dài và tươi tốt. Dưới trời xanh mây trắng, trường trung học Nhất Trung tổ chức đại hội thể dục thể thao tà ác.

- — Đúng vậy, tà ác.

Lớp trưởng còn chưa đem đai lưng cột đến trên đùi nhưng Nghê Ca đã bắt đầu run lên “Viện Viện”

“....”

“Mình sợ quá”

Mạnh Viện giống như là vượt lòng con vật nhỏ mà vượt cô.

“Đừng sợ. Đừng sợ. Đợi lát nữa cậu cứ đi theo toàn đội. Kêu là một chân trái, hai chân phải. Đuổi kịp tiết tấu đừng đạp sai là được. Huống chi mọi người không phải là đã luyện qua rất nhiều lần rồi sao”

Nghê Ca thẳng thắn thành khẩn “Luyện qua rồi cũng thấy sợ”

“....”

“Cậu không biết....Cảm giác cân bằng của mình thật sự là vô cùng chênh lệch” Cô dè dặt cẩn thận “Miễn cưỡng mới có thể đứng ổn như thế này”

“Vậy càng không cần đạp”

“...??”

“Muốn té thì mọi người cùng nhau té. Cậu còn sợ không tìm thấy đệm lưng?”

“....”

Trận đấu bắt đầu. Trên sân bầu không khí bị làm nóng. Đội cổ động viên trên khán đài cố gắng hò hét “Ban một! Ban một! Chúng tôi là ban một! Lặp lại lần nữa! Chúng tôi là ban một!”

Nghê Ca “...”

Tiết mục cũ này cũng được lôi ra sử dụng.

Bên tai ngoại trừ ồn ào của những tiếng thét chói tai. Trong lúc nhất thời, chỉ còn hơi thở hồng hộc một, hai, một, hai.

Nghê Ca hai cái cánh tay treo ở bên thân thể khỏe mạnh của hai người bạn học. Hoàn toàn không theo kịp tốc độ bọn họ. Cảm thấy chính mình giống như là một con cá đang nằm trên thớt.

“Các...các cậu có thể hay không chậm, chậm...”

Đoàn người đã tiếp cận đến điểm cuối. Cô rất muốn nói cho mọi người, các cậu hiện tại tiết tấu đều rối loạn, đi quá nhanh.

Nhưng mà còn chưa dứt lời, cô bị một lực mạnh mang theo. Cả người không chịu khống chế hướng về phía trước bổ nhào xuống. Cùng với đầu “Phịch” một tiếng vang, đập thẳng xuống trước vạch đích.

Trên đài mọi người lập tức thất kinh.

Mạnh Viện kém chút bị hù chết, ném ra thẻ lớp liền muốn chạy xuống:

“Con mẹ nó! Nghe Nghe bọn tôi vốn không thông minh đâu. Con mẹ nó...”

Giây tiếp theo, cô cảm giác bên ngoài dư quang một bóng người lóe lên. Một người trực tiếp từ trên khán đài nhảy xuống.

Nghê Ca choáng váng, được những người xung quanh nâng dậy ngồi dưới đất.

Đầu của cô ong ong. Bỗng chốc không biết trước cần che cái trán hay là sờ cái đầu gối.

“Nghê Ca, Nghê Ca” Người bên cạnh bị máu mũi của cô làm cho giật mình “Cậu còn tốt không? Cậu có nhìn thấy rõ mình đưa ra mấy ngón tay không?”

Xung quanh một mảnh ồn ào. Đội cứu viện của lớp đã hướng bên này chạy tới, các cô gái xung quanh vây xem lú lú rú rú không ngừng.

“.....” Nghe Ca gian nan nâng mắt lên, trông thấy một quang ảnh mơ hồ.

Đám người đột nhiên như thủy triều, từ giữa chia cắt ra một con đường.

Các nữ sinh thấp giọng nghị luận ở bên trong. Chàng trai thân hình cao lớn thở hồng hộc dừng ở bên người cô. Khóm người kéo đứt đai lưng cột ở cổ chân. Sau đó duỗi cánh tay dài, không chút do dự đem cô ôm ngang lên.

Nghê Ca kinh ngạc một chút, thân thể bay lên không trung. Hai cái tay theo bản năng vòng qua cổ anh: “Dung Tự?”

Cầm anh cương cứng căng thẳng, quay người ôm cô đi phòng y tế.

Các cô gái tụ tập tại chỗ sững sờ ba giây, chớp mắt nổ tung:

“Con mẹ nó! Vừa rồi là Dung Tự sao? Trong mắt anh ấy không phải chỉ có máy bay thôi sao? Vậy cô gái kia là ai mà anh lại coi thành bảo bối như thế?”

“Chính là trước kia ở trong diễn đàn trường, cái bài đăng đứng đầu trang chủ đó! Cái này mẹ nó gian tình đều viết hết trên mặt, còn cần người khác phá vỡ sao?”

.....

Dung Tự đi rất nhanh. Xuyên qua đám người. Hoàn toàn không nhìn thấy xung quanh mọi người đang ồn ào.

Nghê Ca nằm trong lòng anh, máu mũi chạy lách tách lách tách nhỏ giọt trước vạt áo. Cô đưa tay che đi. Chân mày anh càng nhíu chặt hơn.

Cô nhắm nhin một lúc lại không nhìn được “Anh không tránh em sao?”

Hai người ba chân, mọi người đều bị buộc chung một chỗ...

“Em như này muốn anh tránh thế nào”

Anh thân mình hơi ngừng, buông mắt xuống nhìn.

Trong ngực là cô gái nhỏ làn da trắng nõn, cằm cùng trên mũi cọ đến đầy bụi. Ánh mắt vẫn như trước sáng lấp lánh. Giống như những viên thủy tinh đen.

Máu mũi bị cô lấy mu bàn tay lung tung lau mấy cái. Lau đến cổ tay áo cùng gò má đều là vết máu.

Rõ ràng là rất đáng thương nhưng lại còn muốn thể hiện bộ dáng cứng rắn và mạnh mẽ đúng lý hợp tình.

Dung Tự thở dài.

Cho tới bây giờ anh mới rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là “Anh mẹ nó một chút biện pháp đều không có”

Thấp giọng nói “Anh sợ người khác bắt nạt em”

“Không có người nào bắt nạt em” Nghe Ca dừng một chút, rất nghiêm túc nâng mắt lên, nhỏ giọng nói “Chỉ có anh bắt nạt em”

38. Chương 38

Trong phòng y tế, Dung Tự đem Nghe Ca đặt tới trên giường. Sau đó lấy chai dung dịch oxy già mở ra.

Cô gái nhỏ ủ rũ. Hai cái tay nắm chặt mép giường, buông thông mắt.

Anh từ đầu gối bắt đầu giúp cô xử lý vết thương.

“Ngoại trừ mặt, đầu cùng đầu gối. Còn có chỗ nào bị thương nữa?”

“Không có” Máu mũi của cô đã ngừng chảy, trước khi mở miệng cô hít hít cái mũi “Kỳ thực đầu cũng không sao. Chỉ có chân đau”

Giây tiếp theo anh đứng thẳng dậy, mở ra một túi khăn giấy ướt.

Rút giấy ra, theo gương mặt cô bắt đầu lau. Động tác anh không nhanh không chậm, từng chút từng chút một, đem vết máu cùng bụi bặm đều lau sạch.

Gió xuân ấm áp, cành liễu rơi ở bệ cửa sổ, đầu cành có những con chim sẻ đang nhảy nhót.

Động tác của anh rất nhẹ. Nghe Ca hơi nheo mắt lại, không tự giác hướng về phía trước một chút. Mặt cô ngửa.

“Dung Tự” Bên trong rất yên tĩnh. Cô đột nhiên nhẹ giọng gọi.

“Cái gì?”

“Anh có phải rất nhanh sẽ đi hay không?”

“....”

Dung Tự buông tay. Dem khăn ướt còn thừa tất cả đều bỏ vào trong tay cô. Rồi lại lần nữa nhồi xỏm xuống, giúp cô xử lý vết thương ở đầu gối

“Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

“Là...Em cũng không biết. Nhưng chính là có loại cảm giác này”

Anh đột nhiên bắt đầu tăng nhanh tốc độ, kéo ra khoảng cách cùng với cô.

Nghe Ca suy tư chốc lát “Em nghe ba nói. Anh muốn đi học trường quân đội”

“Ừm” Hơi ngừng, anh lại giải thích “Đây là việc đã được quyết định rất lâu về trước”

Trong nhà có tài nguyên, đều sẽ dùng để đưa cho anh trải đường.

“Dung Tự” Cô nhìn anh, nhỏ giọng hỏi “Anh sẽ quên em sao?”

“...”

Hồ hấp Dung Tự trì trệ.

Giờ từ ngón tay thối qua. Tay anh dừng lại. Cơ hồ không bị khống chế, đáy mắt hiện lên ý cười.

Cười cười, vừa có chút bất đắc dĩ, lại có chút xót xa.

“Nói bậy bạ gì thế” Anh thấp giọng “Anh làm sao có thể quên em”

“Vây...” Nghe Ca dừng một chút, không nhin được, lại ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi “Anh không thích em sao?”

Dung Tự cuối cùng không nín được, cười rộ lên:

“Em làm sao vậy? Nghe Ca. Em hiện tại thật giống như một nàng dâu nhỏ ngu ngốc”

“....”

Nghe Ca có chút mờ mịt.

Kỳ thực cô cũng không quá hiểu rõ.

Nhưng cô hiện tại có thể xác định là:

“Dung Tự. Em cảm thấy. Đối với em mà nói, anh là một người rất quan trọng”

Dung Tự hơi giật mình, khóe miệng ý cười dần dần thu lại.

“Cho nên em vô cùng, vô cùng, quan tâm anh” Cô rất nghiêm túc “Vây nên về sau, vô luận anh ở đâu, đều phải nhớ kỹ bảo vệ cho tốt...”

Từ “Chính mình” còn chưa ra khỏi miệng.

Chàng trai đột nhiên đứng lên, dùng sức mà ôm lấy cô.

Nghe Ca có chút ngoài ý muốn, trong phút chốc trợn to mắt.

Trong gió mang theo hương hoa bị hưng nóng. Trên người anh tràn ngập hương chanh thơm mát sạch sẽ bao phủ lấy cô.

Hồi lâu, cô hậu tri hậu giác vươn tay ôm lấy anh.

“Nghe Ca” Dung Tự cảm đặt ở trên bờ vai cô thật lâu.

Giọng nói của anh khàn khàn, khắc chế mà ảm đạm, từng chữ từng chữ:

“Xin em, làm ơn mau mau lớn lên một chút, được không?”

Tháng ba đến tháng sáu, đối với học sinh lớp mười hai chỉ là một cái búng tay.

Bước vào tháng tư, thời tiết ấm lại. Nghe Ca bắt đầu theo các đội cùng tập thể dục. Rồi lại theo Mạnh Viện cùng nhau chạy vào ban đêm.

Thậm chí bắt đầu uống sữa bò trong bí mật.

Nghe Thanh phát hiện, nhìn chăm chăm em gái thân cao không đến 1m6, tò mò dựng thẳng lông mày “Em hi vọng mình cao đến một mét tám sao?”

Nghe Ca nghiêm túc lắc đầu:

“Em chỉ là hi vọng, bản thân nhìn có thể già đi một chút”

“.....”

Bước vào tháng năm, vòng chung kết cuộc thi văn học trẻ hừng hực khí thế mà diễn ra.

Các phương tiện truyền thông khác nhau điên cuồng đưa tin. Ở hiện trường vòng chung kết, Nghê Ca mang về chiếc cúp đầu tiên.

Đối mặt với súng ngắn kiếm dài, giám khảo cười bình luận:

“Có lẽ đối với Nghê Ca mà nói. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô ấy nhận chiếc cúp. Nhưng ở trong mắt chúng tôi, đây chỉ là một sự bắt đầu. Cô ấy năm nay mới chỉ mười sáu tuổi. Đối với tương lai của cô ấy, chúng ta ngoài chờ mong, cũng có thể mong đợi một cái gì đó nữa, phải không?”

Cuối tháng năm, trường trung học Nhất Trung vì cô mà kéo biểu ngữ giăng đầy trường học.

Vào tháng sáu, lại được thay thế bằng biểu ngữ vô địch của tỉnh.

Kết thúc buổi học, ánh nắng chiều ở chân trời đốt lên. Nghê Ca nhảy xuống xe của Nghê Thanh. Một mạch chạy như điên về nhà.

Dung Tự đang chuẩn bị đi.

Dung gia rất ít khi náo nhiệt như vậy. Trước cửa đứng rất nhiều khách, phần lớn là người quen ngày thường cùng Dung gia qua lại, cùng với bạn bè của Dung Tự.

Nghê Ca đi tới cửa, đột nhiên lại sinh ra một chút ý niệm càng gần hương tình càng e sợ, có chút không dám tiến vào.

Vẫn là Dung Tự tinh mắt, trong một đám người nhìn cái đầu tiên liền thấy được cô:

“Nghê Nghê”

Anh vẫy tay gọi cô đi qua. Nghê Ca hô hấp bất ổn. Nhịn không được nghĩ. Rõ ràng nửa năm này cũng thường xuyên ở trường học trông thấy anh. Nhưng là vì sao lại có cảm giác đã tách ra thật lâu.

Mà hôm nay thời gian tách ra lại càng dài hơn.

Thấy cô đi đến, Dung Tự cười xoa lông cừu nhỏ:

“Em chạy cái gì?”

Nghê Ca thẳng thắn thành khẩn:

“Chạy tới gặp anh”

Trái tim Dung Tự lại cẩn thận mà mềm đi.

Người ở đây rất đông, anh mang cô về phía sau nhà anh, trên đường ra vẽ lơ đãng hỏi:

“Lúc em đi về có thấy trường học kéo biểu ngữ không?”

“Đương nhiên thấy” Nghê Ca thuận theo anh khoe khoang “Rất dễ thấy. Đều đem em chặn lại”

Dung Tự liếm liếm môi, đột nhiên nghĩ đến cái gì:

“Đúng rồi. Em nhớ kỹ. Là anh chặn em lại”

Cô nhìn anh một chút, bầu không khí đột nhiên buông lỏng.

Ở phía sau nhà Dung gia, những bông hoa đều đã nở ra. Hoa cẩm tú cầu nở chen chúc nhau ở trong bồn hoa. Dung Tự rót trà cho cô uống. Nghê Ca bưng lấy chén trà, có chút tâm thần bất định:

“Em nghe anh trai nói, sau này anh khả năng sẽ rất bận”

“Ừm”

“Vậy...” Nghê Ca có chút chờ mong “Kỳ nghỉ tiếp theo anh còn trở về không?”

Dung Tự gương mặt chống lại ánh mắt của cô.

Nai con mắt sáng lấp lánh. Tròng mắt tối đen như mực.

Thế là anh khẳng định đáp:

“Anh sẽ”

“Vậy anh sẽ mang quà về cho em chứ?”

Đây là được một tắc lại muốn tiến một thước.

Dung Tự “Chặc” một tiếng, cố ý hung dữ cô:

“Làm gì có nhiều nguyện vọng như vậy, em đang suy nghĩ gì thế?”

Như anh đoán trước, cừu nhỏ theo bản năng co rụt lại phía sau.

Chẳng qua chỉ nhìn anh bằng ánh mắt trong suốt không gợn sóng, cũng không sợ hãi, lộ ra ý tứ “Em biết anh không dám đánh em”.

Anh nở nụ cười “Anh sẽ mang quà cho em”

Giữa hè chạng vạng tối, không khí bị hun nóng, hương hoa say lòng người.

Nghê Ca ngồi một hồi, đặt chén trà xuống.

“Lúc trước em đã nói với anh. Anh đối với em rất quan trọng” Cô ngẩng đầu, nghiêm túc cường điệu “Cho nên anh không thể gạt em. Em sẽ rất khổ sở”

“Được” Anh cũng nghiêm túc nói “Anh không lừa em”

Ba Dung ở trước nhà gọi anh:

“A Tự, con đem đồ vật đều thu dọn xong chưa?”

Dung Tự cao giọng:

“Con lập tức đến”

“Nghê Nghê” Sau đó anh quay qua cô, dặn dò “Em về sau phải chăm sóc tốt cho bản thân”

“Vâng”

Nghê Ca theo bản năng lên tiếng, chợt nghĩ đến cái gì, lập tức ngẩng đầu:

“Chúng ta cũng không phải không gặp nhau nữa. Rất nhanh liền đến kỳ nghỉ. Phải nói là kỳ nghỉ gặp lại”

Dung Tự buồn cười rũ mắt, hơi thở có chút lười biếng.

Nhưng anh vẫn theo cô:

“Được. Kỳ nghỉ gặp lại”

Phảng phất như nói như vậy là có thể rút ngắn thời gian hai người xa nhau.

Nghê Ca hai cái tay chụp ở trên túi vải đeo trên vai. Trên mặt lộ vẻ do dự.

Ba Dung lại thúc dục, anh đi ra ngoài chưa được hai bước lại bị cô gọi lại:

“Dung Tự”

“Hửm?”

Anh quay đầu lại, thấy cô do dự, một cái nắm tay ngả trước mặt anh:

“Anh đưa tay ra”

“.....” Dung Tự hơi híp mắt hoài nghi. Đây có phải là kiểu trò chơi mới giữa bạn bè với nhau không.

Nhưng mà.....

Quên đi.

Anh vươn tay ra.

Trước khi chuẩn bị rời đi. Coi như bị cô đùa giỡn anh cũng sẽ nhận.

Nhưng mà chính là sau khi anh mở ra lòng bàn tay, một giấy sau cô cũng mở ra nắm tay đang xiết chặt của mình.

Mấy miếng kim loại nhỏ hình tròn, từng cái từng cái theo tay cô rời khỏi, rơi vào lòng bàn tay anh va chạm nhau phát ra tiếng vang thanh thúy.

Dung Tự sững sốt.

Cô cho anh một chuỗi tiền xu.

Anh tò mò “Đây là cái gì?”

“Tiền xu” Nghê Ca dừng một chút, nhẹ giọng nói “Anh trai nói, đây là phúc khí của em”

Dung Tự lúc này triệt để ngớ ra.

“Từ nhỏ đến lớn vận khí của em đều rất tốt” Cô không nhanh không chậm, tiếp tục nói “Hằng năm đầu năm mồng một, đều có thể ăn trúng tiền xu”

Trời quang mây tạnh, ánh hoàng hôn nhuộm hồng phía chân trời.

Trước nhà tiếng người ồn ào, sau nhà lại là một mảnh yên tĩnh.

Hơi ngừng, cô nói:

“Em đem tất cả chúng đều tặng cho anh”

- — Đem phúc khí của em phù hộ cho anh, bên ngoài bình an.

Dung Tự cúi đầu, duỗi lòng bàn tay ra.

Bỏ đi mấy năm cô không ở tại thành phố Bắc Kinh, lại thêm năm nay.

Tổng cộng mười đồng xu.

Hốc mắt anh bắt đầu nóng lên.

Anh không thể đợi tiếp được nữa. Đợi tiếp nữa, anh sẽ hối hận, sẽ không muốn rời đi.

“Được” Thật lâu sau, Dung Tự chậm rãi nắm tay lại, khó được đứng đắn một lần, nghiêm túc nhìn cô, nói: “Cảm ơn em. Anh nhất định sẽ giữ chúng thật tốt”

“Nghê Ca” Anh đưa tay ra ôm lấy cô, chạm vào một chút, một cái ôm rất nhẹ.

“Em gái nhỏ của anh có chút ngốc. Xin nhờ em, giúp anh chăm sóc tốt cho cô ấy”

Nghê Ca hơi giật mình, rất nhanh liền phản ứng lại.

Cô có chút muốn cười. Nhưng khóe miệng gợi lên lại không cười nổi.

Giống như có cái gì vừa mới nảy sinh, liền bị đè lại, một lần nữa ép xuống chỗ không thấy được mặt trời.

“Nghê Ca” Anh còn nói “Em nhớ nói cho cô ấy, phải nghiêm túc lớn lên”

Nghê Ca xoa mũi, không phục:

“Cô ấy đang rất nỗ lực trưởng thành”

Ngừng một chút, lại không nhịn được hỏi:

“Nhưng mà, sau khi lớn lên sẽ có cái gì sao?”

“Đúng thế. Sau khi lớn lên. Cái gì cũng đều sẽ có”

Ba Dung liên tục gọi nhưng không thấy người, liền chạy ra sau nhà tóm con trai.

Giữa mùa hạ mười sáu tuổi, Nghê Ca lại trở lại chỗ ở hồi nhỏ gặp gỡ chàng trai của cô.

Giữa mùa hạ mười bảy tuổi, cô một lần nữa đứng tại ngã tư này, cùng anh nói lời tạm biệt.

Anh chỉ để lại một câu.

Anh nói:

“Nghê Ca. Anh chờ em lớn lên”

Nghê Ca có một giấc mơ giả dối mà xa xôi.

Trong mơ, thành phố Bắc Kinh ngàn dặm bị đóng băng, tuyết rơi suốt đêm. Trên mái hiên nhỏ của cổ cung, mấy con Kỳ Lân đều phủ thêm một lớp lông trắng.

Anh mang theo cô đi leo núi. Nghê Ca mặc áo lông thật dày. Giống như một người đàn ông béo đang run rẩy bị che phủ trong lớp lông. Mỗi khi đi lên phía trước một bước, Dung Tự đều lo lắng cô một bước vô ý sẽ liền tròn vo lăn xuống dốc núi.

“Nghê Ca” Cho nên anh liên tục nắm tay cô đi lên đỉnh núi, sau đó chỉ cho cô xem:

“Em nhìn đi, đây chính là cây cổ thụ già Sùng Trinh”

Nghê Ca đối với cây cổ thụ không có hứng thú.

Cô hai tay lạnh lẽo. Thừa dịp anh xoay qua chỗ khác. Từ sau lưng nhảy dựng lên tập kích. Hai cánh tay rơi xuống giữa cái cổ nóng hổi của chàng trai. Thỏa mãn mà than thở:

“Thật ấm áp...”

Dung Tự bị lạnh đến giật mình một cái. Xoay người qua làm bộ muốn đánh cô.

Nghê Ca lập tức sợ chút chút chạy trốn. Không chạy được hai bước liền không ngoài ý muốn bị anh bắt được.

“Lá gan lớn lắm Nghê Ca. Cái này cũng dám chơi cùng anh?” Dung Tự nghiêng rặng nghiêng lợi, thở ra vào không trung một tầng khí mỏng, biến thành một đạo sương trắng “Nhìn anh gần đây tính tình tốt, không dạy dỗ em có phải không? Hừm?”

Nghê Ca đem mặt chôn ở trong chiếc khăn quàng cổ mềm mại. Bịt tai trộm chuông mà tiến hành che dấu.

Dung Tự nhìn cô chăm chăm, vẫn không nhúc nhích, hai người đối diện vài giây.

Cừu nhỏ ngốc bắt đầu bại trận:

“Em xin lỗi...”

Dung Tự hung dữ xụ mặt. Sau đó lại mặt không biểu cảm đem hai cái tay cô bắt lại nhét vào trong túi mình.

Sau đó hai cái tay nắm chặt.

Bọn họ ở trong túi mười ngón tay đan vào nhau.

“Dung Tự” Nghê Ca ngẩn ra, sau đó cảm động nói “Trên người anh thật ấm áp”

Dung Tự “Hừ”

“Dung Tự. Em biết kỳ nghỉ đông này qua xong, chờ đến mùa hè, anh sẽ tốt nghiệp. Sau đó đi học trường quân đội” Cô mắt sáng long lanh đầy mong đợi hỏi “Vậy anh sang năm ăn tết có trở lại không? Nghỉ hè nữa? Nghỉ hè em cũng muốn gặp anh”

“Nghỉ hè nóng như vậy” Anh ở trong mơ lẩm bẩm “Trên người anh sẽ càng nóng”

“Em cũng không phải vì sưởi ấm mới muốn ôm anh” Cừu nhỏ ngốc cảm đặt trên ngực anh, ngửa đầu nhìn, ánh mắt lóe sáng.

Áo mũ lông bên ngoài của cô được tô điểm bởi một vòng lông trắng. Gió thổi qua liền theo đó lay động. Phản chiếu khuôn mặt càng thanh lệ.

Dung Tự hô hấp trì trệ, chợt dạt dời ánh mắt, sau đó “Hừ” một tiếng vang dội.

Nghê Ca giống như con vật nhỏ, ở trước ngực anh nhẹ nhàng cọ cọ:

“Cho nên, anh trở về chứ?”

Động tác của cô nhẹ nhàng lại dè dặt cẩn trọng.

Giống như là làm nũng.

Dung Tự con mẹ nó nhanh chóng bị cọ đến càng nóng, mặt sắt nghiêm lại, từng chữ từng chữ, trịnh trọng nói:

“Về”

Sau đó anh nuốt lời.

Anh không chỉ kỳ nghỉ đông tiếp theo không về, mà kỳ nghỉ hè sau đó cũng không có trở về.

Mãi cho đến năm đó cô thi đại học, cô cũng không gặp lại anh.

Cuối giấc mơ, bầu trời nắng chiếu rực rỡ. Nghê Ca thi xong đại học lại đi một chuyến leo núi trong công viên.

Bắc Kinh tháng sáu thướt thạch lưu kim. Cô đứng ở dưới cây cổ thụ già kia, nhìn ra xa toàn bộ cố cung.

Hậu tri hậu giác, đột nhiên hiểu rõ. Ngày đó trước khi rời khỏi, anh nói với cô lời đó cuối cùng là có ý gì.

- - Sau khi lớn lên, cái gì cũng đều sẽ có sao?

- - Đúng vậy.

Còn có nửa câu sau, anh không có nói ra miệng.

Sau khi lớn lên, những người mà bạn vẫn không có được —

Cũng sẽ quên đi.

Nghê Ca ngủ một giấc này thật sự rất vui vẻ.

Cô thật lâu rồi không mơ thấy Dung Tự. Dù chỉ là ở trong mơ, cũng muốn hai con mắt được nhìn anh nhiều thêm.

- - Nhưng mà giây tiếp theo, điện thoại áp ở dưới gối điên cuồng rung lên.

Một giây liền ngã về hiện thực.

“Ôi...” Đem trước cô phiên dịch bài viết, cơ hồ đã thức suốt đêm.

Gian nan mà xoay người. Lấy cái di động lên mới phát hiện bên ngoài cửa sổ sắc trời đã sáng trong. Mặt trời đã lên cao.

Đầu cô đau nhức, con mắt đều không mở, theo bản năng ấn nút nghe màu xanh:

“Alo. Xin chào”

Giọng nói mềm mại, mang theo một chút chưa tỉnh ngủ.

Đối phương hô hấp rõ ràng dừng lại.

“Nghê Ca” hơi ngừng, đối phương dè dặt tiếng cười, nói “Anh là Chu Tiến”

“...Vâng”

Nghê Ca mê man.

Bỗng chốc không nhớ ra được người này là ai.

“Thật xin lỗi, có phải quấy rầy đến em nghỉ ngơi hay không?” Giọng nói Chu Tiến rất thấp, cười nói “Tôi hôm qua theo giúp anh mà thức đêm khuya như vậy. Hôm nay anh đặc biệt mang đồ ăn đến. Muốn tới cảm ơn em”

Anh ta hỏi “Em có tiện không? Hiện tại có thể xuống lầu một chuyến được chứ?”

39. Chương 39

Nghê Ca trầm mặc ba giây.

Lật người một cái, chớp mắt liền từ cảnh trong mơ ngã về hiện thực.

Đôi mắt mở ra nhìn chằm chằm trần nhà ký túc xá.

Một giờ chiều, trong ký túc xá trừ cô ra chỉ có một người bạn cùng phòng đang lặng không tiếng động xem phim. Điều hòa ô ô phun khí lạnh ra ngoài. Cách một tầng cửa kính. Ngoài cửa sổ nắng gắt như lửa.

“Nghê Ca?” Chu Tiến thấy cô nửa ngày không nói gì, cho rằng cô lại ngủ tiếp, thấp giọng hỏi “Em đã tỉnh chưa?”

“À...” Nghê Ca lấy lại tinh thần, nhanh chóng nói “Đã tỉnh”

Cô hoàn toàn không ý thức được. Hiện tại giọng nói của cô như một con mèo, miễn cưỡng, mềm mại “Học trưởng vất vả rồi. Em sẽ xuống dưới. Bất quá khả năng làm phiền anh chờ thêm một chút....Thật xin lỗi. Em xác thực vừa mới tỉnh ngủ”

Chu Tiến ý cười bay lên “Không sao. Em cứ từ từ mà xuống”

Cúp điện thoại xong. Nghê Ca không lập tức xuống giường.

Cô nhìn chằm chằm chiếc màn phát nổ một lát. Giống như mê muội đưa tay trái ra sờ tay phải.

Nóng.

Hai cánh tay đều nóng.

Cảm giác băng tuyết trong mơ lạnh băng, cô cùng chàng trai mười ngón tay đan cài vào nhau ấm áp. Đều như phát sinh ngày hôm qua.

Cô chậm lại một lúc.

Sau đó đứng lên, thay quần áo xuống giường.

“Tiểu Ca” Bạn cùng phòng Dương Ni ngồi ở phía dưới xem phim. Nghe thấy âm thanh liền kéo tai nghe xuống, ngẩng đầu “Cậu tỉnh rồi?”

“Ừm”

“Vậy buổi chiều lễ trao giải, cậu sẽ đi sao?”

Nghê Ca đương nhiên “Đi chứ”

“Nhưng...” Dương Ny nhất thời nghẹn lời “Đêm hôm trước cậu không phải vì chuyện phim tuyên truyền cho trường học, thức đến rất khuya sao?”

“Vậy có quan hệ gì” Nghê Ca vân đạm phong khinh, vừa nói một bên vừa thay nhanh quần áo trang điểm “Phim tuyên truyền là phim tuyên truyền, lễ trao giải là lễ trao giải. Hai chuyện này lại không xung đột”

Dương Ny yên lặng.

Cô ta vụng về một lúc. Nghê Ca đã thay xong váy, trang điểm xong.

Hôm nay bên ngoài hơn ba mươi độ. Cô buổi chiều còn muốn tham gia buổi lễ. Cho nên chọn một chiếc váy không giống ngày bình thường. Váy trắng không tay, làn váy được xếp thành tầng tầng lớp lớp bông bồng, gấu váy không theo quy tắc vừa khéo tới đầu gối. Dai lưng tinh tế kéo ra một vòng eo không đến một vòng tay.

Trước khi ra khỏi cửa, cô đem mái tóc dài vén lên thật cao buộc thành đuôi ngựa. Đoạn đuôi quấn lên. Cả người cởi mở lưu loát.

“Mình đi trước” Cầm chiếc túi lên. Nghe Ca quay đầu, hai mắt cong cong cười nói “Dương Dương, buổi lễ chiều nay gặp lại ở hội trường”

Đi ra khỏi ký túc xá. Giữa mùa hè ánh nắng mặt trời đổ xuống. Xa xa liền nhìn thấy Chu Tiến.

Chàng trai khuôn mặt tuấn tú, lẻ loi một mình đứng dưới gốc cây. Đội chiếc mũ che nắng màu đen. Trên người mặc áo sơ mi cùng quần dài đơn giản. Trong tay cầm một túi lớn thức ăn.

Anh ta cúi đầu nhìn di động. Có người đàn em đi ngang qua, nhỏ giọng thảo luận về vị học trưởng có ngoại hình chú ý này.

Nghe Ca chạy bước nhỏ tới, cũng học theo đàn em trong nhóm đó gọi:

“Học trưởng”

Chu Tiến ngẩng đầu, nhìn thấy trang phục cô mặc, trong mắt lóe lên một chút kinh hỉ rồi biến mất:

“Gọi tên anh đi”

“Chờ rất lâu sao? Thật xin lỗi. Em vừa nãy vẫn đang ngủ” Nghe Ca chân tình thực lòng cảm thấy thật có lỗi, lại lướt qua vấn đề xưng hô “Nhưng mà em thấy có đàn em bắt chuyện với anh. Học trưởng anh cũng không tính là đợi uống công đi, ha ha ha”

Cô chỉ là đùa một chút, Chu Tiến lại rất nghiêm túc nói

“Anh cự tuyệt cô ấy”

Thế là Nghe Ca liền cảm thấy, trò đùa này không buồn cười chút nào.

Cô liếm liếm môi, cúi đầu chỉ vào cái túi anh ta đang cầm:

“Đều cho em sao?”

“Đúng thế” Ý đồ của Chu Tiến là muốn dựa vào đồ ăn dụ hoặc cô “Anh nghe Mạnh Viện nói. Em vì phim tuyên truyền cho trường học. Gần đây liên tục suốt một tuần đều thức khuya. Cho nên anh đoán là em hôm nay khẳng định cũng bận đến không rảnh mà ăn cơm”

Anh nói chuyện rất lý lẽ. Nghe Ca ở trong lòng nhắm tính giá tiền của túi đồ ăn này.

“Cảm ơn học trưởng” Cô đề nghị “Không bằng chúng ta tìm một chỗ ngồi. Em cũng mời anh ăn chút gì đi?”

Không tới một giây, Chu Tiến sáng khoái đồng ý: “Được thôi”

Nghe Ca xoay người cùng anh ta một chỗ hướng đi tới nhà ăn.

Trên đường đi gặp người quen, cô đều cười chào hỏi.

Đây là năm thứ ba Nghe Ca ở đại học A.

Ba năm trước cô đã được đại học A ghi thêm 30 điểm vì hào quang của cuộc thi văn học trẻ. Sau đó trong kỳ thi tuyển sinh đại học, lại lấy được thành tích trạng nguyên khoa Văn. Điểm số cao đã nghiền nát điểm số hiện tại trong khoa.

Trước khi nhập học có phóng viên phỏng vấn, cô nghĩ tới nghĩ lui lại không nghĩ ra nguyên nhân khác:

“Có lẽ là do vận khí tốt”

Phóng viên ghen lời. Thế là cô lại nghiêm túc bổ sung:

“Tôi lựa chọn bữa vài cái đề, thế nhưng tất cả đều trúng. Chính tôi cũng cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng được”

Đoạn video phỏng vấn này làm cô ở trên mạng nổi tiếng một phen. Sau đó ở trường học từng khóa từng khóa, bắt đầu người trước vừa ngã người sau liền đến gọi cô là “Cầm lý học tỷ”

Nghê Ca ngồi ở trong nhà ăn, mở ra đồ ăn mà Chu Tiến mang cho cô.

Hộp thứ nhất, là một con cá kho.

Nghê Ca “.....”

“Giữa trưa anh ở bên ngoài ăn cơm. Không biết em thích cái gì liền tùy tiện chọn cho em mấy món ăn bỏ vào hộp” Chu Tiến hơi ngừng, lại hỏi “Em cũng không phải ghét cá chứ”

“Không ghét” Có qua có lại, Nghê Ca gọi cho anh ta một món điểm tâm cùng trà sữa “Cảm ơn học trưởng”
“Đừng khách khí”

Sau khi vào đại học, Nghê Ca biết được một triết lý cuộc sống:

Vô luận điểm số của bạn trong kỳ thi đại học có cao hay không. Những học sinh đặc biệt được đặc cách vào đây, luôn có thể được thầy cô chú ý thêm.

Cho nên một khi bên ngoài có cái hoạt động gì, có cái gì mà quan hệ hữu nghị. Bọn họ luôn thích lôi kéo cô đi hỗ trợ mấy chuyện này.

- - Chu Tiến chính là đồng dạng trường hợp như cô nên hai người mới gặp nhau.

Năm trước đại học A tổ chức lễ kỷ niệm đầy sáu mươi năm ngày thành lập trường. Cho nên muốn làm một bộ phim ngắn làm kỷ niệm. Sau đó tìm một vài hình tượng có thành tích tốt. Nhất là sinh viên đó trên người có điểm “đặc biệt nổi bật”

Mục tiêu thứ nhất liền khóa chặt lên Nghê Ca.

Chu Tiến là đạo diễn của bộ phim ngắn này.

Anh ta so với cô lớn hơn hai tuổi. Xuất thân từ học viện hí kịch chính quy bên cạnh. Rõ ràng là vừa mới tốt nghiệp không lâu nhưng lại là người nhận giải thưởng mấy lần.

Điều này dẫn tới việc khi vừa mới bắt đầu giao tiếp cùng anh ta, Nghê Ca vô cùng dè dặt cẩn trọng. Mở miệng một cái là “Thầy Chu”. Chu Tiến cũng không phụ kỳ vọng, biểu hiện vô cùng lạnh lùng. Mỗi ngày làm việc đều nghiêm túc và có kỷ luật, tích chữ như vàng.

Loại tình huống này liên tục kéo dài đến một đêm cuối cùng trước khi tuyên truyền quảng cáo bộ phim.

Nghê Ca cùng Mạnh Viện ngồi ở quầy thịt nướng nhỏ trước cổng trường ăn mấy xiên thịt, chén rượu vừa vào bụng, cô gái cừ lớn tiếng cảm khái:

“Ngày mai mình cuối cùng cũng có thể không cần nhìn sắc mặt của học trưởng! Mình muốn lớn tiếng mà hô to! Sắc mặt Chu Tiến nát như vậy! Anh ta nhất định sẽ già đi rất mau!!”

Cơ hồ là cùng một thời gian, bàn ở cách vách vang lên:

“Sinh viên hiện tại là thế nào? Đọc sách đến choáng váng rồi sao? Trông thấy lớn hơn so với mình liền hết thầy gọi là thầy giáo? Tôi mẹ nó, Nghê Ca cất tiếng gọi một cái, chân tôi liền mềm nhũn! Sau ngày mai cuối cùng có thể không cần xụ mặt nghiêm túc làm việc rồi. Ha ha ha ha. Giả dạng làm ra vẻ thành thực thật là mệt!!”

Giọng nói vừa rơi xuống. Hai người đồng thời trầm mặc ba giây, cùng nhau quay đầu lại.

Phát hiện lại là đối phương mình đang nói tới.

Nghê Ca “.....”

Chu Tiến “....”

Làm bộ lạnh lùng. Kỳ thực rất bình thường.

Người này rất dễ dàng làm cô nhớ tới, cái người đã cùng với cô mất liên lạc nhiều năm kia. Chẳng biết đi đâu, cũng không biết sống chết thế nào.

Sau này không hiểu sao hai người lại trở nên quen thuộc.

Bộ phim ngắn truyền bá đi hiệu quả không tệ. Đại học A rõ ràng liền đem công tác quay phim tuyên truyền hằng năm giao lại cho phòng làm việc của Chu Tiến.

Cho nên anh ta cùng Nghê Ca liên tục giữ liên lạc cho tới bây giờ.

Nhưng mà nghĩ đến gì đó, dưới ánh nắng chói chang mùa hè. Nghê Ca đột nhiên cảm thấy phiền muộn.

Chu Tiến ngồi đối diện hoàn toàn không biết cô đang nghĩ gì. Cô mua cho anh một điểm tâm nhỏ vô cùng đáng yêu. Là một chiếc bánh gato có một viên dâu tây trên đỉnh đầu đang run rẩy. Anh nghĩ muốn mang nó về cất giữ.

“Học trưởng” Nghê Ca đã uống xong miếng canh cuối cùng.

Lau miệng sạch sẽ, cô đứng lên:

“Cảm ơn anh mang đồ ăn cho em. Nhưng mà mấy loại canh súp này mang rất khó khăn. Lần sau không cần phiền toái như vậy”

Chu Tiến muốn nói chen vào nhưng cô không tính toán cho anh ta cơ hội:

“Buổi chiều em muốn đi trung tâm thành phố tham gia buổi lễ. Cho nên phải đi qua đó sớm một chút. Hôm nay không thể tiếp tục cùng học trưởng nói chuyện được rồi”

Chu Tiến hơi giật mình.

Cho nên hôm nay một bộ váy này không phải là mặc cho anh ta xem.

Anh ta có chút thất vọng. Nhưng rất nhanh liền phản chấn lại:

“Có cần anh đưa em đi đến đó không?”

“Không cần đâu” Hai mắt Nghê Ca cong cong. Giống như những năm gần đây, những nam sinh hướng cô lấy lòng đều cực tuyệt như vậy. Mềm mại nhưng kiên định nói với Chu Tiến:

“Cảm ơn anh. Nhưng không cần đâu”

Nghê Ca đón một chiếc xe, đi thẳng tới trung tâm thành phố.

Đại học A kỳ sau có kế hoạch mở một môn chuyên ngành mới, bao gồm thể thao điện tử.

Nơi mà sau khi những người tham gia vào thể thao điện tử giải nghệ luôn là vấn đề đau đầu cho các câu lạc bộ lớn. Đại học A là một trong những đối tác của câu lạc bộ thể thao điện tử LG. Năm nay sẽ bắt đầu chính thức tuyển sinh những sinh viên chuyên nghiệp. Làm cho quản lý câu lạc bộ vui như điên. Hận không thể lập một cái bia cho đại học A.

Hôm nay Nghê Ca đi chính là muốn chứng kiến bọn họ “lập bia”

Vừa xuống xe, sóng nhiệt đập vào mặt mà đến.

Cô một bên vừa gọi điện thoại, một bên hướng vào bên trong đi. Dương Ni đã ở trong hội trường. Buổi lễ phân công tới hai người MC chủ trì. Không chỉ cùng lớp mà lại còn cùng phòng ngủ. Thậm chí hằng năm bình xét hoa hậu trường, cũng là đối thủ cạnh tranh.

“Dương Dương” Nhưng Nghê Ca cảm thấy, đã là làm việc công, hai người nên đoàn kết thống nhất với nhau “Cậu có thể cho tôi một cái phương hướng đại khái chút không? Trung tâm hội nghị quá lớn. Tội sợ đi nhầm nơi sẽ không đến kịp”

Nghe Ca nói xong cúi đầu xem đồng hồ.

Khoảng cách buổi lễ bắt đầu cũng chỉ còn chưa đầy nửa giờ.

“A? Mình cũng không nhớ rõ lắm. Hình như là tòa nhà F” Dương Ny đáp mơ hồ không rõ “Cậu theo hướng bên trong đi, đi đến cuối là thấy”

“Cảm ơn cậu” Nghe Ca hướng cô ta nói lời cảm ơn rồi cúp máy. Ngẩng đầu lên “F...”

Bóng cây lay động. Cô đạp lên giày cao gót tinh tế. Một đường hướng bên trong mà đi vào.

Đi đến cổng tòa nhà F lại bị đặc cảnh ngăn lại.

“Xin chào. Tôi là MC buổi lễ trao giải câu lạc bộ LG” Tuy rằng rất khiếp sợ không biết là buổi lễ trao giải như thế nào có thể khiến cho đặc cảnh đến canh cổng, nhưng Nghe Ca bây giờ vội vã muốn vào nên cũng không hỏi nhiều “Tôi có mặt khẩu đi vào. Có thể cho tôi vào được chứ?”

“Nơi này không phải nơi tiến hành buổi lễ trao giải” Đặc cảnh không thả người vào “Tiểu thư, mời cô mau rời khỏi”

Nghe Ca gọi điện thoại cho Dương Ni:

“Dương Dương, cậu xác định là tòa nhà F sao?”

“Đúng vậy. Không tìm thấy sao? Cậu có phải đi nhầm nơi hay không?”

“Chắc không có đi?” Nghe Ca ngẩng đầu. Nghĩ lại xác nhận tòa nhà xem có đúng không.

Vừa mới lui ra phía sau một bước, chợt nghe “Kít” một tiếng vang nhỏ.

Trong lòng cô cả kinh.

Xong đời.

Cúi đầu nhìn xuống. Quả nhiên, gót nhọn của đôi giày tinh tế bị kẹt lại vào giữa khe gạch.

Cô thử giật giật. Chiếc gót nhọn giống như bất động, không hề di chuyển.

Một chiếc xe việt dã quân dụng từ xa lại gần dừng lại ở cổng. Trước khi cửa được mở ra, đặc cảnh lần thứ hai cảnh cáo cô:

“Tiểu thư, nơi này có hội nghị quan trọng. Mời cô mau rời khỏi đây”

“Tôi...” Nghe Ca cũng muốn đi. Cô chỉ còn hơn có mười phút. Cái trán không tự giác đổ mồ hôi hột “Nhưng mà, giày của tôi bị mắc kẹt”

Hơn nữa cổ tình hôm nay cô mặc váy quá ngắn. Cũng không tiện ngồi xuống.

Viên cảnh sát nửa cong lưng hạ người xuống. Vốn định giúp cô một chút.

Trước khi tay chạm vào mắt cá chân của cô. Dư quang bên ngoài một bóng người cao lớn nhanh chóng bước tới. Không để lại dấu vết mà gạt viên cảnh sát kia ra, khom người, thấp giọng nói:

“Để tôi”

Nghe Ca sửng sốt. Bỗng nhiên mở to mắt.

Toàn thân máu đều ngừng chảy.

Thời tiết mùa hè. Bóng cây lắc lư. Ve kêu ngân nga. Tiếng gió nhẹ nhàng.

Trong chớp mắt lỗ tai cô giống như bị điếc. Đột nhiên cái gì cũng đều không nghe được.

Chỉ còn lại nhịp tim đập của cô.

Thình thịch, thình thịch.

Cho đến khi —

“Ôi. Đội trưởng. Anh quen cô gái này sao?”

Dung Tự thân mình hơi ngừng.

“Tôi đây không phải là –” ngữ điệu của anh lười nhác kéo dài, tay còn dừng lại ở trên mắt cá chân cô. Xúc cảm bóng loáng tinh tế làm anh có chút mê luyến. Trong lúc nhất thời không đành lòng buông ra.

Giây tiếp theo, khóe miệng khẽ nhếch. Anh ngẩng đầu.

Nụ cười giống như thời niên thiếu không đứng đắn:

“Làm người phục vụ quần chúng nhân dân sao?”

40. Chương 40

Nghê Ca buông thông mắt, không nhúc nhích.

Động tác của anh đúng mực thỏa đáng, tính toán không nhẹ không nặng, dùng lực rất vừa vặn. Dễ dàng đem gót giày của cô rút ra.

Nhưng không có lập tức buông cô ra.

Vài năm không thấy, khí lực của anh so với trước lớn hơn nhiều. Dễ dàng ấn xuống mắt cá chân cô.

Nghê Ca vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần. Có chút thẹn thùng. Muốn đem chân thu về. Cô thử chuyển động một chút lại không làm được gì.

Cô không nhịn được thấp giọng:

“...Anh buông em ra”

Phía sau Dung Tự là tiểu chiến sĩ cùng anh đặc cảnh đều không nhìn thấy cảnh này.

Cái tên cầu vật này.

Anh đang dùng lòng bàn tay, ở trên mắt cá chân của cô, không nhanh không chậm qua lại mà nhào nặn tới lui.

“Đội trưởng” Tiểu chiến sĩ kia không đợi được người bèn đi tới “Vị nữ đồng chí này có ổn không?”

Nghê Ca: “....”

“Nữ đồng chí rất tốt” Cô động động lại chân “Cảm ơn mọi người”

Dung Tự nghe vậy buông tay. Cô thuận thể đem chân thu về lại.

Theo bản năng lui ra phía sau một bước.

Chú ý tới động tác nhỏ của cô. Thân mình anh hơi ngừng. Như không có việc gì đứng thẳng dậy.

Bốn mắt nhìn nhau. Nghê Ca bị bóng dáng của anh bao phủ. Hô hấp trì trệ.

Lâu lắm rồi cô chưa nhìn thấy Dung Tự.

Mấy năm nay phàm là nhìn thấy người mặc quân phục. Cô đều muốn nhìn nhiều hơn vài lần.

Nhưng cho tới bây giờ chưa từng tưởng tượng ra. Anh mặc quân phục. Lại là bộ dáng này.

- - Kỳ thật khuôn mặt anh không có thay đổi quá lớn. Mày kiếm rậm, khóe mắt khẽ nhếch. Vẫn cao lớn tuấn tú hăng hái như cũ.

Nhưng không biết vì sao, đều khiến cho người ta cảm giác thay đổi rất nhiều.

Chàng trai trên người luôn mang theo khí chất lười biếng dần dần biến mất. Thay vào đó là sinh ra một cỗ khí thể mang lại cho người khác cảm giác áp bức. Sau khi đội mũ, ngũ quan càng trở nên cứng rắn hơn.

Phảng phất anh không còn kéo theo một cái đuôi to lông xù nữa, mà bắt đầu chậm rãi, lột xác thành một con sói thực sự.

Hồi lâu.

Thấy cô một chút cũng không có ý định vô cùng cao hứng nhào lên hô anh trai. Đôi mắt Dung Tự chậm rãi trầm xuống.

Trầm mặc ba giây, mặt anh không biểu cảm, lạnh lùng nói:

“Vị nữ đồng chí này giống như không quá thích tôi. Liền lời nói cảm ơn cũng không nói với tôi”

Nghê Ca “.....”

Cô không phải nói cảm ơn rồi sao?

Tiểu chiến sĩ thăm dò hỏi:

“Nữ đồng chí, cô tìm ai sao?”

Nghê Ca giật mình một cái. Đột nhiên nhớ tới việc chính mình còn chưa làm.

“Tôi không tìm người. Tôi tìm tòa nhà F”

Đặc cảnh chen vào nói:

“Đây là nhà F nhưng nơi này không có buổi lễ trao giải”

“Là buổi lễ trao giải của đại học A sao?” Tiểu chiến sĩ bắt giữ được từ mấu chốt “Tôi vừa mới nhìn thấy biểu ngữ, ở tòa nhà C đó”

Trung tâm hội nghị ở Bắc Kinh rất lớn. Cơ hồ bao quát hết các hội nghị quan trọng trong tỉnh. Cho nên chiếm diện tích cũng không nhỏ.

Ở đây sáu khu tách nhau rời rạc. Ở giữa đều có một đoạn khoảng cách. Nói xa không xa nói gần không gần. Nhưng nếu như đi bộ, dù là đi một chiều thì cũng mất thời gian rất lâu.

Thời gian bắt đầu buổi lễ chỉ còn mười phút, Nghê Ca có chút gấp:

“Anh xác định sao?”

“Đúng” Tiểu chiến sĩ rất khẳng định “Tôi vừa mới lái xe từ bên kia đi lại đây”

“Cảm ơn anh” Nghê Ca cảm kích nhìn cậu ta. Sau đó khom người cởi giày cao gót.

Đeo chiếc balo ổn trên lưng, xoay người liền tính toán chạy.

Toàn bộ quá trình đứng ở một bên, sống lưng Dung Tự lạnh lùng thẳng tắp:

“...??”

Không đúng, xe của anh dừng ở đằng kia, cô không tìm anh xin giúp đỡ sao???

Vì sao cô giống như không phát hiện ra anh? Liền cái chào hỏi cũng đều không thềm?

Mặt anh trầm xuống ngăn lại cô:

“Em làm gì?”

Nghê Ca theo bản năng trả lời: “Em đi tham gia buổi...”

“Ở đầu bên kia, lại đường chéo. Bọn anh lái xe đều mất đến nửa giờ” Dung Tự đem khoảng cách nói đến siêu cấp khoa trương “Em mặc thành như vậy, tính toán đi qua như thế nào?”

“Em đi đường...”

“Anh lái xe chỉ mất ba phút” Dung Tự xụ mặt, ra vẻ lạnh lùng, trong ánh mắt tràn ngập [Mau mau mau, nhờ em van cầu anh, cầu anh giúp anh liền dẫn em đi]

Nghê Ca “....”

Bao lâu không thấy, vẫn còn cái đức hạnh này.

Trong lòng cô đột nhiên nảy lên một ngọn lửa. Tránh xa anh. Xoay người rời đi.

Dung Tự chạy nhanh tới tóm lại cô:

“Quên đi. Quân dân một nhà. Anh liền thương xót mà đưa em đi qua”

“.....”

Ngoài cửa sổ mặt trời chói chang nắng gắt. Thời tiết nóng muốn bốc hơi. Bóng cây bên ngoài lay động.

Trong xe mở điều hòa đủ mát mẻ, vù vù tỏa ra ngoài. Chuyện thứ nhất Dung Tự lên xe là kéo hướng gió thổi ra khỏi trước mặt Nghê Ca.

Nhưng mà cô đã ôm ba lô và ngồi ở đó.

Toàn bộ hành trình nhìn không chớp mắt.

Liền một chút dư quang cũng đều không rơi trên người anh.

Đoạn đường này chống đỡ cũng được ba phút. Dung Tự ở trong lòng điên cuồng mà tính toán. Làm như thế nào để cô không đến trễ lại kéo dài được thời gian hai người ở chung.

Nghĩ tới nghĩ lui nhưng chỉ thấy đường cụt, anh cười lạnh:

“Chúng ta mới bao lâu không gặp. Cũng không muốn nói chuyện với anh?”

Nghê Ca tức hỏn hển, lại cảm thấy ủy khuất.

“Rõ ràng là anh...”

Cô gái cừu quay qua, nghĩ muốn chỉ trích anh.

Nhưng mà ánh mắt cô vừa rơi xuống trên người anh. Liền cơ hồ không chịu nổi mà trượt xuống dưới, dừng lại ở trên đôi tay đang lái xe kia.

Từ nhỏ đến lớn, Dung Tự đều có một đôi tay dài của đại thiếu gia. Mười ngón tay không dính nước mùa xuân. So với con gái còn trơn bóng xinh đẹp hơn.

Nhưng mà hiện tại, cô dám khẳng định, lòng bàn tay của anh có vết chai.

Bởi vì anh vừa mới sờ cô. Cô cảm giác được.

Cổ tức giận này, ma xui quỷ khiến, cứ như vậy biến mất xuống một nửa.

Dung Tự không hề hay biết:

“Anh cái gì?”

Nghê Ca quyết định tạm thời không cùng anh so đo: “Anh bị điều trở lại sao?”

“Không” Hoàn toàn chính xác có ý này, nhưng quyết định thực sự trước đó, Dung Tự không có ý định nói cho cô “Anh trở lại vì một cuộc họp”

Nghê Ca lại không nói chuyện.

Cho nên anh còn muốn đi.

Anh phải về sa mạc đại mạc, cùng máy bay của anh chung sống quãng đời còn lại.

“Làm sao?” Dung Tự buồn cười “Ngóng trông anh trở lại à?”

Nghê Ca vẫn không nói chuyện.

Xe ở tòa nhà C dừng lại. Cô cuối cùng thấy được biểu ngữ của buổi lễ ở không trung theo gió phiêu lãng.

“Aiz” Chưa từng đem xe dừng một cách chậm chạp như vậy. Dung Tự liếc mắt nhìn thấy thời gian thật sự không có cách nào lại níu kéo, lưu luyến không rời, lại ra vẻ dè dặt nói:

“Anh nghe nói em thi đến đại học A. Sau khi kết thúc cùng nhau ăn một bữa cơm chứ, tiểu đồng chí?”

Tiểu đồng chí nghe vậy, ý tứ hàm xúc không rõ nâng lên mi mắt xinh đẹp, liếc anh một cái.

Sau đó đẩy cửa xuống xe, không nặng không nhẹ nói:

“Cảm ơn chú giải phóng quân”

“....”

Giây tiếp theo, cửa xe đóng sầm lại

Dung Tự ngẩng đầu. Thấy cô gái nhỏ mà anh ngày nhớ đêm mong mặc một cái váy trắng nhỏ xinh, xung quanh đầy tiên khí. Đôi chân đạp trên giày cao gót mà thời học sinh cô tuyệt đối không dám thử, lộ ra bắp chân thon dài trắng nõn.

Đứng ở trước xe anh, ngoan ngoãn giống như khi còn bé.

Trái tim anh thật cẩn thận tự động mềm nhũn —

Cô đột nhiên nâng mắt. Hướng anh mà nở một nụ cười ngọt ngào. Sau đó dùng khẩu hình nói với anh. Rồi lập tức lòng bàn chân như được bôi dầu, quay người nhanh chóng chạy trốn.

Dung Tự khòe miệng nhếch lên, kìm lòng không đậu “Mẹ nó”

Sẽ không sai. Vừa rồi nhìn khẩu hình kia của cô.

Tuyệt đối là —

Lăn.

41. Chương 41

Nghê Ca đạp giày cao gót, một đường chạy chậm vào cửa.

Nhưng là vẫn đến muộn 2 phút.

Buổi lễ chính thức bắt đầu. Dương Ni đứng ở trên lễ đài. Cô ta cũng mặc một chiếc váy, cầm trên tay bản thảo mang theo khuôn mặt mỉm cười. Lần lượt giới thiệu các vị khách quý.

“...Trừ bỏ giáo viên của trường đại học A. Hôm nay chúng ta còn may mắn mời đến huấn luyện viên của câu lạc bộ LG, cùng các đội viên của câu lạc bộ...”

Nghê Ca không nhìn cô ta. Ánh mắt đảo qua hội trường. Ở vị trí phía trước nhìn đến một bóng lưng quen thuộc.

Tướng Trì.

Chàng trai mặc tây trang màu xám đen, yên tĩnh ngồi ở hàng thứ nhất dành cho khách quý. Cậu ta hơi ngẩng đầu, dung mạo tuấn lãng, nhã nhặn anh khí.

“....Cùng với những vị khách quý. Đặc biệt hôm nay — Năm nay vừa mới giải nghệ. Nhưng sự nổi tiếng của anh không bị giảm đi mà vẫn rất cao không dưới các vương bài tuyển thủ nào, II!”

Tướng Trì đứng lên. Khuôn mặt mang vẻ mỉm cười. Hướng về phía fan hâm mộ được sắp xếp phía sau gập đầu ra hiệu.

Dẫn tới một đám cô gái một trận hét lên:

“Tiểu Ngải ở phía trên!!!”

“Ô ô Tiểu Ngải đang cười với tôi T.T”

.....

Nghê Ca hơi hạ thấp người. Mang theo ba lô đi qua. Ngồi bên cạnh người cậu ta.

Sau đó thở phào một hơi thật dài.

Tướng Trì vừa mới quay đầu lại trông thấy cô, lập tức liền mỉm cười:

“Buổi lễ vừa mới bắt đầu. Trên đường bị kẹt xe sao?”

“Không phải” Nghê Ca thở dài “Mình vừa mới đi sai chỗ”

“Thế sao không gọi điện cho mình?”

“Mình nghĩ là cậu sẽ không tới đây” Hôm nay buổi chiều Mạnh Viện có một buổi phỏng vấn. Nghê Ca cho rằng, Tướng Trì sẽ cùng đi với cô ấy.

“Ban đầu mình thật sự không tính sẽ đến” Thấy cô thở hổn hển, Tướng Trì đưa cho cô chai nước “Nhưng không biết Mạnh Viện lại đang nháo cái gì. Cứ nói để một mình cô ấy là được. Không cho phép mình đi cùng”

Nghê Ca buồn cười, tiếp nhận nước khoáng:

“Cảm ơn cậu”

Phòng hội nghị này không tính là lớn. Ngồi ở phía sau là tất cả fan hâm mộ đều được mời đến quan sát buổi lễ. Mênh mông đều là các fan em gái.

Cô vừa mới uống xong ngụm nước thứ hai, liền nghe thấy mấy cô gái phía sau hạ giọng thảo luận:

“Nói ra khả năng cậu không tin. Tôi vừa bước vào cửa từ phía bên kia. Lúc đi vào trông thấy một anh trai không quân cao lớn. Mẹ nó! Anh ấy liếc qua một cái mà chân tôi đều mềm nhũn. So với Tiểu Ngải còn đẹp trai hơn ô ô ô”

“....” Nghê Ca kém chút phun ngụm nước ra.

Một cô gái khác mắt tỏa ra lục quang:

“Chỗ nào vậy? Sao cô không nói sớm?”

“Tòa nhà bên trên gần ở cổng phía bắc....Cô đừng vội ha ha ha. Bọn họ hình như là có cuộc họp. Lát nữa trở về chúng ta ngồi đợi. Khẳng định sẽ gặp được bọn họ”

Sau đó giọng nói của các cô gái đó liền thấp đi.

Nghê Ca đột nhiên có chút không được tự nhiên.

Tướng Trì cũng nghe thấy, hạ giọng, buồn cười hỏi:

“Cậu cũng là vừa mới nhìn thấy anh trai không quân?”

“.....”

Đâu chỉ thế.

Cô không chỉ có nhìn thấy anh trai không quân. Hơn nữa còn ngồi xe của anh trai không quân. Còn muốn anh trai không quân lần.

Cho nên cô không tình nguyện “...Ừm”

“Khó trách cậu lại tới chậm hai phút” Tướng Trì không nghĩ nhiều, trêu ghẹo cô “Mấy năm nay vừa nhìn đến người mặc quân phục. Cậu liền đường đều đi không được”

“Cậu nói bậy. Mình nào có –” Nghê Ca nhỏ giọng phản bác cậu. Lờ còn chưa dứt, microphone truyền đến một trận bèn nhộn tạt âm.

Ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên micro trên tay Dương Ni.

Đang muốn tiến hành đến phân đoạn quan trọng nhất hôm nay. Cô ta nắm vuốt bản thảo chủ trì buổi lễ, lật đến một trang cuối cùng, liền thay đổi dáng vẻ vừa rồi còn hào phóng, đột nhiên co quắp đứng đó lắp bắp:

“....Vì, vì mục đích muốn cùng câu lạc bộ LG cùng với trường học chúng ta kết nối, chúng ta quyết định hôm nay cử hành....”

Nghê Ca sững sốt một chút, không hiểu:

“Cô ấy đã đọc qua nó, làm sao lại có thể xuất hiện sai lầm?”

Bởi vì một trang bản thảo chủ trì cuối cùng Dương Ni không có in ra. Cô ta lật đến một trang cuối cùng là trang trắng.

Dương Ni gập ghềnh. Người ở dưới đài nhú mày.

Một trong bốn vị huấn luyện viên chủ chốt câu lạc bộ LG là người Hàn Quốc. Cho nên lần này buổi lễ trao giải được phát bằng ba loại ngôn ngữ. Nghe Ca bị cô ta trăm phương nghìn kế đá rơi xuống. Hiện tại chỉ còn một mình Dương Ni, đã muốn biên soạn lại từ ngữ, lại còn muốn phân thân phiên dịch tiếng anh cùng tiếng hàn.

Nghê Ca “.....”

Cô ta tựa hồ đào cái hố cho chính mình. Sau đó từ từ nhắm hai mắt nhảy vào sao?

“....Nay, hôm nay buổi lễ trao giải, sẽ được tiến hành vào buổi chiều” Dương Ni không có kinh nghiệm viết bài phát biểu, gập ghềnh. Trong hội trường tiếng nghị luận không ngừng.

Chờ cô ta dịch xong hai thứ tiếng còn lại. Đám fan hâm mộ đã bắt đầu ầm ĩ:

“Đây là MC gì vậy? Từ chỗ nào đến mà lại không chuyên nghiệp như vậy?”

“Nếu không làm được thì đừng có làm MC chủ trì chứ. Cắt đi cô cũng giống như nhau. Không ảnh hưởng đến bọn tôi nhìn.”

“Đừng đứng đó nữa, xuống dưới đi!”

.....

Bị mọi người cùng nhau hô hét như vậy. Dương Ni hoàn toàn hoảng loạn.

Lần này các từ ngữ biên tập cho buổi lễ đều đã bị lãng quên. Cô ta đứng khô cứng ở trên đài. Hốc mắt chậm rãi phấp phồng.

Hàng phía trước, nhóm lãnh đạo trường đại học A cau mày châu đầu ghé tai vào nhau:

“Sinh viên này từ bên ngoài đến sao? Loại trình độ như thế này sao lại bảo cô ta đến?”

“Không biết. Tôi nhớ được lúc ấy gọi hai người. Một sinh viên khác nữa đâu?”

.....

Giây tiếp theo, một thân hình mảnh khảnh cầm microphone đứng lên đài.

Tiếp nối lời nói Dương Ni vừa mới nói ra, không có khe hở kết nối lại:

“Để xây dựng cầu nối giữa câu lạc bộ LG và trường học của chúng tôi. Chúng tôi quyết định tổ chức buổi lễ trao giải hôm nay, để quảng bá sức mạnh tổng hợp giữa trường đại học A cùng câu lạc bộ thể thao điện tử lớn của cả nước. Cùng nhau chung sức để tạo nên thành quả cho mục đích nghiên cứu”

Trong hội trường xôn xao dần dần bình ổn.

Trọng điểm là. Trên tay cô không có bản thảo chủ trì.

“...Chúng tôi vô cùng cảm ơn vì sự hiện diện của các vị khách quý. Tiếp theo, giáo viên - người phụ trách chuyên ngành thể thao điện tử đến từ trường đại học A sẽ trao giải thưởng cho câu lạc bộ LG”

Sau khi nói xong, cô dùng hai thứ tiếng anh và tiếng hàn. Lại đem đoạn diễn văn cảm tạ kia lặp lại một lần.

Cô đứng ở trên sân khấu, không có chút luống cuống nào, vừa tự nhiên lại hào phóng.

Hào quang từ trên người Dương Ni rời khỏi. Cô ta nắm microphone đứng tại chỗ. Trong mắt không cam lòng dần dần biến thành mất mát.

Tướng Trì ở dưới đài cùng với toàn bộ mọi người cùng nhau vỗ tay.

Cho nên cậu ta cũng không chú ý tới, điện thoại được cài chế độ yên lặng đang nằm trong ba lô của Nghe Ca, màn hình liên tục sáng.

- - Càng không ngừng có người gửi tin nhắn đến.

Buổi lễ trao giải kết thúc. Nghe Ca theo mọi người chụp ảnh xong. Cuối cùng có thể thay cái đôi giày cao gót đi.

Cô trở về khán đài cầm ba lô. Gặp Tướng Trì ngồi ở đằng kia, biểu cảm tràn ngập tình yêu.

“Viện Viện phỏng vấn qua. Chúng ta ba người đợi lát nữa tìm một chỗ tụ họp. Cùng nhau ăn một bữa cơm đi”

“Được” Nghe Ca đáp ứng thật sự sáng khoái. Cầm chiếc ba lô tới, nhỏ giọng “A” một tiếng “Di động của mình hết pin”

“Đợi lát nữa lên xe sạc đi” Vài người phụ trách câu lạc bộ LG hướng Tướng Trì đi tới, cậu ta cũng cười đứng lên “Mình đi chào hỏi bọn họ một tiếng. Cậu chờ mình một chút nhé?”

Tướng Trì năm nay tháng tư giải nghệ. Tính toán sang năm tham gia cuộc thi. Trở lại học đại học.

Nhưng nói thế nào cũng ở câu lạc bộ chờ đợi nhiều năm như vậy. LG chứng kiến cậu ta từ không có gì cả đến vô địch thế giới. Cậu ta đối với câu lạc bộ tình cảm vô cùng sâu đậm.

Nghe Ca không có ý kiến:

“Vậy mình xuống dưới chờ cậu”

Tướng Trì đáp lại một tiếng. Cô đeo ba lô lên lưng bỏ chạy.

Trong phòng hội nghị có điều hòa tỏa ra hơi lạnh nên đợi lâu cô cảm thấy có chút lạnh. Nghe Ca chạy tới cửa chờ cậu ta. Mặt trời chiều ngã về phía tây. Phía xa là ngọn núi. Đám mây phía chân trời tụ lại thành đám, bị nhuộm thành một màu đỏ chói rực.

Cô hơi nhàm chán. Một chiếc xe việt dã đã ở trước mặt cô thông thả chậm rãi chạy tới.

Cửa sổ xe bị kéo xuống, Nghe Ca không có ngăn đầu, nghe thấy một giọng nói quen thuộc, thấp lại chìm, âm cuối có chút cao lên:

“Chờ anh sao, tiểu đồng chí?”

Tiểu đồng chí đứng ở trong góc, lỗ tai cừu buông thông xuống. Không nói chuyện cùng không nhìn anh.

Hai người cách nhau ba mét, cô tựa như không nghe thấy.

“Aiz” Thấy Nghe Ca nửa ngày không tiếp lời, Dung Tự không thể trình diễn tiếp đi xuống “Anh nói này, điện thoại của em hết pin. Em muốn dùng di động che giấu sự xấu hổ cũng không có cơ hội. Còn cúi đầu làm gì?”

Nghe Ca dừng một chút “Xem con kiến chuyển nhà”

“....”

Kỳ thực là cô đang nghiên cứu con đường chạy trốn thì đúng hơn.

Nghê Ca suy nghĩ.

Nếu như anh muốn đi tới đánh cô, cô khẳng định chạy không qua được anh. Vậy tình huống tốt nhất là, địch bất động ta cũng bất động.

Dung Tự bị tức nở nụ cười “Lên xe”

Nghê Ca không có quyết định này. Thậm chí cô còn lùi lại phía sau một bước.

Dung Tự không thuận tiện xuống xe. Nhưng nhìn động tác lui ra phía sau của cô thật sự làm anh một lần nhìn là khó chịu một lần, giọng nói không tự giác trầm xuống:

“Đừng để anh nói lần thứ hai”

Kỳ thật Nghê Ca vẫn có chút sợ, dứt khoát lui lại thêm một bước:

“Anh...Từ xa như vậy chạy về, chỉ để hung dữ với em?”

“Không phải”

Dung Tự chỉ có thể đem ngữ khí mềm xuống “Chỗ này không thể dừng xe. Em nghe lời”

Anh lái xe chạy thực sự chậm nhưng xe vẫn chạy đi. Sau khi nói mấy câu, mắt thấy liền chạy qua cô, Dung Tự dứt khoát giẫm chân ga, quay đầu lại bảo cô:

“Đi lên xe”

Nghê Ca vẫn bất động “Anh muốn mang em đi đâu?”

“Không phải. Em không thể đi lên rồi nói sao?” Dung Tự cực kỳ kỳ quái. Cúi đầu nhìn bản thân đã thay quần áo, sợ sẽ dọa đến em gái nhỏ nên quân phục anh liền thay ra “Anh mang em đi ăn cơm”

“Anh trở về nhà rồi sao?”

“Còn chưa” Dung Tự xe chậm rì rì, mắt thấy đã muốn vượt qua cô, anh lần thứ ba quay đầu “Buổi chiều hôm nay anh mới trở về. Cái gì cũng đều chưa kịp làm. Đầu tiên là tham gia cuộc họp”

“À...” Nghê Ca ngữ tốc cũng chậm rãi “Vậy anh nhớ quay trở về thăm họ. Bọn họ hẳn là đều rất nhớ anh”

Dung Tự lần thứ tư quay đầu.

Nghê Ca nói: “Nhưng mà năm trước lúc ăn tết, ông nội Dung nói, nếu như anh không trở về nhà. Ông sẽ liền không nhận đứa cháu này là anh”

Dung Tự lần thứ năm quay đầu.

“Bất quá ông nội năm trước nữa cũng nói như vậy. Ông ấy giống như hằng năm đều nói như vậy. Kỳ thực anh đã không phải là cháu của ông nội nữa, anh biết không?”

Dung Tự “.....”

Ở nơi này nói chuyện thật mẹ nó vất vả. Khi quay đầu đến lần thứ bảy, Dung Tự không thể nhịn được nữa:

“Em cuối cùng là lên hay không lên?”

Trong giọng nói đều trở nên lạnh băng.

“Em...”

Nghê Ca nắm chặt dây đeo ba lô.

Một bộ dáng siêu cấp vô tội.

Giây tiếp theo, trong tầm mắt xuất hiện một chiếc xe thể thao màu xám bạc, nhẹ nhàng linh hoạt dừng ở sau xe Dung Tự. Tưởng Trì ngồi trong xe, ra hiệu về phía cô:

“Nơi này không thể dừng xe. Mau lên”

Nghê Ca nhanh chóng tặng Dung Tự hai chữ:

“Không lên”

Sau đó cô lùi lại, lấy tốc độ chạy trăm mét cực nhanh mà chạy đến trước xe Tưởng Trì. Mở cửa xe ngồi vào, đóng cửa chạy lấy người. Một loạt động tác nước chảy mây trôi lưu loát sinh động giống như hành văn liền mạch lưu loát.

Xe thể thao chớp mắt tăng tốc rời đi. Sau xe bụi đất bay lên.

Dung Tự “....??”

Nghê Ca lên xe. Tưởng Trì mới nhìn rõ chiếc xe việt dã phía sau kia.

Chú ý tới giấy phép, cậu ta nhíu mày: “Người trong nhà cậu?”

“Không phải” Nghê Ca hơi ngừng, rầu rĩ giải thích “Là Dung Tự”

Tưởng Trì sững sốt một chút, cười nói:

“Anh ấy không phải là đi học trường quân đội sao? Nói mới nhớ, mình quả thật chính xác đã rất lâu không thấy qua anh ấy thì phải”

“Ừm. Anh ấy đến đại mạc, sa mạc lái máy bay. Mình cũng rất ít khi thấy anh ấy” Nghê Ca hít hít cái mũi “Thẳng thắn mà nói. Những năm gần đây, mình liên tục cho rằng anh ấy...”

Cô đặc biệt muốn hung tợn mà nói, đã chết ở bên ngoài.

Nhưng mà....

Quên đi.

Nói đến bên miệng, Nghê Ca rõ ràng ý thức được. Cô vẫn không hi vọng anh sẽ chết ở bên ngoài.

Dùng miệng nổ cũng không được.

“Có phải anh ấy bận rộn hay không?” Tưởng Trì hiểu ý, có chút kinh ngạc “Nếu tính toán...Anh ấy cũng đã tốt nghiệp cấp ba rất nhiều năm rồi. Chẳng lẽ liên tục không trở về nhà sao?”

“Cũng không phải. Vừa mới bắt đầu vài năm đều trở về nhà” Nghê Ca nhớ lại “Nhưng rất kỳ quái là mỗi một lần bọn mình đều bỏ lỡ”

Thời gian vĩnh viễn không khớp, luôn luôn không gặp được.

Mới đầu bọn họ còn có thể liên hệ bằng cách gửi tin nhắn cùng với gọi điện. Nhưng về sau khi cô bước vào lớp mười hai, cơ hồ một năm tròn đều không dùng điện thoại. Liên hệ cứ như vậy mặc danh kỳ diệu mà cắt đứt.

Sau vài năm, anh liền bắt đầu trở nên dị thường bận rộn. Vĩnh viễn trên thân mang nhiệm vụ, bất kể ngày lễ.

Tưởng Trì nghĩ mở miệng, muốn nói cái gì đó. Nghĩ tới nghĩ lui lại phát hiện bản thân không biết nên nói cái gì.

Chỉ có thể vô dụng an ủi: “Có lẽ anh ấy có nỗi khổ tâm”

Nói xong ngẩng đầu. Phát hiện trong kính chiếu hậu. Chiếc xe kia của Dung Tự còn đi theo bọn họ.

Tưởng Trì:

“....??”

Sợ tới mức cậu ta phải nhanh chóng kiểm tra lại bản đồ.

Cái này mẹ nó đều qua đến bảy cái quảng trường.

Dính thật đủ chặt.

“Ban đầu mình cũng nghĩ như vậy, cảm thấy anh ấy nhất định có lý do của mình” Nghe Ca không hề hay biết, đôi lông mày thanh tú nghiêm túc nhấn lại “Nhưng hiện tại mình cảm thấy. Nguyên nhân gì cũng không thể trở thành lý do. Anh ấy thật sự làm cho người khác rất tức giận”

“Cái này.....” Lực chú ý hiện tại của Tưởng Trì đã không còn ở trên chuyện này

“Cậu nhìn vào kính chiếu hậu xem. Người anh trai trúc mã của cậu. Giống như liên tục đi theo chúng ta”

“....”

Nghê Ca quay đầu nhìn.

Vừa vặn đối diện với chiếc xe kia.

“Anh ấy có phải tìm cậu có chuyện gì hay không?” Tưởng Trì cẩn thận thăm dò “Vừa rồi hai người có phải có lời gì chưa nói xong hay không?”

“Không có” Nghe Ca bình tĩnh suy xét, sau đó cảm thấy “Anh ấy có thể muốn đánh mình”

“...??”

Đèn đỏ đổi thành đèn xanh. Tưởng Trì quay đầu lại phía trước. Khóe miệng vừa động. Nhấn ga.

“Không sao đâu” Cậu ta chắc chắn nói “Xe này của mình có thể chịu được va chạm. Mình không sợ anh ấy”

“.....”

Trong xe trầm mặc một trận.

Đằng sau chiếc xe việt dã vẫn còn hùng hổ đuổi theo không từ bỏ. Tưởng Trì lại nhìn kính chiếu hậu. Nhịn một hồi lại nhịn không được:

“Nhưng mà...Nghê Ca à”

“.....?”

“Chỉ là, anh ấy có cái giấy phép kia. Nếu như anh ấy thực sự đụng đến.” Cậu ta hỏi “Mình có phải ngược lại đưa tiền cho anh ấy hay không?”

“.....”

Lúc Nghe Ca cùng Tưởng Trì đến tiệm lẩu. Mạnh Viện đã ở đó.

“Mình tới chậm nên không có phòng riêng” Mạnh Viện rầm rì “Chúng ta chỉ có thể ngồi ở sảnh quán ăn”

Bên ngoài kỳ thực cũng rất tốt. Tưởng Trì thuận thế xoa xoa đầu cô ấy:

“Không có việc gì”

Ba người ngồi xuống.

....Phía sau còn có một cái đuôi vĩ đại đi theo.

Dung Tự không đi qua góp vui. Ở bên cạnh ba người, chính mình ngồi một bàn.

Người phục vụ nhẹ nhàng hỏi:

“Tiên sinh, ngài đi mấy người?”

Anh ý cười không giảm: “Một người”

Người phục vụ đưa thực đơn lên:

“Ngài chọn món xong rồi gọi cho tôi. Nước chấm là tự phục vụ. Trên bàn nhỏ có hoa quả cùng với cháo. Nếu ngài cần có thể tự mình đi lấy hoặc là bọn tôi cũng có thể giúp ngài...”

“Tôi không cần thực đơn” Đáy mắt Dung Tự chứa ý cười, đánh gãy người phục vụ “Cô giúp tôi nhìn xem bàn bên cạnh ăn cái gì. Tôi cũng muốn một bàn như vậy”

Người phục vụ im lặng rồi nói

“Tiên sinh, ngài xác định?”

“Đúng thế” Ngữ khí Dung Tự đột nhiên trở nên đau khổ kịch liệt “Tôi một người. Phải ăn được phân lượng của ba người kia. Vậy mới náo nhiệt. Vậy mới có tôn nghiêm”

“.....”

Mạnh Viện ngay từ đầu không phát hiện ra Dung Tự.

Cô ấy cúi đầu chọn đồ ăn, không quan tâm đến tiểu đồng bọn của mình:

“Ôi. Trì Trì hôm nay cùng mình kể qua chuyện của cậu với bạn cùng phòng kia. Cô ta cũng quá ghê tởm rồi”

“Cũng tạm” Nghe Ca không để ý “Chỉ là chút nháo loạn nhỏ, không ảnh hưởng”

“Nhưng mà Nghe Nghe thật lợi hại nha” Mạnh Viện từ nhỏ rất thích học bá, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cô “Cậu nhất định là trên lưng có bản thảo đi?”

“Không...có” Nghe Ca do dự, quyết định nói thật “Mình ở hiện trường nói bừa. Hồi nhỏ đi theo ba cùng anh trai. Nghe qua nhiều lần đều là nói mấy câu như vậy, cũng không khó phiên dịch”

“.....”

Nhưng mà nói đến phiên dịch, Mạnh Viện lại hỏi:

“À Nghe Nghe. Hiện tại chỗ thực tập mình đã chọn được. Cậu thì sao?”

Ba năm đại học, Mạnh Viện cùng Nghe Ca ở cùng thành phố nhưng không cùng trường. May mắn trường học hai người gần nhau. Cho nên lên đại học vẫn chơi cùng với nhau.

Nghe Ca cầm lên miếng dưa hấu:

“Mình còn chưa chọn được”

“Mấy nơi trước đó đều không trả lời lại cậu?”

“Ừm” Dưa hấu lạnh buốt nhưng ngọt lịm “Nhưng nói thật mình cũng không vội...Mình muốn học nghiên cứu”

Cô còn chưa dứt lời, chị gái phục vụ đã mỉm cười dừng ở bên người cô:

“Xin chào. Thưa cô. Bàn bên cạnh có một vị tiên sinh không muốn để lộ danh tính muốn tôi nhắc nhở cô: Ăn ít dưa hấu ướp lạnh một chút, người thể hàn dễ bị đau bụng”

Nghe Ca “.....”

Mạnh Viện kinh ngạc “Vị tiên sinh nào?”

Nhìn xung quanh, cuối cùng cô ấy nhìn thấy một người đàn ông có cái đuôi to rêu rao kia.

- –Giống như bàn cô ấy. Anh chọn mười phần thịt dê béo từ New Zealand. Từng miếng từng miếng bỏ vào trong nồi.

“Ôi mẹ nó” Mạnh Viện chớp mắt kinh ngạc, âm lượng không tự giác hạ xuống

“Gặp quý, học trưởng còn sống?”

Nghe Ca “...??”

“Không phải, ừm, ý mình là, học trưởng đã trở lại?”

“Ừm” Nghe Ca bỏ dưa hấu xuống, tay hướng về nước ô mai “Hôm nay vừa trở về. Còn chưa kịp nói với cậu”

“Xin chào. Thưa cô” Chị gái phục vụ kia vừa cười vừa đứng bên người cô “Vị tiên sinh không muốn tiết lộ danh tính kia muốn tôi nhắc nhở cô. Nước ô mai cũng lạnh. Ngài ấy gọi cho cô một ly sữa nóng”

Nói xong đem đồ uống đầy ấm áp đặt vào bên tay cô.

Nghê Ca che mặt.

“Chuyện này, anh ấy...” Mạnh Viện không hiểu đang chơi cái gì “Làm gì vậy?”

“Là...Khả năng lái máy bay nên đầu óc hồng mắt...”

“Ôi. Nhưng mà nói trở lại” Mạnh Viện cười đến vẻ mặt ái muội, nhỏ giọng thì thầm “Mình cảm thấy. Học trưởng Dung Tự. Giống như so với trước đây càng đẹp trai hơn — Bây giờ nhìn anh ấy giống một người đàn ông!!”

Tay Tưởng Trì bóc tôm hơi ngừng, nhẹ nhàng liếc cô ấy một cái.

Mạnh Viện nhanh chóng an ủi cậu ta:

“Nhưng mà so sánh với anh, tất cả mọi đàn ông đều không phải là đàn ông”

Nghê Ca “.....”

Cô cầm lấy đôi đũa hướng vào trong nồi kẹp thịt lên ăn.

Chưa ăn được hai miếng, chị gái phục vụ lại đi tới.

“Xin chào. Thưa cô” Vẫn là lời dạo đầu quen thuộc “Vị tiên sinh bàn bên cạnh muốn tôi đưa cho cô hai bài hát [Đang nghĩ cái gì], [Quay đầu nhìn anh]

Nghê Ca “.....”

Nghê Ca đang nghĩ muốn đào tẩu khỏi nơi này.

Mạnh Viện chắc chắn:

“Cậu gọi anh ấy qua đây đi. Anh ấy thật sự rất đáng thương”

“Chị gái. Có thể giúp tôi mang một câu cho bàn bên cạnh không?” Nghê Ca ngẩng đầu, cười cười “Vị tiên sinh bàn bên cạnh, khép lại cái miệng nhiệt tình lại”

Đêm nay Dung Tự ăn thịt dê béo, ăn được đến vô cùng hăng say.

Khi ăn đến bàn thứ năm, chị gái phục vụ bưng khay đi tới.

Dung Tự nhắc lên mí mắt.

“Xin chào. Tiên sinh” Chị gái cười nói “Cô gái bàn bên cạnh nói. Mời ngài dùng đồ uống”

Dung Tự tò mò tiếp nhận đến, ngửi ngửi.

Phát hiện.

Một ly lớn là nước chanh nguyên chất.

“Còn có, cô gái bàn bên cạnh còn muốn tôi chuyển ngài một bài hát” Chị gái phục vụ nói xong, thanh thanh cổ họng liền muốn hát.

“Đợi chút” Dung Tự hỏi “Là bài gì?”

” [mát lạnh] ”

“.....”

Dung Tự kiên trì nghe xong.

Người phục vụ hát hai lần xong còn muốn mở miệng.

Dung Tự “Còn chưa xong?”

“Bởi vì cô gái kia còn nói. Nếu tôi chỉ hát một lần, sợ là ngài nghe không rõ” Người phục vụ do dự một chút, nói “Cô ấy trả tiền gấp ba lần, muốn tôi hát ba lần”

“....”

Dung Tự đạp theo tiết tấu [mát lạnh], xuống lầu lái xe.

Tiếp tục theo đuôi chiếc siêu xe kia.

Tưởng Trì lái xe đưa bạn gái cùng khuê mật của bạn gái trở về trường học. Nghe Ca xuống xe trước, xe dừng ở bên ngoài cổng:

“Cảm ơn các cậu. Gặp lại sau”

“Cậu không phải đi giao tài liệu sao?” Mạnh Viện ghé đầu vào trên cửa sổ xe “Có muốn bọn mình ở chỗ này chờ cậu không? Đợi lát nữa lại đem cậu về ký túc xá?”

“Cảm ơn các cậu. Không cần đâu. Nơi này cách ký túc xá cũng không xa” Nghe Ca hai mắt cong lại thành hình trăng non “Trên đường cẩn thận nha. Ngủ ngon”

Xe thể thao nhanh chóng rời đi.

Nghê Ca nỗ lực xem nhẹ cách hơn ba mét có một chiếc xe việt dã rất dễ thấy kia, quay người vào trường học.

Giảng viên đang định đóng cửa, thấy cô đi lại. Đôi mắt cong cong:

“Em có thể đoán xem. Tài liệu này chậm nhất ngày mai phải giao. Cô gọi điện thoại cũng không được. Kém chút nữa là đi ký túc xá tìm người”

“Thật xin lỗi. Buổi chiều hôm nay em đi tham gia buổi lễ trao giải thể thao điện tử, Di động lại hết pin” Nghe Ca thật có lỗi cười cười, đem chiếc USB giao cho cô ấy “Tối hôm qua em thức suốt đêm để làm. Còn chưa kịp chỉnh sửa, không biết có sao không?”

“Không có gì. Để cô kiểm tra. Em vất vả rồi. Trở về nghỉ ngơi cho tốt một chút”

“Vậy em đi trước” Nghe Ca cười cười “Hẹn gặp lại cô”

Cô đi tới cửa, đột nhiên bị gọi lại:

“À, Nghe Ca”

“Vâng?”

“Có phải nơi thực tập em còn chưa quyết định hay không?”

Nghê Ca hơi giật mình “Đúng vậy”

Giảng viên do dự một chút:

“Hiện tại trên tay cô có một hạng mục. Em có muốn cùng tham gia với cô đi điều tra nghiên cứu hay không? Chỉ là....Chỗ kia điều kiện không tốt lắm. Khả năng sẽ có chút gian khổ”

Nghê Ca nhất thời nở nụ cười:

“Cô đừng xem nhẹ em, thân thể em khá tốt. Đi đâu vậy ạ?”

“Còn chưa quyết định” Đệ tử cô đặc ý nhất nguyện ý đi, cô giáo có chút vui vẻ “Quyết định xong cô sẽ thông báo cho em”

“Được”

Nghê Ca đi ra khỏi tòa nhà đại học. Lập tức bị bóng đêm đậm đặc bao phủ.

Chiếc xe việt dã kia ở tại chỗ không di chuyển. Nghe Ca nhìn không chớp mắt đi qua. Một lát sau lại không nhìn được quay trở lại.

Cô nằm sấp trên xe nhìn.

Bên trong không có người.

Nhưng mà...

“Ừa, sao không có ai vậy nhỉ?”

“Bộp!”

Giây tiếp theo, bả vai bị người vỗ mạnh một cái.

Nghê Ca sợ tới mức suýt nữa kêu lên. Theo bản năng nhắm mắt lại, vươn tay lên ôm đầu bảo vệ.

Dừng hai giây, không hề có động tĩnh gì.

Nghê Ca dè dặt cẩn trọng mở mắt ra.

Đối diện là một đôi mắt đen thâm thúy, ánh mắt chứa đầy ý cười:

“Không chạy?”

“.....”

“Anh thấy rất kỳ quái. Em suốt ngày...” Cô gái nhỏ mềm mại, Dung Tự trong lòng vui vẻ, chọc chọc cô “...Muốn lá gan không có lá gan. Muốn khí lực cũng không có khí lực. Nhưng mà ngược lại chạy rất nhanh, hửm?”

“....” Nghe Ca mệt mỏi thả tay xuống “Anh làm sao biết em không có lá gan. Chúng ta cũng nhiều năm rồi chưa từng thấy”

Dung Tự sững sờ.

Giọng nói cô rầu rĩ:

“Thời gian dài như vậy. Dù xem như bị gấu cắt mất lá gan, cũng nên mọc trở lại”

Dung Tự trong lòng đột nhiên có chút cảm giác khó chịu.

“Anh...” Anh muốn chạm vào cô.

Còn chưa chạm đến người. Trong bụi cây bên cạnh xông tới một cái bóng đen:

“Nghê Ca!”

Dung Tự thần sắc nghiêm một chút. Theo bản năng chặn đến trước mặt cô.

“Em ở chỗ này à. Anh đã tìm em khắp nơi” Chu Tiến xa xa nhìn thấy cô đứng ở trước cổng trường, từ con đường ngắn trong hàng cây đi tới “Gọi điện thoại cho em nhưng không được. Anh đoán là bị hết pin. Hôm nay buổi lễ tốt không? Có đến trễ hay không?”

Hoàn toàn không nhìn đến Dung Tự.

Dung Tự cực kỳ khó chịu.

Đây là ai? Bộ đáng vừa đến liền cùng Nghe Ca rất quen thuộc?

“Cũng được. Không đến trễ” Hai mắt Nghe Ca cong cong, trước giải thích, mới nói “Học trường, Giới thiệu cho anh một chút. Đây là anh trai...em. Ừm... Mấy năm trước anh ấy không ở chỗ này. Gần đây mới được thả ra”

Ngược lại đối mặt với Dung Tự, cô bỗng chốc có chút nghèo từ “Đây là...học trưởng lúc trường trường học có từng hợp tác trong một hạng mục”

Cảm xúc khó chịu của Dung Tự càng thêm nồng nhiệt.

Từng có hợp tác hạng mục. Vậy nói cách khác tính cả bạn học trong trường cũng đều không phải.

Rõ ràng như thế là cách gọi mập mờ khác.

Nhưng mà vì sao cô vừa nhìn thấy cái tên này liền nở nụ cười.

“Xin chào” Chu Tiến thấy anh lạnh mặt, cẩn thận vươn tay “Tôi là Chu Tiến”

Anh ta biết trong nhà Nghê Ca có một chút bối cảnh. Trong lòng không nhịn được nghĩ.

Cứ như vậy, anh của cô còn bị bắt vào, nhốt mấy năm. Hiện tại mới được thả ra.

.....Phải là phạm vào cái hành vi phạm tội hủy thiên diệt địa gì???

Dung Tự ngẩng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau. Anh lặng không tiếng động, ánh mắt trầm xuống. Một cái tay khác núp trong bóng tối. Không tự giác chạm vào trên đao.

“Là tôi nghe nhầm sao?” Một đạo ánh sáng lướt quá ánh mắt, Chu Tiến hơi híp mắt, kỳ quái nói “Tôi giống như nghe được âm thanh rút đao ra khỏi vỏ vậy”

“....”

Nghê Ca quay đầu một mắt nhìn Dung Tự, quay trở về khuyên Chu Tiến

“Học trưởng, anh mau về nghỉ ngơi đi. Anh nhìn anh đều mệt đến mức xuất hiện ảo giác”

Dung Tự còn đắm chìm trong cơn khiếp sợ vừa rồi, chưa kịp phản ứng.

Không phải, Tưởng Trì coi như xong.

Dù sao anh biết, hai người bọn họ không ở cùng nhau.

Nhưng mà Chu Tiến là ai?

Chu, Tiến, là, ai?? Tỉ lệ nam nữ mà cô quen biết là hai so tám. Giờ chỗ nào nhiều đàn anh, đàn em như vậy???

Buổi tối uống ly nước chanh kia. Hiệu quả cũng quá lớn. Hiện tại mới lên đến.

Dung Tự đè ép cơn tức trong lòng, nỗ lực làm bộ dáng vân đạm phong khinh, không có chút gợn sóng sợ hãi nào hỏi:

“Em có bạn trai sao?”

Chu Tiến hiện tại khẳng định. Anh ta vừa mới nhìn thấy một đạo ánh sáng kia, là một thanh đao.

- -Không quân Trung Quốc tùy thân mang trên người, đao dù!

42. Chương 42

Chu Tiến sững sốt, nhớ tới một chuyện cũ sắp bị anh ta lãng quên.

Lúc trước, quay xong bộ phim ngắn kỷ niệm cho đại học A. Vì bản thân anh ta không muốn ai biết được mục đích của mình. Chu Tiến đã từng có lòng riêng muốn mời Nghê Ca tham gia vào một loạt các thể loại phim của mình.

Làm khách quý cô chỉ cần xuất hiện cái mặt để có thể làm cho bộ phim ngắn của trường học được truyền có tác dụng to lớn hơn.

Bởi vậy, cho dù bản thân Nghê Ca cũng không biểu hiện ra hứng thú quá lớn. Nhưng cuối cùng vẫn bị trường học thật vui vẻ mà đưa đi.

Bên trong tiết mục có một phân đoạn, là treo đèn cầu nguyện.

Mỗi một ngọn đèn đều là một chai thủy tinh rỗng. Bên trong nhét tờ giấy, có thể viết nguyện vọng của mình vào đó.

Nghê Ca treo sáu mươi ngọn đèn, viết sáu mươi cái nguyện vọng.

Anh ta lên nhìn nội dung tờ giấy, trên mỗi một tờ, đều chỉ có một câu:

- - Bình an trở về.

Không có chữ kí, cũng không có đối tượng được viết.

Nhưng mà trước mắt. Đối mặt với một chàng trai có dáng người cao lớn thẳng tắp. Trong lòng Chu Tiến đột nhiên hiện ra một loại giác quan vi diệu thứ sáu.

Phảng phất anh chính là người cô cầu nguyện bình an.

“Không. Em không có bạn trai” Giọng nói Nghê Ca trầm trầm “Anh ấy chỉ là học trưởng của em”

Chu Tiến có chút thất vọng.

Nhưng anh ta miễn cảm nhận thấy được, sau khi giọng nói của cô rơi xuống. Trên người Dung Tự sát khí rõ ràng hạ xuống.”

Cho nên anh ta lại hỏi một lần nữa:

“Thật không cần anh đưa em về sao?”

“Thật sự...”

“Có tôi ở đây rồi” Dung Tự lãnh đạm đánh gãy “Có thể xảy ra chuyện gì?”

Chu Tiến nghi ngờ liếc anh một cái.

Anh ta là đến bên ngoài trường để lấy tư liệu. Chủ yếu cũng muốn xác nhận một chút xem Nghê Ca có an toàn không.

“Vậy anh đi trước?” Chu Tiến hướng cô, cử động một chút “Có vấn đề gì thì liên lạc với anh”

“Được” Nghê Ca lễ phép nói “Cảm ơn học trưởng”

Chu Tiến hướng cô cười cười. Quay người tiến vào trong trường lấy tư liệu. Anh ta vừa đi liền chỉ còn lại hai người.

Trong gió đêm bay tới hương hoa bị hun nóng. Dung Tự hơi nheo lại mắt.

“Em ở chỗ nào?” Anh bất động thanh sắc thu hồi lại thanh đao “Anh đưa em trở về”

“Không cần” Cô giống như Chu Tiến mà cự tuyệt anh “Ký túc xá của em cách nơi này rất gần. Đi rất nhanh”

Nói xong liền xoay người muốn rời đi.

Cô vừa mới nâng chân. Quang cảnh khóe mắt bỗng chốc bị xé rách, Anh duỗi cánh tay dài, mạnh mẽ tóm cô tới, “Cạch” một tiếng vang lên. Lấy một loại tư thế không ai ngăn cản được. Đem cô ấn trên cửa xe.

Nghê Ca hô hấp bỗng chốc trì trệ.

Dung Tự nhíu mày:

“Em lại chạy một lần nữa thử xem? Xem xem có phải anh sẽ không nổi giận hay không?”

“.....”

“Từ lúc hai ta ở trung tâm hội nghị gặp lại. Em vẫn giữ thái độ này”

Ban đêm giữa mùa hè, tinh quang như đào.

Cô gái cừu vẫn không nhúc nhích rũ mắt xuống. Dung Tự đặc biệt nghĩ muốn hung dữ với cô. Nhưng thấy được bộ dáng này của cô, lại vẫn không nổi.

Liên đều không hề có một chút ý tứ nào gọi là uy hiếp.

“Nghê Ca à” Nửa ngày, anh gọi cô.

“Mấy năm anh không ở đây” Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn, khí nóng thổi ra, áy náy mà quanh quẩn bên tai cô “Có phải em đặc biệt nhớ anh hay không?”

Editor: - Tình cờ biết được truyện mình edit bị re-up nhiều. M không cấm các bạn nhưng mà nếu bạn nào thì hãy dẫn thêm nguồn. Đây là cách tôn trọng với người dịch. Thân!

43. Chương 43

“Có phải em đặc biệt nhớ anh hay không?”

Cơ hồ là lời nói vừa thốt ra. Trong nháy mắt, Dung Tự liền hồi hận.

Anh vốn muốn hỏi chính là, có phải em có nghĩ đến anh hay không.

Vô luận là cô ấy có nghĩ hay không. Anh đều có thể thuận lý thành chương mà chuyển tới “Anh nghĩ em” phía trên mặt.

Nhưng mà hiện tại.

Nghê Ca một chút phản ứng cũng đều không có. Bộ dáng vẫn cúi đầu rũ mắt, không nói chuyện.

Bốn phía ve vèo như thủy triều. Trong ngắn ngủi yên lặng. Không khí đều lâm vào tĩnh mịch.

Anh không nhận được động động khóe miệng:

”Anh....:

“Dung Tự” Nghê Ca hít hít mũi, mềm giọng đánh gãy anh “Em một chút đều không nghĩ đến anh”

Động tác của anh lập tức dừng lại.

Trong mắt ngọn lửa chậm rãi tắt xuống.

“Khi tốt nghiệp, người không rên một tiếng liền rời đi là anh. Nhiều năm như vậy người đều không liên lạc với em, cũng là anh” Nghê Ca rũ mắt không chịu nhìn anh, giọng nói hung tợn, giống như là đang nỗ lực biểu đạt sự hờn giận nhưng lại vẫn mềm mại như chú cừu non “Anh không có tư cách hỏi loại vấn đề này. Em cho tới bây giờ đều không nghĩ tới anh. Một lần cũng đều không có”

Càng nói về sau, giọng nói càng nhỏ.

Dung Tự không hiểu sao lại thấy đau lòng.

Ghé vào bên tai cô, giọng nói rất thấp, lại rất nghiêm túc:

“Anh không có không rên một tiếng liền rời đi”

Anh hướng cô vô cùng nghiêm túc mà nói lời từ biệt.

Đó là thời niên thiếu của anh, nghiêm túc nhất mà nói lời từ biệt.

“Anh cũng không cố ý không liên lạc với em”

Nhưng quá trình này muốn giải thích rất dài rất lâu. Dung Tự không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Anh tạm dừng một lát, đột nhiên nhớ tới trên người bản thân trừ bỏ thanh đao, còn có giấu một đồ vật khác.

- — Kẹo đường.

Ánh mắt sáng lên, anh bắt đầu ngằm xoa xoa lột giấy gói kẹo.

Nhưng mà không đợi bóc ra, Nghê Ca ghen một hơi, nói:

“Dung Tự. Đôi khi em, thật sự là...rất chán ghét anh”

Dung Tự chớp mắt liền mẹ nó hoảng sợ.

Em chán ghét anh trai làm gì a? Anh trai đáng yêu như vậy? Anh trai lớn như vậy ở xa trở về còn muốn mang cho em kẹo đường!!!

“Nghê....” Anh lại muốn sờ đầu cô.

“Đừng....Đừng có sờ em”

Người đàn ông nhỏ trong lòng Dung Tự muốn quỳ xuống.

Anh mở lòng bàn tay ra.

Giống như qua mỗi một lần Nghê Ca không vui. Bên trong lòng bàn tay anh đều có mấy gói kẹo đường đã được bóc ra.

Nhưng mà lần này, cô không nhận nó.

“Dung Tự”

Nghê Ca suy nghĩ.

Chỉ có trẻ con mới ăn kẹo đường.

“Sau khi em lên đại học đã không còn ăn kẹo đường nữa”

Hai người tan rã không hề vui vẻ.

Nghê Ca từ chỗ kia của Dung Tự chạy trốn. Sự ủy khuất lớn như thủy triều. Dem cả người cô đều đánh ngã xuống.

Trước đó cô nói, cô cùng Chu Tiến cái gì cũng đều không có.

Kỳ thực thì cô cùng Dung Tự, cũng đều không có cái gì.

Thời điểm gặp lại, cô rõ ràng ủy khuất muốn nổ tung. Nhưng lại ngay cả lý do nổi giận cũng không tìm thấy.

Đứng ở cửa phòng ký túc xá. Nghê Ca hít một hơi sâu. Muốn đẩy cửa đi vào.

Lại nghe thấy tiếng khóc của Dương Ni từ trong phòng truyền ra, thút tha thút thít, đứt quãng nói:

“Mình làm sao mà biết được....Bản thảo chủ trì... một tờ cuối cùng....Lại là giấy trắng....Mình, mình lật đến cuối cùng mới phát hiện tờ kia...căn...căn bản không được in ra....”

Hai bạn khác cùng phòng an ủi:

“Giảng viên mắng cậu sao?”

“Không....”

“À. Vậy chắc cũng không sao. Giảng viên có thể lý giải được”

“Không....Cô...Cô ấy nguyên câu nói là, mình, trình độ này của mình, coi như sau này đi theo cô ấy nghiên cứu thì cũng...cũng là kéo chân cô ấy xuống ô ô ô....”

Nghê Ca không muốn nghe tiếp.

Cô đẩy cửa ra.

Hai người bạn cùng phòng khác là người phía nam. Cả người đều như nước mềm mại, trong veo. Vừa nhìn thấy cô đều chào hỏi:

“Nghê Nghê, cậu về rồi?”

Cô cũng cười rộ lên: “Ừm”

Dương Ni không muốn ở trước mặt cô mất mặt.

Chóp mũi vẫn hồng hồng, nhưng tiếng khóc dần dần yếu đi.

Nghê Ca không nhìn cô ta. Ngồi xuống sạp pin cho điện thoại. Điện thoại vừa khởi động lên, tin nhắn điên cuồng mà gửi đến.

[Anh còn chưa từng thấy em đi giày cao như vậy?]

[Sẽ không phải dễ trẹo chân hơn sao?]

[Nhưng mà chiếc váy nhìn rất đẹp. Mặc dù trước anh cũng chưa từng nhìn em mặc qua.]

[Em có thể nhịn lâu như vậy mà không trả lời tin nhắn của anh. Số này của em có phải là không dùng nữa?]

.....

Nghê Ca kéo đến xem thời gian rồi nhìn lại.

Tin nhắn đến từ một số điện thoại xa lạ. Thời gian gửi là thời điểm trước và sau buổi lễ.

“.....”

Dung Tự không biết cô đã đổi số di động này chưa. Dựa vào trí nhớ mà thử gửi mấy cái tin nhắn.

Phát hiện, cô không trả lời.

Anh như chơi nghiệm. Bình thường không có người nào cần liên lạc. Mà tiền điện thoại dù sao cũng dùng không hết. Một tin lại một tin tiếp tục gửi.

Nghê Ca xem từng tin từng tin.

Anh gửi cho cô rất nhiều tin nhắn nội dung lung tung, rối loạn. Cô nhìn mà dở khóc dở cười. Cuối cùng dừng lại ở:

[Thật xin lỗi]

[Thật sự anh không có ý khác. Chỉ là nghĩ muốn chọc em một chút]

[Anh lập tức có thể chuyển tới đây. Thật sự]

[Anh ở nơi này với em. Cứ như vậy thật không có danh tiếng?]

[Chờ anh trở lại. Ngày ngày đều sẽ chơi với em]

.....

Nghê Ca nhin không được suy nghĩ. Cho dù anh được điều tới đây, chắc anh cũng không có thời gian cùng chơi với cô mỗi ngày đâu.

Nhưng cô vẫn xoa xoa cái mũi, ở trên màn hình gõ chữ:

[Số di động của em không có ngừng dùng]

Ngụ ý là, đừng gửi nữa, cô thấy được.

Dung Tự cẩn thận nhắn lại:

[Em đang khóc sao?]

Nghê Ca “...”

Cô không khóc.

Nhưng giường bên cạnh cô đích xác có người đang khóc.

Thút tha thút thút, tiếng khóc đè nén, như lại bị ứ khuất cực lớn.

Nghê Ca thở dài. Bỏ di động xuống. Bình tĩnh nhìn về phía bên kia:

“Dương Dương. Có thể nói nhỏ chút được chứ? Có chút ảm ỉ”

“.....”

Dương Ni nhỏ giọng cường điệu:

“Mình đang khóc”

“Mình biết” Nghe Ca nghĩ thầm, đây coi là chuyện rắc gì. Nếu là cô khóc lên. Cậu còn có thể có chuyện gì “Nhưng chuyện này cùng mình có quan hệ gì”

“....” Dương Ni ngạc nhiên.

“Hơn nữa, chuyện ngày hôm nay, không phải là tự cậu tìm lấy sao?” Người lớn sẽ không luôn luôn khóc suốt như vậy. Trong lòng cô có chút ghen, đem lời nói ra rất không khách khí “Nói thật. Cậu thích làm gì tôi không xen vào. Nhưng có thể hay không đừng có suốt ngày đều đem ai cũng giả tưởng YY thành kẻ địch của cậu”

Dương Ni trầm mặc ba giây. Tiếng khóc đè nén càng lớn hơn.

Một bên khóc, một bên nhỏ giọng cùng bạn trai gọi điện thoại.

Trong lòng Nghe Ca có chút bị chặn lại. Cúi đầu xem di động, Dung Tự dường như bị động kinh. Thế nhưng lại gửi lời khiêu chiến trên app trò chơi tiếng anh.

Nghê Ca cũng mẹ nó muốn khóc.

Thế là cô đem anh kéo vào danh sách đen. Sau đó tắt điện thoại.

Nhưng mà, trước khi ngủ, cô mơ màng suy nghĩ.

Tưởng Trì trong trò chơi dùng ID gọi là II. Cậu ta nói, đó là mặt cậu ấy lăn trên bàn phím gõ ra đến.

Nhưng rystudying....

Đến cuối cùng là có ý gì.

Nghê Ca ngủ một giấc này đến thiên hôn địa ám*.

(*: Trời đất tối đen, ý là ngủ đến trời đất quay cuồng đó)

Đêm hôm trước cô thức suốt đêm. Lại vì buổi lễ trao giải đó mà bận đến tận đêm khuya. Hận không thể ngủ một giấc đến tối.

Đến khi giữa trưa, bạn cùng phòng trở về, nhỏ giọng ở phía dưới gọi cô:

“Nghê Nghê, Nghê Nghê, cậu tỉnh chưa? Giang hồ cứu gấp”

“Ừm...”

“Bài tập đánh giá bộ phim truyền hình nước Anh cậu làm xong chưa? Có thể cho mình mượn xem một chút được không?”

“Ừm...Làm xong rồi” Nghe Ca vẫn chưa tỉnh, giọng nói nho nhỏ “Ồ trên bàn đó. Đặt ở bên dưới quyển từ điển. Cậu tự lấy đi”

“Cảm ơn cậu!” Cô bạn cùng phòng vô cùng cảm kích “Mình nhìn qua cách làm một chút rồi trả lại cho cậu”

“.....”

Nghê Ca không nói chuyện.

Cô rất buồn ngủ.

Cô đáp một tiếng rồi lại quay đầu tiếp tục ngủ.

Lần tỉnh lại tiếp theo đã hơn hai giờ chiều.

Dương Ni trở về phòng lấy sách, thấp giọng nói:

“Mình vừa mới ở dưới đi lên. Trông thấy dưới lầu có một chàng trai rất dễ nhìn đứng đó?”

Một người bạn cùng phòng khác thuận miệng nhỏ giọng nói:

“Là Chu Tiến đi? Anh ấy giống như đang theo đuổi Nghê Nghê”

“Hắn là không phải. Chu Tiến thường thì giữa trưa hoặc là buổi chiều mới đến. Nhưng mà lần này... Buổi sáng mình đi lên trên lớp tự học chọn. Anh ta đứng ở đó, Giữa trưa trở về, anh ta vẫn còn đứng ở đó” Dương Ni có chút hoài nghi “Hơn nữa Chu Tiến nhìn không cao như vậy... Mà trên người của anh ta có sát khí. Mình nhớ là tính tình Chu Tiến rất tốt?”

Nghê Ca không ngủ được.

Dứt khoát đứng lên.

Mở điện thoại lên, một loạt tin nhắn bắn tới:

[Xin chào, bạn học Nghê Ca. Chúc mừng bạn đã vượt qua thử nghiệm ban đầu của cơ quan chúng tôi. Xã hội chúng ta có một truyền thống tốt đẹp....]

Cô lướt thẳng đến câu cuối cùng:

[...thông báo đến bạn đến cuộc phỏng vấn cuối tuần này. Cảm ơn bạn!]

Đằng sau là chữ ký của nhà xuất bản.

Nghê Ca hơi giật mình. Hậu tri hậu giác có chút vui vẻ.

Cô thay quần áo bò xuống dưới giường, đầu nặng chân nhẹ, tay mò đến cái thang, thân mình nặng nề mà lưng lay một chút.

“Ôi trời” Bạn cùng phòng nhanh chóng lại đỡ cô “Cậu không sao chứ?”

“Không...” Cô nhúc nhích, có chút ngượng ngùng ổn định lại “Khả năng mình bị tụt huyết áp một chút. Đi ăn cái gì đó lại tốt thôi”

Cô cầm theo ba lô, thẳng tới nhà ăn.

Đi ra khỏi lầu ký túc xá. Mùa hè mặt trời chói chang. Khí nóng đến đập thẳng vào mặt.

Cô bung dù ra. Không đi được hai bước liền bị người ngăn lại.

Chàng trai mặc quần áo bình thường. Thân hình cao lớn, mặt mày như cũ. Chiếc xe rêu rao kia đã được đổi.

“Nghê Ca”

Nghê Ca dừng bước chân lại.

Dung Tự hít sâu một hơi, có chút bất lực mà nói:

“Anh không đùa em. Giờ anh nói chuyện nghiêm túc với em. Anh trở về một tuần tham gia cuộc họp. Nhưng thời gian nghỉ ngơi cũng chỉ có hai ngày. Cho nên chúng ta đừng cãi nhau được không? Phi công mang theo tâm trạng bất ổn bay trên trời, sẽ chết người”

“....”

Anh dừng một lát, cẩn thận hỏi:

“Em còn tức giận sao?”

44. Chương 44

Tối qua hai người tan rã không vui. Sau khi Dung Tự trở về liền lăn qua lộn lại cũng ngủ không được.

Mấy năm nay anh khắp nơi luôn làm nhiệm vụ. Đại mặc cô độc, sông dài chiều tà. Đã từng vô số lần dự đoán về bộ dáng cùng cô gặp lại.

Nhưng mà không phải cái dạng này.

Cô không có yêu thương ôm ôm hôn hôn nhảy vào người anh. Cũng không nói rằng anh trai thật tuyệt.

Anh vừa trở về, liền lại đem cô gái nhỏ của anh chọc cho tức giận uể oải.

Dung Tự cũng chán nản.

Anh khổ sở kéo cái đuôi to, ngồi ở trước giường tìm tòi:

[Thả em gái một mình ở nhà sáu năm, cô ấy sẽ tức giận sao?]

Suy nghĩ một chút lại đổi thành:

Bạn gái.

Baidu chưa cho anh đáp án nhưng lại nhảy ra một cái vấn đề tương tự:

[Đem mèo con thả một mình ở trong nhà bảy ngày, nó sẽ tức giận sao?]

Anh suy nghĩ một chút, cảm thấy: Em gái = Bạn gái = Vị hôn thê = Mèo.

Vì thế anh nhấn vào.

Nhìn đến một cái đáp án thật dài:

”...Đại đa số mèo sẽ không tức giận. Bọn chúng cho rằng bạn ra ngoài đi săn. Bất quá chỉ là trong thế giới bên trong của loài mèo, đi săn thất bại liền sẽ chết. Cho nên mỗi lần bạn trở về, bọn chúng vây quanh bạn gửi tới người lui không phải là muốn một hộp đồ ăn vặt. Mà là muốn xác nhận xem bạn có còn sống hay không. Đương nhiên, nếu như còn sống, vẫn là hi vọng bạn có thể cầm một hộp đồ ăn trở về]

Dung Tự lâm vào trầm tư.

Suy nghĩ, vài năm nay, anh là cái dạng gì.

Chết nhưng lại không có chết. Quả thật có mấy lần đã ở bên bờ vực. Nhưng cuối cùng lại bị ngăn cơn sóng dữ kéo mạng trở về. Trên mặt đất có lúc lo lắng, anh phá lệ tiếc mạng sống.

Nhưng mà vấn đề là....

“Đồ hộp là cái gì” Anh nhíu mày.

Anh đưa cho cô kẹo đường ăn, nhưng cô lại không cần.

Dung Tự nghĩ tới nghĩ lui, gọi điện thoại cho Nghê Thanh:

“Anh Thanh”

Nghê Thanh gần đây ở nước ngoài, không ở trong nước. Qua một lúc lâu mới nhận điện thoại.

Giọng nói trầm thấp: “Ừm?”

“Là như vậy. Em có một người bạn. Cậu ta nuôi một con mèo” Dung Tự sờ sờ cằm “Sau đó thả con mèo kia sáu năm không quản. Đến khi trở về, con mèo kia không để ý cậu ta nữa”

“....”

“Cậu ta cho mèo ăn đồ ăn ngon. Nhưng con mèo còn cào cậu ta. Cho nên em muốn thỉnh giáo anh một chút. Còn có biện pháp nào hay không...Có thể khắc phục tình hình.”

“Làm gì phiền toái như vậy.” Nghê Thanh lặng không tiếng động nghe xong, lười chọc thủng ý đồ của anh, “Hôn một cái liền xong”

“....”

“Nhưng mà Dung Tự. Trước khi hôn cậu phải nghĩ cho kỹ” Nghê Thanh lười biếng ngáp một cái “Cậu có phải đã quyết định chính xác hay không? Về sau sẽ không bao giờ nuôi con mèo khác nữa. Hơn nữa, nguyện ý dành ra thời gian của mình, đều đặn cùng chơi với con mèo”

Dung Tự sửng sốt.

Lời này có chút quen tai. Sáu năm trước. Anh phẳng phất nghe một người khác nói qua như vậy.

- - Nhưng hiện tại đây không phải là trọng điểm rối rắm của anh.

Hiện tại anh chỉ nghĩ, trước hết phải dỗ được Nghê Ca.

Cho nên hôm sau sáng tinh mơ. Anh liền xuất hiện ở bên dưới ký túc xá của cô.

Cô đem anh kéo vào danh sách đen. Anh chỉ có thể đứng ở đằng kia chờ. Từ lúc sắc trời mờ mịt đến khi bầu trời sáng choang, rồi lại từ bầu trời sáng choang đợi đến mặt trời lên cao.

Đến khi nhìn thấy được người, anh vẫn chỉ có thể ngu ngốc mà ghen ra một câu:

“Phi công mang tâm trạng bất ổn, sẽ chết người”

Cho nên chúng ta không cần giận dỗi, được hay không.

Nghê Ca trầm mặc ba giây. Sau đó ngẩng đầu hỏi anh:

“Anh uy hiếp em?”

Dung Tự “Anh không có. Anh không có”

Nghê Ca có chút đau đầu.

Cô cũng không có thật sự tức giận. Chỉ là người này luôn đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất. Làm cô đặc biệt khó chịu.

“Em muốn đi ăn cơm” Cho nên cô thả mềm giọng nói, ý đồ muốn giảng đạo lý “Anh....”

Nếu không có việc gì thì anh đừng đứng ở chỗ này!

Nửa câu sau còn chưa dứt lời. Cô hơi lão đảo một cái. Thân mình nghiêng ngả.

Ánh mắt Dung Tự căng thẳng, nhanh chóng đỡ lấy cô, bàn tay thuận thể dán lên trên trán:

“Em bị bệnh?”

“Không....Khả năng là có chút cảm nắng”

Giọng nói của anh hơi trầm xuống:

“Anh mang em đi phòng y tế”

“...Không cần. Chúng ta vẫn nên đi nhà ăn thôi”

Nghê Ca cảm thấy bản thân sắp chết đói.

Lông mày Dung Tự tự lại. Đột nhiên nhớ tới lời nói của Nghê Thanh ngày hôm qua.

“Em không có bị bệnh, nhưng mà hiện tại em thật sự rất đói bụng” Nghê Ca thấy anh không động đậy, lại bị anh túm lấy, chạy cũng không thoát, chỉ có thể giải thích:

“Anh buông em ra, hoặc là chúng ta cùng đi ăn....”

Cô còn chưa nói xong đã bị người chặn ngang ôm lấy.

Nghê Ca “...??”

Hôm nay cô mặc áo ngắn tay và quần đùi. Ôm cũng không lo bị lộ ra.

Vấn đề là ở chỗ, đây là khu ký túc xá nữ. Hiện tại lại vừa khéo là thời gian kết thúc giờ nghỉ trưa. Người đến người đi. Hoa hậu trường mặc kệ là cùng ai đứng chung một chỗ, đều rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Các cô gái nhỏ giọng kinh hô. Bên trong âm thanh đàm phán cùng bình luận. Nghe Ca bị ép sát vào bộ ngực của anh, cả người đều bị cọ nóng:

“Anh làm...làm gì vậy?”

“Thật xin lỗi. Chúng ta tách ra nhiều năm như vậy. Em đã không còn thích kẹo đường anh đều không biết” Dung Tự nghĩ thầm, bảo anh hiện tại hôn cô, anh vẫn là không dám, “Nhưng mà không sao, hiện tại anh đã biết”

Không thể hôn được.

Vậy ôm một cái chắc là có thể đi.

“Cho nên, em không thích kẹo đường cũng không quan hệ” Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm, anh vừa nói, một bên cong người cất bước lớn hướng về xe của mình, mở cửa ra cẩn thận đưa cô ngồi vào trong.

Nghe Ca vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần.

Liền bị người đặt xuống ghế lại phụ trong xe.

Dung Tự đứng ở bên ngoài xe. Từ trên cao nhìn xuống, mượn ưu thế chiều cao, đem cả người cô đều vây ở trong ngực.

Một bàn tay của anh chống ở bên tai cô. Thật sự đến gần. Hoàn toàn không để ý đến những người đi ngang qua ánh mắt tò mò nhìn xem kia.

Anh nhìn cô, giọng nói rất thấp, gần như thì thầm: “Nghe Ca”

Hô hấp giao hòa, cô ngửi được mùi hương của nước cạo râu. Nhịp tim đột nhiên trở nên nhanh hơn.

Phảng phất như ngay sau đó anh liền muốn hôn đến cô.

Nhưng mà giây tiếp theo.

Anh giống như là hiến vật quý, duỗi cánh tay dài, từ ghế phía sau cầm ra một túi lớn đủ mọi loại kẹo đầy màu sắc.

“Em không thích kẹo đường. Ở đây anh còn có kẹo vị khác: Vị chanh, vị việt quất, vị mơ, vị dưa hấu...”

“....”

Anh ngẩng đầu, đặc biệt nghiêm túc hỏi:

“Em thích ăn vị gì? Hửm?”

“.....”

Nghe Ca cảm thấy huyết áp trong người đã báo động đỏ. Không thể chống đỡ đến khi anh lái xe mang cô đi trung tâm thành phố ăn cơm.

Cho nên dứt khoát ăn ngay ở trong trường.

Cô mang anh đi ăn ở một nhà hàng nhỏ Nhật Bản, mở ở bên hồ nước, gió thổi mênh mông, đem thời tiết nóng tiêu tán đi hết.

Dung Tự ngồi xuống, một bên giúp cô điều chỉnh gia vị sushi, một bên nhíu mày:

“Bình thường em đều trẻ như vậy ăn cơm?”

Nghe Ca suy nghĩ một chút “Cũng không hẳn”

Thật sự là gần đây có nhiều chuyện. Đại học năm bốn chương trình học rất ít. Nhưng ngoài học thì còn có nhiều chuyện phức tạp. Cô muốn chuẩn bị đi thực tập, còn muốn theo dõi dự án trong tay giảng viên”

Làm nhiều việc nên ngày đêm điên đảo, theo đó mà thời gian ăn cơm cùng ngủ cũng trở nên loạn thất bát nháo*.

(*: lung tung rối loạn)

“Chuyên ngành này bận rộn vậy sao?”

Cô một bộ nghiêm trang, giọng nói buồn buồn:

“Người lớn đều bận rộn”

Dung Tự nhin không được cười rộ lên.

“Ngày mai là cuối tuần, anh mang em đi chơi” Hơi ngừng, anh như không có việc gì bổ sung “Ngày mai là ngày nghỉ cuối cùng của anh”

Nghê Ca tâm tình vừa mới tốt lên một chút. Lập tức bị câu này đánh cho tơi bời.

“Em không rảnh” Cô cầm đôi đũa lên, cúi đầu ăn mỳ sợi “Ngày mai em có cuộc phỏng vấn”

Dung Tự kỳ thực không quá có thể lý giải được ý tứ của cô gái nhỏ. Nhưng trực giác đàn ông nói cho anh biết. Cô đang hờn dỗi.

“Sao vậy? Không vui?” Anh cười nhẹ, giúp cô kẹp miếng sushi “Anh rất nhanh có thể điều trở lại đây. Chẳng lẽ em không muốn gặp anh sao? Hửm?”

Nghê Ca cắn một miếng trứng. Lòng đỏ trứng chậm rãi tan trong miệng, hương vị lấp đầy cả khoang miệng.

Cô đặc biệt muốn hỏi, anh có phải lại giống như lúc trước hay không, không rên một tiếng mà biến mất thật lâu.

Nhưng cô còn chưa mở miệng.

Chuông gió trước cửa tiệm đình đình phát ra một loạt âm thanh. Từ xa tới gần truyền đến một trận ồn ào.

Đầu tiên là một bé trai:

“Không! Em muốn, Em muốn. Em muốn ăn trứng kỳ thú. Em muốn ăn sô cô la!”

Sau đó là giọng nữ quen thuộc mềm mại:

“Vừa rồi em còn nói muốn ăn bánh pudding anh đào, sô cô la, đợi lát nữa chị mang em lại đi mua, có được không?”

“Không! Bánh pudding anh đào em muốn ăn, sô cô la em cũng muốn mua! Các chị không phải là có hai người sao, một người đi mua giúp em bánh pudding, một người đi mua sô cô la, không được sao!”

.....

Nghê Ca ngẩng đầu. Phát hiện lại là Dương Ni cùng một người bạn khác cùng phòng của cô - Nhạc Đồng.

Hai người nắm tay một đứa bé trai. Cậu bé kia vừa tới liền xông vào trước, vô cùng oai phong lẫm liệt mà hô hét.

“Quen biết?” Dung Tự theo tầm mắt cô nhìn qua, nhướn mày “Đó là ai?”

“Ừm” Nghê Ca lại cúi mặt ăn một ngụm, có chút mơ hồ không rõ nói “Hai cô gái kia là bạn cùng phòng của em. Còn cậu bé kia là con trai của giáo viên dạy môn tự chọn Điện ảnh nước Anh”

Bạn cùng phòng à.

Dung Tự suy nghĩ một chút, hỏi:

“Có muốn gọi bọn họ lại đây hay không?”

Nghê Ca tay ngừng lại một lúc, kỳ quái mà liếc anh một cái.

Trong mắt phẳng phát viết: Anh khi nào lại trở nên nhiệt tình như vậy?

Nhưng mà hai người trong lúc nhất thời ngẩn đầu. Nhạc Đồng cũng nhìn thấy hai người bọn họ. Cô ta liền kinh hỉ vung tay:

“A. Nghê Nghê”

Nghê Ca cười cười, cũng chào hỏi lại.

“Sao cậu cũng ở chỗ này vậy?” Nhạc Đồng đi tới, trông thấy Dung Tự, hô hấp không tự giác mà ngừng lại “Vị này là?”

Nghê Ca tranh nói trước “Anh trai mình”

“Khó trách” Nhạc Đồng cười nói “Nhiều năm như vậy. Mình còn chưa nhìn thấy cậu cùng nam sinh nào cùng nhau ăn cơm đâu”

Dung Tự quay đầu lại, thật sâu liếc nhìn cô một cái.

Dương Ni đi mua bánh pudding cho người bạn nhỏ kia. Cậu bé nhỏ vừa quay đầu phát hiện không thấy Nhạc Đồng bên cạnh, liền chạy theo tới.

Một mắt nhìn đến Nghê Ca trước mặt, bàn tay xinh đẹp cầm sushi cùng đôi đũa.

Cậu ta chọc chọc trên bàn, giống như là rất khát khao học hỏi:

“Chị ăn cái gì?”

Nghê Ca còn chưa uống xong canh trong bát. Cô sợ cậu ta giật chiếc bát sẽ bị nóng, nhanh chóng cầm lấy cái bát chuyển vào bên trong:

“Là sushi”

“Chị là ai lại không cho tôi nhìn cái bát kia!” Cậu bé kia trong nháy mắt hung dữ, bắt mắt chụp lấy cái bàn “Tôi muốn nhìn cái bát kia! Tôi ra lệnh cho chị. Cầm tới cho tôi xem! Nhanh lên!”

Nghê Ca “.....”

Rất muốn đem cái bát này đổ lên đầu cậu ta.

Dung Tự cười nhẹ “Cô ấy lừa cậu đấy”

Cậu bé quay qua nhìn Dung Tự.

“Thứ cô ấy vừa mới ăn là mù tạc” Dung Tự nắn bóp một chai mù tạc, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, cười đến cực kỳ hòa ái “Cậu nhóc lại đây. Anh trai cho cậu ăn!”

45. Chương 45

Anh cười đến dọa người, Nhạc Đồng giật mình một cái, nhanh chóng đem cậu bé mà ôm lấy:

“Chị Dương Ni của em lập tức đem bánh pudding anh đào mua về. Chúng ta đợi lát nữa ăn cái kia đi, có được không?”

“Không được!” Cậu nhóc kia thét chói tai “Tôi muốn ăn mù tạc! Tôi muốn ăn mù tạc!”

Nhạc Đồng không có biện pháp. Chỉ có thể đem cậu nhóc này giao ra.

Vì thế khi Dương Ni cầm bánh pudding anh đào trở về, liền nhìn thấy tiểu bá vương kia ngồi ở trên ghế tựa. Nước mắt nước mũi rơi ào ào. Một bên khóc, một bên hít vào, càng hít lại càng cay, càng cay lại càng khóc được càng lợi hại. Khóc thút thít liền đến câu nói hoàn chỉnh đều nói không nên lời.

“Chuyện này là thế nào?” Dương Ni nhanh chóng chạy tới gần giúp cậu ta lau nước mắt, lại ngửi được mùi vị mù tạc nồng đậm, nhướn mày

“Cậu như thế nào lại cho nó ăn mù tạc?”

“Mình không có” Nhạc Đồng tay chân luống cuống “Chính là thằng nhóc muốn ăn. Mình ngăn cản đều không được”

Việc đã đến nước này nhiều lời cũng vô ích. Dương Ni bỏ bánh pudding anh đào xuống, ôn tồn mà dỗ cậu ta.

Nghê Ca lặng không tiếng động nhặt lên cái muối, uống canh thừa còn lại.

Cô ăn rất từ tốn, một ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ. Khiến cho Dung Tự nhớ tới một con động vật nhỏ mềm mại nào đó.

Anh đột nhiên có chút buồn cười.

Nghê Ca uống xong một miệng cuối cùng, bỏ thìa xuống, dư quang bên ngoài nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ ở bên môi dừng lại.

Cô hơi giật mình, có chút co quắp tiếp nhận “Để em đi”

Cho dù là những năm còn là thiếu niên, bọn họ cũng chưa từng có động tác thân mật như vậy.

Dương Ni thật vất vả mới đem tiểu ba vương đỡ ngừng khóc. Nghe thấy giọng nói mới phát hiện, Nghê Ca thế nhưng cũng ở chỗ này.

“A. Nghê Nghê?” Sau đó cô ta cùng đưa ra nghi vấn không khác với Nhạc Đồng “Vị này là?”

“Là anh trai mình” Hơi ngừng, Nghê Ca rõ ràng đem chuyện các cô muốn biết mà nói ra đến “Năm nay hai mươi bốn tuổi, là phi công tiêm kích máy bay không quân. Bình thường không ở Bắc Kinh. Không có ham mê bất lương, độc thân —”

Cô đột nhiên dừng lại:

“Hiện tại anh đang độc thân à?”

Dung Tự cười “Ừm”

Ánh mắt Nhạc Đồng rõ ràng sáng lên.

Dương Ni đã có bạn trai. Nghê Ca cũng có Chu Tiến theo đuổi.

Vậy....

Giây tiếp theo, Dung Tự chống đầu, lười biếng mà cường điệu:

“Nhưng tôi không phải là anh trai ruột của cô ấy”

Ánh sáng trong đôi mắt hai cô gái rõ ràng tối đi.

Nhìn Nghê Ca ánh mắt ngược lại trở nên có chút không giống.

Dung Tự cầm điện thoại, gọi hai phần trà chiều cùng với một đồng điểm tâm ngọt, mời bạn cùng phòng của Nghê Ca ăn.

Anh rất hào phóng. Dương Ni mắt thấy phần trà chiều dành cho hai người bày ra hơn một nửa cái bàn, có chút ý tứ hàm xúc không rõ nói:

“Thật hâm mộ cậu. Vừa có anh trai, lại vừa có học trưởng”

“Lúc trước trường học quay bộ phim ngắn kỷ niệm đầy năm thành lập trường. Ở trong trường học tuyển người, mình nhớ là giảng viên hình như đem hai người chúng ta cùng gọi lên đi?” Nghê Ca hơi ngừng, không chút gợn sóng sợ hãi nói “Nhưng trình độ nói của cậu không được tốt cho nên việc quay phim mới đến phiên trên người mình”

Ngụ ý chính là, bản thân không được, cũng đừng chua người khác.

Biểu cảm của Dương Ni trở nên rất không dễ nhìn.

Tiểu bá vương bên cạnh ăn xong bánh pudding, lại bắt đầu nhao nhao đòi muốn trứng kỳ thú.

Dung Tự nhắc lên mí mắt:

“Ngậm miệng.”

Tiểu bá vương lập tức yên tĩnh như gà bị nắm miệng.

Bị mù tạc chi phối sợ hãi, bây giờ trong cơ thể cậu ta vẫn còn đang dao động.

“Hai người buổi chiều hôm nay không có việc gì sao?” Nghe Ca tò mò “Sao lại đem cậu nhóc này mang đến đây?”

Giảng viên dạy môn điện ảnh nước Anh có một đứa con trai hư. Trong trường học tất cả mọi người đều biết đến.

Giảng viên đó cũng rất bất đắc dĩ, không biết con trai vì sao lại có thể được nuôi thành như vậy.

“Buổi chiều đi chỗ giảng viên đó giao bài tập tổ. Cậu nhóc này liền ồn ào đòi ăn cái này cái kia, bọn mình liền cùng nhau đem nó đến” Nhạc Đồng nói trắng ra “Mình ảo tưởng, giảng viên có thể nào đem bài tập của tổ chúng ta chấm điểm cao nhất không?”

Nghe Ca bị cái hình dung này chọc cười.

Đến đại học năm 4, giữa kỳ và cuối kỳ, đều đã không cần thi môn học nào nữa.

Phương thức còn lại cho điểm chỉ còn hai loại: Viết luận văn và cùng làm bài tập tổ.

Môn điện ảnh nước Anh này lại đem hai loại phương thức này kết hợp lại. Hai phòng ký túc xá kết hợp lại thành một tổ, tổ trưởng phân cho tổ viên nhiệm vụ. Sau đó mỗi người viết một quyển luận văn, tập hợp lại rồi cùng nhau nộp lên.

“Rất tốt” Nghe Ca ngáp một cái “Vậy các cậu lát nữa còn muốn dẫn cậu ta đi mua trứng kỳ thú?”

“Ừm” Nhạc Đồng mặt mũi tràn đầy tình mẫu tử, “Đứa bé này đều thích đồ vật này, dễ được liền tốt, trăm phát trăm trúng”

Dung Tự khẽ động một chút.

Ngẩng đầu phát hiện, Nghe Ca căn bản không có nhìn anh.

Anh nhin không được “Nghe Nghe”

Dương Ni theo bản năng đáp: “Sao vậy?”

Động tác Dung Tự bị kìm lại.

Dương Ni nhũ danh cũng kêu Ni Ni. Khi ở trường học, bởi vì lo lắng gọi sai người, cho nên tất cả mọi người trong ký túc xá đều gọi Nghe Ca là Tiểu Ca.

(Nghe Nghe gọi theo phiên âm tiếng Trung Quốc cùng là Ni Ni, hai âm này phát âm giống nhau)

Nhưng Dung Tự không biết.

Anh chỉ biết là, cái biệt danh này là anh từ nhỏ đến lớn đều gọi cô. Trước mắt lại bị người khác đoạt dùng. Anh vô cùng khó chịu.

Cho nên anh quay qua, hạo nhiên chính khí, một bộ nghiêm trang nói:

“Tiểu Ca”

Nghe Ca “...??”

“Ca Ca”

“..??”

“Tiểu Nghê Ca”

“....???”

Nghê Ca không nhin được “Làm sao?”

“Không có gì. Anh chỉ là muốn gọi em”

“.....”

Anh cực kỳ nghiêm túc “Nghĩ xem nên gọi em là gì, mới không bị người khác mạo danh thể thân”

“.....”

Bệnh thần kinh.

Rời khỏi nhà hàng, Nghê Ca mang Dung Tự đi dạo trường học. Dương Ni cùng Nhạc Đồng mang theo cậu nhóc kia đi mua sô cô la. Hai bên mỗi người mỗi ngả.

Đi đến ngã tư, Dung Tự trông thấy siêu thị, đột nhiên nhớ tới cái gì:

“Em chờ anh một chút”

Nghê Ca gật gật đầu, đứng dưới hàng cây chờ.

Anh cùng ba người kia đi cùng nhau vào siêu thị, lát sau lại cùng đi ra khỏi siêu thị.

Đầu mùa thu nhiệt độ vẫn rất cao. Lúc anh ra cửa dừng lại ở cổng. Đột nhiên ngồi xuống. Đối với tiểu bá vương kia nói hai câu.

Anh cho rằng Nghê Ca không nghe thấy.

Nhưng kỳ thực cô lại có thể nghe thấy được.

Lỗi tai cô có chút đỏ lên.

Sau đó anh ngẩng đầu, chàng trai cao lớn tay cầm theo một cái túi, chạy bước nhỏ tới: “Có nóng không?”

“Không nóng” Cô xoa xoa mũi “Chỗ này rất mát mẻ”

“Anh đi mua cho em chút đồ ăn. Anh đoán em sẽ thích” Dung Tự nói xong, từ trong túi lấy ra một chuỗi trứng kỳ thú “Đây chính là trứng tình thú. Nghe nói là sô cô la, bên trong còn có thêm đồ chơi nhỏ — em có muốn ăn thử một viên hay không?”

Nghê Ca “...??”

Nghê Ca cho rằng bản thân nghe lầm:

“Anh lặp lại lần nữa, nó gọi là gì?”

“Trứng tình thú....” Dung Tự đột nhiên dừng lại, vì trong đầu hiện ra một đồng phế liệu, áy náy không thôi “Kỳ, trứng kỳ thú”

Nghê Ca nhận lấy.

Anh mua rất nhiều, đủ để một người là cô ăn thật lâu.

Cô ôm chặt cái túi: “Cảm ơn anh”

Hai người đi men theo con đường, Dung Tự khước miệng vừa động:

“Em và bạn cùng phòng quan hệ thế nào?”

“Cũng được.”

“Nói thật.”

“.....”

Nói thật sao? Phòng ký túc xá của Nghê Ca, trừ bỏ Dương Ni thỉnh thoảng làm cho cô ngột ngạt thì mặt khác hai cô gái kia đều rất đơn thuần.

“Anh cũng thấy Nhạc Đồng rồi. Cô ấy là người phía nam, tính tình đặc biệt tốt. Một người bạn cùng phòng khác cùng với cô ấy cũng không sai biệt lắm” Nghê Ca suy nghĩ một chút, nói “Về phần Dương Ni.... Tâm tư cô ấy đều viết ở trên mặt. Cũng không có gì cần phòng bị quá mức. Bất quá thần kỳ nhất chính là, cô ấy mỗi lần tìm em gây phiền phức. Cuối cùng người chịu thiệt lại là cô ấy”

Dung Tự ý cười bay lên.

Hô hấp Nghê Ca hơi ngừng lại.

Anh cười so với quá khứ không quá giống nhau, khí thế kiêu ngạo đã trở nên phai nhạt, đường góc cạnh không có bị mài đi. So với thời thiếu niên kia thì càng lộ vẻ hăng hái hơn.

“Quan hệ tốt là được” Anh nói “Anh sợ em bị bắt nạt”

“Em đã trưởng thành. Không có người nào bắt nạt em” Lời vừa ra khỏi miệng, Nghê Ca liền cảm thấy có chút quen tai.

Anh lớp mười hai năm kia, cô cũng từng nói qua với anh lời nói này.

“Đúng thế” Anh tiếp tục cười “Chỉ có anh bắt nạt em”

“Vây em nhớ kỹ” Hơi ngừng, anh thoáng nghiêm mặt, quay tới, nghiêm túc nói, “Chỉ có anh mới có thể bắt nạt em. Người khác không thể”

Nghê Ca ngẩng đầu, nhìn anh rất lâu.

Hồi lâu sau, anh muốn mở miệng nói, đột nhiên di động vang lên.

“Alo? Ừm, được...” Dung Tự nghe máy, vừa nghe không quá hai câu, ánh mắt chậm rãi chìm xuống.

Trái tim Nghê Ca đi theo mà nhấc lên.

Biểu cảm này, cô rất quen thuộc.

Hồi nhỏ, mỗi lần ăn cơm đến một nửa. Ba Nghê lại bị gọi đi làm nhiệm vụ khẩn cấp. Biểu cảm đều là như thế này.

Ông vội vội vàng vàng rời khỏi. Sau đó mười ngày nửa tháng cũng không xuất hiện.

Anh gác máy điện thoại, không nói gì.

Nghê Ca chủ động hỏi:

“Anh có nhiệm vụ sao?”

“Phải, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy” Hơi ngừng, anh giải thích “Hội nghị xảy ra chút vấn đề. Anh phải qua đó xem”

“Vây....”

Nghê Ca muốn mở miệng, nhưng lại bị kẹt ở trong miệng nửa ngày, cái gì cũng đều không nói được.

Nửa ngày, nghẹn ra một câu:

“Vây anh trên đường đi cẩn thận.”

“Nghê Ca.”

Ánh mặt trời xa xôi xuyên thấu qua hàng cây. Bên dưới chiếu xuống những đám lốm đốm nhỏ.

Hai người đi dưới hàng cây, bên cạnh hồ quang ảnh ngược, dưới chân từng chỗ có mảnh vàng vụn.

“Anh không trở về Tây Bắc. Xử lý xong mọi việc anh sẽ trở lại. Ngày mai em phỏng vấn kết thúc, anh sẽ đi đón em” Anh dừng bước chân lại, nghiêm túc nói, “Anh về sau sẽ không bao giờ giống như khi học cấp ba, vừa đi liền bật vô âm tín, em tin anh một lần, được không?”

Nghê Ca sững sốt.

“Anh đã nghĩ em thật lâu” Dung Tự nhìn cô không nói chuyện, hơi thở dài. Anh cúi đầu, dán sát vào lỗ tai của cô, giọng nói đã thấp càng thấp hơn “Lại đây để cho anh ôm một chút, có được không?”

Nghê Ca đầu óc âm một tiếng.

Cô lại ngửi được mùi hương quen thuộc trên người anh, giống như là hương chanh ngày hè, cũng có thể giống như một trận gió mát.

Cô thậm chí nhớ tới, vừa rồi ở cửa siêu thị, Dung Tự đối với cậu nhóc kia mà nói.

Kỳ thực căn bản không phải nói cho cậu ta, mà là nói cho hai người bạn cùng phòng của cô nghe. Từng chữ từng chữ, ho châu thóa ngọc, như là uy hiếp lại giống như cảnh cáo.

- “Cô ấy là người của tôi.”

- “Sau này ai bắt nạt cô ấy. Tôi liền bắt nạt lại người đó”

Trong chớp mắt do dự ngăn ngủi. Nghê Ca tiến lên một bước, ngã vào vòng ôm của anh.

Cô đang chìm vào trong cảm động.

Hồi lâu, đột nhiên nghe thấy anh thấp giọng nói:

“Em nói đúng”

“...?”

Dung Tự ôm cô, giống như là lơ đãng, ở trước ngực cô cọ một chút.

Sau đó ái muội, thỏa mãn mà than thở:

“Quả thật đã trưởng thành.”

46. Chương 46

Dung Tự trước khi đi bị một trận bạo hành.

Nghê Ca cùng anh tạm biệt, không có lập tức trở về ký túc xá, mà là trở về nhà một chuyến.

Sau khi Nghê Thanh ổn định công việc, hằng năm không ở trong nước. Ba Nghê nghỉ ở nhà nuôi một con chó, nhưng lại bị mẹ Nghê cự tuyệt.

Cho nên mỗi cuối tuần, cô đều về nhà bồi hai vị lưu thủ lão nhân ăn cơm.

Ăn đến một nửa, mẹ Nghê hỏi:

“Nghê Nghê gần đây có liên lạc với anh trai sao?”

“Dạ” Nghê Ca xoa mũi “Tuần trước có liên lạc qua, nhưng anh ấy giống như rất bận. Con cũng không dám gọi điện quá lâu”

“Nó cũng đã sắp ba mươi tuổi mà vẫn không có manh mối yêu đương gì với ai” Mẹ Nghê gặp một con tôm vào bát cô, “Nói thật lòng, mẹ vô cùng lo lắng”

Nghê Ca cười rộ lên: “Sẽ có”

Anh trai cô điều kiện thật sự quá tốt.

Cô đối với anh ấy siêu cấp tự tin.

“Mẹ còn à, chính là điển hình nhất loại người gia trưởng Trung Quốc” Ba Nghê hướng cô phân tích “Thời học sinh thì hận không thể 24 giờ nhìn chăm chăm vào đứa con nhỏ của mình, ngay cả thời gian ngủ cũng dùng để học tập. Ngay khi vừa tốt nghiệp liền giục yêu đương, giục cưới xin. Hận không thể vừa đủ tuổi để lập tức kết hôn. Hai năm ôm ba đứa cháu”

Nghê Ca cười ha ha.

Mẹ Nghê hỏi lại: “Chẳng lẽ anh không nóng nảy sao?”

Ba Nghê hai tay đầu hàng: “Anh vô cùng lo lắng”

Hai người nói xong, cùng nhau quay tới, nhìn về phía Nghê Ca.

Nghê Ca đột nhiên cảm thấy, bọn họ có chút đáng yêu.

Không biết vì sao, cô luôn cảm thấy, ba mẹ mình so với trước kia hiền hòa rất nhiều.

Có lẽ, bọn họ đã bắt đầu già đi.

“Nhìn con cũng vô dụng” Cô cúi đầu cười, “Con không có kinh nghiệm yêu đương.”

“Ý mẹ con không phải như vậy” Ba Nghê giải thích “Bà ấy quan tâm đến A Thanh, đồng thời cũng quan tâm con. Cho nên có người con trai nào theo đuổi con không?”

Nghê Ca thẳng thắn: “Có”

Hơn nữa còn rất nhiều.

“Nhưng con rất nhanh sẽ liền tốt nghiệp” Cô cúi đầu, không nhanh không chậm đem tôm gặm sạch, “Cũng không vội mà ngay ở năm cuối cùng yêu đương”

“Nghê Nghê còn nhỏ, em không vội vàng” Mẹ Nghê không đồng ý với thuyết pháp của chồng mình “Em cảm thấy, Nghê Nghê còn có thể lại học thêm vài năm nữa”

“Đúng vậy. Nếu như nhà nước có thể cử con xuất ngoại. Con liền thay mẹ đi nhìn một chút bút tích thật sự của Da Vinci. Vậy còn gì tốt hơn”

“Mẹ —” Mẹ Nghê nhất thời bị kẹt lại.

Chuyện này đích xác là bà đã trải qua một thời gian tiếc nuối rất lâu.

Nhưng bà cũng không muốn để Nghê Ca cảm thấy, bà muốn dùng cô hoàn thành mộng tưởng chưa đạt được đó.

“Nghê Nghê” Vì thế bà quay qua cô, rất nghiêm túc nói, “Con quả thật cần phải kết giao nhiều với nam sinh. Mẹ nhớ trước đó có một nam sinh... Gọi là cái gì nhỉ? Chu Tiến? Hai người các con có phải còn cùng tham gia một tiết mục cùng nhau hay không? Bộ dáng cậu ta giống như rất thích con.”

Nghê Ca không nói gì.

Cô cầm bát lên, trong bát còn lại một hạt cơm cũng ăn hết.

Hồi lâu, ngẩng đầu, nhẹ giọng cười nói:

“Con biết rồi.”

Địa điểm phỏng vấn ở trung tâm thành phố.

Nhà xuất bản JC cùng Trục tiếp JC dùng chung một tòa cao ốc. Nghê Ca trước đó đã tới qua, cũng không tính là lạ lẫm.

Cô vào thang máy, đi thẳng lên tầng mười sáu.

Hôm nay là cuối tuần, lượng người ở công ty trước sau như một rất lớn.

Thang máy cơ hồ từng tầng đều dừng lại. Sau khi qua tầng thứ mười, người đã chập kín hết chỗ.

Cửa thang máy lại mở ra, Nghê Ca theo bản năng chôn đầu chen vào bên trong. Bất ngờ không kịp đề phòng bị người khác đụng vào cánh tay. Cô không tự giác mà nhỏ giọng “A” một tiếng trong cổ họng.

Đang muốn hướng bên trong lui vào. Một cái cánh tay mang theo hơi ẩm chắn ngang trước mặt cô, giúp cô vòng ra một góc.

Nghê Ca sững sờ, giọng nói chàng trai trầm thấp trên đỉnh đầu vang lên:

“Nghê Ca”

Cô ngẩng đầu, chàng trai trước mắt âu phục phẳng phiu, khuôn mặt mỉm cười.

Là Chu Tiến.

Cô có chút ngạc nhiên:

“Sao anh lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên là có công việc” Chu Tiến buồn cười, “Anh cùng với một người hẹn ở chỗ này bàn việc, em thì sao?”

“Em đến phỏng vấn.”

“Trực tiếp JC?”

Không thể tránh né, Chu Tiến cảm thấy vừa động.

Nếu như cô thật sự đến bên phương tiện truyền thông để phỏng vấn.

Vậy bọn học về sau, không phải là đồng nghiệp tương lai sao?

“Không phải” Nhưng mà giây tiếp theo, Nghê Ca đưa ra một đáp án phủ định “Nhà xuất bản JC”

Thang máy “Tinh” một tiếng, đến tầng mười sáu.

Chu Tiến có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng vẫn là tính tình tốt mà cổ vũ cô:

“Phỏng vấn cổ lên nhé.”

“Cảm ơn học trưởng.”

Nghê Ca mặt mày cong cong, hướng anh ta cảm ơn một tiếng, rồi đi ra khỏi thang máy.

Xuyên qua những ô cửa kính từng mảng lớn từ trên rơi xuống đất. Nhìn thấy những người bận rộn đi đi lại lại trong nơi làm việc.

Cô hít một hơi sâu, mở điện thoại ra, ở bản ghi nhớ bên trong viết:

- —201x năm ngày 28 tháng 10.

- —Thiếu mình một cái thang máy đông.

Cuộc phỏng vấn diễn ra rất thuận lợi.

Người phỏng vấn cô toàn bộ quá trình đều mỉm cười, Nghê Ca vô cùng rõ ràng mà cảm giác được, đối phương đối với lý lịch hồ sơ của cô rất vừa lòng. Lần phỏng vấn này chỉ là làm theo thông lệ mà đi qua.

“Nhưng mà Nghê tiểu thư. Tôi có một câu hỏi trước khi kết thúc cuộc phỏng vấn.” Thường thức cái đẹp vốn là bản tính của con người, người phỏng vấn đối với cô cảm thấy rất hứng thú, “Thành tích phiên dịch của cô rất tốt. Trong bối cảnh sách báo thị trường lớn như vậy, tại sao cô lại chọn một công việc dịch thuật không mang lại nhiều lợi nhuận cho bản thân?”

Bởi vì tự do.

Bởi vì ở đâu cũng đều có thể làm.

Nếu như có thể, cô thậm chí nghĩ muốn ghé vào tìm một chút ấm áp trong lòng một con vật lớn, vừa phiên dịch bài viết.

- — Nhưng là lựa chọn giải thích cho cương vị, những chuyện này đều không thể nói ra được.

Nghê Ca đương nhiên không có nói thật.

“Nhà xuất bản JC là nhà xuất bản lâu năm nhất trong nước. Khi còn bé, tôi có đọc qua cuốn [Truyện cổ Grimm] thứ nhất được phiên dịch ở đây, đọc cuốn [Nghìn lẻ một đêm] đầu tiên cũng tới từ nơi này.”

Cô không nhanh không chậm giải thích, ánh mắt trời chiếu xuống trên gương mặt, phản chiếu đầy mắt một mảnh sáng lấp lánh, “Về công, đây là nơi dịch thuật tốt nhất ở trong nước; Về tư, tôi muốn thông qua chuyên ngành của mình, vì nó mà làm một chút gì đó”

Người phỏng vấn cực kỳ hưởng thụ, hai mắt cong lại thành khe hở.

“Cuối tuần sau cô có thể đến làm việc” Anh ta đứng lên, bắt tay cùng Nghê Ca, “Hoan nghênh cô gia nhập vào đại gia đình nhà xuất bản JC.”

Nghê Ca cũng cười đáp lễ: “Cảm ơn anh”

Nhưng anh ta không lập tức buông tay cô ra.

“Trong lý lịch hồ sơ của cô, tôi đã xem qua tác phẩm tiếng Trung của cô trước đây, cảm thấy viết vô cùng tốt — Có phải cô đã đoạt giải trong cuộc thi văn học trẻ phải không?” Người phỏng vấn cười nói “Gần đây trong nhóm có một hạng mục quan trọng, là phiên dịch cuốn sách của một vị tác giả bán rất chạy trong nước. Nếu như cô vận khí tốt, có lẽ sẽ được phân tiến vào tổ kia”

“Cảm ơn ngài” Nghê Ca bất động thanh sắc đem tay rút về, “Nhóm đồng nghiệp trong JC đều rất tốt. Vô luận phân vào tổ nào, tôi cũng đều vui vẻ”

Người phỏng vấn thân mình hơi ngừng, không có quá nhiều dây dưa.

Đi ra khỏi khu vực nhà xuất bản JC, Nghê Ca thở ra một hơi thật sâu.

Sau đó hưng phấn mà phát tin nhắn trên Wechat cho Dung Tự:

[Từ hôm nay trở đi, em cũng là người có công việc!]

Anh không trả lời.

Nhưng hôm nay Nghê Ca tâm tình tốt, không cùng anh so đo.

Cô không nghĩ tới phỏng vấn thuận lợi như vậy. Nhân lúc thang máy đi xuống dưới lầu. Cô quyết định sẽ thưởng cho mình một bát chè khoai môn.

Trong công ty JC, trên phương diện thẩm mỹ về mỹ thực vĩnh viễn làm cho người ta vui sướng. Cô gái cừu nâng bát, ngồi ở lầu hai quán trà vui vẻ ăn hết nửa bát, mới nhận được hồi âm từ anh:

[Thật xin lỗi. Hội nghị bên này anh đột nhiên có chút việc]

Nghê Ca: [Không sao. Em đã về trường học, anh không cần đến nữa]

Dung Tự hoàn toàn không tin:

[Đừng nói vậy. Anh gọi người đi đón em, sẽ lập tức đến đó. Em ngoan ngoãn ngồi ở đó chờ, hoặc là ăn một chút gì đó, nhé?]

- — Em đã ăn rồi.

Nghê Ca nghĩ thầm.

Từ trước tới bây giờ cô không bao giờ cho chính mình bị ủy khuất.

Nhưng mà, ngón tay hơi ngừng, cô gửi một cái emoji vô cùng đáng thương:

[Không có người yêu tôi.jpg]

Dung Tự áy náy đến tê cả da đầu:

[Thật xin lỗi, nhưng mà, em có thể đem liên hệ của anh từ danh sách đen trong điện thoại lấy ra không?]

Cô rất cảnh giác: [Làm gì?]

[Không thuận tiện, anh đều không có cách nào gọi điện cho em, gửi tin nhắn em cũng không thấy]

Nghê Ca một bên hủy danh sách đen, một bên ra vẻ uể oải gõ chữ:

[Vẫn nên quên đi. Coi như đẩy ra ngoài, anh cũng sẽ không liên lạc với em.]

Dung Tự cảm thấy điểm mấu chốt này khó mà qua được.

Không giải thích rõ ràng, sớm muộn gì về sau đến anh cũng liền đi vào.

[Anh.....]

Gõ được một nửa, anh đột nhiên thay đổi chủ đề, [Xe đến đón em ở trước cổng, em ra ngoài nhìn xem một chút.]

Sau đó anh nhấn một cái biển số xe.

Nghê Ca ngẩng đầu ra ngoài mật thám, mắt vừa nhìn liền thấy xe đậu ở cổng.

Cô xác minh biển số xe, sau đó kéo cửa ngồi vào trong.

[Báo cáo thủ trưởng] Nghê Ca đánh chữ ầm ầm, [Em đã lên ngồi trên xe]

Không đợi Dung Tự trả lời, di động đột nhiên rung lên.

Là giảng viên hướng dẫn gọi điện thoại tới.

“Nghê Ca” Giọng cô ấy rất ít khi nặng nề như vậy, mang theo một chút ý vị khó chịu, “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Nhà xuất bản JC, chiều hôm nay em có cuộc phỏng vấn” Nghê Ca không biết đã xảy ra chuyện gì, “Cô có chuyện gì vậy?”

“Trước tiên em về trường học một chuyến” Giảng viên nói, “Chờ em trở về, chính mình nhìn một chút”

Nghê Ca một đường chạy chậm lên lầu.

Vừa mới bước vào văn phòng trưởng, chợt nghe thấy tiếng nước nở của Dương Ni thút tha thút thít, ghen ngào đáp:

“Bài báo cáo kia, xác thực, quả thật là tổ bọn em viết trước....Đề tài là Nghê Ca chọn, bảng câu hỏi là em viết, số liệu là Nhạc Đồng điều tra”

“Chuyện này tôi mặc kệ” Sau đó là giọng nói của giảng viên môn Điện ảnh anh quốc, giọng nói lạnh lạnh, không có gì dao động “Tôi chỉ biết là, bài tập là tổ cậu ta giao trước, tổ các cô cùng tổ bọn họ chọn trùng đề tài nhau, cuối cùng tỉ suất tính ra cũng giống như nhau”

Nghê Ca đẩy cửa đi vào.

Nhạc Đồng thấy cô đi tới, nhanh chóng vẫy tay:

“Tiểu Ca, bên này”

Cô đến gần, mới phát hiện ở trong văn phòng có không ít người, nhưng giảng viên lại không có ở đây.

“Chuyện gì xảy ra? Giảng viên đâu?” Nghê Ca kỳ quái, “Cô ấy gọi điện báo mình tới, kết quả cô ấy lại không ở đây?”

“Mình cũng là bị cô ấy gọi tới” Nhạc Đồng buồn rầu “Bài tập tổ của lớp trưởng cùng chúng ta đề tài giống nhau như đúc, nội dung bài luận văn cơ bản giống nhau, ngay cả câu hỏi số liệu đều không khác mấy....Có thể chuyện này có người nói với giảng viên, cô ấy mới đem chúng ta đều gọi tới đây.”

Dương Ni đứng ở trước mặt cô giáo bộ môn, còn đang không ngừng cường điệu, “Bài tập của bọn em là bản gốc. Chỉ là giao tương đối trễ”

Cô giáo cúi đầu nhìn đồng hồ:

“Nếu đã như vậy, dù sao các bạn đều tới đây đông đủ, chính các bạn thảo luận kết quả cho tôi, đến cuối cùng là ai sao chép của ai.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi văn phòng.

Nghê Ca: “.....??”

Cô hiện tại hơi hoài nghi sao cô giáo này lại có chút không rõ ràng như vậy. Nhưng ngẫm lại đứa con trai kia của cô ấy, lại cảm thấy không sai, đều là người một nhà.

Nghê Ca hít một hơi sâu, quay đầu, đối diện với ánh nhìn của lớp trưởng.

Cô đi qua, thẳng vào vấn đề:

“Chọn trúng đề tài thì không tính, nhưng mà số liệu giống nhau thì là chuyện gì xảy ra?”

Lớp trưởng đúng lý hợp tình:

“Bọn tôi cũng là tự mình điều tra.”

Nghê Ca đầu đầu: “Nói thật.”

“....” Lớp trưởng im lặng, sau đó rất thành thật, “Từ chỗ cậu lấy”

“Cậu làm thế nào lấy được?”

Lớp trưởng: “Bạn gái cho.”

Nghê Ca: “....”

Nghê Ca lại hít một hơi sâu, nói với bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Mùa hè đã qua, thời tiết lập tức sẽ chuyển lạnh, không thể lại phát giận.

Dương Ni không nghĩ tới bạn trai ba câu nói liền đem mọi chuyện nói ra sạch sẽ, nhanh chóng đi tới:

“Thật xin lỗi, Tiểu Ca, số liệu là mình cho anh ấy.”

“Anh...anh ấy nói với mình, bài tập tổ anh ấy làm không xong, cho nên...cho nên muốn mượn số liệu của chúng ta một chút” Dương Ni tự biết đuối lý, giọng nói càng ngày càng nhỏ “Mình, mình không nghĩ tới cô giáo lại tích cực như vậy. Lúc trước mấy môn học tự chọn của chúng ta cũng xảy ra chuyện như thế này, nhiều lắm chỉ là bị hạ một ít điểm...”

Trong đầu Nghê Ca ** bom nổ âm âm:

“Bị hạ điểm không phải là chuyện gì??”

Dương Ni theo bản năng lui lại phía sau, lớp trưởng nhanh chóng nắm lấy tay cô ta.

“Nhưng mà, nói như vậy....Mình cũng có lỗi.” Nhạc Đồng do dự một chút, “Là cậu đem luận văn ghi lại số liệu đưa cho mình, sau đó mình lại chuyển nó cho Dương Ni. Nhưng mình không nghĩ tới cậu ấy....”

Lại chuyển qua tay cho người khác.

Huyệt thái dương Nghê Ca giật giật.

Cho nên mọi người đều có sai, bỏ bốn lên năm, chính là mọi người đều không có sai.

“Nghê Ca” Lớp trưởng khuyên cô, “Chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, nếu không chúng ta đều cùng nói chuyện với cô giáo, cầu xin cô ấy, nói không chừng cũng có thể thoát được.”

Là có thể làm vậy.

Nhưng mà dựa vào cái gì??

“Số liệu là tôi làm, luận văn cũng là tôi viết, muốn tôi cùng các cậu dàn xếp ổn thỏa? Dựa vào cái gì?”

“Ha, lời này của cậu nói không được đúng đi?” Lớp trưởng bị cô kích một câu, cũng hơi giận.

Cậu ta một tay đem Dương Ni túm ra phía sau, một tay kia chỉ vào Nghê Ca, “Dương Dương là bạn cùng phòng của cậu, mọi người đều là bạn học, bài tập tổ không phải là muốn rèn luyện năng lực hợp tác của tổ sao? Cậu đây là cái thái độ gì?”

“Cậu cảm thấy thái độ của tôi còn chưa đủ tốt sau?” Nghê Ca khó có thể tin, “Nếu thái độ của tôi thật sự không tốt, tôi sớm đã đem cậu ở đây mà đánh một trận rồi”

“Cậu người này ——”

Dương Ni lại khóc lên.

“Không phải chỉ là một cái bài tập hay sao, cần thiết hay không?” Lớp trưởng cho rằng đây không phải là chuyện lớn gì, mà Nghê Ca lại thể đơn lực mỏng, cậu ta chỉ cần dọa cô, vấn đề liền có thể giải quyết hoàn mỹ.

Nghĩ như vậy, cậu ta quay đầu lại, đuôi cánh tay dài cầm lấy hai cuốn luận văn kia ở trên bàn, giơ cao lên:

“Cậu không phải muốn nó à?”

Sau đó từ phương hướng của cô, thả nó rơi xuống:

“Cầm đi!”

Giấy trắng bay lên bốn phía, như là bị con chim bồ câu trắng bay thấp quạt lên.

Cơ hồ là trong cùng một lúc.

Nghê Ca quơ ở trên bàn lấy hai bản tập chí cực dày, làm cùng một hành động, đem nó thực sự đập đến trên mặt cậu ta:

“Tôi có thể đi theo nhóm cậu hợp tác! Tất cả đều là một mình tôi làm có được không? Cậu hỏi bạn gái của cậu một chút xem, ngoại trừ cái bằng câu hỏi kia, cô ấy đã làm được chuyện gì? Ngay cả việc đem bằng câu hỏi thu thập lại cùng với thống kê lại nó, đều là một mình tôi làm!!”

Nghê Ca sắp bị làm cho tức chết.

Cô hiện tại cảm thấy, làm bài tập tổ ở đại học, trừ bỏ mâu thuẫn với bạn cùng phòng càng sâu hơn, cũng không tồn tại ý nghĩa nào khác.

Cùng có được giấy báo trúng tuyển như nhau, thì cũng không đủ để chứng minh được chỉ số IQ của đối phương.

Lớp trưởng giấy không đập đến Nghê Ca, ngược lại chính mình lại bị đập đến đầu ong ong.

“Cậu....”

Cậu ta run lấy bầy, còn muốn mở miệng.

Nắm tay trên cửa văn phòng đột nhiên động một cái.

Giây tiếp theo, cậu ta ngạc nhiên nhìn thấy, Nghê Ca lấy tốc độ sét đánh mà ném xuống hai cuốn sách trên tay. Sau đó nhu thuận mà vui đùa, làm một con chim cút cáo trạng.

Người vào trừ bỏ giáo viên môn học, còn có giảng viên hướng dẫn, cùng một người đàn ông cao lớn.

Người đàn ông một thân thường phục, khí thế bức người, sải bước đi tới dừng ở trước mặt Nghê Ca.

Anh hơi cúi đầu, bàn tay chậm rãi xoa lên gò má, ngón tay đẩy ra những sợi tóc tán loạn trên trán cô.

Giọng nói rất thấp, ẩn chứa đè nén sự nguy hiểm:

“Bị thương sao?”

Nghê Ca không nói gì.

Giọng nói của anh lại thấp xuống ba độ:

“Thế nào?”

Cô gái cừu cúi đầu, những lọn tóc nhỏ bị gió thổi động đây, nhưng lỗ tai cũng không dám cử động.

Hồi lâu.

Giọng nói của cô vô cùng, vô cùng nhỏ, lại vô cùng, vô cùng ủy khuất, mang theo hơi nước, đứt quãng, mềm mại khóc thút thít:

“Dung Tự. Em....Em vừa mới, vừa mới, bị đập”

Lớp trưởng: “...??”

Nhạc Đồng: “...?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, cô tựa như một cái vòi nước vị mở đi van, nước mắt nhanh chóng tràn mi rơi xuống.

Cúi đầu, giống như một loại động vật nhỏ ủy khuất không thể nói hết, tội nghiệp mà túm góc áo anh, nước mắt từng viên lớn đi theo mà rơi xuống:

“Em...Đầu em đau quá. Em, em muốn về nhà...”

Editor: Bản lĩnh ăn vạ của Nghê Nghê thật khiến tại hạ báỉ phục =)))

47. Chương 47

Trong văn phòng chớp mắt yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được, áp suất trong phòng rõ ràng đang hạ xuống rất thấp.

Dung Tự hít một hơi sâu, nỗ lực bình tĩnh.

Một bàn tay vẫn cứ nâng lên khuôn mặt cô, lạnh giọng:

“Ai đập?”

Nghê Ca không nói chuyện.

Lặng không tiếng động cúi đầu, nước mắt tí tách rơi xuống đập trên tay anh.

“Chuyện này...” Lớp trưởng đoán không được người đàn ông trước mặt này là người nào của Nghê Ca, nhưng anh không giống như sinh viên, sinh viên không có loại khí tức dọa người như vậy.

Cậu ta không hiểu sao tim có chút đập nhanh:

“Không phải như anh nghĩ...”

Dung Tự nghe tiếng, hơi híp mắt lại, buông mặt Nghê Ca ra.

Sau đó một cái tay lôi kéo cô, mặt khác nửa người quay tới, mặt không biểu cảm:

“Cậu đập cô ấy?”

Lớp trưởng kiên trì, ý đồ muốn nhảy qua vấn đề này:

“Đó là bởi vì, bởi vì bọn tôi mới có xung đột, Nghê Ca cô ấy cũng, cho nên tôi...”

“Tôi hỏi lại lần nữa” Dung Tự từng chữ từng chữ, gắt gao nhìn chăm chăm cậu ta, “Là, cậu, đập, cô, ấy?”

“....Đúng.”

Lớp trưởng vừa dứt lời, một quyển sách từ phía đối diện đập tới.

Tiếng gió xé rách, động tác đối phương lại quá nhanh quá chuẩn, cậu ta căn bản không kịp trốn, thật sự trúng một đòn này.

Cúi đầu, máu mũi liền rơi xuống.

“Anh —!” Dương Ni bị dọa đến quên khóc, nhanh chóng đi lên dìu cậu ta, “Anh làm sao lại còn đánh người?”

Dung Tự tức quá hóa cười:

“Không phải các người động thủ trước sao?”

“Nghê Ca...” Lớp trưởng nửa khuôn mặt đều bị chấn động đến đau đớn, che mũi, giọng nói tố cáo, “Nghê Ca cũng vừa mới đánh trả! Tôi căn bản không đập đến cô ấy! Còn bị cô ấy đánh!”

“Cậu không đập cô ấy, miệng vết thương trên đầu kia hẳn là tự cô ấy làm đi?” Dung Tự căn bản không tin, trầm giọng gầm lên, “Đánh cậu? Cô ấy đánh?”

Nói xong, anh quay đầu nhìn một chút, giọng nói mềm xuống, “Em đánh cậu ta?”

Nghê Ca không nói chuyện.

Cô vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, một bộ dáng bị dọa cho sợ hãi, tai rũ xuống, vành mắt đỏ ửng, không nói lời nào rơi nước mắt.

Giống như là bị người ta bắt nạt thật lâu.

Trong lòng Dung Tự ngọn lửa vừa tàn liền nhảy lên cao mười hai thước.

Anh mặt sắt quay lại:

“Cãi nhau, đánh người còn vu oan cho cô gái nhỏ, cậu có phải là đàn ông hay không? Đại học ba năm đọc sách trong bụng đều đọc loại cặn bã sao? Cậu còn biết xấu hổ hay không?”

Lớp trưởng máu mũi còn đang chảy: “...??”

Mắng người xong, Dung Tự liền quay người lại, dùng ngón cái giúp cô lau đi nước mắt, thấp giọng an ủi:

“Tốt rồi. Nín khóc đi”

Nước mắt Nghê Ca chậm rãi dừng lại.

Giảng viên hướng dẫn hôm nay không có tiết dạy, tạm thời bị giáo viên môn học kia gọi đến để xử lý vấn đề, tâm tình vốn đang hồngбет.

Mặt khác, về phương châm dạy học của cô ấy tựa hồ không nhảy. Cô ấy là người trường kỳ tuân thủ nguyên tắc độc lập tự chủ. Chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng, liền để không gian cho sinh viên, để những người trẻ tuổi tự mình giải quyết vấn đề.

Nhưng mà vừa vào cửa, liền gặp được một màn kịch như thế này.

Sắc mặt giảng viên xanh mét:

“Các cô, cậu ai giải thích cho tôi một chút, đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

Dương Ni muốn cướp lời nói:

“Thưa cô, là như thế này....”

“Dương Ni im miệng” Giảng viên trầm giọng, “Nhạc Đồng đến nói.”

Tuy rằng cô ấy có rất nhiều sinh viên, nhưng bộ dáng sinh viên nào ra sao, trong lòng cô ấy đều nắm chắc hơn so với bất cứ ai.

Nhạc Đồng gật đầu: “Chuyện là như vậy.”

Sau đó đem chuyện lớp trưởng sao chép số liệu, sao chép bài luận văn, giáo viên bộ môn cho bọn họ tự mình thảo luận giải quyết vấn đề — quá trình mọi chuyện, từ đầu đến cuối, một chữ cũng không để bị lọt ra.

Sắc mặt giảng viên càng khó coi hơn.

Dung Tự cũng vậy.

Hai người đứng ở bên cạnh Nghê Ca, tựa như hai vị Phật lớn, một mặt cùng một mặt đều là đen sì.

“Các người liên vì một chút chuyện này, kén một chút là đánh nhau?” Giảng viên cực kỳ phiền lòng, đối với Dương Ni cùng lớp trưởng cười lạnh, “Bây giờ các người đều đang ở trường học mà còn làm trời làm đất, trời sập cũng có giáo viên ôm lấy. Nhưng mà sau khi ra ngoài thì sao đây? Các người có nghĩ tới hay không, sao chép luận văn, sẽ có hậu quả gì không?”

Lớp trưởng nhin không được:

“Thưa cô. Chuyện này cũng không có nghiêm trọng như vậy đi. Hiện tại bọn em mới chỉ là sinh viên đại học chính quy mà thôi...”

Trong vòng luẩn quẩn của cậu ta, bạn đại học cùng lứa tuổi, ai mà không như vậy.

Bình thường còn qua mặt trong lớp, qua mặt trong hội sinh viên, ở trước mặt giáo viên cũng còn dám qua mặt đến quen.

Cuối kỳ chỉ cần tùy tiện tìm hai phần bài tập chép một chút, lại dựa vào bình thường điểm quá trình và giáo viên mà kéo điểm số lên, vô luận như thế nào, đều sẽ có thành tích không tệ.

“Cậu đến bây giờ còn cảm thấy chuyện không nghiêm trọng!” Giảng viên giận dữ, “Các người nhất định phải đợi đến khi bị trục xuất thôi học, chậm trễ tốt nghiệp, mới cảm thấy sảng khoái có phải hay không?”

Thấy cô ấy rất kích động, giáo viên bộ môn đi lại gần khuyên:

“Cô bình tĩnh một chút...”

“Loại người như vậy, đọc sách cái rắm! Sớm nên cút đi! Nếu cậu ta là năm nhất, tôi khẳng định để cậu ta lần nữa trở về thi lại đại học!” Giảng viên không kịp thở, “Người này bài luận liền cho 0 điểm! Nghe thấy không, cho 0 điểm!”

Giáo viên bộ môn: “.....”

Dung Tự lôi kéo Nghê Ca đứng ở một bên, vốn là đang rất tức giận, lại gặp giảng viên sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, chậm rãi khoanh tay đứng xem kịch.

Nhìn một lát, Dung Tự cất lời bình luận:

“Em nhìn bộ dáng mắng chửi người của cô ấy xem, có giống phiên bản nữ của thầy Tôn hay không?”

Nghê Ca nín khóc mỉm cười:

“Em cũng nghĩ giống thầy Tôn.”

“Chờ đến nghỉ đông, chúng ta trở về thăm thầy ấy đi.”

Cô gái cừu ngoan ngoan gật đầu, xoa bóp tay anh như đáp lại.

Bên kia còn chưa âm ỉ xong, Dung Tự thấp giọng:

“Chúng ta đi trước đi.”

Nghê Ca gật đầu.

Bộ dáng cô bây giờ, làm anh nhớ tới cô hồi học cấp ba lần đó, rời nhà trốn đi.

Mặc kệ anh nói cái gì, cô đều: Được. Em nghe theo lời anh.

Dù nhìn vô cùng đáng thương, nhưng loại cảm giác bị ỷ lại này, Dung Tự phá lệ hưởng thụ.

Anh nghĩ đi nghĩ lại, lại bắt đầu đau lòng, nhịn không được giơ tay lên, vỗ vỗ đầu cô:

“Trước đi bệnh viện.”

Hai người định rời đi, giảng viên cũng không muốn ở đây lâu.

Dương Ni thấy ba người đều muốn đi, nóng nảy:

“Mấy người cứ đi như thế? Anh ấy cũng bị thương!”

Lớp trưởng máu mũi còn đang chảy.

Dung Tự kỳ quái: “Mắc mớ gì đến bọn tôi.”

Đây là lần hai trong trường học, xe anh dừng ở cửa.

Dương Ni muốn xông tới lý luận, Dung Tự giữ chặt Nghê Ca, để cô đi xuống lầu trước:

“Em lên xe trước đi.”

Cô gái cừu đáp lại một tiếng, kéo kéo dây đeo ba lô trên lưng, đi về phía trước.

Dung Tự thuận tay chụp tới, đem ba lô của cô tiếp nhận đến:

“Để anh cầm.”

Khi đang nói chuyện, những người khác cũng đi tới cửa.

Lớp trưởng lập tức đuổi theo giảng viên hướng dẫn, Dương Ni ngược lại ngăn Dung Tự:

“Anh không được đi. Anh đánh người. Anh phải cho tôi một lời giải thích.”

Dung Tự dựng thẳng lông mày:

“Nếu như tôi là cô, trước hết tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề ”0 điểm“. Tôi nghe nói, trong trường học các cô, nếu rút tín chỉ thì không thể thi lại mà chỉ có thể học lại. Vậy thì bạn trai cô sẽ được ở lại học thêm một năm đấy.”

Dương Ni sắc mặt trắng bệch.

Cô ta đang muốn mở miệng, gặp lớp trưởng vẽ mặt suy sụp trở lại:

“Không đùa.”

Dương Ni hơi giật mình, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

Cô ta trong lúc nhất thời ** không rảnh, trước hết chỉ có thể quan tâm đến bạn trai:

“Anh nói với giảng viên thế nào?”

“Cô ấy giống như thật sự tức giận.” Lớp trưởng bực bội vuốt vuốt mái tóc, “Hoàn toàn không nghe anh giải thích, một mực nói với anh, khẳng định là không điểm, không cần phải cầu xin.”

“Vây...rớt, rớt tín chỉ làm sao bây giờ?”

Lớp trưởng thân mình hơi ngừng, trong mắt đột nhiên dấy lên cơn tức giận không nhịn được:

“Em còn hỏi anh? Em còn có ý tốt mà hỏi anh? Nếu không phải là em đem sổ liệu của bạn cùng phòng lấy ra đưa cho anh, làm sao hôm nay lại nháo đến tình trạng này?”

Dương Ni kinh ngạc:

“Anh còn trách em? Chẳng lẽ không phải là anh đi năn nỉ em sao?”

Thấy hai người này thế nhưng lại cãi vã nhau như vậy, Dung Tự khé miệng khé nhúc nhích, quay người muốn đi.

Dương Ni ốc còn không mang nổi mình ốc, nhưng vẫn quay qua nói:

“Anh đừng đi.”

Tay của cô ta thuận thế đặt ở trên cánh tay anh.

Ánh mắt Dung Tự trầm xuống:

“Buông tay.”

Dương Ni theo bản năng buông tay, cũng tại thời điểm ngay lúc này, mới có cơ hội quan sát anh.

Dung Tự mặc quần áo rất phổ biến, áo sơ mi màu đen, quần dài cùng màu, cổ tay áo được xắn lên trên, để lộ ra cơ bắp cánh tay rắn chắc. Toàn thân từ trên xuống dưới, trừ bỏ trên cổ tay có đeo đồng hồ, không có một thứ trang sức gì khác.

Người đàn ông vai rộng chân dài, tư thế lười biếng, cả người khí chất lại phá lệ lạnh lùng, dưới chiếc áo sơ mi có thể thấy rõ hình dạng cơ bắp, cũng mang đến cho cô ta một cảm giác bị áp bức không hiểu rõ.

Thế là Dương Ni thuận lý thành chương, nhớ lại giá cả đồng hồ đeo trên tay anh.

“Dương Ni” Lớp trưởng không hề hay biết, ở sau lưng gọi cô ta, “Em không cần trốn tránh trọng tâm đề tài chúng ta vừa nói.”

“Cho nên? Em hẳn là nên ngược lại đi xin lỗi anh sao?” Dương Ni đột nhiên ý thức được một vấn đề, cô ta cùng Nghê Ca so tài nhiều năm như vậy, từ khuôn mặt đến thành tích, từ khí chất đến năng lực xã giao, nhưng mọi người có lẽ từ đầu tới cuối, căn bản là không đem cô ta để vào mắt.

Cô ta cuối cùng ở trên người Dung Tự, đơn giản mà ngay thẳng, cảm nhận được loại chênh lệch vi diệu này.

Cô ta đột nhiên cảm thấy tức giận:

“Anh cần em đối với anh nói ”Thật xin lỗi” sao?”

“Đúng thế. Là anh cầu em, nhưng em cùng Nghê Ca làm bạn cùng phòng ba năm, chẳng lẽ không biết cô ấy tự làm?” Lớp trưởng quyết tâm muốn cùng cô ta âm ỉ một trận này, “Biết cô ấy tự làm, em còn cầm bài tập của cô ấy cho anh sao? Chuyện này nếu đặt ở trên người người khác, nói không chừng nói vài lời có ích liền có thể thoát khỏi. Nhưng mà bạn cùng phòng tốt kia của em, phải muốn đem mọi chuyện làm lớn!”

“Cái này rõ ràng là chính anh có vấn đề được không? Đầu cơ trục lợi không học tập còn chưa tính, chuyện tới trước mắt, làm sao lại không biết xấu hổ mà trách em?”

.....

Dung Tự cười lạnh, cũng không quay đầu lại liền đi ra khỏi khu nhà học, mở cửa lên xe.

Nghê Ca yên tĩnh ngồi ở trên ghế lái phụ. Thấy anh trở lại, không tự giác ngẩng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, Dung Tự nhìn đến nơi trên đầu cô, thấy đôi tai cừu nhỏ xuất hiện trên đầu cô, vui vẻ mà giật giật.

Anh cười khê: “Đi bệnh viện?”

“Không cần đi....” Nghê Ca có chút co quắp, “Em không có bị thương”

“Tốt” Anh cũng không dây dưa, “Cơm tối muốn ăn cái gì?”

“Cái này....” Vấn đề này quá khó khăn.

Cừu nhỏ ngốc lâm vào suy nghĩ.

“Có thể chọn lẩu, thịt nướng, làm nồi” Hơi ngừng, anh có chút ý tứ hàm xúc không rõ nói, “Dê nướng nguyên con”

“Ăn làm nồi đi.” Nghê Ca thuần túy cảm thấy cái này ăn nhanh nhất, “Những món khác đều ăn lâu.”

Dung Tự hỏi nhiều một câu: “Không ăn dê?”

Nghê Ca lắc đầu: “Không muốn ăn”

“.....”

Được rồi.

Dung Tự yết hầu lặn lội.

Vậy trước không ăn.

Một lát, anh lái xe đến trung tâm thành phố.

Quãng thời gian này, trong tiệm người không còn nhiều. Nghê Ca cúi đầu xem thực đơn, Dung Tự lặng không tiếng động nhìn chăm chăm cô.

Nhìn một lát, anh vẫy tay gọi người phục vụ:

“Làm phiền lấy cho tôi một cái khăn nóng, còn có thêm cồn iod cùng tấm bông.”

Nhân viên phục vụ lên tiếng trả lời được, xoay người rời đi.

Rất nhanh liền đem đồ vật mang tới.

Dung Tự vặn mở cồn iod ra, hướng cô ra hiệu:

“Đưa mặt qua đây.”

Nghê Ca sững sốt, nhanh chóng lắc đầu:

“Em thật sự không bị thương.”

Anh nguy hiểm híp mắt lại: “Anh nhìn thấy.”

“.....”

Nghê Ca chỉ có thể ngồi vào bên người anh, đem mặt sát lại gần.

Dung Tự một bàn tay nâng lấy đầu của cô, một tay khác vô cùng cẩn thận, dùng tấm bông thấm cồn iod, lau đến cái vết thương nhỏ gần như không nhìn thấy kia.

Cồn iod lạnh lạnh, Nghê Ca không có cảm giác gì.

Nhưng cô cảm thấy rất thần kỳ:

“Vết thương nhỏ như vậy, anh cũng có thể nhìn thấy?”

Dung Tự hừ: “Phi công thị lực rất tốt.”

“.....”

Nghê Ca không biết nên nói cái gì, động tác của anh rất nhẹ, làm cô tự dưng sinh ra một cổ áy náy.

“....Em lừa gạt anh”

Thật lâu sau, cô rầu rĩ nói.

“Lớp trưởng không đập đến em, chỉ là một cái gim giấy bay đến bên cạnh em, ở trên trán chạm vào một chút.” Nghê Ca nói, “Vết thương nhỏ như vậy, anh đến chạm thêm hai phút, đại khái nó có thể liền khép lại. Hơn nữa....Cậu ta nói là thật, là em đánh cậu ấy.”

Tay Dung Tự dừng lại.

Đột nhiên có chút buồn cười, thấp giọng nói:

“Anh biết.”

Nghê Ca sững sốt: “Hả?”

Dung Tự nhìn không được cười thở dài.

Khi còn nhỏ anh luôn thích bắt nạt cô, cảm thấy cô gái nhỏ khóc chít chít, đáng vẻ đáng yêu muốn đòi mạng.

Nhưng mà nhiều năm như vậy không gặp, cảm tình thời đại thiếu niên chẳng những không bị thời gian làm cho hao mòn đi, ngược lại ấp ủ thành một loại cảm xúc khác.

Hiện tại chỉ cần cô nhú mày, anh cũng cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Vì thế anh nói:

“Nhưng khuỷu tay của anh lại không có cách nào ngoặt ra bên ngoài được.”

“Huống chi, có thể bảo vệ chính mình, cũng rất tốt.” Hơi ngừng, anh lại nhìn vào mắt cô, thấp giọng nói, “Nhưng em không cần thiết mọi chuyện đều tự mình giải quyết, giận dữ với người khác xong chờ anh đến kết thúc mọi việc, cũng rất tốt.”

Nghê Ca kinh ngạc.

“Anh, lúc trước tốt nghiệp, nói với em, phải làm một người lớn...”

“Đúng thế, phải làm người lớn.” Dung Tự bỏ tấm bông thấm cồn iod xuống, giúp cô đem mái tóc gạt xuống dưới, “Nhưng người lớn không phải như thế, ý của anh không phải là, em tùy thời tùy chỗ, một mình chiến đấu.”

Nghê Ca kỳ thật không hiểu lắm: “Vây...”

Dung Tự không lập tức nói tiếp.

Anh cầm lấy chiếc khăn lông thấm nước, lần nữa nâng khuôn mặt Nghê Ca lên, giúp cô lau mặt.

Thật lâu thật lâu.

Mới thấp giọng nói:

“Dù sao khi ở nhà, em vẫn là tiểu công chúa của anh!”

Nghê Ca đêm nay không tính trở về ký túc xá ngủ.

Chuyện bài tập còn chưa có hoàn toàn giải quyết, cô hiện tại tạm thời không muốn đối mặt với Dương Ni cùng Nhạc Đồng.

“Cũng được.” Dung Tự không có ý kiến, “Anh cùng em ở bên ngoài một đêm.”

Anh ở Bắc Kinh không có phòng riêng, trong lúc tổ chức hội nghị cùng những người khác ở chung một chỗ, khẳng định không có cách nào mang Nghê Ca về chỗ ở.

Cho nên anh ở tại trung tâm thành phố chọn một khách sạn cao cấp.

Trước khi vào cửa, Nghê Ca giữ chặt anh:

“Em biết anh lo lắng cho an toàn của em. Nhưng ban đêm anh không trở về chỗ ở, không có vấn đề gì sao?”

“Một, hai lần sẽ không bị phát hiện” Dung Tự ho khan, “Tác phong của anh rất đoan chính.”

“.....”

Khi nói chuyện, chị gái lễ tân vẻ mặt xin lỗi quay qua nói:

“Xin lỗi hai vị, khách sạn chúng tôi hiện tại không có phòng phổ thông.”

“Vây còn có cái gì?”

Chị gái lễ tân mỉm cười: “Phòng đôi.”

48. Chương 48

Dung Tự nhíu mày: “Chúng ta đổi khách sạn khác.”

Thay đổi ba nơi, kết quả đạt được vẫn là như vậy.

Dung Tự buồn bực nghĩ, vô cùng tốt, hôm nay đúng là ngày lành, tất cả khách sạn đều không hên mà cùng nhau hết phòng, chỉ còn lại phòng đôi.

Anh trưng cầu ý kiến Nghê Ca:

“Có muốn lại đổi một khách sạn khác không?”

Dù sao ở đây cũng là trung tâm thành phố, quanh đây có rất nhiều khách sạn.

“Sáng ngày mai anh phải dậy sớm đúng không?” Cừu ngọc có chút không kịp phản ứng, cũng là thật sự không hướng tới cái phương diện kia mà suy nghĩ, “Hiện tại đã 0 giờ rồi”

“Phòng đôi cùng phòng phổ thông cũng không sai biệt lắm” Chị gái lễ tân vô cùng hiểu ánh mắt của mọi người, “Lúc này, khả năng khách sạn khác cũng không còn phòng phổ thông.”

“Dù sao cũng chỉ ở một đêm.” Dung Tự đau đầu, “Vậy liền ở đây đi.”

Hai người cầm theo thẻ phòng, cùng tiến lên lầu.

Thẻ phòng vừa quẹt xuống, Nghê Ca đẩy cửa phòng ra chen vào, mở đèn lên, không tự giác “Oa” một tiếng.

Giống như một chân bước vào một đại dương màu hồng.

Căn phòng rất lớn, phân ra phòng khách ở bên ngoài, phòng ngủ ở bên trong, nhưng vô luận là ghế sofa hay là cái giường tròn, rèm cửa hay bàn trà, tất cả đều là màu hồng phấn.

Liền màu sắc ánh đèn cũng đều rất ái muội.

“Em còn chưa từng ở qua phòng đôi...” Nghê Ca một bên lẩm bẩm một bên vòng qua cửa phòng ngủ, trước mắt đột nhiên sáng lên, từ từ chạy tới, “Phòng ngủ này, thế nhưng ngay cả đu dây đều có?”

“.....”

Dung Tự da đầu run lên.

Anh tiện tay đem ba lô của cô đặt trên ghế sofa, nhìn không chớp mắt nói:

“Đi tắm rửa.”

Nghê Ca hoàn toàn không nghe thấy anh nói.

Cô ngồi ở trên xích đu, cả người hưng phấn mà lắc lư:

“Về sau trong nhà em cũng muốn có một cái.”

Dung Tự không thể nhịn được nữa, thốt ra:

“Không phải chơi như vậy.”

“Hả?”

Nghê Ca ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn anh như đang hỏi.

Cô gái nhỏ ánh mắt tối như mực, trong veo gọn sóng. Trong lòng Dung Tự không hiểu sao sinh ra một cảm giác tội lỗi, giống như bị xúc tu của những con côn trùng nhỏ, ở trong lòng cào đến cào đi, ngứa đến kịch liệt, nhưng lại không thể gãi tới.

Anh quay đầu rời đi:

“Anh đi ngủ bên ngoài.”

Nghê Ca từ trên đu dây nhảy xuống:

“Nhưng giường rất lớn mà.”

“....”

Cô quan sát chiếc giường tròn giữa phòng ngủ, sau đó kết luận:

“Cái giường này có thể ngủ được ba người. Coi như anh nằm trên đó, hai chúng ta cũng không đụng vào nhau được.”

“....”

“Nhưng mà...” Giây tiếp theo, cô ngẩng đầu, hoang mang hỏi, “Phòng này rất kỳ quái, vì sao trên trần nhà lại có gương?”

“....”

Dung Tự trong đầu một chuỗi pháo hoa lấp lánh nổ tung.

“Hơn nữa...”

“Nghê Ca” Dung Tự không thể nhịn được nữa, “Im miệng, có thể chứ?”

Nghê Ca hơi giật mình, sau đó ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đứng tại chỗ, biểu lộ luống cuống nháy mắt, vẻ mặt cực kỳ vô tội.

Không khí bắt đầu đọng lại.

Dung Tự đau đầu, nhăn nheo giải thích:

“Anh không phải là hung dữ với em...”

Ông ——

Ông ——

Di động của cô đột nhiên kêu lên.

Dung Tự nhanh chóng đem ba lô của cô nhắc lên:

“Nghe đi.”

Nghê Ca lấy điện thoại ra, trên màn hình báo gọi tới là giảng viên.

“Alo, chào cô” Giảng viên chưa từng tìm cô trẻ như vậy, Nghê Ca trong lòng không chắc chắn, “Đã trễ như vậy, cô vẫn chưa ngủ sao?”

“Nghê Ca, là thế này” Giảng viên nói, “Nơi nghiên cứu điều tra đã quyết định xong. Bởi vì thời gian có chút gấp, cuối tuần liền phải xuất phát. Cô sợ thông báo chậm em liền có chuyện khác, cho nên tranh thủ thời gian gọi nói cho em một tiếng.”

Nghê Ca sững sờ: “Nhưng mà....Em phải đi thực tập”

“Lúc trước không phải em nói, không có định thực tập sao?” Giảng viên hỏi xong, đột nhiên nhớ tới, “À đúng, cô nhớ ra rồi. Hôm qua em có nói cho cô đi nhà xuất bản JC phỏng vấn. Kết quả thế nào? Đã quyết định tới?”

“Xem là như vậy...” Nghê Ca ngồi xuống, ngón tay vô thức siết chặt mép giường, “Lúc trước bọn họ quả thật không trả lời, mấy ngày hôm trước mới nói cho em biết.”

Cô gái nhỏ ngồi ở bên giường, mặc một chiếc váy liền áo màu vàng nhạt mềm mại, áo khoác chồng lên hình dáng bả vai, dưới ánh đèn mập mờ, phá lệ lộ ra vẻ gầy yếu.

Dung Tự yết hầu lặn lội.

Rất muốn sờ cô một cái.

Nhất định rất mềm.

“Nhưng công việc em xin ứng tuyển là dịch thuật, không biết có thể xin làm việc không đúng giờ được không.” Nghe Ca suy nghĩ một chút, cho rằng hai việc này cũng không phải không thể sắp xếp, “Nếu như thời gian không xung đột, thì có thể đi nghiên cứu điều tra được.”

“Cô không có nhiều lời nói cong cong lượn lượn như vậy, cô nói thẳng, cô hi vọng em có thể đến.” Giảng viên có chút tâm đắc, những người sinh viên mà cô ấy hướng dẫn, trừ bỏ Nghe Ca, không có vài người có thể trông cậy được trên người, “Về công về tư em đều là người thích hợp nhất, cũng không cần làm việc gì, ở bên cạnh trở thủ cho cô là được.”

Hơi ngừng lại, cô ấy thở dài, “Cô đem địa chỉ gửi cho em. Em nhìn xem một chút. Nếu thật sự không được, cô lại thay đổi người khác.”

“Được.” Nghiên cứu điều tra vĩnh viễn cùng luận văn ở trong nước được kết nối, những cái này chính cầu cầu không được. Nghe Ca chân tình thực lòng, “Em sẽ suy nghĩ thật kỹ. Cảm ơn cô ạ”

Cúp điện thoại, cô quay đầu lại, phát hiện Dung Tự còn đứng ở đằng kia.

“Anh không phải là mới nói...” Cô có chút ngoài ý muốn, “Muốn đi tắm rửa sao?”

Dung Tự banh mặt, lời ít ý nhiều: “Ai?”

“Giảng viên của em.”

“Cô ấy mắng em?”

Nghe Ca sững sốt một chút:

“...Không có.”

Đoạn đối thoại này có chút quen tai.

Cô đột nhiên nhớ tới, cấp ba vào lần đó, buổi tọa đàm tự chủ chiêu sinh, cô cùng anh ở trong hội trường, câu hỏi thứ nhất của anh cũng là:

- — giáo viên mắng em?

Nghe Ca lúc đó không cảm thấy cái gì.

Cách nhiều năm như vậy, hậu tri hậu giác, cuối cùng biết đến một chút mùi vị.

Sau chuyện của Lữ Vân, anh đều sợ giáo viên sẽ mắng cô.

Anh thời khắc đề phòng, chuẩn bị giúp cô đánh giáo viên.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Nghe Ca không hiểu sao sinh ra âm áp:

“Cô ấy mời em tham gia vào hạng mục nghiên cứu điều tra. Nhưng mà thực tập em cũng đã định đi. Thời gian có thể sẽ có xung đột. Cho nên hàn huyên nhiều thêm hai câu.”

“À.” Dung Tự còn đang nghẹn khuất suy nghĩ về chuyện ăn dè kia, biểu hiện đặc biệt lãnh đạm, “Vậy tự em chọn một cái mình thích đi.”

“Anh thấy thế nào?”

“Anh không có biện pháp.”

Dung Tự thật sự không có biện pháp.

Khác nghề như cách núi, anh cũng không hiểu rõ chuyên ngành của cô. Nhưng trải qua mấy ngày nay ở chung, anh phát hiện, cô đã có thể đem việc này xử lý rất khá, không cần anh lại nhúng tay.

Nghe Ca có chút thất vọng nhỏ: “....Ồ”

Dung Tự xoay người đi ra: “Anh đi tắm rửa.”

Cô gái cừu ngồi yên tại chỗ, có chút khó hiểu.

Anh giống như lại bắt đầu có chút mất hứng....

Nhưng là, vì cái gì?

Cô ở trên cái giường thật to tròn lăn qua lăn lại. Thoát ra khỏi giao diện vừa mới cùng giảng viên trò chuyện, mới phát hiện, trên màn hình có đến năm cuộc gọi nhỡ đến từ Mạnh Viện.

Nhỏ khuê mật gửi tin nhắn cho cô:

[Mẹ nó! Nghe nói cậu cùng Dương Ni đánh nhau??? Thật mạnh mẽ, cậu có đánh rụng đầu cô ấy hay không?? Mau mau, nhìn thấy tin nhắn của mình thì gọi điện thoại!!!]

Nghê Ca “Phốc” cười rộ lên.

Cô gọi lại điện thoại cho cô ấy. Đầu dây bên kia âm thanh kết nối vang lên thật lâu, Mạnh Viện mới nhận.

“Thật xin lỗi. Mình vừa rồi mới nhìn thấy cậu gửi tin nhắn” Nghe Ca nhìn gương trên trần nhà, nháy mắt mấy cái, “Mình không cùng cô ấy đánh nhau, là cùng bạn trai cô ấy xảy ra một chút xung đột nhỏ....Nhưng mà mình không chịu thiệt. Dung Tự tới tìm mình. Hiện tại mình đi cùng với anh ấy. Cho nên cậu không cần lo lắng.”

Mạnh Viện hơi ngừng, có chút ý tứ hàm xúc không rõ trả lời một âm tiết đơn giản:

“Ừm”

Nghê Ca theo bản năng cảm giác chỗ nào đó không thích hợp, nhưng trong lúc nhất thời lại không nói ra được.

Cô trên giường lăn mệt mỏi, úp sấp đầu giường, nơi này nơi đó sờ sờ, lần lượt mở tủ đầu giường ra chơi, “Nhưng có chuyện này, mình muốn nghe ý kiến của cậu. Giảng viên của mình trên tay có một hạng mục, muốn đi nơi khác nghiên cứu điều tra một khoảng thời gian. Cô ấy lúc trước đã mời qua mình rất nhiều lần, nhưng thời gian cùng với mình thực tập lại xung đột....Cậu cảm thấy, đi cái nào tương đối tốt hơn?”

Lúc này Mạnh Viện thật lâu không nói chuyện.

Nghê Ca nín thở ba giây, không biết có phải ảo giác hay không, thế nhưng nghe được giọng nói của Tưởng Trì.

Cô mờ mịt: “Viện Viện?”

Cô ấy cùng với Tưởng Trì sao?

“Ừm...” Mạnh Viện có chút dồn dập hô nhỏ một tiếng.

“Nghê...Nghê Nghê” Nhỏ khuê mật hơi thở không quá ổn, nhỏ giọng nói, “Chúng ta mai, ngày mai lại tán gẫu, được chứ?”

Nghê Ca sững sốt một chút.

Nhanh chóng phản ứng trở lại.

Sau đó cả khuôn mặt “Bùm” một cái đỏ lên:

“Được...Thật xin lỗi! Mình....Mình gọi điện thoại không đúng thời điểm! Cậu làm gì....Làm cái gì mình đều không có nghe thấy! À mình cũng không có gọi qua cuộc điện thoại này!”

“Nghê...”

Mạnh Viện đang muốn gọi lại cô.

Cô luống cuống tay chân cúp điện thoại.

Nghê Ca ném di động xuống, gò má nóng lên, thật lâu không bình tĩnh lại được.

- - Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.

Đêm hôm khuya khoắt, lại trắng thanh gió mát.

Mọi người đều là người trưởng thành rồi.

Chuyện này rất bình thường, cuộc sống về đêm như vậy không cần ngại ngùng, không cần xấu hổ.

Nghê Ca không phải cái gì cũng đều không hiểu. Lúc vừa mới vào đại học, cô cùng với các bạn nhận một buổi tọa đàm về “Bí ẩn của cơ thể con người”, giảng viên trẻ tuổi đứng trên đài hướng xuống mà vung áo mưa tới.

Cô vui vẻ tới buổi tọa đàm học.

Cô còn bình tĩnh mà kỹ càng, đem các bài giảng ghi lại chi tiết.

Nhưng lý luận cùng thực tiễn ở giữa cách nhau một trời một vực. Loại chuyện này một khi phát sinh ở bên người, liền trở nên dị thường kích thích.

Nghê Ca một tay nâng khuôn mặt nóng bỏng, một tay lại vô ý kéo ra ngăn tủ đầu giường.

Dung Tự vừa đứng lúc tắm xong đi ra.

Vì muốn biểu hiện chính mình tác phong tốt đẹp, anh mặc đồ vô cùng chỉnh tề, chỉ còn mái tóc đang ẩm ướt nhỏ giọt tí tách. Anh một bên vừa đi ra ngoài, một bên vừa lau tóc.

Đi đến cửa phòng ngủ, liếc mắt liền nhìn thấy, cô gái nhỏ của anh ghé vào đầu giường, đỏ mặt, không chút nhúc nhích nhìn chằm chằm vào ngăn tủ đầu giường đã được mở ra.

- - Trong ngăn tủ đặt vào hộp áo mưa bắt mắt, chiếc roi da nhỏ màu hồng phấn khả nghi, cùng một bộ còng tay cũng màu hồng phấn mang theo dụng ý không rõ.

“”

Huyết thái dương của Dung Tự lại một lần nữa giật đến phát đau.

“Em đang làm gì?”

Nghê Ca giật mình một cái, đem ngăn kéo đẩy trở về:

“Em cái gì cũng đều không làm!”

Anh không có ý định truy cứu: “Đi tắm rửa.”

“Ồ...” Không biết là vì Mạnh Viện hay là vì mấy đạo cụ vừa rồi, Nghê Ca không hiểu sao có chút chột dạ, mang theo cái đuôi cừu nhỏ, nhanh chóng lén lút chui vào phòng tắm.

Bên trong rất nhanh vang lên tiếng nước ào ào.

Cách nhau một bức tường, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Dung Tự ngồi giữa quang cảnh ánh sáng mờ tối lại ái muội, nhìn cái đồng kia hẳn là đạo cụ dùng để cười đùa, tâm phiền ý loạn mà nghĩ.

Anh cùng cô còn chưa xác lập bất kỳ quan hệ gì, không thể nóng vội. Huống chi, trước đây anh còn cùng người khác sớm có ước định.

Nhưng mà...

- — Có thể nhìn không thể ăn.

- — Cái này mẹ nó có khác gì địa ngục.

Nghê Ca tắm rửa xong, mặc quần áo khéo léo tử tế, sấy khô tóc, mới thăm dò đi ra.

Dung Tự đã làm ổ trên ghế sofa, chuẩn bị đi ngủ.

Cô cảm thấy rất xấu hổ:

“Anh đi lên giường ngủ đi.”

Anh xụ mặt, không nói chuyện.

“Em vừa mới thử qua.” Cô giải thích, “Em ở trên giường lần thử ba bốn vòng, vẫn không bị rớt xuống giường. Chứng tỏ cái giường kia đủ lớn, có thể nằm ít nhất ba người.”

“Không cần, tự em ngủ.” Hiện tại Dung Tự khắp người đều là lửa đốt, sợ bản thân cái gì mà tỉnh trùng lên nào, nỗ lực khắc chế, mạnh mẽ giải thích, “Anh rất thích ngủ ở ghế sofa. Em không cần quấy rầy anh.”

“....”

“Được rồi.” Nghe Ca rất tiếc nuối, “Vậy em để cửa, nếu như anh hối hận thì tự mình đi tới ngủ.”

Dung Tự nhin không được nghĩ.

Nếu như anh đi qua, khả năng người hối hận chính là cô.

Nghe Ca thấy anh không nói chuyện, cho rằng anh đã ngủ, chỉ có thể nói:

“Vậy em cũng đi ngủ đây. Ngủ ngon.”

“.....”

Dung Tự trầm mặc ba giây.

Một giây trước khi cô bước vào phòng ngủ, gọi lại cô:

“Nghe Ca.”

“Ừm?”

Anh khàn giọng:

“Gọi một tiếng anh trai để anh nghe một chút.”

“...Làm gì?”

“Cho anh gia tăng một chút gánh nặng đạo đức”

“....”

=))))))

Nghe Ca thật sự kêu hai tiếng anh trai.

Sau đó cô liền đi ngủ.

Còn Dung Tự lại đứng lên tắm rửa.

Nghe Ca: “.....”

Cô nhớ tới ngày thứ hai phải đi công ty, một giấc này ngủ thật sự rất cạn.

Cô có thói quen giường, một khi thay đổi chỗ ngủ, vừa mới bắt đầu luôn luôn ngủ không ngon.

Mơ mơ màng màng, lại bắt đầu nằm mơ.

Trong mơ vẫn là thời tiết giữa hè, khí trời rất nóng, thẳng đến khi hoàng hôn, thời tiết nóng cũng không thấy giảm bớt.

Phía sau nhà Dung gia cây phù dung rất cực nở hoa, từng mảng đóa hoa lớn, đỏ đỏ trắng trắng giấu ở trong lùm cây, vô dụng mà lấy ánh sáng.

Dung Tự đứng ở đằng sau, rũ mắt xuống hỏi cô:

“Em có muốn anh đưa em đi nhà ga hay không?”

“Không cần.” Nghe Ca mười sáu tuổi không chút nghĩ ngợi, liền cự tuyệt.

Cô cảm thấy khả năng cô sẽ khóc, nhưng cô không muốn khóc.

“Được rồi.” Dung Tự không hiểu ý, nhưng cũng không bắt buộc, “Vây hện gấp lại.”

Chính là một câu hện gấp lại tùy ý như vậy.

Sau đó tròn vẹn sáu năm, không có gấp lại anh.

Nghê Ca ở trong mơ nhú mảy.

Sáng sớm 5 giờ rưỡi, Dung Tự đứng giờ tỉnh lại.

Anh rời ghế mặc quần áo, động tác rất nhẹ.

Tiến vào tháng mười một, nhiệt độ không khí bắt đầu giảm, sáng sớm ở Bắc Kinh không còn sáng như mùa hè. Anh đứng dậy rửa mặt, xuyên qua cửa sổ sát đất ngoài phòng khách, nhìn ra bên ngoài cửa sổ một mảnh tối tăm.

Dung Tự kiên trì, sáng sớm đi ra ngoài chạy bộ.

Trước khi đi xem xét lại một chút, mới phát hiện tối qua khi tắm, anh liền thuận tay tháo đồng hồ ra để trong phòng.

Anh do dự nửa giây, xoay người đi lấy.

Trong phòng ngủ ánh sáng rất tối, Nghê Ca còn chưa tỉnh ngủ, cô gái nhỏ nửa gương mặt đều chôn ở trong đệm chăn, tóc dài xõa tung tản ra trên chiếc gối màu trắng.

Cô hơi cau mày, như là mơ chuyện gì không vui.

Dung Tự chậm rì rì mà đeo đồng hồ, ánh mắt vẫn cứ dừng lại ở trên người cô, không nguyện ý rời đi.

Hồi lâu.

Cô đột nhiên nhú mảy hừ một tiếng:

“Dung Tự”

Dung Tự theo bản năng: “Anh đây.”

Trong chớp mắt thốt ra, anh lập tức ý thức được mình nói lỡ.

Nghê Ca xoay người, đột nhiên mơ mơ màng màng, giữ chặt tay áo của anh.

Anh cho là cô đã tỉnh.

Đang muốn khuyên cô buông tay ra ngủ tiếp, chợt nghe cô rất nhỏ rất nhỏ giọng nói:

“Anh muốn về lại quân đội sao?”

Dung Tự sững sốt.

“Dung Tự.” Ánh mắt của cô đều không mở, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng, trong lời nói mang theo chút tính khí trẻ con, nhưng ngữ khí lại rất nghiêm túc, “Em đưa anh đi nhà ga.”

Nói xong, nghiêng đầu một cái, không có động tĩnh.

Dung Tự vẫn đứng ở trước giường, sững sốt cực kỳ lâu.

Nửa ngày, nhìn cô gái nhỏ đang ngủ say, ma xui quỷ khiến, anh cúi xuống.

Hôn cô.

“Anh không đi. Em ngủ ngoan, không cần đưa anh đi nhà ga” Giọng nói Dung Tự rất nhẹ, cũng lo lắng quá nhiều giấc ngủ của cô, “Em ở nơi này, chỗ nào anh cũng đều không đi.”

- - Dứt lời, anh cúi đầu, giống như là an ủi, hôn lên khóe môi cô.

Editor: Ta chờ nụ hôn của hai bạn mà tưởng chừng sắp rụng hết cả tay -_-

49. Chương 49

Nghê Ca ngủ đến mơ mơ màng màng. Trời vừa sáng. Một cảnh bắt đầu xảy ra chút biến hóa kỳ diệu.

Cô từ một người, biến thành một cái đầu chỉ biết be be gọi là cừu con ngu ngốc.

Cô ở trên đường chạy như điên, sau lưng là một cái đuôi chó săn rất lớn một đường đi theo cô, theo đuổi không ngừng nghỉ.

Cô chạy đến sức cùng lực kiệt, hiện tại không có chút khí lực nào. Dứt khoát liền mệt mỏi ngồi xõm xuống ở một góc. Yên lặng chờ chết.

Nhưng mà cô đợi thật lâu.

Cũng không đợi được chó săn đến cắn cô.

Cô run rẩy mở mắt ra, nhìn thấy chó săn ngồi xõm ở trước mặt mình, khuôn mặt đầy lông xù, siêu cấp nghiêm túc mà nhìn cô.

Nửa ngày, ghen khuấy hỏi:

“Anh có thể hôn em không? Lại ghen nữa chắc anh ghen chết.”

“....” Nghê Ca bị làm cho tỉnh lại.

Mở mắt ra, bên trong không có một bóng người, rèm cửa sổ cùng nhau rơi xuống, sắc trời chuyển sáng nhưng không có mặt trời.

- - Hôm nay một bầu trời đầy mây.

Cô nhìn chằm chằm cái gương trên trần nhà, phát giác một lát, vén chăn đứng lên, tắt đồng hồ báo thức ở đầu giường.

Buổi sáng 7 giờ 20, ngoài phòng trên ghế sofa chăn mền được xếp vô cùng ngay ngắn chỉnh tề, quần áo cùng dụng cụ rửa mặt của Dung Tự đều bị thu thập sạch sẽ. Anh đã đi.

Nghê Ca đánh cái ngáp cảm thấy di động. Quả nhiên, có hai cái tin nhắn của anh:

[Bữa sáng ở nhà ăn lầu 12, sau khi rời giường thì cầm thẻ phòng của mình đi xuống ăn.]

[Địa chỉ nơi thực tập gửi cho anh. Anh họp xong liền đi đón em]

Nghê Ca bấm ngón tay tính toán.

Hôm nay hẳn là ngày cuối cùng anh ở Bắc Kinh.

Cô hoảng hốt chớp mắt, ma xui quỷ khiến, gõ trả lời anh một câu:

[Buổi sáng hôm nay, có phải anh đặt chiếc đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường?]

Một giây sau Dung Tự trả lời: [Không phải]

[Anh.....không có bước vào phòng?]

[Không có.]

Nghê Ca tròn tròn mắt.

Vậy.....

Cô khó có thể tin.

Chẳng lẽ đằng sau những chuyện kia, đều là cô mơ sao??

Cô ở trong mơ hi vọng Dung Tự, đừng rời đi?

“.....”

Nghê Ca cảm thấy đau đầu.

Hội nghị chỗ Dung Tự còn chưa bắt đầu, anh hỏi:

[Làm sao?]

[Không có gì.]

Ngón tay cô dừng một chút, lục soát bản đồ, đem địa chỉ nhà xuất bản JC gửi cho anh.

Quên đi...

Nhìn qua cửa sổ bầu trời xám xịt, nhớ tới câu nói kia của anh “Chỗ nào anh cũng đều không đi ”—

Nghê Ca bỏ đi động xuống.

Hắn là đích thực nằm mơ.

Nếu như anh tỉnh táo, làm sao lại nói được câu như thế kia.

Ngày đầu tiên thực tập, Nghê Ca đối với hết thảy sự vật xung quanh đều cảm thấy mới mẻ.

Tổ phó, tổ trưởng phiên dịch mang theo cô đi vào trong phòng, dẫn tới nhiều ánh mắt hiếu kỳ cùng thiện ý. Cô cười đáp lễ, hướng tới đồng nghiệp tương lai trong ba tháng tới của mình chào hỏi.

“...Nhà xuất bản JC sở dĩ vẫn có thể phát triển mạnh trong bối cảnh môi trường rộng lớn, phần lớn là bởi vì phía sau dựa vào cây đại thụ Vui chơi giải trí JC này.” Phó tổ trưởng Đào Nhược Nhĩ là một cô gái còn rất trẻ, là đàn chị cùng chuyên ngành với Nghê Ca, so với cô lớn hơn hai tuổi, tốt nghiệp ở một trường nước ngoài.

Cô ấy vừa đi, một bên vừa hướng cô giải thích, “Cho nên kỳ thật đối với nhà xuất bản của chúng ta, xuất bản sách báo cùng giới thiệu bản dịch chỉ là một phần rất nhỏ trong các công việc. Trừ cái đó ra, chức trách chủ yếu của chúng ta, là cùng với Vui chơi giải trí JC hợp thành một khối liên kết.”

Nghê Ca nghe rất nghiêm túc.

— Nói cách khác, tổ này của chúng ta, ngoại trừ tổ phiên dịch sách báo là độc lập ra, các thành viên khác có thể kết nối trực tiếp với bất kỳ một bộ phận nào trong tòa nhà này bất cứ lúc nào.” Đào Nhược Nhĩ sợ đồng nghiệp mới lý giải không được, đặc biệt đem ngữ tốc thả rất chậm, “Cô vừa mới tới, khả năng liên từng bộ phận trong công ty còn chưa nhận biết được đầy đủ. Nếu như gặp vấn đề gì, nhất định nhớ đi tìm tôi.”

Hơi ngừng, cô ấy lại hiền hòa đổi thành: “Tìm đàn chị này”

Vì thế Nghê Ca nở nụ cười: “Cảm ơn đàn chị.”

Buổi sáng này sóng yên biển lặng mà trôi qua.

Buổi trưa ăn cơm, Nghê Ca lại gặp vị đàn chị này.

“Em với chị ngồi cùng nhau đi.” Đào Nhược Nhĩ bưng khay thức ăn, ngồi xuống bên người Nghê Ca, tận hết sức lực mà bán lực, “Nem ở trong công ty quán ăn rất ngon, ngày mai em nhất định phải thử ăn một lần đi.”

Nghê Ca nở nụ cười: “Em sẽ ăn thử.”

“Không cần phải ngày mai. Công việc có ổn không?” Cô ấy nói xong, một bên đem một nửa nem đưa cho cô, một bên giống như là quan tâm đến đàn em, “Có vấn đề gì không?”

“Cảm ơn chị.” Nghê Ca có chút thụ sủng nhược kinh, “Không có, công việc rất nhẹ nhàng, đồng nghiệp cũng rất tốt.”

Có qua có lại, Nghê Ca đem đĩa đồ của mình tính toán sau khi ăn xong thì ăn, cũng chia cho cô ấy một nửa.

Bất quá.....

Nhìn đến đũa này, Nghe Ca lại nghĩ tới một chuyện khác.

“Đàn chị.”

“Ừm?”

“Em có một vấn đề nhỏ....” Nghe Ca cân nhắc hỏi, “Em có khả năng điều đến tổ phiên dịch sách báo hay không?”

Vị trí thực tập của các thực tập sinh được phân phối ngẫu nhiên, Đào Nhược Nhĩ kỳ quái, “Sao lại đột nhiên muốn qua bên kia?”

“Thật xin lỗi...Em biết loại yêu cầu này, rất giống như cổ tình gây sự” Nghe Ca thật sự cực kỳ có lỗi, “Nhưng trường học bên kia của em tạm thời có một hạng mục nghiên cứu điều tra, cần đi ngoài tỉnh một thời gian ngắn, giảng viên một mục thức dục. Cho nên em nghĩ, có khả năng hay không....”

Cô còn chưa dứt lời.

Phía sau truyền đến một tiếng cười khê:

“Tiểu thư, đây là ở công ty, không phải ở nhà cô, có thể muốn thế nào được thế ấy!”

Nghe Ca hơi giật mình, quay đầu lại.

- — Là người phỏng vấn hôm đó.

Đào Nhược Nhĩ buông chiếc nem trong tay xuống, hướng anh ta chào hỏi:

“Tổ trưởng.”

Nghe Ca cũng đi theo vuốt cằm, lên tiếng chào hỏi.

Nhưng đối phương cũng không có đáp lại.

Anh ta bưng khay thức ăn, vênh vác tự đắc xoay người rời khỏi, khoe miệng giơ lên một cái làm thành độ cong không quá làm người khác ưa thích.

“Anh ta luôn là người như vậy. Đối với ai cũng là một bộ dáng, đừng để trong lòng.” Đàn chị dùng cái nĩa nhỏ xiên một khối dưa đỏ, thấp giọng an ủi, vụng trộm hướng cô nháy mắt, “Nghiên cứu điều tra nha, chị khi học đại học cùng đi theo giảng viên hướng dẫn làm qua. Mỗi lần trở về, đều bị phơi đen xuống mấy tông –việc nhỏ, chị giúp em nghĩ một chút biện pháp.”

Nghe Ca cực kỳ kinh hãi: “Cảm ơn chị ạ”

“Đừng khách khí, đàn em.”

Bên ngoài thời tiết vẫn cứ tối tăm, mưa gió nổi lên, gió thu phần phật. Nghe Ca tâm tình chậm rãi tốt lên.

Buổi sáng giảng viên gửi cho cô địa chỉ nghiên cứu điều tra, cô ngồi ở trong văn phòng, nhìn chăm chăm vào một dòng chữ ngắn ngủn kia, lật qua lật lại nhìn vài lần. Trong lòng giấu kín sự nhảy nhót hưng phấn.

- - Nếu như đi nghiên cứu điều tra, cô có phải liền có cơ hội nhìn thấy anh hay không?

Nghĩ được như vậy, Nghe Ca nhin không được để đũa xuống, gửi cho Dung Tự một tin nhắn:

[Em cảm thấy, có lẽ sẽ tìm được cách để vừa thực tập vừa nghiên cứu điều tra]

Thời gian nghỉ trưa, anh hẳn là cũng đang ăn cơm.

Qua một hồi lâu, Dung Tự hồi âm lại:

[Thực tập thuận lợi sao?]

[Cũng được.]

Nghe Ca rất muốn cùng anh chia sẻ chuyện hôm nay, thấy anh xuất hiện, bùm bùm mà đánh một đoạn tin nhắn thật dài.

Đang muốn tắm rửa cho anh, Dung Tự nói:

[Anh tắt máy, chút nữa gặp.]

Nghê Ca hơi giật mình, cúi đầu, từng chữ từng chữ, đem đoạn tin nhắn dài kia xóa bỏ.

Đổi thành: [Được.]

Không biết làm sao, Nghê Ca có chút uể oải.

Cô không rõ chính mình đang chờ mong cái gì, nhưng buổi sáng hôm nay lúc giảng viên nói cho cô là đi Tây Bắc, cô vô cùng xác thực cảm nhận được kinh hỉ.

Nhưng mà hiện tại.

Nghê Ca nắm vuốt chiếc di động, mệt mỏi nghĩ.

- - Rất có khả năng cho dù đi, cũng không gặp mặt được anh.

Ưu xiù mà lặng lẽ ăn cơm trưa xong, Đào Nhược Nhĩ bị người khác lúc đó gọi đi, Nghê Ca giúp cô ấy thu thập lại khay đựng thức ăn.

Cô một người bưng hai cái khay thức ăn, bát canh trên chiếc khay dễ dàng bị vẩy ra, vừa muốn xoay người, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn —

“Ôi...”

Cô bị dọa giật mình, theo bản năng hô một tiếng, lại ở giây tiếp theo, bị một người vững vàng dùng tay đỡ lấy.

“Đề anh.” Giọng nói Chu Tiến rất nhẹ, hơi khom người, như không có việc gì mà tiếp nhận của cô, đặt lên trên khay thức ăn của chính mình.

Nghê Ca vừa định nói cảm ơn.

Chu Tiến xoay người, mặt không biểu cảm đem thức ăn còn thừa trên khay thức ăn, hất lên trên thân người khác.

Nghê Ca “...”

Anh hất đến vô cùng chuẩn xác, liền một giọt canh cũng đều không lãng phí, toàn bộ đổ vào trên quần áo của tổ trưởng tổ phiên dịch.

“Ôi tôi....Cậu mắt mù hay sao mà đi hướng trên người tôi đựng?” Tổ trưởng vừa muốn phát tác, ngẩng đầu nhìn đến anh ta một thân âu phục bên trên ngực có thể bài, liền giật mình, ngữ khí không tự giác yếu đi xuống, “Không nhìn thấy nơi này có một người đang đứng đó?”

“Xin lỗi” Chu Tiến không biết sợ, cười đến nhạt nhẽo, “Tay trơn”

Nhà xuất bản JC cùng Trực tiếp JC luôn luôn nước sông không phạm nước giếng, nhưng anh ta biết được Chu Tiến.

Gia hỏa này vừa tốt nghiệp không được vài năm, tuổi tác không lớn, nhưng danh tiếng lại không hề nhỏ. Anh ta cùng làm việc với các giám đốc của JC, gần đây là người tâm phúc của tổng giám đốc.

Nói trắng ra là, ngầm bỏ hồn.

Tổ trưởng nguyền anh ta một cái, không nói một lời, xoay người đi thay quần áo.

Chu Tiến cười nhẹ một tiếng, đưa Nghê Ca về phòng làm việc, hai người sống vai nhau mà đi.

“Anh tới khi nào vậy?” Cô đoán, anh ta đại khái đã sớm trông thấy tổ trưởng, “Em vừa tới liền thấy sao?”

“Ừm” Chu Tiến gật đầu, “Anh nhìn em cùng đồng nghiệp nữ khác ở cùng nhau, nên không quấy rầy bọn em.”

“Người kia là phó tổ trưởng của em.” Nghê Ca ngữ khí vui sướng, nói đến chuyện vui vẻ, âm cuối đáng yêu mà nâng lên cao, “Rất khéo, bọn em cùng ngành với nhau.”

“Phải không?” Chu Tiến nhú mày, ra vẻ ngạc nhiên.

Anh ta một đường đi cùng hàn huyên, đưa cô lên lầu.

Đi tới cửa dừng bước lại, anh ta ra vẻ lơ đãng quay đầu:

“Nghê Ca, ngày song thập nhất*, em nghĩ như thế nào?”

(*: ngày 11/11, ngày độc thân)

Lúc này đúng là thời gian đi làm buổi chiều, trong thang máy người đến người đi. Đồng nghiệp xung quanh nghe vậy, ào ào dựng thẳng lỗ tai bắt quai lên.

Nghê Ca không có nghĩ nhiều, cho rằng anh đang hỏi về lễ hội mua sắm, lắc đầu nói:

“Ngày song thập nhất, em không mua đồ.”

Một câu nói liền đem Chu Tiến chặn trở về.

“...” Tay anh hơi dừng lại, có chút buồn bực.

Anh ta xuất thân từ đại học chính quy. Mấy năm nay ở khắp nơi, quay qua rất nhiều bộ phim thanh xuân, cũng đọc qua kịch bản ngôn tình nhiều không đếm xuể. Giấu ở trong đầu vô số mảnh khé tán tỉnh. Đặc sắc đến mức có thể đi viết kế hoạch tỏ tình cho người khác xem.

Nhưng mà mỗi lần đối mặt với Nghê Ca. Anh ta cũng giống như là thiếu niên mới lần đầu yêu đương, tay chân luống cuống, không cách nào thi triển.

“VẬY...” Chu Tiến hít một hơi sâu, lấy lui làm tiến, “Anh chờ đến ngày nghỉ lễ, lại tới tìm em đi”

Nói không chừng đến lúc đó, người trên toàn thế giới đều đang kêu thoát FA, anh ta sẽ có một ý tưởng mới.

Nhưng Nghê Ca vẫn lắc đầu.

“Học trưởng, cảm ơn anh.” Anh ta giống như một chiếc tàu thuyền chở khách chạy định kỳ trên đường, cô không biết nên khuyên như thế nào, mới có thể chân chính khuyên anh ta rút lui, “Nhưng mà, nếu như có thể mà nói, ngày song thập nhất cũng không cần tới tìm em.”

Chu Tiến thân mình hơi ngừng lại.

Anh ta không từ bỏ: “Vì sao?”

Vì sao??

Bởi vì không thích, nhưng học trưởng là người tốt, cho nên lại càng không muốn chậm trễ thời gian của anh.

Nghê Ca cân nhắc một chút, làm sao để chọn qua một cái cố uẩn chuyển đáng yêu, mới không làm tổn thương anh ta.

“— Bởi vì, cô ấy vốn không cần thiết trải qua ngày song thập nhất.”

Nghê Ca còn chưa kịp mở miệng, thang máy kêu “Tinh” vang lên một tiếng, cánh cửa phía sau chậm rãi mở ra, truyền đến một giọng nam lạnh lùng.

Nghê Ca giật mình, trái tim bỗng nhiên nhảy vọt lên một cái, ngẩng đầu.

Dung Tự đứng ở cửa, dáng người thon dài, trên mặt không có biểu cảm gì.

Chu Tiến đã gặp qua anh, không tự chủ xoay người nhìn Nghê Ca:

“Đây là...”

Không đợi Nghê Ca mở miệng. Giọng nói Dung Tự lạnh lùng vang lên:

“—Cô ấy là vị hôn thê của tôi.”

50. Chương 50

Hôm nay tâm trạng Dung Tự không được tốt lắm.

Lúc buổi sáng, anh vừa mới hôn qua cô, lập tức liền nhớ tới, hôm nay là ngày cuối cùng anh ở lại Bắc Kinh tham dự hội nghị.

Ngày mai anh phải trở về Tây Bắc.

Nhận thức này làm cho cái người thủy tinh bé nhỏ trong nội tâm Dung Tự bị thương đến muốn nôn. Nhưng lời đã nói ra như bát nước hắt đi, anh chỉ có thể làm bộ cái gì cũng đều chưa xảy ra, tiếp tục tiến hành an ủi bản thân:

Không sao. Dù sao cũng ngày mai mới đi. Hôm nay còn cơ hội cùng nhau ăn cơm tối.

- - Nhưng cổ tình lại đúng thời điểm này nhận được tin tức, cấp trên có lệnh, muốn anh lập tức phải trở về.

Liền đến thời gian ăn cơm tối, anh cũng không có.

Dung Tự ở trên bàn cơm không nói một lời chống đỡ cái trán, nhìn tin nhắn Nghệ Ca gửi tới, không dám nói với cô, bản thân anh bây giờ muốn đi.

Rời khỏi trung tâm hội nghị, phụ tá giúp anh đem xe dừng lại ở dưới lầu toà nhà JC, anh son sắt thẻ mà đảm bảo:

“Tôi đi cùng người trong nhà gặp mặt nói một tiếng, ba phút sau liền trở lại.”

- - Kết quả vừa lên lầu, liền gặp được một màn này.

Trong thang máy yên lặng mấy giây.

Chu Tiến bị thái độ của người đàn ông này làm cho có chút khó chịu, kỳ quái nói:

“Nghệ Ca chưa bao giờ nói cho tôi biết, cô ấy có vị hôn phu.”

Dung Tự mở to mắt, nhàn nhạt nói:

“Vậy hiện tại anh đã biết.”

Ngữ khí của anh hơi lạnh, không có sợ hãi, hiển nhiên giống như là sẽ được thiên vị.

Trong lòng Chu Tiến đột nhiên bị cọ một tiếng, nhảy lên một ngọn lửa nhỏ.

“Anh có tư cách gì mà bày ra tư thái này?”

Từ khi Nghệ Ca học năm nhất, anh ta đã bắt đầu tham dự vào cuộc sống của cô. Biết tình huống trong nhà cô, biết mẹ của cô thân thể không tốt, biết ba cô là sĩ quan quân đội, biết trong nhà cô không nuôi chó, biết anh trai cô hằng năm ở nước ngoài, biết nhỏ khuê mật học từ cấp ba cùng bạn tiểu học của cô, là một đôi người yêu.

Anh ta tham dự vẹn vẹn ba năm cuộc sống của cô, tự cho là đã hiểu đầy đủ rõ ràng. Nhưng người trước mắt này, trong ba năm qua, liền một lần đều chưa từng xuất hiện.

Chu Tiến cảm thấy vô cùng bất công, không hiểu sao sinh ra tức giận.

“Nghệ Ca.” Nhưng mà khi quay qua đối mặt với cô, vẫn cứ biểu hiện vô cùng hiền hòa, “Nếu như anh nhớ không lầm, lần trước em giới thiệu với anh, nói anh ta là anh trai em?”

Thời điểm đó, Chu Tiến nghĩ.

Từ nhỏ cô sống ở khu đại viện, có được một người không có quan hệ máu mủ làm anh trai chị gái, đây không phải là chuyện quá bình thường hay sao.

“...Đúng.” Nghệ Ca dừng lại thật lâu, có chút mờ mịt nói, “Em không có vị hôn phu.”

Cô vẫn chưa kịp phản ứng lại, vì sao Dung Tự lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, lại đột nhiên nhắc đến cái trò đùa hôn ước hồi nhỏ.

Nhưng sắc mặt Dung Tự trở nên rất khó coi.

Mọi người nhìn chăm chăm, xung quanh đều là đồng nghiệp của cô, mọi người trên tay đều có công việc của mình, lại không hện mà tất cả lỗ tai đều cùng tập trung ở chỗ này.

“Chúng ta đổi nơi khác nói chuyện.” Dung Tự hít sâu, ở trong lòng thầm khuyên bảo bản thân, thời gian không nhiều, không nên dùng để đặt lên việc cãi nhau, “Anh hiện tại vừa nhận được thông báo, buổi chiều phải trở về, cho nên...”

“Có chuyện gì lại không thể nói ở chỗ này?” Chu Tiến khó có khi tức giận với người khác, nhưng anh ta lại nghĩ đến sáu mươi cái bình cầu nguyện kia, tức giận đến mức muốn nhảy lên đánh vào đầu tên khốn này một trận, “Dù sao cũng nhiều năm như vậy không xuất hiện ra, anh còn kém mấy ngày này sao? Muốn đi thì liền lập tức đi, là người đàn ông một chút, đừng có lè mề như vậy.”

Dung Tự giận tái mặt, lướt qua anh ta, đưa tay tóm lấy Nghê Ca:

“Đi.”

Chu Tiến ngăn cản một chút, nhưng cũng không ngăn lại được.

Nghê Ca nhanh chóng nói:

“Không sao. Em sẽ nhanh chóng trở lại.”

Bị anh tóm đi, cô còn rảnh đi an ủi những người khác.

Trong lòng Dung Tự cũng đang kìm nén hỏa khí, nắm chặt cổ tay cô lực đạo không tự giác mà tăng lên, tóm cô xoay người hướng vào phía cầu thang.

Hôm nay Nghê Ca đi giày gót hơi cao, có chút không theo kịp anh.

Đi xuống ba tầng lầu, thấy tốc độ của anh càng lúc càng nhanh, nhanh chóng nín lại:

“Dung...Dung Tự, anh muốn mang em đi đâu?”

Dung Tự lấy lại tinh thần, dừng bước, buông tay ra.

Anh chú ý tới gót giày của cô, cẩn thận đỡ lấy cô, mới thấp giọng nói:

“Giữa trưa anh vừa mới nhận được lệnh từ cấp trên, bây giờ phải trở về.”

Nghê Ca sưng sờ:

“Nhanh như vậy.”

Chợt, giống như là muốn che giấu cái gì, lập tức lại nói:

“Vậy, vậy anh trên đường cẩn thận.”

Dung Tự thở dài.

Hơi ngừng, ánh mắt dời đi, vô cùng mất tự nhiên, nghẹn ra một câu:

“Em muốn đến....tiễn anh sao?”

Anh còn nhớ rõ buổi sáng hôm nay cô nửa mơ nửa tỉnh, nói qua như vậy.

“Thật xin lỗi.” Nghê Ca kỳ thật rất muốn đi, “Nhưng buổi chiều em còn có công việc.”

Dung Tự rũ mắt nhìn cô, nỗ lực thể hiện sự buồn thảm:

“Chúng ta đã năm năm không gặp nhau.”

Ngụ ý, cầu em tới đi.

“Không sao.” Ánh mắt cô lại đột nhiên sáng ngời, “Giữa trưa hôm nay em định nói với anh. Qua một thời gian nữa, em hẳn là có cơ hội đi....”

“Em cảm thấy không sao?” Bộ lọc của Dung Tự chỉ cho anh cắt câu lấy nghĩa nghe được nửa câu đầu, trong lòng người đàn ông nhỏ phù phù một tiếng quỳ rạp xuống trong tuyết, khó có thể tay đầm xuống mặt đất khóc lớn lên, “Đối với em mà nói, có thể nhìn thấy anh hay không, cũng đều không sao?”

“Không phải....”

“Đối với em mà nói, vô luận là tách ra nửa ngày hay là năm năm, đều không quan trọng, phải không?”

“....”

“Nghê Ca,” Trái tim thủy tinh của Dung Tự bị một câu nói của cô đánh cho vỡ tan, “Anh rất nhớ em, nhưng em lại không muốn gặp anh.”

“....”

Nghê Ca dừng một lát.

“Nhưng mà, Dung Tự, cuộc sống vốn có ban đầu của chúng ta chính là tách ra.” Cô bình tĩnh hỏi lại, “Vậy anh lại đem em xem thành cái gì? Sủng vật hay là búp bê? Em hẳn là cần phải chiều theo thời gian của anh, vĩnh viễn đứng ở một chỗ chờ anh sao?”

Cô đang nói chính là giảng đạo lý, nhưng loại lời nói này Dung Tự nghe được vào tai mình, hoàn toàn là một ý khác.

- - Cô sẽ không đứng tại chỗ chờ anh.

Thẳng thắn mà nói, những năm gần đây, đây là chuyện làm anh sợ nhất.

Bị cô chọc đến điểm G, trong lòng anh người đàn ông nhỏ hoàn toàn mất trí, ngồi ở trong tuyết mà lớn tiếng bạo khóc.

Anh cực kỳ khổ sở:

“Em chính là nghĩ như vậy.”

Nghê Ca không biết nên giải thích thế nào, cô bị tức đến đau dạ dày. Quả nhiên là chỉ có người thân cận mình, mới biết được dao cắm ở nơi nào là chỗ trí mạng nhất.

Vì thế cô cũng ngắc đầu, vô cùng khẳng định nói:

“Đúng. Em chính là nghĩ như vậy.”

Dung Tự sững sờ.

Không khí lâm vào tĩnh mịch, cơ hồ là giây tiếp theo, Nghê Ca đã muốn đem câu nói kia thu hồi trở lại.

Bởi vì cô trông thấy, phía sau ánh sáng trên bầu trời bị che lấp bởi đám mây, hốc mắt Dung Tự chậm rãi đỏ lên.

“Em không phải....”

Lời nói liền kẹt lại ở chỗ này.

Dung Tự không nhúc nhích nhìn cô. Dừng lại thật lâu, nắm đấm nắm chặt chậm rãi buông ra.

Nửa ngày, khàn giọng nói:

“Được. Nghê Ca. Anh đã biết.”

Sau khi Dung Tự rời khỏi, cuộc sống của Nghê Ca rất nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Ngày đó sau khi lớp trưởng nhận được xử phạt của nhà trường, Nghê Ca liền từ khách sạn chuyển về ký túc xá.

Trở về mới phát hiện, trên giường của Dương Ni trống không.

“Ngày đó sau khi cậu vừa rời đi, cậu ấy cùng lớp trưởng ở trước cổng trường cãi nhau rất lâu...Lớp trưởng đánh cậu ấy một bạt tai.” Nhạc Đồng hơi ngừng, cẩn thận giải thích, “Về sau cậu ấy cùng bạn trai chia tay, ngày thứ hai liền không ở chỗ này. Nhưng mà chỗ Dương Ni thực tập có phân chia chỗ ở. Mình đoán, cô ấy hẳn là đã đến bên kia ở.”

Nghê Ca chậm chạp “À” một tiếng, không hiểu sao có chút hoảng hốt. Bất tri bất giác, thật sự cô đã học đến đại học năm thứ tư.

Năm tháng không khỏi từng bước bị ép sát.

Cô kéo ghế ra ngồi xuống, đem tài liệu chưa phiên dịch xong ra nhìn.

Trong ký túc xá yên lặng mấy giây, Nhạc Đồng không nhận được, nhỏ giọng hỏi:

“Nghê Nghê, nam sinh lần trước kia, thật ra là bạn trai của cậu hả?”

Nghê Ca hơi giật mình:

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Mình gặp qua anh ấy hai lần, một lần ở tại quán ăn Nhật Bản kia, một lần chính là hôm nổi lên xung đột ở trong văn phòng.” Nhạc Đồng nói, “Nhưng bất luận lần nào, ánh mắt của anh ấy đều một mực dừng lại ở trên người cậu. Mặc kệ anh ấy làm chuyện gì, mời bọn mình ăn cái gì, hay là đánh người. Sau khi làm xong, trước tiên đều sẽ xoay qua chỗ cậu nhìn một chút.”

“.....”

Nhạc Đồng chắc chắn: “Anh ấy rất để ý tới cậu.”

Nghê Ca càng thêm mờ mịt.

Anh để ý cô sao?

Anh luôn luôn giận cô, nhưng lại là thật sự.

Nghê Ca rũ mắt xuống, vịn sáng chiếc đèn bàn:

“Có lẽ vậy.”

Ngày song thập nhất đó, Bắc Kinh liên tiếp mưa dầm mấy ngày, không những không tạnh mà ngược lại mưa càng ngày càng lớn hơn.

Trời u ám, gió gào thét.

Nghê Ca đứng ở trước cửa công ty, cự tuyệt đề nghị của Chu Tiến muốn lái xe đưa cô về trường học, nói rằng xe cô gọi đang trên đường tới đây. Nếu như công việc có thể xác định, cô dự định mua cho mình một chiếc xe.

Cô vừa nghĩ như vậy, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo:

“Nghê Ca.”

Quay đầu nhìn, lại là vị đàn chị kia ở tổ phiên dịch.

“Chào đàn chị.” Cô nhu thuận chào hỏi, “Chị có mang theo ô không? Em đang chờ xe tới, chị có muốn cùng nhau đi về?”

“Không cần không cần. Chị tự lái xe” Đào Nhược Nhĩ mỉm cười, “Nói cho em biết một tin tức tốt, chị vừa mới từ bên phòng nhân sự đi lại. Bọn họ phê chuẩn lời nói của chị, em có thể điều tới tổ phiên dịch sách báo rồi.”

Nghê Ca sưng sờ.

Ánh mắt chợt sáng lên: “Thật vậy sao?”

Tổ phiên dịch sách báo không cần làm việc đúng giờ, có thể cho cô tranh thủ được rất nhiều thời gian tự do.

“Chị sao lại muốn lừa em?” Đào Nhược Nhĩ đối với cô gái nhỏ tự nhiên rất có hảo cảm, xoa bóp mặt cô, cười nói, “Vậy chị đi trước đây. Nhanh chóng đi chinh phục biển lớn của em đi!”

Nghê Ca bị cô ấy chọc cười.

Cười cười, lại có chút khổ sở.

Cô đích thực có thể đi nghiên cứu điều tra.

Nhưng người cô muốn gặp, khả năng không muốn gặp cô.

Xe taxi trầm mặc xuyên qua màn mưa, mở ra hoàng hôn âm u.

Nghê Ca tựa người trên cửa kính, nhin không được suy nghĩ. Nếu như chỗ đó của Dung Tự cũng mưa to giống như ở Bắc Kinh, đêm nay anh có phải không cần bay hay không?”

Ông—

Ông—

Điện thoại ở trong ba lô vang lên.

“Ô ô ô Nghe Nghe...” Điện thoại báo đến người gọi là Mạnh Viện, nhỏ khuê mật ở đầu kia lớn tiếng oang oang, “Cậu mau tới đây, cái tên cẩu vật Tưởng Trì kia, hần ta muốn cùng mình chia tay!”

Vạch lên đầu ngón tay đếm một chút, đây là năm thứ mười lăm Nghê Ca quen biết Tưởng Trì.

Trong trí nhớ ban đầu của cô, nam sinh này tính tình vô cùng tốt.

Lúc học tiểu học hai người ngồi cùng bàn, giáo viên môn số học luôn để hai bạn ngồi cùng bàn trao đổi bài tập chấm điểm cho nhau. Nghê Ca làm gì cũng tỉ mỉ mà chập chạp, luôn luôn cản trở cậu ta, liên lụy cậu ta bị giáo viên trợn mắt trắng.

Cô hướng Tưởng Trì mà xin lỗi, cậu ta mỗi lần đều cười như gió xuân:

“Không sao. Cẩn thận là việc tốt. Mình có thể hiểu được.”

Về sau cậu ta cùng Lữ Vân trở mặt. Các bạn học trong lớp ý vào một thân chiếm ưu thế, ngày ngày không chút kiêng kị ngay trước mặt chế giễu cậu ta không cha không mẹ. Tưởng Trì nghe thấy được, một chút phản ứng cũng đều không có.

Thẳng đến một ngày, Nghê Ca không thể nhin được nữa:

“Tưởng Trì là bạn học của cậu, cậu nói cậu ấy như vậy, sẽ tổn thương đến cậu ấy.”

“Mình chính là nhìn cậu ta khó chịu, chính là muốn tổn thương đến cậu ta, mắc mớ gì đến cậu?” Nam sinh béo kia bị chặn đường đi, cười hì hì dùng tay đẩy cô một cái, “Cậu cùng cậu ta ngược lại quan hệ rất tốt nha. Thế nào, dự định cùng bà cậu ta đi bán hoa?”

Nghê Ca bị nam sinh kia đẩy lảo đảo cả người, ngược lại đụng vào cái bàn sau lưng, cả người đều ngã xuống.

Nam sinh mập kia chỉ vào cô cười ha ha, Tưởng Trì không nói một lời đem cô nâng dậy, vẫn cứ không nói một câu gì.

Nhưng mà bạn nam sinh mập này ngày thứ hai lại không đến trường.

Nghê Ca gặp lại cậu ta, đã là ba ngày sau. Lữ Vân tổ chức bạn cùng lớp đi thăm hỏi cậu ta bị thương. Cậu ta bị người ta đánh cho hoàn toàn thay đổi.

“Cũng không biết là ai, đem đứa nhỏ đánh thành như vậy.” Cha mẹ nam sinh mập đứng ở đầu giường, vô cùng lo lắng, “Ngay cả nói cũng không nói nên lời. Mấy ngày nay ăn cái gì cũng khó.”

Lữ Vân tiếc nuối phụ họa:

“Phỏng chừng là bọn người lão luyện. Đến cả camera trong trường và khu vực xung quanh đều tránh thoát. Đừng nói đến người chứng kiến. Ngay cả một chút chứng cứ cũng không chụp tới.”

Vụ việc kia không giải quyết được gì.

Sau này Nghe Ca chuyển trường đi phía nam, cũng không cùng Tưởng Trì liên hệ qua.

Về sau cấp ba cô trở về Bắc Kinh, hai người mới gặp lại. Cậu ta cùng người trong trí nhớ giống nhau như đúc. Đối nhân xử thế luôn luôn âm áp, với mọi người đều vô cùng lịch sự.

Dù là về sau, cậu ta tham gia vào khóa đào tạo huấn luyện, trở thành một tuyển thủ chuyên nghiệp. Ở trong chương trình phát trực tiếp và trò chơi, cậu ta cũng vẫn cứ là một khuôn mặt ôn nhu tươi cười không thể đánh bại.

Nghê Ca lên đại học năm nhất, Tưởng Trì cùng Mạnh Viện xác lập quan hệ yêu đương.

Trong tuần thứ hai xác lập mối quan hệ, cậu ta mang về chiếc cúp đầu tiên trong cuộc đời mình.

Phóng viên phỏng vấn, micro sắp đập vào trên mặt cậu ta:

“Xin hỏi ngài có ý kiến gì về việc ”Trò chơi làm hại đến quốc gia”?”

Tưởng Trì vẫn mang theo nụ cười đặc trưng trên khuôn mặt, hơi rũ mắt xuống.

Nghê Ca đứng ở trong góc mà ống kính không quay tới, vô cùng khẳng định. Chính là một tích tắc kia, trong mắt cậu ta hiện lên sự u ám khó nắm giữ, cùng với sự không kiên nhẫn vô cùng mãnh liệt.

- - Giống như một trận gió lốc lẫn lộn, ấp ủ bên trong.

Cơ hồ là một khắc sau, cậu ta liền quay lại, bình tĩnh cười nói với đối phương:

“Tôi cho rằng, các trò chơi cùng những người trong ngành điện ảnh đều sẽ không làm hại đến quốc gia. Chân chính làm hại quốc gia, chính là sự thất bại về giáo dục của gia đình và trường học.”

Từ đó trở đi, Nghê Ca cảm thấy người này, cũng coi như là biết co được giãn được.

Cho nên nếu, cậu ta muốn cùng Mạnh Viện chia tay.

Cô đau đầu nghĩ —

Vậy thì không cần phải thương lượng.

Cho nên trên đường đi tìm nhỏ khuê mật, Nghê Ca suy nghĩ một vạn cái lý do để an ủi cô ấy.

Đến khi nhìn thấy người thật, mới phát hiện, căn bản là con mẹ nó không cần phải làm gì cả.

Nhỏ khuê mật nằm ngửa trên ghế sofa trong biệt thự, nâng chiếc nhẫn kim cương lên mà oang oang:

“Anh ấy nói muốn cùng mình kết hôn. Nhưng mà mình cảm thấy cuộc thi tương đối là quan trọng, cho nên bọn mình liền âm ỉ một trận. Mình hỏi anh ấy có phải muốn chia tay hay không. Anh ấy liền rất tức giận đập cửa bỏ đi.”

Nghê Ca cả người ướn sững: “.....”

Cầu hôn đều có thể bị cô ấy nói thành thế này.

Vậy “Cãi nhau” cùng “Đập cửa”, khẳng định cũng không phải là ý trên mặt chữ đi.

Nghê Ca hít sâu một hơi, cởi áo khoác ẩm ướt xuống.

Ngồi xuống, cô cầm lên bình nhỏ rót cho mình một chén trà nóng, ôn nhu hỏi:

“Viện Viện, mình có thể hỏi cậu một vấn đề không?”

“Ừm?”

“Vì sao con gái một khi yêu đương liền thay đổi bản thân, đến chính bản thân các cô ấy cũng không hoàn toàn ý thức được?”

“.....”

Nghe ra cô đang nói chính mình, Mạnh Viện thấp giọng ho một tiếng, hơi nghiêm mặt:

“Chờ cậu yêu đương rồi sẽ biết. Là không nhận được.”

“Cậu không thích cậu ta sao?”

“Làm sao có thể!” Mạnh Viện trợn to mắt, “Cũng là bởi vì quá để ý đến anh ấy, mới có thể thế nào cũng đều khó chịu. Anh ấy đi ra ngoài mua trà sữa, trễ hai phút mới trở về, trong đầu mình đã diễn hoàn chỉnh một bộ phim Hàn.”

“.....”

“Cho nên cậu đem mình gọi tới, chính là muốn hướng mình khoe nhẫn kim cương của cậu?” Nghe Ca ở đĩa đựng trái cây lấy ra một chùm nho, từng trái một mà ăn, trêu ghẹo nói, “Chúc mừng. Kim cương rất đẹp. Khi nào kết hôn mình nhất định sẽ tặng cho các cậu một cái đại hồng bao.”

“Không, không. Bọn mình quả thật có chút mâu thuẫn nhỏ, về cuộc thi.” Mạnh Viện nhanh chóng lắc đầu, “Mình cảm thấy anh ấy trên phương diện học tập rất không chú ý...Cho nên mình vô cùng lo lắng.”

“Cuộc thi dự định không phải đã rất sớm có sao?” Nghe Ca nói, “Cậu ta hẳn là phải không nghĩ đến việc khác mà tập trung ôn thi mới đúng. Cậu nên cùng cậu ấy trao đổi thật tốt.”

“Ừm...Là như vậy, Nghe Nghe.” Mạnh Viện hơi ngừng, liếm liếm môi, có chút ngượng ngùng, “Cậu còn nhỏ nên không rõ. Giữa người lớn với nhau có rất nhiều việc. Cũng không phải là đánh một trận pháo là có thể giải quyết.”

“...??”

Cô và cô ấy hình như không phải cùng nói về một loại “Trao đổi” thì phải??

Nghe Ca đang muốn châm chọc, chuông cửa vang lên.

Tướng Trì vừa mới đi ra ngoài không mang chìa khóa. Mạnh Viện ném gối ôm xuống, cấp tốc bỏ chạy, “Cậu đi mở cửa cho anh ấy, nói rằng mình không ở nhà”

“...??” Nghe Ca kỳ lạ, “Cậu cho rằng cậu ấy là người thiếu năng trí tuệ sao? Cậu không ở nhà, mình làm thế nào vào được cửa nhà các cậu?”

Mạnh Viện cắn bản không để ý cô, chỉ chớp mắt liền bỏ chạy.

Nghe Ca: “.....”

Cô đứng dậy mở cửa.

Mở cửa ra. Ngoài phòng mây đen quay cuồng. Khí lạnh tận dụng mọi thứ liền đập vào mặt, Nghe Ca vô ý rùng mình một cái.

Tướng Trì vào nhà, lật tay đóng cửa lại:

“Nghe Ca.”

Giọng nói cậu ta thật bình tĩnh. Tựa hồ cũng không có chút nào ngoài ý muốn, cô làm sao lại có thể xuất hiện ở nơi này.

Tướng Trì trong tay cầm theo ba ly trà sữa, hai ly đặt ở trong phòng bếp, một ly được anh đưa cho Nghe Ca:

“Cậu uống đi.”

“Cảm ơn cậu.” Nghe Ca có chút kinh ngạc. Cậu ta làm sao đoán được cô sẽ đến?

“Mình đoán cậu sẽ đến.” Hơi ngừng, Tưởng Trì giải thích, “Cô ấy khó có khi được giận đối như vậy. Khăng định sẽ gọi cậu tới đây xem.”

“....”

Không hiểu sao. Rõ ràng ngữ khí của cậu ta rất nhẹ, không có gì phập phồng. Nhưng Nghê Ca lại nghĩ được hơi thở đầy sùng nịnh.

Cô cân nhắc nói, “Viện Viện nói, thành tích của cậu không quá tốt.”

“Đúng.” Tưởng Trì thái độ hiền hòa thừa nhận, “Điểm số của mình đều không đi lên. Cô ấy cảm thấy mình không yêu cô ấy, luôn luôn giận đối.”

“....”

“Nhưng nhiều năm như vậy, mình thật sự chưa từng nghĩ tới, muốn cùng cô ấy tách ra.” Tưởng Trì cùng cô đến ghế sofa ngồi xuống, không nhanh không chậm nói, “Đại khái ngoại trừ giới tính, mình cùng Viện Viện tư duy cũng không giống nhau lắm. Ở trong chuyện thi cử, mình có thể hiểu được các cậu; nhưng trong việc kết hôn, mình kiên trì ý nghĩ của mình. Hơn nữa hi vọng, cô ấy cũng có thể hiểu được.”

“....”

Nghê Ca thành khẩn nói: “Cậu nói chuyện lớn tiếng một chút. Nếu lớn tiếng một chút, cô ấy có thể ở trên lầu nghe thấy cậu độc thoại nội tâm.”

Tưởng Trì: “....”

Hơi ngừng, Nghê Ca thở dài:

“Thằng thần nói, lúc Viện Viện và cậu vừa mới quen nhau. Mình không nghĩ tới các cậu sẽ ở bên nhau.”

Trong nhà Mạnh Viện mở công ty, cô ấy chính là thiên kim đại tiểu thư không hơn không kém. Thế giới của cô ấy cùng Tưởng Trì cách nhau quá xa, tính cách kiêu căng đã cắm rễ trong khung. Cho tới bây giờ chỉ có người khác đối với cô ấy mà nhượng bộ.

“Nhưng mà sau khi các cậu ở bên nhau.” Nghê Ca nhẹ giọng, “Mình lại không nghĩ tới, các cậu sẽ tách ra.”

Tưởng Trì sững sờ.

“Ở trong tiếng anh, ”my” là đại từ sở hữu của ”I”” Nghê Ca ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn cậu ta, đáy mắt hiện lên lấm tấm một chút ánh sáng, “Cho nên, ”II” đến cùng là có ý gì?”

Tưởng Trì hơi giật mình, ý cười bay lên:

“Nếu như Viện Viện thông minh giống như cậu, thế giới hiện tại sẽ hài hòa rất nhiều.”

“Cho nên mình đoán không sai?” Nghê Ca cũng cười, “”my” quả thật là tên viết tắt của Mạnh Viện, nhưng một chữ ”I” khác là từ đâu?”

“Cậu học ngoại ngữ, luôn luôn đối với ngữ pháp rất mẫn cảm. Nhìn đến một lâu, liền muốn phân chia tách ra thành từng phần.” Tưởng Trì hơi dựa về phía sau, chậm rãi cười nói, “Nhưng đại đa số người, nhìn thấy từ đơn cùng chữ cái, phản ứng đầu tiên, đều không phải phân tích câu hình—”

Dừng lại, cậu ta nói tiếp: “Mà là trực tiếp đem nó đọc lên.”

“I...” Nghê Ca lẩm bẩm qua lại, đột nhiên ý thức được cái gì, trong lòng chấn động mạnh.

- - Nhưng không phải vì Mạnh Viện.

Cô đột nhiên nhớ tới ID của Dung Tự.

Rystudying.

Cô nhớ kỹ lúc còn học cấp ba, cô từng nghiêm túc hướng dẫn anh chỉ ra: “Cái câu đó có vấn đề, ”Dung Tự đang học tập” là ”Ry is studying”, phải thêm động từ tobe.”

Kết quả Dung Tự đáp lại giận đối: “Dung Tự không yêu học tập.”

Đã nhiều năm như vậy, anh không có xóa phần mềm, ID cũng một mực không đổi.

Nghê Ca chậm rãi che mắt.

Lấy cái manh mối gợi ý này. Cô nhớ tới vô số chuyện thời niên thiếu, nhớ tới năm đó ở trên bảng vàng, cùng với bộ dáng Dung Tự lúc nào cũng cũng là buồn ngủ đến không được tỉnh táo.

- - Đúng vậy, Dung Tự không yêu học tập.

- - Nhưng mà, Dung Tự yêu Nghê Ca.

Tác giả lý giải:

Hai cái ID giải mã phương thức giống nhau, đều đem “I” trực tiếp đọc thành “yêu”.

Cho nên ii = i my=i Mạnh Viện, có thể giải thích thành tôi và Mạnh Viện cũng được.....

Rystudying = ry study ing = Dung Tự study yêu ng = Dung Tự study yêu Nghê Ca (Dung Tự phiên âm tiếng trung là Rong Yu; Nghê Ca là Ni Ge; ry và ng là tên viết tắt của hai bạn ý). Đến đây lý giải thành “Dung Tự không yêu học tập nhưng là yêu Nghê Ca” cùng “Dung Tự học tập yêu Nghê Ca” đều được.

Editor:..... Mình vẫn xoắn não. Đề nghị bạn Tự về học lại tiếng Anh =))))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vay-khong-can-roi-khoi-anh>